

Giới thiệu Úc Của Tôi Trở Về

Thể loại: Hiện đại, quân nhân, thanh mai trúc mã, HE

Editor: Bọt

Poster: Cá Mập ♥

Số chương: 92 chương

Nhân vật chính: Từ Úc, Tô An Hi

Trên đường đi tới biên thùy, đội điều trị gặp phải sạt lở nên đã dừng lại. Cho đến khi lực lượng phòng cháy đến cứu viện liền nhìn thấy một đám người đang ngồi xõm ăn mỳ bên ven đường.

Tô An Hi dùng hộp mỳ che đi khuôn mặt lấm lem cùng chiếc đầu rối của mình. Sau đó có một bàn tay đã chụp lấy hộp mỳ của cô.

Từ Úc: "Không cần phải che, dù sao thì bộ dạng khi không mặc gì cũng đã thấy hết rồi."

Tô An Hi: "Nói như em chưa từng nhìn thấy đáng về không mặc quần áo của anh vậy."

Những nhân viên y tế cùng lính cứu hỏa đứng phía sau họ đột nhiên trở thành diễn viên quần chúng: Đây là...gây nhiều khẩu lệnh?

Thời niên thiếu anh trẻ tuổi nóng nảy, em như hình với bóng.

Mà nay anh tràn đầy nhiệt huyết, em ngọt như mật đường.

Anh rèn luyện tiến lên vì non sông phía trước, em dùng đôi tay này che gió chắn mưa vì anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Tiết Từ

Tô An Hi: Anh rèn luyện tiến lên vì non sông phía trước, em dùng đôi tay này che gió chắn mưa vì anh.

Từ Úc: Tôi bảo vệ non sông gấm vóc, bảo hộ cô gái mang tên Tô An Hi.

Tiếng chuông vang mang theo khao khát, Úc của tôi thuận gió trở về!

Tiết Từ

Mấy năm nay Tô An Hi làm việc ở khoa cấp cứu đã gặp không ít bệnh nhân và người nhà kỳ lạ. Chưa nói tới chuyện sinh lý tử biệt, ấn tượng sâu sắc nhất phải kể tới một người đàn ông được đưa vào viện vào đêm hè năm trước.

Đêm đó cô khám bệnh cho anh ta, ngoài việc cả người đầy thương tích thì tình trạng rạn xương, xuất huyết trong càng nghiêm trọng hơn.

Khô người của anh ta cũng coi như cường tráng, vì sao lại biến thành bộ dạng này?

Tô An Hi vừa tiến hành chẩn đoán điều trị, vừa làm việc trước nay chưa từng là lẩm miệng hỏi một câu: "Anh bị thương thế này... là kéo bè kéo cánh đánh nhau hay ra tay vì việc nghĩa?"

Người đàn ông đau tới nhe răng trợn mắt không tiếp lời, biểu cảm có chút xấu hổ.

Tới khi chuyện đó quấy rầy tới đồn cảnh sát, mới biết được vì sao sắc mặt người đàn ông đó mất tự nhiên mà không chịu hé nửa lời về nguyên nhân.

Bởi vì... mất mặt.

Cả người bị thương đó không phải vì kéo bè kéo lũ đánh nhau, càng không phải ra tay vì việc nghĩa, mà là bị bạn gái cũ đánh. Cô gái ấy có đai đen Taekwondo, ra tay rất tàn nhẫn.

Về sau, chuyện này trở thành đề tài tán chuyện của nhóm nhân viên y tế khoa cấp cứu vào lúc rảnh rỗi. Họ nói người đàn ông kia bị đánh hay lắm, đó là

loại đàn ông cận bã lừa tình, lừa tiền, lừa thân rồi phui mông chạy lấy người, không có chút tin tức. Đúng là kẻ cận bã của cận bã.

May thay trời xanh có mắt, tên cận bã đó bị gậy ông đập lưng ông, gặp đúng cô bạn gái cũ rồi bị đánh tới thừa sống thiếu chết.

Tán gẫu vào chuyện rồi hứng thú càng dạt dào, mọi người bắt đầu nói về tình huống gặp lại bạn trai cũ. Sau đó chủ đề trò chuyện lại tự động đổi thành gặp lại mối tình đầu.

Liên quan tới mối tình đầu, có người thẳng thắn, có người cười trừ, có người nghiêng răng nghiêng lợi, lại có người giận dữ rồi đi.

"Bác sĩ Tô, cô thì sao?" Có người tò mò hỏi thăm.

Khi đó Tô An Hi không có bất kì phản ứng nào trong những phản ứng đã kể trên, cô chỉ cười một tiếng rồi lắc đầu, trả lời nhẹ nhàng thế này.

"Chưa từng gặp lại."

Đúng vậy mà! Nhiều năm như thế, chưa từng gặp lại dù chỉ một lần.

Cô và anh như lá rụng hai đầu, mỗi người đều có bình yên của riêng mình.

Như vậy, cũng tốt...

Thế nhưng, bạn nói xem nhiều năm như vậy có từng nhớ tới không?

Từng nhớ, cũng từng tưởng tượng.

Có lẽ có một ngày sẽ gặp lại nhau, nhưng là khi nào? Ở đâu? Loại tình huống này đã diễn ra hàng nghìn lần trong đầu cô.

Từng tưởng tượng ra vô số cảnh gặp lại nhau, nhưng chưa từng nghĩ tới lần gặp lại này sẽ là...

Hỗn loạn tới không chịu được, đầu bù tóc rối, mặt mũi lấm lem..

Chưa từng lường trước sau 9 năm, hôm nay lại gặp được anh.

Chưa từng lường trước người tưởng như cách xa ngàn dặm, lại xuất hiện ở nơi khi họ còn gáy này.

Chưa từng lường trước khoảnh khắc đôi giày tác chiến màu đen của anh xuất hiện trước mặt, lòng cô vẫn nổi trận lôi đình khó khống chế như trước.

Càng chưa từng lường trước câu đầu tiên anh nói với cô lại là: "Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi."

Từ Úc, 9 năm trôi qua, anh trước sau vẫn... khôn kiếp như vậy.

Bộ: Ai đọc Thời Gian Như Hẹn rồi thì đây là bộ cùng hệ liệt viết về chuyện tình anh trai và bạn thân của Từ Lai là Từ Úc và Tô An Hi nhé.

Up lên thả thính vậy thôi =))

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Chúng tôi là quân nhân, không phải thánh nhân

Biên tập: Bộ

Trời mưa cả đường từ thành phố Phương Tuyền tới biên thùy, nghe nói trời mưa thế này đã hai ngày rồi.

Cần gạt nước trên kính chắn gió làm việc hết công suất, gạt ra từng đường nước. Có điều mọi thứ chỉ rõ ràng được một lúc, sau đó lại bị từng giọt nước mưa nhỏ bé trong suốt trẻ con bám chặt lấy.

Nhóm nhân viên y tế ngồi trong xe buýt không xúc nổi tinh thần, đường núi quanh co, dốc đứng này khiến từng người bọn họ bị giày vò như quả cà bị

sương giả tạt vào vậy.

Mỗi người đều không hện mà cùng yên lặng cầu nguyện trong lòng: Mau đến đi, đừng tiếp tục quanh co nữa.

Giữa lúc đó, một tiếng vang cực lớn cắt ngang bầu trời, đất đai rung lên đánh thức tất cả những tinh thần uể oải, suy sụp trong xe.

Xe phanh gấp khiến mọi người không kịp trở tay.

Tô An Hi nhào người ra phía trước theo quán tính, trán đập vào ghế khiến cô đau tới nhe răng trợn mắt, nhắm mắt suốt xoa.

Đợi tới khi cô bình phục lại mới vừa đỡ cổ ngồi dậy, vừa nghe tiếng người la lớn bên tai: “Xảy ra chuyện rồi, nhanh xuống xe cứu người.”

Cảnh tượng sau khi xuống xe khiến người ta phải sợ hãi.

Quãng đường phía trước đã bị một tảng đá lớn và đá vụn lẫn bùn đất chắn ngang. Mà một chiếc xe bị đá vụn và bùn đất chôn vùi hơn nửa, may mắn thay đã có người qua đó xử lý, dường như không có thương vong lớn.

Nhưng nhìn sang một bên khác, ở đó có thể nói là mười phần nguy hiểm.

Chắc hẳn vì tránh lún và đường xá trơn trượt mà trong con kinh hoảng, chiếc xe việt dã trên vách núi kia không thể khống chế phương hướng nên đã lao ra khỏi đường.

Giờ phút này, gần nửa thân xe treo trên vách núi, lung lay như sắp rơi. Trong xe truyền ra tiếng gào khóc kêu cứu không ngớt.

“Mẹ kiếp.”

Tô An Hi thăm lúu rú một câu, đôi mắt to tròn lớn như quả chuông đồng nhanh chóng nhìn lướt qua. Cảnh tượng này mười phần nguy hiểm, chỉ cần có chút sai lầm, trăm phần trăm sẽ rơi thẳng xuống dưới.

Cô dùng mu bàn tay lau nước mưa trên mặt, sau đó nhanh chóng chạy tới đứng ở phía trước, nghiêm túc quan sát tình hình chiếc xe.

Đầu xe dường như đã cắm thẳng xuống vách núi, may rằng thân xe phía sau vẫn mắc kẹt trong đồng đá vụn. Chiếc xe còn đâm gãy vài chiếc cây nhỏ, vừa vặn giúp xe mượn lực nên mới chưa rơi thẳng xuống vách núi.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Người trong xe không dám động dậy, ngay cả âm thanh kêu cứu cũng run rẩy, mang theo ghen ngào: “Tôi không muốn chết, cầu mấy người cứu chúng tôi...”

“Đã báo với cảnh sát.” Y tá Tiểu Vương chạy tới nói với mọi người.

Tô An Hi nhìn về phía người đàn ông trên 50 tuổi nhưng thần thái vẫn sáng láng, cô nói với ông ấy: “Viện phó Trương, tôi sợ chiếc xe này không chống đỡ nổi tới khi cứu viện đến.”

Viện phó Trương không nói chuyện, nhưng vẫn yên lặng gật nhẹ.

“Vậy mấy người chúng ta, gọi thêm mấy đồng chí nam khác trợ lực cùng kéo xe lên.” Bác sĩ Liêu Chí Bình bên cạnh viện phó Trương đề nghị, những người khác bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

“Không được.” Viện phó Trương và Tô An Hi cùng đồng thanh.

Liêu Chí Bình không rõ nguyên do, những người khác cũng vậy, tất cả đều quay ra nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Liêu Chí Bình hỏi: “Vì sao? Với tình huống bây giờ của bọn họ, chỉ cần người bên trong cử động thì nhất định sẽ rơi xuống, tới lúc đó xe nát người chết!”

Viện phó Trương lắc đầu: “Chúng ta tay không thì không kéo xe lên được, dù muốn ổn định xe cũng khó. Chỉ sợ tới lúc đó không cẩn thận, thương vong sẽ còn lớn hơn.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Có người nhìn về mấy người nam nữ đang mặc quân trang là bọn họ, tiếp tục nói: “Mấy người là quân nhân, không thể thấy chết mà không cứu chứ?”

Tô An Hi nghe xong, buồn cười nhìn về mấy vị quân chủng nhân dân này, mãi lúc sau mới đáp lại một câu: “Chúng tôi là quân nhân, không phải thánh nhân.”

Người đàn ông nghe được lời đáp trả lạnh lùng của vị nữ quân nhân dù hơi chật vật nhưng vẫn đẹp chói mắt này, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác không thể nhận thua, anh ta gào to với mấy người anh em khác.

“Mấy người là quân nhân mà không cứu, bọn tôi cứu.” Nói xong đã vén tay áo tiến lên, thể hiện khí khái đàn ông của mình.

Có điều người này còn chưa đựng được vào xe đã bị viện phó Trương lớn tiếng quát dừng lại: “Chàng trai, đừng lộn xộn, mấy người các cậu sẽ hại chết họ đấy.”

Vừa dứt lời, chiếc xe kẹt ở vách đá kia xô dịch một chút, khiến người trong xe kêu cha gọi mẹ. Đồng thời, cảnh này cũng dọa tới người đàn ông và mấy người bạn muốn động tay động chân của anh ta.

“Vậy làm sao bây giờ? Chờ thế nào được?” Người đàn ông hết lần này tới lần khác vẫn nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Nhưng một ánh mắt Tô An Hi cũng không cho đối phương, mặt cô hướng tới phía viện phó Trương, nói với ông ấy: “Tôi vừa mới nhìn một lượt, chắc chắn không chờ được cứu viện, nếu không để tôi thử một chút.”

“Mạng người là quan trọng, cô có nắm chắc không?” Viện phó Trương định thần nhìn Tô An Hi, hỏi bằng giọng rất trịnh trọng.

Tô An Hi lắc đầu, hơi nhếch môi đáp lại: “Nói thật, tôi cũng không quá chắc chắn.”

Một câu không nắm quá chắc này khiến tất cả mọi người ở đây nghẹn họng trân trối, hai mắt nhìn nhau.

Sau đó, chất giọng trong trẻo của vị nữ quân nhân xinh đẹp tiếp tục vang lên: “Nếu cứu bây giờ, có thể có nửa cơ hội sống sót. Đợi đội cứu viện tới sẽ mất khoảng nửa tiếng, nếu may mắn thì có 10 phần trăm sống sót tới khi họ đến.”

Vừa dứt lời, một gốc cây nhỏ bị đè gãy bắn ra xa, xe lại trượt xuống một chút. Tiếng hét chói tai của người bên trong xe vang bốn phía, thể lương hơn tất thấy.

“Cứu chúng tôi, cứu chúng tôi!” Dù người bên trong không nhìn thấy người ngoài xe, nhưng bọn họ vẫn nghe được phương án cứu người kia. Dù sao lâm vào tình cảnh này cũng là chờ chết, không bằng đánh cược một lần: “Chúng tôi nghe cô, cô nói thế nào chúng tôi sẽ làm thế đó. Tôi không muốn chết!”

Vài người khác trong xe cũng nhất trí nói với người bên ngoài như vậy.

Tô An Hi không nói mà nhìn về phía phó viện trưởng Trương như đang xin ý kiến của ông.

Không còn biện pháp nào khác, phó viện trưởng Trương gật đầu với Tô An Hi, nói: “Theo sức mà làm.”

Tô An Hi nhìn về phía những người khác: “Nếu mọi người không có biện pháp tốt hơn, tôi sẽ thử theo cách của mình một lần, hi vọng mọi người có thể phối hợp.”

Những người khác yên lặng gật đầu.

Bọn họ nghĩ rất đơn giản, những người chờ được cứu đều tin cô, những người kia chỉ là kẻ qua đường, không lý gì lại được phát biểu ý kiến. Nếu xảy ra chuyện gì thật thì cũng có những quân nhân này ở đây. Cứu người là nghĩa vụ của quân nhân, bọn họ thực hiện còn quân chúng phụ trách phối hợp với họ là được.

Tô An Hi thấy mọi người không có ý kiến, vì thế bắt đầu hành động cứu viện.

“Ai ở trong xe có dây thừng?” Cô hỏi.

“Tôi có.” Có người giơ tay.

“Mau lấy ra.”

Tô An Hi lại hỏi: “Có giây và bút không?”

“Tôi có đây.” Một cô gái lấy giây và bút trong ba lô ra.

Tô An Hi nhận lấy bắt đầu tính toán trên giấy. Cô lập tức đi đến nơi an toàn, có khoảng cách gần nhất từ vách núi tới xe, sau đó hỏi người bên trong: “Tuyệt đối đừng cử động lộn xộn, nói cho tôi vị trí ngồi của mọi người, chiều cao cân nặng...”

Người trong xe nói xong, Tô An Hi nhanh chóng tính toán trên giấy. Không bao lâu sau, cô thò ra một hơi, nhìn về phía mấy người đàn ông bên cạnh rồi nói: “Lát nữa nghe khẩu lệnh của tôi, các anh hợp lực, cố gắng ổn định đuôi xe. Bác sĩ Liêu, cậu qua kéo dây thừng với tôi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì hoảng sợ, chỉ vào chính mình nhưng nửa ngày vẫn không thốt ra lời.

Tô An Hi đặt giấy và bút lên mặt đất, nhận dây thừng rồi đưa cho Liêu Chí Bình. Cô bỗng cười, nói: “Bác sĩ Liêu, đây là lúc thể hiện bản lĩnh anh hùng của cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi

Biên tập: Bột

Chuẩn bị tất cả sẵn sàng, Tô An Hi bắt đầu chỉ huy: “Chỗ ngồi phía sau mở cửa xe bên trái ra, nhớ mở từng chút từng chút một, động tác nhất định phải chậm rãi. Dừng cảm lên một chút, đứng vậy, mở cửa xe ra, đừng sợ... Tốt lắm, nghe tôi nói, bước chân trái trước, trọng tâm không được dồn về phía trước, cố gắng ghì cơ thể xuống thấp nhất có thể...”

Hai người ngồi phía sau làm theo sự chỉ huy của Tô An Hi đã thành công bò ra được một nửa. Những người chứng kiến cảnh này như trút được rất nhiều gánh nặng, hòn đá đè trong lòng cũng nhẹ đi hơn một nửa. Nhưng chỉ có sắc mặt Tô An Hi vẫn trầm tĩnh, căng cứng như cũ.

“Dây thừng.” Tô An Hi nín thở, vừa ngược mắt đã không do dự hô với Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình không dám trì hoãn một giây, lập tức chuyển dây thừng tới. Anh ta nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Tô An Hi, nhỏ giọng hỏi: “Cậu rất cuộc có được không vậy? Đừng có thể hiện đó!”

Tô An Hi không phản ứng lại Liêu Chí Bình mà kéo tay anh ta lại, liếc mắt một cái rồi chậm rãi tới cửa sau của xe. Cô cực kỳ thận trọng rướn người ra, chìa tay đưa dây thừng tới.

Cô vừa đưa dây thừng vừa nói với tài xế và người ngồi ở ghế phó lái: “Mọi người tuyệt đối không được sốt ruột, chậm rãi đưa tay ra phía sau. Đứng như vậy rất tốt. Nào cô gái, cô đưa dây thừng cho người anh em bên cạnh đi. Hãy thắt vào lưng, nhất định phải buộc thật chặt.”

“Được rồi, đã thắt nút chết.” Người đàn ông ở ghế phó lái run rẩy trả lời, khí phách đàn ông khi đối mặt với sống chết cũng biến mất không còn chút tăm hơi.

“Cô gái, bây giờ cô mở cửa xe ra đi. Đừng sợ, mở biên độ nhỏ thôi, đứng vậy, chính là như thế...” Tô An Hi thấy cửa xe mở ra một kẽ hở, nói tiếp: “Bây giờ chậm rãi đưa dây thừng ra.”

Tô An Hi thành công nhận lại dây thừng, cô buông tay Liêu Chí Bình rồi đưa dây cho anh ta: “Cậu cầm tới cho bọn họ, không cần để ý tới tôi.”

“Cậu xác định cậu không có vấn đề gì chứ?” Liêu Chí Bình thấy vị trí hiện tại của Tô An Hi rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì cả người sẽ rơi xuống dưới.

“Chúng ta làm bác sĩ với tiền đề là quân nhân, cậu đang hoài nghi thể năng * của tôi?” Tô An Hi cố ý nói thật bình tĩnh, còn mỉm cười để làm dịu thời khắc căng thẳng này.

**Thể năng = Thể lực + Năng lực*

Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi như vậy đành bất đắc dĩ gật đầu, cho cô lời khen rồi xoay người đi.

Anh ta đưa dây thừng cho mấy người đàn ông đứng ngay gần cạnh đường núi rừng thưa, sau đó nói với bọn họ: “Các anh, chúng ta không có vật nặng để mượn lực, chỉ có thể dựa vào mọi người, nhớ nắm chắc dây thừng.”

“Không thành vấn đề.” Hiện tại bốn chữ này phát ra rất có lực, tràn đầy khí thế.

Mấy người đàn ông cùng hô hào, bao gồm cả người đàn ông xung phong nhận việc lúc này từng oán giận. Lúc này ánh mắt anh ta nhìn Tô An Hi bên vách núi tràn đầy sùng bái và mến mộ.

Tô An Hi mím chặt môi, tiếp đó vịn lấy cái cây bên cạnh, bắt đầu ra lệnh cho những người bên trong.

“Tốt lắm, giờ lại mở cửa ra, mọi người nhất định phải giữ vững trọng tâm, không được dồn người về phía trước, cố gắng ghì ra phía sau. Được rồi, bây giờ cô gái chậm rãi trèo ra, nhớ ghì cơ thể xuống càng thấp càng tốt. Người anh em ở ghế phó lái, anh cẩn thận chuyển sang vị trí lái xe đi, đừng nhìn xuống dưới, nhất định không được nhìn bên dưới, động tác cũng nhẹ và chậm thôi...”

“Xe lung lay rồi.” Người đàn ông ở ghế phó lái thất kinh hét to.

“Mặc kệ chiếc xe, đừng lớn tiếng, không muốn chết thì tiếp tục dịch chuyển đi.” Trái tim Tô An Hi cũng muốn vọt tới cổ họng. Dựa theo phán đoán của cô, xe này sắp không chịu được sức nặng nữa.

Vào lúc cô gái leo ra từ cửa ghế lái rồi đưa tay bắt lấy tay Tô An Hi, vào thời khắc mấu chốt khi người đàn ông ở ghế phó lái thành công nhào nửa

người ra khỏi cửa ghé lái...

Cành cây đứt gãy, ô tô rơi thẳng xuống dưới. Người đàn ông bị dây thừng buộc chặt treo lơ lửng trên vách đá. Tiếng thét vang lên không ngừng khiến lớp bụi đất dấy lên, quang cảnh mơ hồ như có màn chắn tách biệt người của hai bên.

Tuy chưa hoàn hồn được nhưng trong cơn hiểm lại tìm được đường sống, xe bị phá hủy nhưng may mắn đã cứu được mọi người bình an.

Mấy người được cứu sống liên tiếp nói cảm tạ với Tô An Hi, sau đó nói cảm tạ với tất cả mọi người ở đó.

Tăng bốc, cảm tạ, nước mắt rung rức luôn là những nghi thức mặc định khi sống sót sau tai nạn. Dù họ đã sớm quen với việc này khi giữ cương vị bác sĩ, nhưng lần này dường như không giống vậy.

Phó viện trưởng Trương bảo người đưa họ tới nơi an toàn để kiểm tra tình trạng thương tích, lúc này tại Tô An Hi mới được nghỉ ngơi một chút.

Trời quang mây tạnh, chân trời hừng lên một tầng cầu vồng. Núi xanh bao quanh một màu sắc sỡ chói mắt, cảnh tượng trước mắt có thể là khao khát của mọi người.

“Quả nhiên vừa là quân nhân vừa là bác sĩ, không thiếu các phương thức để cứu người.” Liêu Chí Bình đi tới đưa chai nước cho Tô An Hi, không kiểm được trên ghẹo cô.

Tô An Hi không nhận nước, cô bám lấy cánh tay Liêu Chí Bình rồi bấu thật chặt: “Để tôi bình tĩnh lại chút.”

Liêu Chí Bình bị Tô An Hi bóp đau, trừng mắt nhìn cô: “Đừng tưởng cậu xinh đẹp thì muốn làm gì với tôi cũng được!”

“Chân mềm.” Tô An Hi ngẩng đầu lên, bắt đầu nhìn về phía Liêu Chí Bình, cười khỏ một tiếng: “Bị dọa sợ.”

Liêu Chí Bình không nhịn được cười hi hi: “Bây giờ cũng biết sợ. Ra kia ngồi một chút, xem tiền đồ này của cậu đi.”

“Không biết vừa rồi ai bị dọa tới mặt trắng bệch đâu.”

“Đó là da tôi trắng nõn, bao nhiêu người hâm mộ còn không được đó.”

“Ngại quá, đúng là hâm mộ vì không trắng được tới mức đó.”

“Tô An Hi, cậu có tin bây giờ tôi ném cậu xuống ngay lập tức không.”

“...”

Cảnh sát giao thông, cảnh sát và lực lượng phòng cháy chữa cháy cũng lục tục chạy tới, lúc đó họ mới biết đội điều trị gặp khốn đốn giữa đường. Vì vậy, họ lập tức bắt kịp để báo cáo tình hình.

Mà trước đó không lâu, phó viện trưởng Trương đã liên hệ với lãnh đạo thành phố Phương Tuyền bên kia, lúc này bọn họ đã phái xe tới tiếp ứng.

Giữa trưa, vì điều kiện có hạn, mọi người chỉ có thể ăn tạm mấy thứ thích hợp để lấp đầy bụng như bánh quy và mì ăn liền.

Những nhân viên y tế và quần chúng nhân dân bị mắc kẹt ở nơi này ngồi xõm hoặc đứng ở ven đường vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với nhau. Tô An Hi nghe mọi người một mực nói về duyên phận, cô còn thâm bặt cười khi nghe có người nói lần này số đỏ, lúc nào về nhất định phải mua vé số.

Nói nói một lúc, có người nhớ tới chuyện cứu người lúc trước, không khỏi mở miệng dò hỏi: “Bác sĩ Tô, cô cứu người vì sao còn muốn viết công thức lên giấy?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn tính trọng lượng và lực độ ở bên trong và ngoài xe vào lúc đó. Hơn nữa, còn cả sự khác biệt về diện tích và thể tích, sự sai biệt chiều cao và cân nặng, độ ẩm không khí, sức gió vãn vãn... Dùng công thức để tính ra như vậy, cứu người sẽ khá chuẩn xác và khoa học.” Tô An Hi nói đơn giản một chút vì rõ ràng là mọi người không hiểu.

Tất cả mọi người đều mang bộ dạng lơ mơ, họ chỉ có thể hăng hái gật đầu, mở miệng tán thưởng: “Lợi hại thật, dùng công thức cũng có thể cứu người. Quá trâu bò!”

“Đương nhiên, danh trạng nguyên khoa học tự nhiên toàn thành phố năm đó đâu phải chó ngáp phải ruồi.” Liêu Chí Bình đổ nước vào mì ăn liền rồi đưa cho Tô An Hi, được đà cười cười.

Tô An Hi lờ mờ anh ta: “Thế thì sao? Đó là tôi, cậu đắc ý cái gì?”

Liêu Chí Bình cười ha ha: “Học cùng trường, tôi đây không phải vinh dự lây hay sao!”

Tô An Hi chỉ cười không nói. Lúc này cô mở nắp mì ăn liền ra, bị hơi nóng và hương thơm phả vào mặt mới thực sự có cảm giác mình đã đói tới ngực dán vào lưng.

Cũng đúng lúc này, bên tai cô vang lên giọng cảm thán của cô gái trẻ: “Ôi, mau nhìn mau nhìn, vị thiếu tá kia đẹp trai quá!”

Vừa dứt lời thì có người vừa lòng phụ họa: “Thấy rồi thấy rồi! Vóc người kia, khuôn mặt kia, khí chất ấy, quá hoàn mỹ!”

Tô An Hi nghe xong cũng không kiềm được gương mặt nhìn, sau đó cả người như bị điểm huyệt. Miếng mì đang ngậm trong miệng rơi thẳng xuống nước mì, đôi đồng tử trong veo như mất đi tiêu cự.

Cô phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng cắn đứt sợi mì, nuốt xuống một cách qua loa. Sau đó Tô An Hi từ từ xoay người đổ sạch toàn bộ nước lẫn cái dùng hộp mì ăn liền để che mặt mình. Cô chuẩn bị đứng dậy rút lui tới một vị trí khó thấy, không ngờ lại không được như mong muốn...

“Này, cô sao vậy?” Người đàn ông oán giận lúc trước bây giờ lại không sợ chết chặn đường cô, cười cười hỏi: “Làm gì mà cầm hộp mì che mặt thế?”

“Đừng cản đường, tránh ra.”

Tô An Hi nói xong thì đi sang bên trái, người đàn ông cũng đi sang bên trái. Cô đi sang bên phải, anh ta cũng đi sang bên phải.

Cô giận tới thở ra, khẽ cắn răng, dứt khoát đặt mông ngồi trên tảng đá. Sau đó Tô An Hi vẫn tiếp tục cầm hộp mì ăn liền che mặt, nhịp tim không nhịn được mà đập gấp gáp.

Giờ khắc này, trong lòng Tô An Hi có đủ loại cảm giác muốn chết. Vậy mà lại là đáng về chạt vật thể này, vậy mà lại là bộ dáng như bây giờ, định luật Murphy ** chết tiệt này.

*** Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ, định luật này có nội dung chính như sau: Nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra, và vào thời điểm tệ nhất có thể! Lí do định luật này còn được gọi là định luật bánh bơ là vì Edward A. Murphy từng dùng hiện tượng “bánh mì phết bơ” để chứng minh định luật này vào năm 1949. Hãy tưởng tượng, nếu bạn đánh rơi miếng bánh sandwich thơm ngon có trét bơ lên một mặt. Chắc chắn trong đa số lần, miếng bánh bơ của bạn sẽ rơi úp mặt có bơ (mặt ngon nhất) xuống đất.*

“Tôi muốn xin lỗi cô, lúc trước là tôi không đúng, hai chúng ta kết bạn...” Người đàn ông đứng cạnh Tô An Hi, mặt hướng sang nhìn cô, giọng nói êm ái, mặt mày vui vẻ.

Nhưng hiện tại lòng dạ của Tô An Hi đều đặt trên một người khác, cô chỉ âm thầm cầu nguyện anh không thấy mình.

Có điều trời cao luôn thích trêu người, một đôi giày tác chiến màu đen cứ tùy ý xuất hiện trước mắt cô. Ngay sau đó, hộp mì trên tay cô bị một bàn tay to cường thế cướp đi.

Tô An Hi nhìn lên dọc theo đôi giày tác chiến màu đen là đôi chân dài mẽ người, lại nhìn lên nữa, cả người một bộ đồng phục huấn luyện khiến người ta mê mẩn, vũ khí bên hông càng khiến anh mang vẻ vai rộng eo hẹp, rắn rỏi uy vũ.

Có điều, đôi mắt đen dài thâm trầm dưới vành mũ huấn luyện lại hiện lên tia lưu manh khó phát hiện.

Anh nhàn nhạt liếc người đàn ông bên cạnh Tô An Hi, sau đó không coi ra gì nhìn cô chằm chằm.

Mấy giây ngắn ngủi tựa như vô số mùa xuân hạ thu đông, anh lại dùng giọng điệu như bình luận về thời tiết nói với cô: “Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều dừng động tác trên tay, ríu rít nhìn về phía hai người một đứng một ngồi vô cùng đối lập này. Họ kinh ngạc như quên cả hô hấp.

Tô An Hi vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó yên lặng mắng trong lòng một câu: Khốn kiếp.

Rất nhanh sau đó, cô khôi phục sắc mặt, gương mặt nhìn thẳng vào mắt anh, cố sức ghìm xuống nhịp tim điên cuồng của mình, cong khóe môi như cười như không, cũng dùng giọng điệu không có độ âm đáp trả anh một câu.

“Nói như em chưa thấy đáng về không mặc quần áo của anh vậy.”

Ngay lúc đó, mấy người lính vũ trang trùng hợp đi tới nghe được câu nói này, một người trong đó còn cười hỏi: “Đây là gây nhiễu khẩu lệnh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tôi và Từ Úc không có quan hệ gì hết

Biên tập: Bọt

Vui đùa qua đi, không khí bỗng như đọng lại, mọi người như đang mong chờ ai đó tới hóa giải câu đố ngàn năm này.

Ánh mắt, phong thái, vẻ mặt và biểu cảm của bọn họ đều trong tư thế hóng chuyện, trong lòng các vị ở đây đều biết rõ đó có phải nhiều khẩu lệnh thật hay không.

Nhưng vì khí tức mạnh mẽ của đồng chí thiếu tá, không có ai dám nổ phát súng đầu tiên này.

“Từ đội (1), quen sao?” Âm thanh sang sảng của Hạ Tuấn Nam phá vỡ không khí quý dị lúc này.

(1) Từ đội = Đội trưởng Từ

Mọi người đồng loạt nhìn về phía đồng chí cảnh sát vũ trang (2) vừa lên tiếng, chàng trai có khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ toét miệng cười lộ hàm răng trắng bóc, trên mặt là vẻ tò mò và ám chỉ dễ thấy.

(2) Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Nhân dân Trung Quốc (PAP): ở Trung Quốc hay gọi tắt thành Vũ cảnh. Đây là lực lượng cảnh sát quân sự chủ yếu chịu trách nhiệm bảo vệ dân sự và cứu hỏa tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, cũng như cung cấp hỗ trợ cho quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc trong thời chiến. Lực lượng Vũ cảnh chịu sự lãnh đạo của Quốc vụ viện và Ủy ban Quân sự Trung Ương.

Hạ Tuấn Nam là người túc trí đa mưu trong đội, tinh ranh như một chú khỉ, chỉ cần nhìn một cái đã biết xảy ra chuyện gì. Có điều người đồng thế mạnh, cứ hỏi trắng ra thì không hay lắm nên anh ta uyển chuyển dùng hai từ ‘quen sao’ để thăm dò.

Lúc bình thường trở lại, Tô An Hi mới phát hiện mình hơi xúc động. Đối mặt với Từ Úc, sự tinh táo trước sau của cô lại nhỏ bé tới không đáng kể.

Trước kia là vậy, bây giờ vẫn thế.

Nhưng cô làm sao lường trước được người xúc động đầu chỉ có một mình cô.

Cô nhìn anh chưa đầy một giây đã không tự chủ rời mắt đi, cô có thể cảm nhận được dây thần kinh ở cổ mình đang nảy lên thỉnh thoảng.

Tô An Hi lại càng cảm nhận được trong nháy mắt này, hai mạch Nhâm – Đốc (3) của mình như được đã thông, máu toàn thân xôn xao nhộn nhạo, hoàn toàn không khống chế được.

(3) Mạch Nhâm – Đốc: Mạch Nhâm thuộc Âm (thuộc phía trước thân ngực, bụng của chúng ta). Mạch Đốc thuộc Dương (thuộc phía sau lưng, chạy qua đỉnh đầu chúng ta). Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trong cơ thể con người.

Còn căng thẳng hơn cả lúc cứu người trước kia.

Nhanh như chớp, ý cười lưu manh trong mắt anh biến mất không còn tăm hơi. Gương mặt tuấn tú lạnh nhạt, đôi đồng tử đậm mạc đảo qua mặt Tô An Hi, quá táo dễ thấy ở cổ họng lên xuống, giọng nói trầm thấp cũng vang lên.

Anh cực kỳ tùy ý nhả ra hai chữ: “Đồng hương.”

Hai chữ cực kỳ đơn giản vốn khiến người ta cảm thấy thân thiết này lại khiến lòng Tô An Hi rét lạnh trong nháy mắt.

Đúng vậy, quan hệ của cô và anh không phải chỉ gói gọn trong hai chữ “đồng hương” đơn giản thôi sao...

“Người Du Giang?” Hạ Tuấn Nam vừa nghe, ánh mắt sáng lên trong nháy mắt, anh ta vội vàng nhìn về phía bảng tên trước ngực Tô An Hi: “Tôi cũng vậy, cô là Tô... Ở kia Từ đội... Này này này...”

Hạ Tuấn Nam còn chưa dứt lời đã bị Từ Úc xách cổ áo đem đi, từng câu chữ mang theo khiển trách càng lúc càng đi xa: “Kiểm kê quân số, làm quen bừa cái con khỉ, thân quen với cậu sao?”

“...”

Đội trưởng phát lệnh, không thể cãi lời, anh ta ngậm miệng nhanh chân đi bận việc.

Người đàn ông đi ở cuối chậm lại bước chân, như đang suy nghĩ một chút rồi xoay người. Khổ người của sĩ quan này rất lớn, làn da ngăm đen, anh ta cười ngượng ngùng với Tô An Hi, nói giọng Đồng Bắc.

“Xin lỗi, Từ đội của chúng tôi nói chuyện như cây kem đóng băng vậy, rất xa cách!”

Tô An Hi hơi gật đầu: “Mấy anh là người của chi đội Phương Tuyền?”

Trương Trung gật đầu: “Còn không phải sao, vừa đóng quân xong thì nhận được tin nên tiện đường tới tiếp ứng cho đội trị liệu này cô!”

Thì ra là thế, trước đây Tô An Hi từng thấy phù hiệu của bọn họ, đội đặc chiến. Theo lẽ thường thì sẽ không phải đội đặc chiến tới đón người, hơn nữa toàn bộ trung đội đặc chiến đều tới tiếp ứng bọn họ. Thì ra chỉ là tiện đường mà thôi.

“VẬY các cô nghi ngại trước đi, xử lý xong sẽ tới gọi các cô.” Trương Trung gãi gãi gáy, không biết phải nói gì tiếp.

Tô An Hi gật đầu: “Cảm ơn.”

Trương Trung thật thà cười rồi gật đầu một cái. Xoay người rời đi, anh ta cảm thấy vị nữ quân y này đúng là rất xinh đẹp, nhưng lại đem tới cho người ta cảm giác lạnh lùng, hơi khó yên lòng.

“Bác sĩ Tô, cô và vị thiếu tá vừa rồi là có chuyện gì vậy?” Rốt cuộc một y tá nhỏ không nhịn được hưng phấn, nghiêng đầu đặt câu hỏi.

Tô An Hi chuyển tầm mắt, phát hiện tất cả những người đang ngồi ở đó đều nhìn về phía mình, tò mò chờ đợi đáp án từ cô.

Cô đứng dậy, kín đáo ho khan một tiếng, nói: “Không phải đã nói rồi sao? Đồng hương.”

“Không thể, lời nói kia của hai người không thể đơn giản là đồng hương được, lại còn không mặc áo, không mặc quần nữa chứ.”

Y tá Tiểu Vương thường chọc cười Tô An Hi mang khuôn mặt mập mờ đi tới bên cạnh cô, cười hi hi nói toạc ra: “Là bạn trai cũ hả?”

Tất cả mọi người đều chớp mắt nhìn Tô An Hi chằm chằm, chỉ hận không thể chụp X-Quang từ trong ra ngoài, sau lại chụp cắt lớp, nếu thực sự không được thì thử chụp cộng hưởng từ (4). Tóm lại là muốn nhìn thấu toàn bộ, đào cho ra chân tướng.

(4) *Chụp X-Quang: X quang là một loại bức xạ năng lượng cao. Một máy chụp X quang phát ra các chùm tia X. Các tia X xuyên qua các mô mềm và thành phần dịch (chất lỏng) trong cơ thể một cách dễ dàng;*

Chụp cắt lớp: Chụp cắt lớp vi tính hay còn gọi là chụp cắt lớp, đây là một phương pháp chụp hình X quang. Máy CT chạy vòng quanh thân thể bệnh nhân, phát sóng X- Quang và đo độ dội lại của các tia X-Quang trên các tế bào;

Chụp cộng hưởng từ: là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan. Ảnh cộng hưởng từ hạt nhân dựa trên một hiện tượng vật lý là hiện tượng cộng hưởng từ hạt nhân.

Tô An Hi liếc Tiểu Vương một cái, trịnh trọng nói với mọi người: “Mọi người đủ rồi đó, không đi làm paparazzi thật đáng tiếc. Tôi và vị đồng chí thiếu tá kia ở cùng một viện, lời vui đùa khi còn nhỏ đừng coi là thật, tôi và anh ấy thật sự không thân.”

Nói xong, Tô An Hi mau chóng trốn khỏi hiện trường bất quải. Có lẽ ngày thường đối xử quá thân thiện với mấy cô ấy, nếu còn hỏi nữa thật sự có thể khiến người ta cứng miệng.

“Chuyện đó, tôi... Tôi... Đây đây...”

Người đàn ông bị gạt sang một bên kia muốn chen lời nhưng không được. Nhìn bóng lưng yếu điệu thẳng tắp rồi đi, anh ta âm thầm tiếc nuối, đau buồn không thôi.

...

“Tô An Hi, Tô An Hi...” Liêu Chí Bình không biết nhảy ra từ đâu, lôi Tô An Hi sang một bên, đáng vẻ thần thần bí bí: “Cậu đoán xem tôi nhìn thấy ai?”

Tô An Hi giật túi bánh quy trong tay Liêu Chí Bình, lấy ra một miếng bánh cho vào miệng, tùy ý nhâm nhi bánh quy vị soda rồi giương mắt lên nhìn Liêu Chí Bình: “Từ Úc.”

Liêu Chí Bình trợn mắt thật to, chỉ vào Tô An Hi: “Gặp rồi? Đúng là người yêu cũ, mới bao lâu mà hai người đã nhìn ra nhau.”

“Liêu Chí Bình, tôi cảnh cáo cậu, tôi và Từ Úc không có quan hệ gì hết. Còn nói nữa tôi đánh cậu.”

Liêu Chí Bình nhìn Tô An Hi rồi âm thầm lắc đầu.

Không quan hệ? Bọn họ đều biết Từ Úc vì Tô An Hi nên mới học lại một năm, cái này gọi là không quan hệ?

...

Nhất Trung là trường trung học trọng điểm có danh tiếng nhất thành phố Du Giang, mà năm đó Tô An Hi là học thần đứng đầu, tiếng tăm lừng lẫy của Nhất Trung. Một vị học thần khác là học muội nhỏ hơn cô hai khóa, tên là Từ Lai.

Từ Lai có người anh trai lớn hơn Tô An Hi một tuổi, cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Nhất Trung – Du Giang. Người này cái gì cũng tốt, chỉ học không giỏi, đó chính là Từ Úc.

Nếu theo lẽ thường, thành tích của Từ Úc không thể thi đỗ trường trung học phổ thông Nhất Trung. Có điều người ta học thẳng từ cấp hai lên, thi cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Lúc Tô An Hi thi vào đã náo động toàn trường, tên của cô và thành tích cao ngất treo trên bảng thông báo nhanh chóng nhận được chú ý.

Vốn tưởng đây sẽ là con một sách mang cặp kính dày cộp, ai ngờ lại là một thiếu nữ xinh đẹp.

Mọi người đều thích đóa hoa đẳng cấp này, trừ trai đẹp Từ Úc.

Lâu ngày, đám học sinh trung học lan truyền một bí mật công khai: Trai đẹp và học thần không thích nhau, đường ai nấy đi.

Không ai biết bọn họ lớn lên cùng nhau, không ai biết bọn họ lớn lên trong cùng một viện, cũng không ai biết thật ra bọn họ là thanh mai trúc mã.

Mọi người chỉ biết anh Úc không để tâm tới ai, đặc biệt là Tô học thần.

Mọi người cũng chỉ biết Tô học thần thân thiện với tất cả mọi người, trừ trai đẹp Từ.

Cho tới một ngày nào đó, trai đẹp Từ đột nhiên hăng hái học tập, rõ ràng đã thi đỗ trường đại học hạng hai nhưng lại chọn học lại, hơn nữa còn chuyển tới lớp 12-1 của Tô An Hi.

Tới lúc Từ Úc đeo ba lô đi ngược sáng, đẹp trai bức người đứng ở cửa lớp 12-1, hơi nghiêng đầu cong khóe miệng cười với học thần một tiếng...

Khoảnh khắc đó, mọi người mới hiểu rõ tất cả những hành động không thể tưởng tượng của trai đẹp đều liên quan tới Tô học thần.

Cũng vào lúc đó, bạn cùng bàn kiêm bạn tốt Liêu Chí Bình của Tô An Hi phát hiện ra manh mối: Từ Úc học lại vì bạn cùng bàn của anh ta, hơn nữa còn cố ý chuyển tới lớp bọn họ!

Nhưng rốt cuộc bọn họ có ở bên nhau không thì không ai biết...

...

Tất cả vật tư điều trị đều được chuyển tới xe cảnh sát vũ trang, đội ngũ điều trị đã thu dọn xong, từng người tới nơi đổi diện chỗ sạc rồi lên xe.

Tô An Hi đi ở cuối cùng, mặt không biểu cảm, tâm sự nặng nề.

Lúc cô chuẩn bị lên xe theo Liêu Chí Bình, thì cửa xe đóng sầm lại trước mắt. Cô chuyển tầm mắt về phía người đóng cửa xe là Trương Trung, chưa kịp lên tiếng, đối phương đã cướp lời trước.

“Bác sĩ Tô, xe này đầy người rồi, cô tới chiếc xe màu đen phía trước đi!” Trương Trung thật thà, chính trực khiến người ta không chút phòng bị hay phản cảm.

Vừa nói xong, anh ta nói to với Hạ Tuấn Nam ở phía trước: “Lão Hạ, bác sĩ Tô đi cùng xe với mấy cậu.”

“Được.” Hạ Tuấn Nam gật đầu, mở cửa xe chờ Tô An Hi.

Tô An Hi đi tới, thấy Hạ Tuấn Nam cười ha hả mời cô lên xe. Cô nói tiếng cảm ơn rồi ngồi lên xe. Sau đó Hạ Tuấn Nam cũng lên xe, đóng cửa xe “rầm” một tiếng.

“Chào cô, chính thức giới thiệu một chút: Tôi là Hạ Tuấn Nam, cũng là người Du Giang.” Hạ Tuấn Nam nói xong còn đặc biệt trang trọng muốn bắt tay.

“Tô An Hi.” Tô An Hi đưa tay ra, đáp lại theo lễ nghĩa.

Vào lúc này, cửa ghế phó lái bị mở ra từ bên ngoài, Từ Úc lưu loát nhảy lên xe. Tay anh mới chạm tới chốt định đóng cửa, nhưng vừa chuyển mắt đã thấy đôi tay đang nắm lấy của hai người. Động tác trên tay anh dừng lại một lát, ngay sau đó lại dùng sức đóng cửa xe, cả xe rung nhẹ một chút.

“Lái xe.” Là âm thanh lạnh lẽo như núi băng của Từ Úc.

Tô An Hi cũng không ngờ sẽ ngồi cùng xe với Từ Úc, cô lập tức thu tay về, ngồi yên lặng.

Từ vị trí của cô, tầm mắt có thể thấy tư thế ngồi nghiêm chỉnh và đường cong gò má lưu loát, rần rờ của người đàn ông ngồi cạnh ghế lái.

Đột nhiên nghĩ tới lúc còn đi học, anh luôn lười biếng dựa vào ghế, hai chân dài đạp vào ghế cô, nếu đem ra so sánh với bây giờ thì như hai người khác nhau.

Xe chạy trên quốc lộ, không khí trong xe càng ngày càng lúng túng.

Hạ Tuấn Nam muốn hòa hoãn không khí một chút, cũng vì các chiến hữu đã giao phó nhiệm vụ tìm hiểu chuyện giữa Từ đội và bác sĩ Tô.

Nghĩ như vậy, anh ta ho khan một tiếng, sau đó mở miệng cười nói: “Trùng hợp thật, xe chúng ta đều là đồng hương này, chắc bác sĩ Tô thân quen với Từ đội của chúng tôi lắm nhỉ?”

Tô An Hi vừa nghe, ánh mắt lại vừa vắn đưng phải ánh mắt ai đó trong gương. Cô hốt hoảng rũ mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời.

Bên tai nhanh chóng vang lên giọng của người đàn ông trên ghế phó lái: “Hạ Tuấn Nam, trở về chạy 5km việt dã trang bị vũ trang, chạy không xong đừng ăn cơm.”

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam vừa nghe mặt đã cứng lại, ấp úng nói: “Không phải nói không phạt sao?”

“10km.” Giọng Từ Úc nghe không ra chút phật phùng nào, nói xong đã đưa tay kéo vành mũ xuống, hai tay khoanh trước ngực, không nói thêm lời nào.

Hạ Tuấn Nam liếc nhìn Tô An Hi, người ta còn đang ngắm phong cảnh ngoài cửa kia?

Vì thế, anh ta ha ha một tiếng, thử thương lượng: “Bảo cáo Từ đội, hay là cứ... 5km đi ạ!”

Yên tĩnh... Không gian trong xe vẫn yên tĩnh, không có tiếng trả lời.

...

Hậu trường: Lúc Trương Trung bảo Tô An Hi lên xe của Từ đội, anh ta vừa nhìn cô đi lên vừa giơ ngón tay cái về phía Hạ Tuấn Nam đứng cạnh cửa xe. Hạ Tuấn Nam hiểu ý gật đầu, làm động tác “xem tôi đây”.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Làm hết lễ nghĩa của chủ nhà

Biên tập: Bột

Một đường không nói gì, bên tai ngoài tiếng ô tô lao vun vút trên đường quốc lộ, thì chỉ còn lại tiếng gió vù vù xuyên qua kẽ hở của cửa kính xe.

Không còn lại gì khác trừ những âm thanh này.

Nhưng không thể không nói, quân nhân lái xe vẫn vững vàng hơn người thường. Vì thế Tô An Hi vốn định nhắm mắt giả vờ ngủ, nào ngờ trong chốc lát lại thật sự không chịu nổi.

Vào giờ phút này, cô đưa lưng dựa vào ghế sau, cùi chỏ tì trên khung cửa sổ, tay nửa chống bên gò má trái, mí mắt liễu mạng sụp xuống, hoàn toàn không không chế được.

Từ Úc nhìn Tô An Hi qua kính chiếu hậu, sau đó không tự chủ được mà cong khóe miệng. Thói quen vừa lên xe đã ngủ này đúng là không thay đổi chút nào.

Cả người cô mặc quân trang màu xanh ô-liu, trông có chút mạnh mẽ. Khuôn mặt hình như đã gầy hơn một chút, ngũ quan so với 9 năm trước lại càng tinh xảo và rõ nét.

Vốn là khuôn mặt trắng nõn nhưng vì phong trần mệt mỏi, đường xá xa xôi nên đều biểu hiện trên mặt. Đôi môi hơi mím của cô có chút khô nứt, tóc buộc sau gáy cũng rơi ra mấy lọn, rũ trên đầu vai.

Lại nhìn một lần nữa, cô đã ngửa đầu, hơi há miệng, tướng ngủ thật khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Anh thu hồi tầm mắt, nhìn về phía trước, sau đó thấp giọng phân phó với anh lính lái xe: “Lái chậm một chút.”

Rõ ràng lời này lại khiến đối phương sợ run thêm lần nữa, tốc độ này vốn đã kém tốc độ ngày thường rồi, còn phải chậm thêm chút nữa?

Trong lúc đang nghi hoặc và muốn đặt câu hỏi, đội trưởng tựa như đi dếp trong bụng anh ta, anh nhàn nhạt bổ sung thêm một câu: “Đường trơn.”

...

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, xe đã ra khỏi đường núi, trên đường vào thành phố.

Nơi này là thành phố Phương Tuyền nằm ở phía Tây Nam biên giới, nhìn từ xa giống dãy núi quanh co, hình dạng như suối nước, lại dựa sông gần núi

nên được đặt tên như vậy.

Có điều vì đây là thành phố phía Tây Nam biên giới, vị trí địa lý hạn chế và kém phát triển, một nửa số dân ở đây cũng là dân tộc thiểu số. Xét trên phương diện kinh tế, nơi này thậm chí còn không thể so với các thành phố cấp ba, cấp bốn về mọi mặt.

Càng chưa nói tới các huyện dưới và thị trấn nhỏ ở thâm sơn cùng cốc nhiều không kể xiết, một lời khó nói hết.

Nhưng cũng chính vì địa lý đặc thù của thành phố Phưong Tuyền, mà nhiều phần tử ngoài vòng pháp luật lại xem trọng nơi này. Việc các chiến sĩ cảnh sát vũ trang đóng quân thực chiến ở đây đã trở thành việc như cơm bữa, không kể hết số lần...

Tô An Hi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cô mới ngủ hơn nửa tiếng. Nhưng vì giữ nguyên một tư thế nên lúc ngồi thẳng lại nên cổ hơi cứng. Cô đưa tay ra phía sau xoa xoa theo bản năng.

Cô vừa xoa gáy vừa thuận tiện liếc Hạ Tuấn Nam bên cạnh, người này khổ người to lớn lại ngồi ngủ ngay ngắn, có thể ngủ với tư thế này cũng không dễ dàng gì. Tư thế nghiêm chỉnh này khiến cô bất giác cười lên.

Nào biết vừa cong khóe miệng, chuyển tầm mắt đã thấy hơn nửa gương mặt tuấn tú của Từ Úc dưới vành mũ trong kính chiếu hậu.

“Em...”

Tô An Hi nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, chuẩn bị nói gì thì gặp cú phanh gấp không kịp đề phòng. Cô đổ người về phía trước theo quán tính, nhưng lại không thấy trán mình va phải lưng ghế cứng ngắc.

Xúc cảm này là... mu bàn tay khô ráo mang theo mùi thuốc lá.

Cô ngẩng phát đầu lên như bị điện giật, quả nhiên sau lưng ghế điều khiển là bàn tay khớp xương rõ ràng, thon dài mà có lực của ai đó.

Từ Úc nhìn cũng không nhìn Tô An Hi một cái, nhanh chóng thu hồi tay trái của mình một cách tự nhiên, lười nói cả một câu giải thích.

Hạ Tuấn Nam bị đưng tỉnh, cứng cổ nhìn ba người khác trong xe một chút với vẻ mặt khó hiểu. Sau đó anh ta điều chỉnh lại tư thế, thuận tiện toét miệng cười với Tô An Hi bên cạnh.

Tô An Hi rơi rũ mắt, ánh mắt dừng lại trên cẳng tay của Từ Úc.

Dáng tay của anh cực kỳ đẹp mắt, bàn tay lớn, độ dày mỏng thích hợp, năm ngón tay thon dài đều đặn. Thậm chí cả năm móng tay cũng như được tô vẽ thật tỉ mỉ, là đôi tay lí tưởng đối với hội ‘cuồng tay’.

Nhưng cũng chính đôi tay đó từng thích tóm tóc cô, thích xoa loạn đỉnh đầu cô, thích chống đầu giúp Tô An Hi lúc cô đang ngủ gật, thích lôi kéo quai cặp sách của cô lúc đi trên đường, thích kéo cô tới đường đi bộ...

Dường như còn rất nhiều, rất nhiều hành động lơ đãng như vừa rồi. Lúc chưa gặp lại, cô cũng không nhớ kĩ như vậy.

Mà hiện tại, những việc đó như vừa xảy ra ngày hôm qua, mỗi việc đều như rõ ràng ngay trước mắt.

Cô yên lặng dòi mắt, âm thầm cảnh báo chính mình: Tô An Hi, mày và anh ấy đã sớm kết thúc rồi, còn nhớ lại những thứ Tự Thủy Niên Hoa (1) đó, còn ý nghĩa sao?

(1) Tự Thủy Niên Hoa: là bộ phim truyền hình của đạo diễn Hoàng Lỗi và Hộ Cường. Bộ phim lấy bối cảnh ở Chiết Giang và Đài Bắc, do Hoàng Lỗi, Lưu Nhã Anh, Lí Tâm Khiết, Chu Húc thủ vai chính. Bộ phim truyền hình này kể về chuyện tình yêu của đôi nam nữ 30 tuổi ở Chiết Giang và Đài Bắc.

...

Xe đến bệnh viện vũ cảnh Phưong Tuyền, viện trưởng ra cửa nghênh đón họ. Tô An Hi vừa xuống xe đã bị phó viện trưởng Trương gọi qua để giới thiệu với đối phương: “Vị này là Tô An Hi, bác sĩ trẻ ưu tú nhất của khoa cấp cứu chúng tôi, cũng là người có tiền đồ nhất.”

Rõ ràng đối phương thấy Tô An Hi thì giật mình và tò mò không thôi, liên tục tán thưởng cô tuổi trẻ tài cao. Quan trọng hơn, vị bác sĩ này còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Tô An Hi trò chuyện mấy câu đơn giản với viện trưởng, mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn phía sau chiếc xe vũ cảnh.

Các chiến sĩ vũ cảnh đang bận bịu đem vật tư chữa bệnh và dụng cụ xuống, giao lại cho nhân viên hậu cần của bệnh viện.

Sắp xếp xong hết thấy, các tiểu đội xếp hàng kiểm kê quân số, nghiêm chỉnh đợi lệnh.

Thấy bọn họ sắp đi khỏi, Tô An Hi lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng gọi điện thoại cách đó không xa.

Lòng cô như bị thứ gì đó gãi nhẹ nhẹ. Lần này từ biệt, có lẽ sẽ thực sự không gặp lại nữa.

Liêu Chí Bình chưa từng thấy Tô An Hi do dự như vậy bao giờ. Trong ấn tượng của anh ta, Tô An Hi bình tĩnh quyết đoán, là kiểu người gặp chuyện gì cũng ung dung.

Có lẽ chỉ có nhân tài tên Từ Úc kia mới có thể khiến lòng cô rối loạn, có thể khiến cô quên mất chính mình là ai.

Tuy Tô An Hi luôn không thừa tình cảm của mình dành cho Từ Úc, nhưng người ngoài cuộc và bạn tốt Liêu Chí Bình lại rất rõ ràng. Nguyên nhân cô từ chối tất cả những người theo đuổi trong 9 năm qua, chẳng phải vì không quên được sao?

“Phải đi rồi, không qua trò chuyện hai câu sao?” Liêu Chí Bình đến bên cạnh Tô An Hi, thấp giọng hỏi.

Thật ra trong lòng đã sớm có quyết định, chỉ chờ một lời nói phụ họa mà thôi. Cô gật đầu, đi về phía người nọ.

Ai biết vừa đi mấy bước, lại thấy Từ Úc cúp điện thoại, đang đi hướng về phía cô bên này.

Tô An Hi nhìn thân ảnh cao lớn kia càng lúc càng gần, cô âm thầm đưa tay sửa vạt áo, kéo kéo ống tay áo.

Nào ngờ, Từ Úc đi lướt thẳng qua cô, tới bên cạnh chỗ viện trưởng để chào hỏi, nói phải lập tức về doanh trại, xin phép đi trước.

Viện trưởng và phó viện trưởng Trương của bọn họ liên tục cảm tạ không dứt. Tất cả đều là quân nhân, mọi người cũng hiểu rõ tình huống của đội đặc chiến, không dám giữ họ ở lại lâu.

Người vừa bị lơ đẹp là Tô An Hi đột nhiên cảm thấy không sao cả. Thì ra cô một mực âm thầm suy nghĩ, nhớ lại quá khứ, còn người ta vốn không hề để trong lòng.

Đúng vậy! Từ Úc vẫn luôn là Từ Úc, chẳng sợ trải qua muôn ngàn thử thách ở quân doanh, bồi dưỡng thân thể rắn chắc như tường đồng, nhưng tính cách trước sau vẫn không thay đổi. Vẫn làm theo ý mình như cũ, vẫn nghĩ là vậy nhưng không phải vậy như cũ.

Bây giờ nghĩ lại, cô tự mình đa tình ở đó đúng là khôi hài.

Vào lúc Tô An Hi thế sẽ không bao giờ nhìn Từ Úc thêm lần nào nữa, người ta lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô. Cái đầu cao một mét chín cúi xuống nhìn, khiến người ta cảm thấy không khí cũng thật mỏng manh.

“Em nhìn một đường, hình như có lời muốn nói với anh.” Từ Úc cup mắt, nhàn nhạt chăm chú nhìn Tô An Hi.

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn về phía Từ Úc, có rất nhiều lời muốn hỏi, muốn nói, nhưng lời đến miệng lại không biết nên nói gì.

Chín năm, thực sự có thể biến bọn họ thành những xa lạ quen thuộc nhất.

“Từ Lai về Du Giang rồi.” Chỉ một câu lơ lửng.

Con người Từ Úc thoáng hiện lên tia buồn cười: “Anh biết.”

“...” Tô An Hi thực sự không còn gì để nói.

“Còn gì nữa không?” Từ Úc lại hỏi.

“Em thấy anh bây giờ vô cùng tốt, không cần phải hỏi anh sống có tốt không, đúng chứ?”

Tô An Hi thấy Từ Úc dùng thái độ thủ trưởng để hỏi mình thì giận không có chỗ phát tiết, giọng cô tự nhiên cũng cứng rắn hơn. Quà nhiên, người có thể khiến cô xù lông cũng chỉ có người trước mặt này thôi.

“Phải.” Từ Úc gật đầu. Thấy các đội viên đã lần lượt lên xe, anh đưa chân bước về phía đoàn xe vũ cảnh bên kia.

Tô An Hi khẽ cắn răng, đột nhiên thấy tủi thân, tủi thân trước nay chưa từng có.

Cô nhìn được, nhìn được. Tuyệt đối không thể để lộ chút mềm yếu nào trước mặt anh.

Chợt giữa lúc đó, Từ Úc lại xoay người trở lại. Anh đứng trước mặt Tô An Hi, móc điện thoại ra nói với cô: “Điện thoại di động bao nhiêu?”

Tô An Hi sững sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn Từ Úc, rồi cứng ngắc móc điện thoại ra đưa cho anh. Chứng kiến anh bấm số trên điện thoại của mình, nghe tiếng điện thoại di động của anh vang lên, cô mới giật mình biết họ đang trao đổi số điện thoại.

Sau đó cô nhận lại điện thoại di động Từ Úc đưa trả, lại nghe anh nói: “Hiếm khi em tới đây, hai ngày nữa anh nghỉ phép sẽ mời em ăn cơm. Làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.”

“Được.” Dường như Tô An Hi đáp lại không chút do dự.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mỗi tình đầu của Từ đội bọn họ tên là Tô An Hi

Biên tập: Bọt

Phải nói rằng cảnh ban ngày của thành phố Phuong Tuyền không có gì quá đặc sắc, nhưng dù có là nơi không đặc sắc đi nữa thì cũng sẽ có những thời khắc đẹp đẽ.

Vậy thành phố Phuong Tuyền đẹp nhất vào lúc nào?

Đương nhiên là cảnh đêm rực rỡ của cao nguyên.

Vàng trắng tròn sáng vàng vạc, rắng màu tỏa sáng khắp bầu trời. Bầu trời màu lam như sân khấu khảm đầy sao trời, dù là sao hay trăng đều mượt mà và long lánh hơn bầu trời đêm của Du Giang.

Tô An Hi đứng trên sân cỏ tổng hợp phía sau bệnh viện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Vào một ngày chán động như hôm nay, sau khi ngắm nhìn bầu trời đêm mênh mông này, cuối cùng lòng cô cũng trầm tĩnh lại.

Liêu Chí Bình cầm khăn giấy trong tay, vừa lau miệng vừa đi về phía Tô An Hi.

“Mai là ngày đầu tiên khám bệnh từ thiện mà cậu lại ăn ít thế, đừng có chưa bắt đầu chẩn bệnh đã muốn bọn tôi cấp cứu cậu trước.” Liêu Chí Bình liếc Tô An Hi một cái, sau đó nhìn theo mắt cô, cảnh đêm của nơi này đúng là đẹp thật.

“Yên tâm, cậu không có cơ hội cấp cứu cho tôi đâu.” Tô An Hi chuyển mắt, đưa tay về phía Liêu Chí Bình: “Cho cái kẹo cao su đi.”

Liêu Chí Bình bỗng liếc Tô An Hi một cái, vừa lục kẹo cao su đưa cho cô vừa trách: “Tôi phát hiện có lúc cậu không cần mặt, cũng chẳng cần da.”

Tô An Hi rút một cái kẹo, mở gói bọc ra rồi cho vào miệng, vừa nhai vừa nói không rõ: “Tôi cũng không hiểu cậu nhỏ mọn lại độc miệng tự nhận mình là đàn tốt thế này, sao lại lấy được vợ nhỉ? Khi nào về tôi phải tới hỏi xem rốt cuộc chị dâu thích cậu ở điểm gì?”

“Tôi và vợ tôi là trời đất tác thành, yêu không lí do, cậu hâm mộ không nổi đâu.”

Liêu Chí Bình dừng lại một chút, đột nhiên cười ha hả, chỉ tay về phía Tô An Hi: “Chờ chút, cậu nói trở về? Tôi sợ bây giờ cậu không nhớ về ấy chứ?”

Tô An Hi vừa thổi một quả bong bóng, nghe được lời của Liêu Chí Bình thì “bụp” một tiếng, quả bóng nổ tung, kẹo cao su màu trắng mềm mại dán lên chóp mũi cô.

Cô thành thạo dùng đầu lưỡi liếm một cái, kẹo cao su lại trở về trong miệng. Nhai nhai hai cái, cô mới nói: “Ít thừa nước đục thả câu đi. Nói xem, mấy cô ấy nghe được gì rồi?”

Liêu Chí Bình cười tới sáng lạn: “Không phải nói không có quan hệ sao? Cậu vẫn quan tâm mấy cô ấy nghe được tin gì?”

Tô An Hi vừa nghe xong, không tự chủ đưa tay cào cào khuôn mặt xinh đẹp, con ngươi u ám không rõ, đột nhiên không nói gì nữa.

Lúc xế chiều, đề liên hoan mừng đội chữa trị đến đây, viện trưởng nói định đặt bàn đề tối ra ngoài ăn cơm.

Phó viện trưởng Trương của bọn họ là người tùy tính, đề nghị ăn tại phòng ăn là được, đừng sang trọng quá như thế.

Vì vậy, trong phòng ăn có bày hai chiếc bàn, đoàn lãnh đạo một bàn, các nhân viên y tế một bàn.

Tô An Hi ngồi xuống bàn cho nhân viên y tế, điện thoại di động đặt trên bàn. Màn hình điện thoại vẫn là một màu đen, cô cứ nhìn rồi lại nhìn mãi.

Giữa bữa cơm, mọi người trò chuyện với nhau một chút. Có người mở màn bằng việc hôm nay gặp chuyện trên đường, bác sĩ Tô cứu người từ đồng hồ nát thần kì đến thế nào, khiến đám người vốn có ấn tượng tốt đẹp với vị bác sĩ nữ xinh đẹp này càng thêm tò mò.

Tiếp tục nói chuyện, bọn họ bắt đầu nhắc tới đội đặc chiến vũ cảnh tới tiếp ứng. Sau đó tự nhiên dẫn thêm đề tài đội trưởng Từ của đội đặc chiến thật đẹp trai. Chỉ nói một chút thôi đã khiến mọi người hồi hộp như nước sông cuộn trào, liên miên không dứt.

Bác sĩ bệnh viện vũ cảnh Phuong Tuyền thường xuyên giao thiệp với rất nhiều các đồng chí thuộc chi đội vũ cảnh, đội đặc chiến thì càng không cần phải nói.

Những vụ đột kích phá tan phần tử phạm pháp, côn đồ, tổ chức khủng bố do vị đội trưởng Từ này dẫn đội nhiều không kể xiết. Họ lập vô số công lao, thực sự rất lợi hại.

Hơn nữa, thành phố Phuong Tuyền giữ được an ninh trật tự cũng dựa vào đội đặc chiến bọn họ. Bọn họ cũng là “khách quen” của bệnh viện vũ cảnh.

Bị thương nhẹ trên mặt trận thì khá nhiều, còn nếu đã tới bệnh viện nghĩa là thương thế không nhẹ chút nào, bao gồm cả đội trưởng Từ.

Tô An Hi vừa nghe xong, trong lòng đột nhiên căng thẳng, miệng mau hơn đầu một bước, hỏi: “Đội trưởng... Từ Úc cũng bị thương?”

“Đội đặc chiến cũng là người mà, đâu phải một thân sắt thép, ai cũng từng nhiều mang vết thương đạn bắn dao cứa rồi. Không lừa cô, vết dao trên ngực anh ấy từ ba năm trước chỉ cần lệch đi một chút thôi, thì tới thần tiên cũng không cứu được.”

Bác sĩ nam trẻ tuổi thấy bác sĩ Tô từ đầu tới giờ chưa mở lời, bây giờ lại mở miệng hỏi thăm thì vui vẻ ra mặt. Anh ta giải thích rất kĩ càng, còn miêu tả cực kỳ sống động.

Tô An Hi gật đầu một cái như hiểu rõ, sau đó tiếp tục đưa đũa gấp thức ăn như chuyện không liên quan tới mình.

Vị bác sĩ nam kia thấy Tô An Hi không nói, lại tiếp lời: “Không lẽ bác sĩ Tô cũng hứng thú với đội trưởng Từ?”

“Nói bậy gì vậy?” Y tá Tiểu Vương lập tức nhảy ra làm rõ mọi chuyện giúp bác sĩ Tô: “Bác sĩ Tô của chúng tôi là đồng hương với đội trưởng Từ. Hai người biết nhau từ nhỏ, hàng xóm với nhau cứ quan tâm một chút, nếu có bị hỏi cũng biết mà trả lời chứ!”

Vừa nói cô ấy còn đưa tay chỉ mấy y tá khác, cười tiếp: “Là bọn tôi cảm thấy hứng thú với đội trưởng Từ.”

“Cũng không hẳn.” Liêu Chí Bình ngồi bên cạnh Tô An Hi nhét một miếng sườn vào miệng, vừa nghe vừa tùy tiện góp thêm một câu.

Tô An Hi liếc Liêu Chí Bình, sau đó buông bát đũa, nói với mọi người: “Tôi ăn đủ rồi, mọi người cứ ăn từ từ.”

Nói xong, cô cầm di động, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Phía sau vẫn còn giọng điệu hưng phấn của cô gái khác: “Đúng rồi, mọi người biết hôm nay tôi nghe được tin gì không?”

“Tin gì?”

Dù là tin gì thì sau đó, Tô An Hi cũng đã ra khỏi nhà ăn...

Giờ phút này, thấy Tô An Hi đứng bầu bạn cùng ánh trăng, Liêu Chí Bình không nhịn cười được: “Tô An Hi này, cậu đúng là vịt chết còn mạnh miệng, còn ở đây mà giả bộ với tôi nữa.”

“Không nói thì thôi.” Tô An Hi xoay người định rời đi lại bị Liêu Chí Bình kéo lại.

“Từ Úc... vẫn luôn độc thân.” Liêu Chí Bình nói.

Tô An Hi nhìn Liêu Chí Bình, trong mắt bình tĩnh không một gợn sóng.

Một lúc sau, cô đột nhiên xoay mặt nhìn về phía dãy núi ở xa, cong khóe miệng, rừ mắt cười: “Vẫn luôn... độc thân.”

...

Đội đặc chiến vũ cảnh Phuong Tuyền dừng chân tại một nơi cách xa thành phố ồn ào, náo nhiệt. Chân núi yên tĩnh và tịch mịch, đêm thu lạnh lạnh, gió thu thổi tới khiến người ta rùng mình, thổi tới khắp xó xỉnh của doanh trại.

Từ Úc dựa vào lưng ghế trong phòng làm việc, cả người lười biếng không ít. Đầu ngón tay trái anh kẹp điều thuốc đưa lên môi, tay phải cầm báo cáo để xem, phóng khoáng phun ra một tầng khói.

“Này lão Từ, sao tên nhóc Hạ Tuấn Nam vẫn còn chạy trong sân tập?” Khâu Đông Viễn đi thẳng trong, anh ta tới trước bàn làm việc rồi bỏ tập giấy tờ trong tay xuống. Sau đó vừa cầm cốc nước ra chỗ bình nước vừa hỏi.

“Nếu cái đầu hạt dưa của cậu ta có thể chia cho thể năng một ít, tôi cũng không cần cậu ta luyện tập thêm.” Từ Úc gảy tàn thuốc vào gạt tàn, nhìn Khâu Đông Viễn đang bụng cốc nước đi tới chỗ mình.

Khâu Đông Viễn uống hai ngụm, bỏ cốc xuống bàn Từ Úc rồi ngồi ở ghế đối diện, cười nhìn anh: “Tôi chỉ thích đầu óc của tên nhóc Tuấn Nam kia, bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật, hiếm lắm mới gặp được nhân tài công nghệ. Mặt thể năng thì có thể cân đối một chút, cứ rèn luyện từ từ!”

Từ Úc ngược mắt nhìn Khâu Đông Viễn, nhếch môi cười một tiếng: “Thì ra công tác chính vị viên của anh đều thực hiện trên đầu tôi?”

“Tôi là văn cậu là võ, tôi làm công tác tư tưởng, cậu huấn luyện người. Chúng ta đây là một đôi Thần Điều Hiệp Lữ, tôi đâu thể làm công tác tư tưởng gì với cậu được.” Khâu Đông Viễn cười rộ lên để lộ hai lúm đồng xu nhỏ, thể hiện một hình tượng hòa ái, dễ gần.

“Anh ‘luyện’ (1) người thì có.” Từ Úc liếc Khâu Đông Viễn một cái, vứt tập tài liệu xuống, đứng dậy cầm mũ huấn luyện, chuẩn bị đi.

(1) Từ được dùng chính xác ở đây là 搞 [gǎo] ở đây có nghĩa làm, tìm, tạo ra, mang, đem. Từ Úc và Khâu Đông Viễn cùng dùng một từ, nhưng nghĩa khác nhau. Có thể hiểu câu của Úc là “Anh mới là người làm (công tác tư tưởng) thì có.”. Khi chuyển ngữ, tôi dùng từ (huấn) luyện để mọi người dễ hiểu hơn, nghe “làm” người nó hơi kì.

Khâu Đông Viễn gọi người lại: “Lời còn chưa nói xong đã đi đâu vậy?”

Từ Úc sửa lại mũ huấn luyện trong tay, liếc xéo Khâu Đông Viễn: “Không phải anh đau lòng cho tên nhóc kia à? Tôi đi xem một chút.”

“Chờ cậu ta chạy thêm một vòng nữa đi.” Khâu Đông Viễn cười tủm tỉm nói.

“Anh cứ muốn nói lại thôi, không phải lên chi đội một chuyến lại mang về tin tồi tệ gì chứ?”

Khâu Đông Viễn “chíp” một tiếng, ngẩng đầu nhìn Từ Úc: “Cậu không nghĩ được điều gì tốt đẹp à.”

Từ Úc gật đầu: “Không có là tốt, anh cũng biết anh cái gì cũng tốt, chỉ là quá mềm lòng.”

“Đừng nói tôi.” Mặt Khâu Đông Viễn mau chóng hiện lên hai chữ ‘hóng hót’, anh ta cười hỏi: “Hôm nay tôi lên chi đội họp đã bỏ lỡ chuyện gì, thử nói chút đi!”

“Nói gì?” Từ Úc biết còn có hỏi, mặt vẫn thản nhiên.

“Đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa tôi!” Khâu Đông Viễn đập một cái, Từ Úc chậm rãi trốn ra phía sau, tiếp đó đã nghe thấy đối phương nói: “Bác sĩ Tô trong đội chữa trị tên là Tô An Hi?”

Từ Úc đội mũ huấn luyện lên, vừa sửa vành mũ vừa hỏi lại: “Tên nhóc Hạ Tuần Nam kia nói?”

Khâu Đông Viễn cười ha hả: “Đừng quan tâm ai nói, là cô ấy đúng không?”

“Còn bí hiểm với tôi làm gì?”

“Lại còn giả vờ với tôi nữa chứ?” Khâu Đông Viễn cười đầy mập mờ: “Tôi nhớ năm đó cậu mẹ nó uống say túy lúy, nằm trên đất gọi tên mỗi tình đầu là Tô An Hi, không sai chứ?”

Từ Úc liếc Khâu Đông Viễn, không phản ứng lại, chỉ nói: “Đi đây.”

Anh xoay người, sai hai chân thon dài ra ngoài cửa. Nhưng vừa đi tới cửa lại xoay người chỉ vào Khâu Đông Viễn: “Đúng rồi, tôi và anh cũng không phải Thần Điều Hiệp Lữ, anh nhiều nhất chỉ là con chim điều (2) kia thôi.”

(2) Chim điều: cũng là chim đại bàng.

Khâu Đông Viễn nghe xong thì “hây” một tiếng, ném hộp giấy trên bàn theo bản năng, nhưng ném không tới.

Nhìn bóng lưng rần rờ cao ngất kia, anh ta bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Đội đặc chiến của bọn họ có một bí mật công khai lại không thể nói: Từ đội độc thân nhiều năm vì không quên được mối tình đầu.

Đương nhiên chỉ có anh ta biết, mối tình đầu của Từ đội bọn họ tên là Tô An Hi.

...

Đôi giày quân đội màu đen đạp trên nền xi măng phát ra tiếng vang có lực, một trận gió thổi qua xuyên thấu lòng người, đâm vào da thịt.

Khí hậu khu vực thành phố Phương Tuyền không ổn định, nhiệt độ sáng sớm và tối muộn chênh lệch rất lớn.

Có điều những quân nhân như bọn họ luôn cố thủ một phương, mang sứ mệnh trên vai, đông không ấm hè không lạnh, chênh lệch nhiệt độ với họ cũng không phải chuyện gì đáng nói.

Trên sân tập, thân ảnh màu đen cùng với tiếng hít thở nặng nề tản ra khắp bốn phía trên đường chạy trống trải.

Từ Úc đứng bên đường chạy, một tay để lên khẩu súng trên thắt lưng, nhớ lại lời của Khâu Đông Viễn.

Lúc ấy vừa mới chia tay, sau đó trở về lại liên hợp hành động cùng tổ công an đặc biệt, thành công đánh thắng vào nội bộ tổ chức lực lượng khủng bố

còn sót lại.

Tại buổi ăn mừng chiến công, người lập công lớn nhất là anh không từ chối bất kì ai, uống tới trời đất u ám. Càng uống nhiều, khuôn mặt xinh đẹp của Tô An Hi hiện lên trong đầu anh càng rõ ràng, càng thấy rõ ràng lại càng muốn uống tới chết...

“Hạ Tuấn Nam” Từ Úc gọi hướng về phía đường chạy.

“Có.” Hạ Tuấn Nam dừng trước mặt Từ Úc, mở miệng thở dốc nhưng lại ỉu xiu.

“Đi ăn cơm.”

“Đội trưởng anh mình.”

Từ Úc vỗ đầu Hạ Tuấn Nam một cái: “Còn nói bậy bạ với chỉ đạo viên, 10km không thương lượng.”

Hạ Tuấn Nam lấy lại sức, lúc này mới đứng thẳng được, chào kiểu quân đội với Từ Úc, sau đó ngáp ngừng nói: “Vâng.”

“Cút đi.”

Sau khi Hạ Tuấn Nam đi, chuông tin nhắn điện thoại của Từ Úc reo lên.

Anh lấy điện thoại di động ra mở mục tin nhắn, trên đó chỉ có hai chữ: Không có.

Nhìn lên trên là tin nhắn anh gửi đi: Tô An Hi có người yêu không?

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vì sao em không thích anh?

Biên tập: Bột

Rạng sáng 5 giờ, ánh sáng mặt trời đánh thức cả thành phố đang ngủ say ở biên thùy, cùng tỉnh giấc với nó còn có các nhân viên y tế của đội điều trị.

Sau khi ăn bữa cơm tối hôm qua xong, viện trưởng bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền và nhóm chủ nhiệm dẫn đoàn chuyên viên điều trị mở một hội nghị nhỏ, tại đó họ cũng trình bày và hoạch định nhiệm vụ chữa bệnh từ thiện và chữa bệnh lưu động lần này.

Năm giờ rưỡi, đội điều trị thu dọn lên đường. Nhóm nhân viên y tế chia làm hai ngả, một nhóm tới trung tâm hoạt động văn hóa biên phòng để kiểm tra cho nhóm quân nhân.

Một nhóm khác ở lại bệnh viện tiến hành khám bệnh cho bệnh nhân ngoại trú, sau đó 8 rưỡi sẽ lên đường tới chữa bệnh lưu động ở trạm gác của đại đội huyện Vọng Lưu.

Mà Tô An Hi được sắp xếp trong đội ngũ đi khám bệnh lưu động ở huyện Vọng Lưu.

Huyện Vọng Lưu cách thành phố Phương Tuyền 100km, đường không dễ đi, ngoài đường quốc lộ còn có đường núi, đường đất, đường mấp mô. Đúng khoảng thời gian này trời mưa nhiều, đi đường chưa tới trăm cây số cũng mất tới gần nửa ngày.

Buổi trưa đến đại đội, ăn cơm rồi nghỉ ngơi, 2 giờ chiều bắt đầu khám bệnh chuyên biệt và khám bệnh thông thường cho người nhà và binh lính trong đại đội, khám và điều trị tùy thuộc vào tình trạng của họ.

Buổi tối, Tô An Hi vận dụng chuyên môn cấp cứu và kinh nghiệm lâm sàng, kết hợp với các tình huống thường ngày để mở cuộc tọa đàm phổ biến kiến thức và huấn luyện mô phỏng hiện trường cấp cứu.

Ngày hôm sau lại tới trạm gác, thực hiện những công việc tương tự.

Mỗi ngày không phải khám và chữa bệnh, thì cũng là trên đường đi khám và chữa bệnh. Các thành viên trong đội đều phải vượt đường xá xa xôi, tất cả đều không quen khi đi qua vùng đất màu.

Lượng công việc dù có vẻ ít hơn khoa cấp cứu, nhưng nếu tính thêm các loại điều kiện khó khăn thì tuy không mệt bằng khoa cấp cứu, nhưng phải chịu

được khổ cực.

Ba ngày liên tiếp trôi qua, Tô An Hi vẫn không đợi được điện thoại của Từ Úc.

Giờ phút này khi đang chuẩn bị trở về, Tô An Hi ngồi dựa vào cửa sổ, ngón tay nhỏ nhắn đặt trên điện thoại di động nghịch tới nghịch lui, đôi mắt tuy mệt mỏi nhưng trong trẻo vẫn nhìn về phía cửa xe như cũ.

Bỗng giữa lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, Tô An Hi ngồi thẳng người dậy theo bản năng, quay đầu giờ điện thoại lên nhìn, về mặt có chút kích động lại biến thành mắt nhắm trong nháy mắt.

“Vui không?” Cô trùng mắt với Liêu Chí Bình ngồi bên cạnh, bấm nhận điện thoại rồi đưa lên tai, cười lạnh mà châm chọc.

Liêu Chí Bình điều chỉnh tư thế ngồi một chút, hướng về phía điện thoại di động cười nói: “Gần đây tinh thần cậu càng ngày càng tệ, sẽ mau chóng biến thành hòn vọng phu. Người ta không gọi, cậu cũng không biết tự gọi tới sao?”

Tô An Hi quả quyết cắt đứt cuộc điện thoại, bật chế độ rung rồi nhét điện thoại vào trong túi xách. Cô liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó nhắm mắt ngủ.

Bên tai là tiếng thở dài bất đắc dĩ của người đàn ông.

Ô tô chạy trên con đường chòng chành khiến bụng người ta xóc nảy không thôi, ngay cả thần ngủ như Tô An Hi cũng không ngủ được, chứ đừng nói tới người khác.

Tô An Hi nghiêng đầu từ từ mở mắt ra, đoạn đường này khiến cô không buồn ngủ chút nào.

Ngoài cửa xe là những dãy núi nối liền với mây, mặt trăng và mặt trời như tiếp nối thành một đường, từng đùm mây cuộn tròn tựa tranh vẽ. Ở Du Giang vĩnh viễn không thể thấy được cảnh tượng trước mắt này.

Nhìn đàn chim nhỏ bé bay về tổ phía chân trời, cô đột nhiên nhớ tới đàn chim nhận bay về phía Nam khi còn bé, tiếng chim vang xa gọi hoàng hôn buông xuống.

Hồi đó hình như là tiểu học lớp 4 hoặc lớp 5 gì đó, Tuyết Tuyết ở đại viện bên cạnh tỏ tình với Từ Úc đứng dịp Tô An Hi tan học trở về.

Vì thế Từ Úc mang khuôn mặt ngây thơ thẳng thừng chỉ vào Tô An Hi để cự tuyệt Tuyết Tuyết: “Nhưng anh thích em ấy.”

Một giây đó hai người không hẹn mà nhìn về phía Tô An Hi.

Rất nhanh, cô nhóc đưa hai tay cầm quai cặp đi về phía trước, cười với Tuyết Tuyết rồi nói như chém đinh chặt sắt: “Tôi không thích anh ấy.”

Nói xong bước chân cũng nhanh như gió, lúc đó vừa vặn có đàn chim nhận bay ngang đỉnh đầu như đang hoan hô cho cô.

Từ Úc đuổi kịp cô, tức giận hỏi: “Vì sao em không thích anh?”

Lúc đó Tô An Hi thích đọc sách địa lý và thiên văn, vì vậy đã đem ra để so sánh.

Cô nhìn Từ Úc, trả lời với lí lẽ chính đáng: “Vì mặt trời và mặt trăng vĩnh viễn không cùng xuất hiện trên bầu trời, tựa như chúng ta vậy.”

Sau đó, Từ Úc bắt nạt cô càng thêm nghiêm trọng, có bỏ qua cho ai ở trường cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Lại sau nữa, năm cô học trung học cơ sở đã dọn ra khỏi đại viện với mẹ nên chuyển cả trường, ba năm không gặp lại tiểu bá vương kia.

...

Tới hôm nay nhìn thấy cảnh trước mắt, cô mới nhớ lại những chuyện đan xen khi còn nhỏ.

Có lẽ khi đó anh đã thích cô rồi, mà cô lại không hiểu.

Cô chưa từng hỏi nên không biết, anh lại càng chưa từng đề cập. Tất cả giống như kí ức bị vùi lấp, tới hôm nay cánh cửa kí ức chợt mở ra, cô mới bừng tỉnh.

Tiếng rung của điện thoại di động truyền ra từ trong túi xách, Tô An Hi âm thầm cắn răng, quay đầu lờm Liêu Chí Bình, không vui nói: “Liêu Chí Bình, cậu có ấu trĩ không hả.”

“Tôi chơi Pikachu mà cũng ấu trĩ?” Liêu Chí Bình dờ khóc dờ cười: “Tô An Hi, cậu là người rừng sao.”

Tô An Hi nhìn màn hình di động của Liêu Chí Bình đúng là trò Pikachu, sau đó mới rút điện thoại của mình từ trong túi xách ra.

Trên màn hình là dãy số cô không thể quen thuộc hơn. Anh không đổi số, mà cô đã sớm bỏ số điện thoại đôi chỉ lệch một số ngày đó rồi.

Sau đó muốn dùng lại thì đã bị người ta chiếm dụng.

“A lô...” Cô nhận điện thoại, cùng với đó là tiếng tim đập xóc xóc này.

“Hôm nay có rảnh không? Mời em ăn cơm” Chết giọng trầm thấp, không mang theo bất kì sắc thái nào của Từ Úc truyền tới ống nghe.

“Bây giờ em không ở Phương Tuyền.” Tô An Hi trả lời.

“Vậy bỏ đi.” Bên kia dùng một chút rồi nói.

Tô An Hi xiết chặt điện thoại di động trong tay, sau đó nói: “Em đang trên đường trở về Phương Tuyền, nếu anh không sợ muộn thì...”

“Mấy giờ về tới nơi?” Từ Úc cắt ngang lời Tô An Hi, hỏi lại.

“Khoảng 7, 8 giờ.” Tô An Hi ước chừng thời gian, nói đại khái.

“8 giờ, anh gửi địa chỉ cho em.”

“Được.”

Từ Úc nhàn nhạt “ừm” một tiếng, còn bổ sung thêm câu: “Đúng rồi, tiện thể gọi cả Liêu Chí Bình đi.”

Tô An Hi vừa nghe thì liếc mắt nhìn Liêu Chí Bình, nửa ngày sau mới đáp lại câu: “Em sẽ bảo cậu ấy.”

“Được, cứ như vậy đi. Cúp đây.”

Tô An Hi cúp điện thoại xong thì tin nhắn đã tới. Cô xem xong rồi khóa màn điện thoại, mặt không có biểu cảm gì.

Bên tai bỗng truyền tới giọng điệu ái muội của Liêu Chí Bình: “Từ Úc hả? Mời cậu ăn cơm rồi?”

“Phải.” Tô An Hi ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn về phía Liêu Chí Bình, còn bổ sung thêm câu: “Bảo tôi tiện thể gọi cậu đi cùng.”

Mặt Liêu Chí Bình đầy vẻ kinh sợ, anh ta đi không phải sẽ làm bóng đèn sao? Không thể đi, không thể đi.

“Đi đường vất vả, trong người tôi không thoải mái lắm. Cậu từ từ ăn uống uống rồi trò chuyện cùng người ta đi.”

Tô An Hi đưa tay chỉ Liêu Chí Bình, nói từng chữ: “Cậu-phải-đi.”

Liêu Chí Bình nhìn dáng vẻ của Tô An Hi, đột nhiên có loại ảo giác như mạng nhỏ khó giữ.

Định đẩy anh ta lên thế mạng? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

...

Lúc trở lại thành phố Phương Tuyền đã là 7 rưỡi, sắc trời tối đen, ngọt ngào như muốn thực sự muốn mưa.

Xe dừng ở phía sau kí túc xá bệnh viện vô cảnh, mấy người đều cảm đồ xuống xe rồi lên lầu vào phòng, không có tâm trạng dài dòng thêm nữa câu.

Tô An Hi về kí túc xá bỏ hòm thuốc xuống, sau đó gấp không chờ nổi, chạy đi mở vali tìm đồ.

Chốc lát sau, cô cầm lên chiếc váy rồi cong môi cười một tiếng. May là lúc sửa soạn lại đồ đạc trong vali, cô đã mang theo một ít quần áo bình thường.

Rất nhanh sau đó, cửa bị gõ vang, giọng của Liêu Chí Bình đồng thời vang lên: “Tô An Hi, cậu vẫn chưa xong sao, sắp 8 giờ rồi.”

“Xong ngay đây.” Tô An Hi ở phòng trong đáp lại ngay tức khắc.

“Xong ngay đây” của phụ nữ luôn khiến người ta hoảng hoảng hốt hốt, không đoán trước được.

Mười phút sau, cửa mở ra, đúng lúc đó Liêu Chí Bình cũng chơi xong một ván. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn lại, muốn huyết sáo một cái nhưng lại xấu hổ nên... huyết không nổi.

Hồi đó còn đi học thi mặc đồng phục học sinh, sau đi làm lại mặc quân trang, thỉnh thoảng gấp cũng chỉ mặc những bộ quần áo đơn giản, nhẹ nhàng. Còn Tô An Hi một thân nữ tính như hiện tại thì chỉ có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Tô An Hi trước mắt mặc áo sơ mi màu hạnh cổ chữ V hở vai, cần cổ thẳng tắp và đường cong của xương quai xanh đều lộ ra ngoài, vừa vặn lại hoàn mỹ.

Phía dưới là chiếc quần váy màu lam nhạt, áo sơ mi cho vào trong cặp váy lộ ra cặp eo thon nhỏ một vòng tay đã có thể ôm trọn, thêm nữa là đôi chân

dài trắng nõn, thẳng tắp của cô.

Tô An Hi đóng cửa lại, duỗi tay vuốt mái tóc dài, nghênh ngang kiêu ngạo như chú thiên nga trắng cao quý, ưu nhã.

“Xinh không?” Cô hỏi.

“Nữ thần.” Liêu Chí Bình giơ tay tán thưởng, sau đó tiến đến trước mặt Tô An Hi trêu chọc: “Tôi cảm thấy nguy hiểm thay vợ mình.”

“Yên tâm, tôi không coi cậu là đàn ông.” Tô An Hi xách túi, xoay người xuống lầu.

Phía sau, Liêu Chí Bình vừa đuổi theo vừa lải nhải: “Cậu nói vậy đúng là làm tổn thương người ta!”

...

Xuống khỏi xe taxi, Tô An Hi xoa xoa cánh tay vì lạnh, sau đó đi tới quán ăn đối diện.

Liêu Chí Bình xuống xe sau cô, nhìn bộ dạng thắm lạnh của Tô An Hi thì “chặc chặc” hai tiếng, chỉ đi theo sau mà không nói gì thêm.

Đừng xem ngần ấy năm cô như không để ý mọi người, mọi việc, đó chỉ là ít để lộ khuyết điểm mà thôi. Thật ra ý chí không chịu thua kém ăn sâu bén rễ trong cô chưa bao giờ tiêu tan.

Mà người có thể kích thích tinh thần ấy nhất lại chính là Từ Úc.

Vào quán ăn, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông một thân thường phục màu đen, ngồi trên ghế dài sát tường. Trên tay anh kẹp điếu thuốc vừa đưa khỏi miệng, đôi môi mang độ cong đẹp mắt phun ra một tầng khói mỏng, khiến những ngửi quan sắc bén cũng nhu hòa đi nhiều.

Như tâm linh tương thông, anh bỗng ngẩng đầu lên, mày kiếm mắt sáng, kiên cường lại chính trực. Đôi đồng tử trầm tĩnh kia đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh mắt không hề né tránh.

Ông chủ tiến lên hỏi: “Người đẹp, xin hỏi cô đi bao nhiêu người.”

Lúc đó Từ Úc dập thuốc, đi về phía cửa, sau đó chuyển tầm mắt, cười với ông chủ: “Lão Thái, không cần hỏi, là bạn tôi.”

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nếu như hai người thật sự ở bên nhau, thì vì sao lại chia tay?

Biên tập: Bột

Lão Thái nhìn Từ Úc một chút, sau đó lại nhìn cô gái xinh đẹp này, thoáng chốc như bưng bình. Khuôn mặt ông ấy tràn ra nụ cười, tiến đến bên cạnh Từ Úc, thấp giọng hỏi: “Bạn gái?”

“Không phải.” Từ Úc bình tĩnh liếc lão Thái, thấy Tô An Hi quay đầu nhìn về phía bên kia, Liêu Chí Bình đang từ nhà vệ sinh bên đó đi tới.

“Xin lỗi.” Liêu Chí Bình tươi cười hướng về phía Từ Úc, chỉ chỉ sau lưng: “Con người có ba việc gấp, để anh đợi lâu rồi.”

Tô An Hi âm thầm liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó nghe Từ Úc gọi bọn họ vào ngồi với giọng bình thường, vừa khách khí vừa hơi hợ.

“Qua đây ngồi đi.”

Nói xong, Từ Úc đã xoay người dẫn đầu đi tới chỗ ghế dài lúc nãy anh ngồi.

Tô An Hi quăng cho Liêu Chí Bình câu: “Người lười, ngựa lười lắm phân lắm giải (1)”, sau đó đi theo bước chân của Từ Úc, cách anh hai bước xa ở phía sau.

(1) Câu này của bạn Hi nguyên văn không che là “Người lười, ngựa lười lắm c** đ**.” Tôi xin phép thay từ đi chút cho an toàn vệ sinh môi trường ~

Chuyện đó Liêu Chí Bình vô tội mà, chuyện đó đâu biết phải làm sao chứ, tất cả hóa thành nụ cười khổ đầy chua xót, sau đó anh ta cũng đi theo.

Ánh mắt của Tô An Hi vẫn một mực dán vào sau lưng Từ Úc. Trước kia cảm thấy anh cao, nói chuyện hay cái vãi, gây gổ với anh đều tổn sức, thường xuyên bị anh xách lên như gà con mà không có sức đánh trả.

Bây giờ, nhìn thân hình cao lớn của anh, sống lưng thẳng tắp nghiêm chỉnh, bước chân như gió, tựa như cây đại thụ ngạo nghễ mà cô lập che trời, chỉ trực xuyên thủng tầng mây, mang cảm giác như cao thêm một đoạn.

Lão Thái nhìn ba người một trước một sau đi qua, ông tới quầy cầm thực đơn thì bị vợ mình kéo lại, vợ lão Thái còn rướn cổ ra khỏi quầy nhìn theo phương hướng kia.

“Chuyện của Tiểu Từ kia là thế nào?” Vợ lão Thái hỏi.

Phụ nữ đều một lòng hóng chuyện, huống hồ đã mở tiệm nhiều năm như vậy, mà đây là lần đầu thấy cô gái đặc biệt như vậy là bạn của Từ Úc lưu manh vạn năm, vì vậy bà càng thêm tò mò.

“Tôi cảm thấy...” Lão Thái nhìn khuôn mặt phúc hậu như phật Di Lặc của vợ mình, cánh tay chống lên mặt quầy, hất cằm về phía đó, lúc này mới không nhanh không chậm nói xong nửa câu sau: “Giống người yêu cũ.”

Vợ lão Thái vừa nghe xong đã tròn lớn hai mắt: “Thật hay giả?”

Lão Thái dùng bộ dạng người từng trải giảng đạo lý cho vợ mình: “Bà xem, ngàn ấy năm có khi nào Từ Úc hẹn con gái ăn cơm? Có lúc nào cậu ấy nhìn thẳng vào một cô gái? Có lúc nào ngồi kiên nhẫn nửa tiếng để chờ người?”

Vợ lão Thái ra sức gật đầu: “Đúng là như vậy, lúc mấy chiến hữu bọn họ ăn uống, Tiểu Từ luôn là người đến muộn nhất. Giới thiệu bạn gái của cậu ấy, cũng luôn bị lơ đẹp.”

“Tôi vừa mới hỏi có phải bạn gái không, cậu ấy nói là bạn.” Lão Thái cầm thực đơn, nhướn mày với vợ rồi tiếp tục: “Nếu là bạn bình thường thật thì trong đêm lạnh thế này, cô gái kia có thể mặc thành như vậy?”

“Chờ một chút, đó cũng có thể là bạn gái mới quen mà!” Vợ lão Thái không phục suy đoán của chồng.

Lão Thái vốn đã muốn đi, ai ngờ bị vợ nghi ngờ chuyên môn nên phải nói rõ hơn một chút: “Đi gặp bạn gái mới quen còn đưa theo một người đàn ông làm bóng đèn? Hơn nữa trông cô gái kia là đến từ thành phố lớn. Tin tưởng chồng bà đi, không sai đâu.”

Nói xong lão Thái đã đi, vợ lão Thái phía sau cười tới mắt chỉ còn một kẽ hở, đột nhiên cảm thấy lúc này chồng mình anh tuấn tới ngây người.

...

Từ Úc rót trà cho Tô An Hi và Liêu Chí Bình, vừa rót trà vừa nói với hai người đối diện: “Đây là trà bản xứ, ở Du Giang không uống được đâu, ném thử chút đi.”

Tô An Hi vốn đang lạnh, lúc này được uống một ngụm trà nóng, tay cô bụng chén trà, cảm thấy ấm áp lên không ít.

Lại uống thêm một ngụm nữa, mới đầu vào miệng hơi đắng, sau khi trôi xuống cổ họng lại ngọt, hương thơm lưu mãi trong miệng, đúng là không tồi.

Liêu Chí Bình uống một hơi cạn sạch, anh ta nhìn chằm chằm mảnh lá trà trong chén trà, phát biểu cảm nghĩ: “Đúng là uống khá ngon.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Tô An Hi gật đầu một cái, đối mặt với gương mặt tuấn tú của Từ Úc, nhận xét: “Không tồi.”

Từ Úc nhắc ấm trà rót thêm cho Tô An Hi một chén nữa: “Không tồi thì uống nhiều một chút.”

Tô An Hi nhìn chằm chằm Từ Úc đang rót trà cho mình, không khỏi cười cười, giọng hơi mỉa mai: “Cho em uống nhiều một chút là sợ em ăn anh tới nghèo?”

“Có bản lĩnh ăn nghèo được anh rồi hăng nói.”

Từ Úc giương mắt liếc Tô An Hi một cái, giọng điệu mang chút trêu chọc nhàn nhạt, sau đó chuyển tay tiếp trà cho Liêu Chí Bình. Anh để bình trà xuống, tự mình cầm chén lên uống một ngụm thì lão Thái đi tới.

“Muốn gọi món gì?” Lão Thái hỏi.

Từ Úc giơ tay lên, nhìn về phía hai người đối diện: “Hai người chọn đi.”

Lão Thái đưa thực đơn cho Liêu Chí Bình và Tô An Hi, cười tủm tỉm dựa vào Từ Úc đang uống trà, sau đó lại nhìn về phía hai người đối diện.

Liêu Chí Bình và Tô An Hi mỗi người gọi một món, sau đó đưa thực đơn cho Từ Úc gọi tiếp. Từ Úc gọi thêm vài món thức ăn, nhìn về phía hai người: “Uống rượu không?”

“Không được.” Tô An Hi mở miệng trước: “Ngày mai còn phải làm việc.”

“Uống một chút đi, chỉ ăn không thì chán lắm!” Liêu Chí Bình vừa nghe tới rượu, con ngươi chột lóc lên tia giảo hoạt.

“Lấy bình trắng.” Từ Úc gọi xong, trả lại thực đơn cho lão Thái rồi nói: “Đồ ăn đừng cho rau thơm.”

“Hấp nạm bỏ phải cho vào mới ngon, không phải mỗi lần cậu đều...”

“Lão Thái.” Từ Úc nhìn về phía lão Thái rồi cắt lời ông ấy, chỉ bàn ở cửa: “Bên kia có người gọi ông ra tính tiền.”

Lão Thái xoay người đáp một câu “Tới đây”, sau đó cất bước qua ngay.

Toàn bộ quá trình này Tô An Hi đều nhìn Từ Úc, nửa ngày mới chậm rãi cong môi lên: “Anh còn nhớ em không ăn rau thơm.”

Từ Úc ngược mắt nhìn Tô An Hi, sau đó rũ mắt, cong khóe miệng, duỗi tay lấy bao thuốc lá bên cạnh bàn. Anh dùng tay gõ lên bao thuốc một cái, môi mỏng ngậm một điếu thuốc, điếu thuốc hơi lên xuống theo giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

“Đột nhiên nhớ ra.” Anh trả lời như đùa giỡn, lại như nghiêm túc.

Bỗng dưng, anh giương mắt nhìn về phía Liêu Chí Bình, rút ra một điếu thuốc từ trong bao đưa cho anh ta: “Đứng rồi, cậu muốn không?”

Liêu Chí Bình cười, xua xua tay từ chối bằng câu “Tôi không hút thuốc lá”, trong lòng lại thầm oán thán: Hai người mất qua mầy lại nửa ngày mới nhớ tới ông đây.

Từ Úc cười nhạt ném thuốc lá lên bàn, bắt đầu tìm bật lửa nhưng sờ đi sờ lại vẫn không tìm thấy. Chân mày anh hơi nhú lại, sau đó lại giãn ra.

Tô An Hi chớp mắt một cái, thấy bật lửa bị hộp khăn giấy ở góc bàn bên này che mất. Cô đưa tay cầm lên, đưa cho Từ Úc, sau đó nhìn tàn thuốc trong gạt tàn, không kiềm được nói: “Bây giờ anh nghiện thuốc rất nặng.”

“Ừ.”

Từ Úc nhận bật lửa, ngón tay anh vừa nhấn vào chỗ đánh lửa nhưng nghĩ thế nào lại buông ra, sau đó duỗi tay lấy điếu thuốc trong miệng xuống, ném bật lửa ra góc bàn. Tiếp đó anh lại ngửa người dựa vào ghế, nào biết chân dài dưới bàn vô tình đụng phải cẳng chân trần trụi của Tô An Hi.

Đột nhiên chạm phải vài dẹt, hai chân Tô An Hi rút lại như bị giật điện, cô ngẩng đầu nhìn về phía Từ Úc nhưng không nói chuyện.

“Ngại quá.” Từ Úc hơi thu hai chân của mình lại, xin lỗi tương đối thần nhiên.

“Sao vậy?” Liêu Chí Bình không rõ tình hình, nhìn hai người một chút rồi hỏi.

“Không có gì.” Người ngồi bên cạnh và đối diện anh ta trả lời ăn ý, trầm miệng như một.

“Ồ.” Liêu Chí Bình gật gật đầu, rượu đã tới.

Liêu Chí Bình hăng hái rót cho cả ba người, anh ta nâng ly lên nói lời dạo đầu: “Nâng ly vì chúng ta có thể gặp lại, cũng cảm tạ bạn học cũ đã chiêu đãi.”

Tô An Hi vừa nâng ly rượu vừa ngược mắt, vừa vắn đối mắt với Từ Úc. Cô không né tránh, anh cũng không quay đi, hai ly rượu chạm vào nhau, một hơi cạn sạch.

Đồ ăn tới, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, vừa trò chuyện lại vừa uống rượu, những việc nhắc đến đều là mấy việc vặt vãnh không đáng kể như công việc của mỗi người, những việc gặp phải khi làm việc, vân vân.

Trò chuyện cứ bình bình, lúng ta lúng túng như vậy mà thôi.

Liêu Chí Bình vốn định chuốc say Từ Úc, ai biết uống vậy uống mãi mà mặt Từ Úc vẫn không thay đổi, chính anh ta lại choáng váng.

“Từ Úc, Tô An Hi.” Liêu Chí Bình dùng một tay nâng ly nhìn về phía hai người, khuôn mặt hồng hồng, ánh mắt mê ly, một tay khác của anh ta gõ gõ lên bàn.

“Khó có dịp hai người đều ở đây, cũng nhiều năm như vậy rồi, cho tôi biết rốt cuộc năm đó hai người có ở bên nhau không?” Anh ta uống thêm một nửa rồi lại tiếp tục: “Lúc trước hai người đều tốt như vậy, không có lý gì lại không ở bên nhau!”

Tô An Hi đoạt ly rượu của Liêu Chí Bình, vừa đoạt lấy vừa nói với anh ta: “Được rồi được rồi, cậu uống nhiều rồi đấy, đừng uống nữa.”

Liêu Chí Bình cười ha ha, vì uống nhiều nên to gan vô cùng. Anh ta lắc đầu, lấy lại nửa ly rượu trên tay Tô An Hi uống bằng hết, sau đó tiếp tục lái nhai: “Nếu như hai người thật sự ở bên nhau, thì vì sao lại chia tay?”

“Liêu Chí Bình, cậu uống rượu phát điên cái gì hả.”

Càng nói càng thái quá, sắc mặt Tô An Hi cũng không còn dễ coi nữa. Trái lại Từ Úc ngồi đối diện vẫn bình tĩnh nhìn bọn họ, giống như đang xem kịch vậy.

“Tô An Hi, là bạn bè, tôi thật sự rất thương cậu!” Liêu Chí Bình đột nhiên hướng sang Tô An Hi, vịn hai vai cô rồi tiếp tục thở dài: “Tên khốn Từ Úc đó đi nhiều năm như vậy, một tin tức cũng không có, cậu còn chờ anh ta làm gì?”

“Đuờ rồi.” Tô An Hi quát lớn một tiếng, vội vàng che miệng Liêu Chí Bình, lúc này mới nhìn về phía Từ Úc, có chút xin lỗi anh: “Cậu ấy uống say nói hươu nói vượn, em đưa cậu ấy về. Cảm ơn anh hôm nay đã chiều dài.”

Nói xong Tô An Hi âm thầm cắn răng một cái, cô đứng dậy tóm Liêu Chí Bình, nhưng không ngờ lực trên vai đột nhiên buông lỏng, Liêu Chí Bình bị Từ Úc dùng một tay đỡ lên.

Anh hơi xoay người, một tay khác cầm áo khác vắt trên ghế ném cho Tô An Hi, nghiêng đầu nói với cô: “Mặc vào, anh tiễn hai người.”

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Rốt cuộc em muốn thế nào?

Biên tập: Bột

Mây đen bị đè ép như muốn vỡ tung, gió thổi mạnh báo hiệu cơn giông sắp đến.

Ngoài tiệm cơm, cuồng phong nổi lên bốn phía, xem ra chỉ chốc lát nữa, mưa to sẽ kéo tới.

Từ Úc đỡ Liêu Chí Bình say thành bùn nhão hướng ra ngoài, Tô An Hi đi theo sau bọn họ, lão Thái thấy thế cũng tiến lên đón.

“Uống say?” Lão Thái liếc quần áo Tô An Hi mặc trên người, nhìn về phía Từ Úc hỏi thử.

“Ừm.” Từ Úc ngược mắt đối mặt với lão Thái, nói với ông ấy: “Bữa hôm nay ký sổ cùng lúc trước, quay lại sẽ tính cả thế.”

Lão Thái xua tay, cười nói: “Tôi còn sợ cậu chạy không thoát đấy. Thật là, cậu cứ lo liệu xong cho bạn cậu trước đi.”

Từ Úc gật đầu: “Được, đi đây.”

“Chậm một chút!” Lão Thái tiến lên hỗ trợ mở cửa.

“Em đi gọi xe.” Tô An Hi nói xong thì dẫn đầu chạy ra bên ngoài, gió lạnh thốc vào dưới chân cô, hơi lạnh khiến cô âm thầm run rẩy, quần chặt lấy chiếc áo khoác to rộng trên người.

Lão Thái đi theo bên người Từ Úc, nhìn cô gái đứng bắt xe trên vỉa hè, cười nhạt một tiếng: “Quần áo đều mặc trên người cô ấy, còn nói chỉ là bạn.”

Từ Úc ngẩng đầu nhìn theo hướng mắt của lão Thái, đèn đường mờ mờ chiếu xuống bóng người cao gầy, mảnh khảnh được áo khoác to rộng bao lấy. Áo che tới nửa đùi của cô, chỉ lộ ra một đoạn váy.

Dưới váy là cặp chân thon dài, trắng nõn trần trụi trong không khí, đôi chân ấy được ánh đèn chiếu sáng tới rục rờ.

Thật ra, ngay từ lúc Tô An Hi bước vào cửa tiệm cơm, anh đã phát hiện tất cả những sinh vật giống đực trong phòng, bao gồm cả anh, đều đang nhìn cô, còn nhìn tới mê mẩn.

Đây chính là cái gọi là thời gian trôi, khiến cô gái nhỏ duyên dáng, yêu kiều trước kia trở thành người phụ nữ thành thực, quyến rũ như bây giờ.

Vì thế, cỡi quân trang xuống là có thể mặc ngắn như vậy?

Trong lòng xẹt qua một tia khó chịu, lúc này mới thúc đẩy anh đối mặt với sự thật.

“Trời mưa, đi vào đi.” Từ Úc không trực tiếp đáp lại lão Thái, mà lại bị hai giọt nước mưa đột ngột kéo về với hiện thực.

“Vậy tôi vào đây, đi đường cẩn thận.” Lão Thái nói xong cũng không dài dòng, quay người liền tiến vào trong.

“Từ Úc.” Tô An Hi bắt được xe taxi, mở cửa xe rồi xoay người hô một tiếng.

Giọt mưa có xu hướng biến thành màn mưa, gió cũng thuận thế càng mãnh liệt, Từ Úc nhanh chóng đỡ Liêu Chí Bình đi tới.

Sau đó anh nhét Liêu Chí Bình đã ngủ như heo chết vào ghế phía sau, ngẩng đầu nói với Tô An Hi: “Em ngồi phía trước, anh trông cậu ta.”

Tô An Hi gật đầu, kéo cửa ghế lái phụ ra rồi ngồi vào, ngay sau đó cửa phía sau cũng theo đó mà đóng lại.

“Tới bệnh viện vũ cảnh.” Tô An Hi báo địa chỉ, xe taxi dần dần hòa vào làn đường.

Chưa tới một hồi, mưa to tạt vào cửa kính bên cạnh, trên mũ xe phát ra âm thanh va chạm kịch liệt. Kính chắn gió cũng bị nước mưa biến thành một mảng sương mờ, khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ.

Tô An Hi nhìn hai người đàn ông ngồi ở ghế sau qua gương chiếu hậu. Liêu Chí Bình ngửa đầu, há miệng nằm ngáy o o, Từ Úc bên cạnh mặc áo ngắn tay màu đen, hai tay đan lại trước ngực.

Vì ánh sáng nên cô chỉ nhìn thấy đường xương hàm lưu loát lại cứng cỏi của anh, khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn bị ẩn đi, không thấy rõ biểu cảm.

Cô cúi đầu đưa tay kéo khóa chiếc áo khoác trên người, hơi nhấp khòe miệng. Trên quần áo có mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa cùng hương xả phòng tươi mát, tất cả đều thuộc về người phía sau kia.

“Vợ, ra đây chồng ôm một cái nào.” Giọng Liêu Chí Bình ngồi phía sau bỗng vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Tô An Hi nhìn vào gương chiếu hậu, con ngươi tròn lớn vì thấy cả người Liêu Chí Bình nằm trên vai Từ Úc, tay còn vói vào trong.

“Vợ... O vợ, sao tự nhiên ngực em cứng thế?” Tay Liêu Chí Bình xoa xoa ngực Từ Úc, biểu cảm và giọng điệu đều rất gọi dòn.

Tô An Hi không nhìn được nên bật cười thành tiếng.

Tài xế xe taxi chứng kiến cảnh này nhiều rồi, cũng cười nói: “Ài, mấy người trẻ tuổi các cô các cậu không uống được mà vẫn uống say mềm, uống nhiều rồi không phân biệt là nam hay nữ, động tay một cái là ôm là hôn, cứ thế này nhiều là không được đâu...”

Vừa dứt lời, âm thanh phía sau lại vang lên: “Vợ xinh đẹp, mau đến đây chồng hôn một cái, moa... moaz...”

Tô An Hi vừa nghe xong thì vội vàng xoay người nhìn, sau đó cong môi cười tới ứa nước mắt.

Phía sau, Từ Úc dùng tay đẩy má phải của Liêu Chí Bình, khiến má trái của anh ta dính sát lên mặt cửa kính, giữa hai người là cánh tay dài mang đường cong cơ bắp tuyệt đẹp của Từ Úc.

“Sau này đừng để cậu ta uống rượu.” Từ Úc cực kỳ bình tĩnh nhắc nhở Tô An Hi.

Tô An Hi âm thầm ho khan, cô nín cười, nói với Từ Úc: “Xin lỗi, đây là lần đầu tiên em thấy cậu ấy như vậy.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, khòe miệng đột nhiên cong lên, giọng lại lạnh xuống, anh nói: “Cần xin lỗi cũng không phải em.”

Tô An Hi hơi nghẹn một chút, khúc nhạc dạo ngắn như vậy lại bị bầu không khí lúc này phá hỏng.

Cô quay lại, ngồi xuống, không nói nữa.

Mưa ngoài cửa sổ rơi rả rích, cần gạt nước vẫn tiếp tục gạt trái rồi lại gạt phải.

Xe dừng bên cạnh khu ký túc xá của bệnh viện vũ cảnh. Tô An Hi thấy trời mưa không nhỏ nên quay người nói với Từ Úc: “Em dìu cậu ấy vào, hôm nay làm phiền anh rồi.”

“Ừm.” Từ Úc mở cửa xe, đỡ phải Tô An Hi cũng xuống xe. Anh cúi xuống đỡ Liêu Chí Bình ra, giao cho đối phương.

Nhưng Tô An Hi quả thực đã đánh giá thấp trọng lượng của người say, cả người cô đứng không vững nên nghiêng sang một bên. Từ Úc thấy vậy nên từ sau lưng đỡ lấy cô, trên eo đột nhiên có lực khiến cả người cô căng lên.

Ngay sau đó, Từ Úc liếc mắt Tô An Hi nhưng không nói chuyện, anh vung tay, thấp người xuống kéo Liêu Chí Bình lên lưng mình, cống anh ta hướng vào bên trong.

Con người của Tô An Hi ngưng lại, cô tranh thủ thời gian quay lại trả tiền cho tài xế taxi, sau đó hai tay cầm lấy túi xách, nhanh chóng chạy theo vào.

Liêu Chí Bình ở tầng một, Tô An Hi sờ túi áo bên của Liêu Chí Bình để lấy chìa khóa mở cửa. Cô nghiêng người tránh đường để Từ Úc đi vào trước, sau đó tự mình cũng theo vào, đóng cửa lại.

Từ Úc ném Liêu Chí Bình lên giường, đứng chống nạnh bên giường nhìn một chút, sau đó quay người nói với Tô An Hi: “Em đi ra ngoài trước.”

Tô An Hi nhìn Liêu Chí Bình nằm trên giường một chút, chuyển tầm mắt về phía Từ Úc, hỏi: “Không phải anh muốn đánh cậu ấy chứ?”

“Anh giúp cậu ta cởi quần áo ướt, có phải em cũng muốn nhìn không?”

“Vậy em đi ra ngoài trước.” Tô An Hi xoay người rồi đi, còn đóng cửa phòng lại.

Tô An Hi có chút thất thần, cô ngồi trên sofa nghe âm thanh đun nước của ấm siêu tốc, nghe cả tiếng mưa rơi xuống mái che “lộp bộp lộp bộp”.

Mãi tới khi thấy cửa phòng đóng chặt mở ra, bóng người cao lớn bước tới, cô mới đứng dậy đi lấy nước, cốc thủy tinh trong suốt chứa một nửa chất lỏng màu nâu.

“Phòng ngừa trước một chút.” Tô An Hi đưa cho Từ Úc.

Từ Úc đi qua nhận lấy, ngón tay cọ qua ngón tay cô. Thấy cô thu tay lại, anh nhìn cô một cái, ngửa đầu uống tới giọt cuối cùng.

“Đi đây.” Anh đưa cốc cho Tô An Hi rồi hướng ra cửa ngay.

“Chờ một chút.” Tô An Hi thấy mái tóc ngắn và chỗ tiếp nối ở cổ của anh đều thấm nước mưa, sau lưng không bị ướt là vì anh mới cởi Liêu Chí Bình.

“Còn có việc?” Từ Úc quay người nhìn Tô An Hi chằm chằm. Bốn mắt nhìn nhau, con người trầm tĩnh, thâm thúy kia của anh vẫn gió mưa không gọn sóng như cũ.

Tô An Hi để cốc trên tay lên bàn trà, sau đó cởi áo khoác ra đi tới đưa cho Từ Úc: “Quần áo trên người anh ướt hết rồi, em tìm quần áo của Liêu Chí Bình cho anh thay tạm.”

Từ Úc nhận áo khoác, thấy Tô An Hi muốn hướng vào phòng ngủ thì mày anh nhăn chặt, chạy nhanh tới túm lấy cổ tay mảnh khảnh của Tô An Hi, nói với cô: “Không cần.”

“Không sao.” Tô An Hi cười kiểu không sao cả, thoát tay khỏi bàn tay to lớn của anh, một bên đặt tay lên then cửa rồi nói: “Thay quần áo để tránh cảm mạo.”

“Anh đã bảo không cần.” Bỗng nhiên Từ Úc găm lên, đưa tay kéo Tô An Hi sang một bên, kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, hỏi: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Tô An Hi sững sờ, không ngờ Từ Úc sẽ nổi giận. Cô hít sâu một hơi, tim cũng nén giận, sau đó ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Từ Úc, đột nhiên yên lặng.

“Em muốn thế nào? Lời này không phải em nên hỏi anh sao?” Tô An Hi cong môi mang ý cười lạnh lùng. Một trận gió từ cửa sổ thổi tới, ngưng trên người cô. Một trận rừng mình vì lạnh dâng lên, cô vẫn mặt mày không đổi, tiếp tục: “Từ Úc, câu đầu tiên anh nói với em tại hiện trường sát lộ đó, rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

“Anh không muốn thế nào?” Anh đáp.

“Vậy thì tốt rồi.” Cô nói.

Trầm mặc, tĩnh mịch như đã cách cả một thế hệ.

Từ Úc và Tô An Hi vẫn nhìn đối phương, không khí như ngưng đọng lại. Rõ ràng tất cả mọi thứ trông đều thật tốt đẹp, họ lại cố tình chạm vào vảy ngược của nhau, sau đó cố chấp tạo ra tường đồng vách sắt không thể phá vỡ.

Cũng giống như năm đó, cũng tựa như cảnh tượng vào lúc này: cô nói chia tay, anh nói được.

Đến tận bây giờ vẫn không nói lời nào, từ đây trời Nam đất Bắc, 9 năm không gặp nhau.

Không ai trong bọn họ biết lần chia tay kia ngoài mặt trông như gió êm sóng lặng, thật ra lại thương tích đầy mình, là bi thương, đau đớn tới muốn mạng.

Từ Úc xoay người, xách theo áo khoác rồi kéo cửa ra, trận gió lùa ẩm ướt ứa đến. Toàn thân anh là giá rét thấu xương, tim cũng như bị đông lại, sẽ không đập lại được nữa.

Anh tự cười giễu một tiếng. Tô An Hi, em vẫn không thể dịu dàng với anh một lần, lần nào cũng như vậy.

Cửa bên ngoài đóng lại “ầm” một tiếng, Tô An Hi ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ. Cô chợt bật cười, tiếng cười càng lớn sánh cùng tiếng mưa, hốc mắt cô cũng càng đỏ hơn.

Tiếng đồng hồ “tích tắc” trên tường vang lên, ký ức được ghép lại từng mảnh từng mảnh dần trở về.

Khoảng thời gian xa xôi đó như ngọn nến, “tạch” một tiếng được phát sáng...

Rốt cuộc anh muốn thế nào?

Khi đó chính cô đã hỏi anh như vậy.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cái thích của thuở thiếu thời mỏng manh và mãi cảm

Biên tập: Bọt

Thời gian trôi qua vĩnh viễn không quay trở lại, chuyện cũ chỉ có thể là dư vị. Nhớ tới thời thanh mai trúc mã, ngày đêm của hai đứa nhỏ có lẽ luôn gắn liền với những vô tư.

...

Nhưng đối với Từ Úc và Tô An Hi mà nói, thanh mai trúc mã và hai đứa nhỏ vô tư kia, ha ha, không hề tồn tại.

Từ khi Tô An Hi có kí ức tới nay, đã vị tiểu bá vương nhà họ Từ này bắt nạt. Kể ra cũng lạ, trong đại viện không chỉ có một cô nhóc là cô, nhưng Từ Úc chỉ thích bắt nạt mình cô.

Mà Tô An Hi cũng không phải công chúa Babie bé nhỏ gì. Tuy trong mắt cha mẹ, các vị trưởng bối, bạn bè và thầy cô, cô vẫn luôn là cô bé ngoan ngoãn, yêu học tập, không thích gây chuyện. Có điều, chỉ có mình Từ Úc biết con nhóc thối này có chút xấu xa.

Từ Úc luôn có thể tìm được những phương pháp mới để trêu chọc Tô An Hi. Tô An Hi cũng luôn có thể lòng vòng để chú Từ đánh anh.

Cho nên, quan hệ trước nay của bọn họ không phải là cá lớn nuốt cá bé như bề ngoài, mà là kì phùng địch thủ ngầm.

Mãi cho đến kì nghỉ hè Tô An Hi chuyển tiếp lên cấp hai, bố mẹ cô ầm ĩ một trận tới mức không ai khuyên nổi.

Di Lâm đưa Tô An Hi chuyển ra khỏi đại viện, trở về nhà mẹ đẻ ở phương Bắc, một lần đi này chính là ba năm.

Chuyện bố mẹ của Tô An Hi khi cô còn nhỏ đó, nói một câu dễ nghe thì là chuyện của người lớn, cô vốn không có quyền hỏi đến. Nhưng lúc mẹ đưa cô rời đi, cô nhớ rõ bố mình đã nói một câu: “Anh sẽ không ly hôn.”

Từ khi sinh ra chưa bao giờ rời khỏi quê hương, cha mẹ lại ầm ĩ như vậy, trong lòng cô tự nhiên cũng không dễ chịu.

Còn phải rời khỏi đám bạn chơi từ thuở nhỏ, trong lòng lại càng thêm khổ sở.

Điều duy nhất khiến lòng cô vui hơn một chút, đó là cuối cùng cũng thoát được tên hỗn thế ma vương Từ Úc kia.

Thế nhưng tới lúc thực sự rời đi rồi, đến với hoàn cảnh lạ lẫm, loại tưởng niệm khó hiểu lại vây lấy cô cả thời cấp hai.

Đương nhiên, đối với Từ Úc hoàn toàn không biết tin gì thì là tức giận, cực kì tức giận.

Sau khi đi trại hè trở về không thấy đối tượng bắt nạt đâu nữa, trong lòng anh thoáng chốc trở nên vắng vẻ.

Thật ra lúc đó, cả hai đều không hiểu bọn họ bắt nạt lẫn nhau, không phải là chán ghét mà là thích.

Trận tức giận này của Từ Úc kéo dài ba năm.

Ba chữ Tô An Hi tuyệt đối là cấm kỵ với anh, chưa nói tới ba chữ viết liền nhau, dù có tách ra cũng không được.

Mấy từ như “An tĩnh, Hi vọng, Tô Châu” đều không được.

Mỗi lần mấy người Hoắc Nham Tông không chú ý nhắc tới Tô An Hi, khuôn mặt vốn đang tươi cười của Từ Úc sẽ lập tức đổi sắc, sau đó quay lưng chạy lấy người.

Bọn họ đều biết Từ Úc có tình cảm khác biệt với Tô An Hi, có điều lúc đó đều là mấy đứa nhóc chưa lớn, ai có thể cho là thật

...

Gặp lại là sau ba năm, Tô An Hi bước từ trên xe xuống. Lúc đi qua sân bóng rổ, từng dãy ngò đồng cao lớn chắn tầm mắt cô.

Dù vậy, cô chỉ cần nhìn một chút là thấy thiếu niên đồ mồ hôi như mưa trên sân bóng kia.

Áo đồng phục bóng rổ màu vàng dán vào thân thể gầy gò nhưng không yếu ớt của anh, cả người anh như được phủ một tầng kim quang sáng rực rỡ.

Dưới ánh nắng mặt trời, mồ hôi của anh trượt từ trên trán xuống, mồ hôi trên cằm cũng rung rung như sắp rơi xuống. Anh đưa tay lau mồ hôi trên tóc mái, lắc lắc đầu một chút, mồ hôi rơi xuống mặt đất như mưa.

Có điều ba năm trôi qua, anh lại càng đẹp trai hơn.

Ngày ấy, Từ Úc không biết Tô An Hi anh tức giận ba năm đã trở về...

Lúc thực sự gặp lại là ngày hôm sau, cũng là ngày khai giảng đầu tiên.

Học sinh lớp 10 mới vào đều lưu truyền tên người đứng đầu bắt mắt, đó là nữ sinh Tô An Hi.

Vì sao lại lưu truyền? Có ba điểm.

Thứ nhất, cô không tham gia huấn luyện quân sự dành cho học sinh mới, cứ đột nhiên xuất hiện như vậy.

Thứ hai, cô đứng thứ nhất khi thi vào cấp ba. Thậm chí còn cao hơn người đứng thứ hai tròn 30 điểm. Trong trường Nhất Trung đông đúc nhân tài này, cô dẫn trước xa như vậy là tương đối thành công.

Còn điểm thứ ba sao, chính là tò mò. Thiếu nam thiếu nữ 15, 16 tuổi luôn thấy mới mẻ với mọi chuyện. Đồ vật cũng được, nhân vật cũng tốt, lòng tò mò vượt xa trí tưởng tượng cũng là cấu tạo điển hình của sinh lý và tâm lý.

Vì thế lời đồn đại biến thành: bộ dạng của thủ khoa Tô An Hi chính là một con mọt sách bốn mắt.

Khi thiếu nữ mặc đồng phục đi vào lớp 10-1, cô buộc tóc đuôi ngựa cao vút, đeo cặp sách đứng trên bục giảng, hào phóng giới thiệu bản thân thì ngay lập tức đã đánh bại mọi lời đồn. Hình ảnh ấy như cái tát vang dội tới những bạn học lan truyền tin đồn kia.

Đâu có bộ dạng mọt sách bốn mắt nào ở đây, rõ ràng là nữ hiệp xinh đẹp từ tiểu thuyết võ hiệp mà!

Người rảnh rỗi như Từ Úc vốn không quan tâm tới động thái của trường học. Dù nhìn anh được gắn với thân phận hot boy, thật ra chính là một học sinh yếu kém.

Vì vậy tới lễ khai giảng buổi chiều, Từ Úc vốn không chú ý gì lại nghe thấy đám nữ sinh vây quanh dùng giọng khinh thường khi nhắc đến “học sinh đại diện cho khối 10 – Tô An Hi”, lúc này anh mới ngẩng đầu lên.

Cách một nửa sân tập và đường chạy, thiếu nữ đi đến bàn chính giữa trên đài, đứng trước micro và dùng đôi mắt sáng ngời nhìn mọi người dưới đài, sau đó hơi khom lưng cúi chào, để lộ ra dáng vẻ đoan chính. Sau nữa, âm thanh trong trẻo của cô cũng truyền tới lỗ tai mọi người thông qua loa tập thể của trường.

Từ Úc nhìn Tô An Hi chằm chằm. Người từ trước đến nay ngang bướng, lạnh lùng như anh lại nhếch môi cười một tiếng nơi công cộng, nhưng sau đó đã thu lại ngay.

Ồ! Nhóc xấu xa, về rồi đấy à?

Sau khi Tô An Hi phát biểu xong, cô đứng ở chỗ cao, đối mắt với cặp mắt đen kìa qua đám người đông đảo. Sau đó âm thầm khiêu khích cười một tiếng, giống như đang trả lời anh.

Ha! Tiểu bá vương, em về rồi đây.

Khoảnh khắc đó, không ai biết thật ra bọn họ đang nhìn nhau chằm chú.

Cũng chính khoảnh khắc đó, không ai biết, thậm chí chính họ cũng không biết: Trong cái nắng gắt gao của ngày hè, trong cơn gió nhẹ ẩm ướt, lần đầu tiên tất cả mọi người đã trở thành vai phụ trong cuộc đời của hai người bọn họ.

...

Sau khi tan học ngày đó, Tô An Hi vừa mới dừng xe ở nhà xe đã bị người chặn lại.

“Được lắm, Tô An Hi, trở về cũng không báo báo một tiếng.” Tần Thụy cố ý thể hiện một mặt hưng sư vấn tội mà chỉ vào Tô An Hi, nói gì cũng không cho cô đi qua.

“Đúng vậy, lúc đi cũng không nói một tiếng, trở về lại còn lên lút.” Hàn Phóng đứng chống nạnh như muốn hầu hạ cô bằng đại hình: “Tô An Hi, tôi là ai? Không nói được thì cậu chết chắc.”

Tần Thụy và Hàn Phóng cùng tuổi với Tô An Hi, ngày còn học tiểu học họ từng học chung một lớp.

Bây giờ, Tần Thụy vẫn học ở Nhất Trung, chỉ không ở cùng lớp với Tô An Hi, cũng trong lễ khai giảng mới nhận ra Tô An Hi.

Hàn Phóng thì sao, học ở trường trung học trực thuộc đại học Du. Sau khi tan học trở về nghe cái loa lớn Tần Thụy báo tin, thế nên hai người đồng loạt đi xem Từ Úc.

Kết quả người ta làm bộ chẳng liên quan gì đến tôi. Không biết lúc cô nhóc Tô An Hi đi rồi, ai là người không vực dậy nỗi tình thân.

Tô An Hi cười cười, nhận mặt từng người: “Tần Thụy, Hàn Phóng, không sai chứ?”

Hai người được gọi tên đều hải lòng nở nụ cười: “Coi như cậu còn có lương tâm.”

“Choi từ nhỏ tới lớn, không dám quên.”

Tô An Hi chính là sợ hai người này chơi xấu cô. Nhớ năm đó lúc Từ Úc chinh cô, hai người này còn xem rất nhiệt tình. Bây giờ cả đám đều cao to thế này, cô thừa nhận mình không đắc tội nổi.

“Anh thì sao?”

Vừa dứt lời, Tô An Hi ngẩng đầu nhìn lại. Thiếu niên khôi ngô đút hai tay vào túi quần, ung dung đi tới từ sau lưng Tần Thụy và Hàn Phóng.

“Từ Úc.” Tô An Hi nhìn người từng cao sần sần như mình, bây giờ đã biến thành cậu thiếu niên cao hơn cô một cái đầu. Cô nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng nhỏ trắng nõn, ngữ điệu mang vẻ trêu chọc: “Tiểu bá vương, ba năm không gặp, sao anh cao lên nhiều vậy?”

Từ Úc lười biếng rũ mắt nhìn Tô An Hi, nửa ngày sau mới “hừ” một tiếng, giọng điệu không được hữu hảo như Tô An Hi: “Em cũng biết ba năm không gặp.”

Nụ cười trên mặt Tô An Hi có chút cứng lại, nịnh nọt không thành rồi.

Nhưng sự căng cứng đó cũng chỉ là một chút, thoáng cái đã biến mất. Tô An Hi liếc mắt nhìn cặp nam nữ sinh cách đó không xa, vui vẻ phát tay với bọn họ, rồi hỏi lại người trước mắt.

“Hoắc Nham Tông cũng tới sao?”

Nói xong, Tô An Hi bỏ qua sự không thoải mái vừa rồi, đẩy hai đại môn thần ra, chạy thẳng tới chỗ hai người kia: “Hoắc Nham Tông, Từ Lai.”

Hai người bị gọi cũng dừng bước, nhìn kỹ người trước mắt, lúc này mới tràn ra nụ cười, cùng nhau hô lên: “Tô An Hi?”

Tần Thụy và Hàn Phóng rớt rít vở vai Từ Úc, âm thầm lắc đầu, rồi lại đồng loạt ném cho anh ánh mắt nén bi thương.

Thanh mai mong ngóng ba năm không để ý đến anh, anh còn không tốt bằng người khác và em gái ruột nhà mình cơ đấy.

Cuộc đời này! Chính là một màn hài kịch.

...

Đôi khi quỹ đạo thời gian cực kỳ giống nhau. Nếu nói tới thời tiểu học, Từ Úc và Tô An Hi không hợp nhau vì chán ghét đơn thuần. Thi hiện tại tới cấp ba, lại không thể dùng hai từ “chán ghét” đơn thuần để giải thích rõ ràng được.

Bắt đầu từ khi nào bọn họ không để ý tới đối phương đây? Hẳn là không bao lâu sau trận đấu bóng rổ của trường.

Ngày đó, đội trưởng đội bóng rổ trường trung học trực thuộc đại học Du vừa nói vừa cười rồi lôi kéo Tô An Hi.

Ngày đó, hoa khôi giảng đường đưa nước cho Từ Úc. Mà Từ Úc luôn làm lơ nữ sinh toàn trường... lại nhận lấy.

Đêm hôm đó, trong sân bóng rổ của đại viện, hai người vốn thích nhau lại dùng đôi nóng nhìn đối phương.

Từ ngày đó về sau, hai bọn họ không phản ứng lại nhau nữa, mỗi người mỗi ngả.

Các bạn nhỏ trong đại viện đều không hiểu ra sao, cũng không thể hiểu thấu.

Đến lúc đó, trường Nhất Trung truyền ra tin đồn học thần Tô và hot boy Từ bất hòa với nhau.

Nếu muốn hỏi nguyên nhân trong đó, thì có suy đoán là: Học thần Tô coi thường hot boy Từ học hành yếu kém, còn hot boy Từ không hợp mắt học thần Tô cả ngày mang bộ dạng cao cao tại thượng.

Thế nhưng mọi người đều biết hot boy học kém là thật, còn học thần cao cao tại thượng lại là giả.

Ít nhất toàn bộ khối 10 đều biết Tô An Hi đẹp người đẹp nết, lại học giỏi, hơn nữa còn thích giúp đỡ mọi người.

...

Cái thích của thuở thiếu thời thường mỏng manh và miễn cưỡng. Khoảng thời gian yêu thầm lẫn nhau, những thứ còn giấu trong lòng, những bí mật cất giấu trong sổ ghi chép đó, đều nương theo mùa mưa trân quý của mỗi người.

Đại đa số đều gặp trở ngại với thanh xuân của chính mình.

Một trận bão loạn trầm bề năm đó, cuối cùng cũng sẽ hòa thành thanh xuân.

Đó cũng là một màn ghen tuông đầy trời, là thời thanh xuân u mê không tỉnh ngộ.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tô An Hi, làm hòa đi!

Biên tập: Bọt

Thanh xuân giận dữ không giống lúc còn nhỏ chơi với tất cả mọi người. Hôm nay không chơi với cậu, ngày mai lại nắm tay cùng đi học.

Cái gọi là tuổi trẻ ngông cuồng, đại khái đều được mọi người lấy chiêu bài “tuổi nhỏ không hiểu chuyện” để lấp liếm, sau đó còn phát huy những hành động kì cục và sĩ diện cãi láo vô cùng nhuần nhuyễn.

Đến mức cho tới bây giờ Tô An Hi và Từ Úc vẫn chưa làm hòa.

Lần chiến tranh lạnh này là thế lực ngang nhau, nếu để đếm thời gian thì hình như đã kéo dài cả một mùa Thu Đông.

Ở trường học, dù sao hai người bọn họ cũng cách tầng khó gặp. Nếu ngẫu nhiên gặp ở sân trường, cũng chỉ xa cách liếc mắt khinh thường nhau, sau đó mỗi người mỗi đường.

Lúc một đám người trong đại viện tụ họp chơi đùa cùng nhau, hai người vẫn một mặt “anh thiếu tiền em” và “ông đây không có tâm trạng”.

Tóm lại, nhóm người chơi từ nhỏ đều biết, nếu nói về năng lực tác chiến thì Từ Úc và Tô An Hi nhất định là những người tài giỏi nhất.

Nhóm người bọn họ cũng trong tối ngoài sáng khuyên hai người, đáng tiếc là hiệu quả không được lớn, càng về sau càng không giải quyết được, mặc hai người muốn làm gì thì làm.

Nếu nói tới chân chính làm hòa thì phải quy công cho bạn ngồi cùng bàn của Tô An Hi là Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình là học sinh chuyển tới vào học kì hai của lớp 10, đây cũng là một học bá, có điều chính là một học bá chuyên thị phi, người lại cực kỳ trắng, giống như đồ sứ vậy.

Bạn tốt Phùng Tiểu Dao của Tô An Hi luôn nói anh ta cực kỳ giống mấy vai thiếu nam thuần khiết, không nhiễm bụi trần trong phim Hồng Kông của thập niên 90.

Tô An Hi không biết Liêu Chí Bình có giống thiếu nam hay không, có điều cô biết Phùng Tiểu Dao thầm thích anh ta.

Mà cô và Liêu Chí Bình thuộc dạng bạn bè học thuật, có thể nói là mới gặp đã thân, chỉ hận quen nhau quá muộn.

Thế là lúc ấy ba người bọn họ tạo thành phiên bản hiện đại của Ba Kiếm Khách.

Việc này chủ yếu còn có một nguyên nhân khác, ba người họ luôn vừng vàng tại ba hạng đầu tiên, khiến người khác ước ao mà ghen tị.

Về sau, Từ Úc nghe được tin giữa đường nhảy ra một nhân vật Trình Giảo Kim (1) mang tên Liêu Chí Bình, vì vậy đột nhiên anh có chút cảm giác nguy cơ.

(1) Trình Giảo Kim (589-665) tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc của nhà Đường. Trình Giảo Kim là bạn thân của Tần Thúc Bảo từ thuở nhỏ. Khi ra trận ông sử dụng rìu làm vũ khí. Khi đánh nhau, 3 búa đầu thì rất mạnh nhưng đến búa thứ 4 thì không được như vậy nữa. Ông tham gia khởi nghĩa ở Ngõa Cương và làm vua ở đó 3 năm. Khi Lý Mật lên làm vua một thời gian thì ông không phục nên cùng với Tần Thúc Bảo, La Thành sang Lạc Dương cùng Vương Thế Sung và Đan Hùng Tín (vốn là tướng cũ Ngõa Cương đã bỏ đi trước đó). Từ Mậu Công sau khi hàng Đường đã giả dạng sang Lạc Dương chiêu hàng 3 người, Giảo Kim và Thúc Bảo theo về còn La Thành thì đang bệnh nên không đi được bắt đắc dĩ phải hàng Vương Thế Sung. Ông theo Lý Thế Dân đánh dẹp các phản vương khác. Khi về triều được phong làm chức Tổng binh.

Ngày đó Từ Úc đang chơi trong sân bóng rổ, vừa xoay người đã thấy Tô An Hi đi cùng một nam sinh trắng nõn, hơn nữa còn cười nói với nhau như lũ ngốc. Con tức giận trong anh đột ngột vọt tới tận cổ.

Anh không hề nghĩ ngợi mà ném quả bóng rổ qua.

Liêu Chí Bình thỉnh linh bị bóng rổ ném chảy máu mũi, bị dọa tới mức ngắt xiêu tại chỗ.

Từ Úc ném bóng chỉ thoải mái nhất thời, không ngờ lại ném người ta tới chảy máu không ngừng. Sau đó thấy Tô An Hi quát mắng lờm lờm thì ánh mắt đắc ý của anh trong nháy mắt lại trở thành không biết phải làm sao.

Lần này thật quá đáng, xem chừng Tô An Hi cũng rất tức giận.

Từ Úc tranh thủ thời gian chạy tới, không nói hai lời đã xông Liêu Chí Bình tới phòng y tế. Sau khi kiểm tra, mũi Liêu Chí Bình bị thương dẫn tới việc các mao mạch bị vỡ.

Nhìn thì khiến người khác sợ hãi, nhưng thật ra không có vấn đề gì lớn.

Tô An Hi đứng với Từ Úc bên ngoài phòng y tế, hai người nhìn học sinh đến học sinh đi nhưng không ai nói chuyện.

Nửa ngày sau, Từ Úc mới mở miệng: “Hôm nay coi như anh sai, anh sẽ chịu trách nhiệm”

Tô An Hi cười lạnh: “Anh luôn tự cho mình là đúng. Trái đất này không phải chỉ xoay quanh một mình anh.”

“Em còn không biết xấu hổ mà nói anh.” Nửa năm không cãi nhau, Từ Úc cực kỳ hăng hái: “Em cho rằng em là Đáng cứu thế, luôn cười nói với tất cả mọi người?”

“Em cùng mọi người là giao lưu học tập. Không giống anh, anh là giao lưu tình cảm, đặc biệt là với hoa khôi giảng đường đúng không?”

Tô An Hi hành động kì lạ: “Cũng đúng, hoa khôi người ta nói chuyện ê ê a a, nam sinh mấy anh đều thích đi?”

“Cái gì mà hoa khôi giảng đường ê ê a a...”

“Giả vờ, anh cứ tiếp tục giả vờ mất trí nhớ đi...”

Từ Úc vừa nghe xong, đột nhiên không giận được nữa. Lúc trước giận nhau lâu như thế không nói rõ được do ai, thì ra là bởi hoa khôi giảng đường sao?

Có điều anh rất buồn bực, anh và hoa khôi giảng đường không có gì mà!

“Thật ra anh và...”

Từ Úc đang chuẩn bị giải thích, Phùng Tiểu Dao đã gọi Tô An Hi tiến vào.

Liêu Chí Bình tỉnh lại trên giường bệnh, nhìn hai người đứng bên cạnh giường thì cho là mình đã chết rồi.

“Tôi không phải trời cao đổ kị anh tài, hồng nhan bạc mệnh đã lên thiên đường đó chứ?”

Phùng Tiểu Dao tát anh ta một cái, vành mắt còn hồng lờm Liêu Chí Bình: “Tai họa lưu lại ngàn năm, dù có chết cậu cũng sẽ xuống địa ngục.”

Liêu Chí Bình suýt xoa vì cái mũi đau, nhưng vẫn nhũn nhũn cười ha ha, hỏi: “Phùng Tiểu Dao, sao mắt cậu đỏ như con thỏ vậy?”

Một tay Tô An Hi nắm bả vai Phùng Tiểu Dao, liếc xéo Liêu Chí Bình một cái: “Này, không sai biệt lắm đâu!”

“Tô An Hi, tôi lại gây tội gì với cậu hả?” Liêu Chí Bình liếc Tô An Hi một cái.

Từ Úc đứng ở cửa thấy rõ một màn này thì lập tức hiểu ra, hai người kia hợp lại mới là một đôi?

Anh đi tới, cúi đầu nhìn Liêu Chí Bình trên giường, thành khẩn xin lỗi: “Ngại quá, vừa rồi lỡ tay nên ném bóng vào đầu cậu.”

Liêu Chí Bình nhìn bức tường cao đứng bên cạnh giường mình này, nhìn nhìn một chút, đồng tử của anh ta bỗng nhiên giãn ra, chỉ vào Từ Úc rồi hỏi: “Anh là Từ Úc của lớp 11-8?”

“Đúng vậy.” Từ Úc gật đầu nhẹ.

“Ài, chào anh chào anh.” Liêu Chí Bình ngồi dậy, hai tay nắm lấy tay Từ Úc ra sức lắc lắc: “Về sau xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Được!” Từ Úc tự biết mình đuối lý nên đồng ý rất thoải mái.

Tô An Hi nhìn cảnh tượng thu nạp đệ tử này thì dở óc dở cười, đầu óc bị đập hồng luôn rồi sao?

Mãi tới về sau, Liêu Chí Bình mới giải thích với Tô An Hi: “Từ Úc đó! Nhất Trung – Du Giang không ai dám đắc tội, vừa đẹp trai vừa khỏe liệt, có anh ấy bao bọc thì cuộc sống cấp ba sẽ bình bình an an.”

Lúc ấy Tô An Hi vừa viết bài thi vừa cười lạnh: “Người ta học lớp 11, cậu học lớp 10, đầu óc cậu có lẽ bị đập hồng thật rồi.”

...

Sau tiết tự học buổi tối hôm đó, Tô An Hi ngồi xe buýt thì “ngẫu nhiên gặp được” Từ Úc. Trước đó xe đạp của cô lâu không đi nên bị hồng, vẫn chưa mua lại. Vì vậy cô đi học bằng xe buýt, mấy người Từ Úc và Hoắc Nham Tông thường vẫn đi xe đạp, không ngờ hôm nay anh thế mà lại không đi xe.

Giữa hai người là mấy nữ sinh ồn ào, bọn họ cười cười nói nói, còn nhỏ giọng nói thầm, thường xuyên nhìn lên Từ Úc.

Tô An Hi lờm ngớt trong màn đêm, xe đã tới rồi.

Cô liếc nhìn mấy nữ sinh không vội lên xe bên cạnh Từ Úc, sau đó sải bước chân dài lên xe, ngồi ở vị trí thứ hai từ dưới lên bên cạnh cửa sổ.

Ha, còn bị người ta chấm mút bên cạnh cửa xe nữa!

Cuối cùng Từ Úc cũng lên xe, anh đi qua chỗ ngồi của Tô An Hi thì nhìn cô một cái, kết quả người ta mặt không biểu cảm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe bắt đầu chạy vào màn đêm mờ mịt, hai bên đường là hàng cây xấu hổ, đèn đường lờ mờ khiến người ta mệt mỏi.

Lúc đó Du Giang không giống như hiện tại, cả đêm đèn đuốc sáng trưng, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lúc ấy ngoại trừ đường lớn, những nơi khác đều quanh quẩn, không chút ánh sáng.

Xe buýt không đi thẳng tới điểm đích như xe taxi, vốn có thể ngồi thẳng một chạng là đến, nhưng lại đổi sang cánh giới 18 ngã rẽ các chạng.

Chưa tới một lát, Tô An Hi đã ngủ mất.

Đây là thói quen từ nhỏ tới lớn của cô, vừa lên xe đã ngủ.

Ngủ ngủ một lát, đột nhiên lại bị bàn tay to từ phía sau kéo đuôi tóc tới tỉnh. Cô ngồi dậy, xoa xoa cổ rồi xoay người trừng mắt thiếu niên ở phía sau.

Thông báo tới bên vang lên, Tô An Hi đứng dậy xoa cổ, vừa đi còn vừa xoa xoa cả đầu theo bản năng.

Kỳ lạ là nơi đó vậy mà lại không đau.

Xe phanh gấp, Tô An Hi ngã người ra phía trước thì được một lực lớn kéo trở về. Cô tỉnh mắt liếc thấy bàn tay nắm trên vai mình kia, lòng bàn tay hồng hồng, giống như vết tích bị vật gì đè lên.

Kết hợp với việc mình không bị đau đầu, cô gái nhỏ thông minh hoài nghi xoay người, ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi hỏi: “Tay anh bị sao vậy?”

Từ Úc nhún vai như không có gì, đẩy Tô An Hi ra phía trước: “Xuống xe.”

Cửa xe đóng lại rồi lái đi từ phía sau bọn họ. Tô An Hi cầm tay áo bên phải của Từ Úc lên, nương theo ánh đèn mờ nhạt rồi ngẩng đầu đối mắt với đôi mắt đen của anh. Lòng bàn tay màu hồng kia vẫn chưa tan đi.

Trong lòng cô hiểu rõ, nhưng vẫn muốn hỏi tới cùng: “Em đề lên?”

“Ngủ như heo ấy, anh muốn cử động mà không được!” Từ Úc đề mặc Tô An Hi nắm tay áo mình, giọng điệu mang vẻ oán trách.

Tô An Hi nghe xong, lại biết rõ thói ngủ của bản thân có chút không thành thật nên ngữ khí hòa hoãn đi rất nhiều, không hề lạnh băng cứng rắn hay châm chọc trào phúng nữa.

“Ngại quá!”

“Bỏ đi, hòa nhau.” Từ Úc kéo tay áo của mình xuống, xoay người đi về phía đại viện, vừa đi vừa nói: “Bệnh vừa lên xe đã ngủ của em phải sửa chút đi.”

Tô An Hi nhìn theo bóng lưng phóng khoáng của thiếu niên, biết anh nói hòa nhau là ý gì thì cười một tiếng rồi đi theo.

“Sao không đi xe đạp?” Âm thanh trong trẻo của thiếu nữ vang lên trong màn đêm.

“Hong rồi.” Tinh thần thiếu niên phấn chấn, giọng nói mang tia lười nhác mà tùy ý.

Âm thanh của thiếu nam và thiếu nữ càng ngày càng xa dần.

“Về sau đừng lấy bóng ném người khác, dù sao cũng thuộc đội bóng của trường, anh có mắt mặt không hả.”

“Ngộ thương, hiểu không?”

“Từ Úc, anh nguy hiểm như thế có vui không?”

“Tô An Hi.”

“Làm sao?”

“Làm hòa đi!”

“Được thôi!”

“Vậy em nói chuyện em và đội trưởng đội bóng rổ đại học Du anh nghe một chút.”

“Nếu không anh nói chuyện của anh và hoa khôi giảng đường trước đi.”

“...”

...

Cảnh trước đó trên xe buýt.

Từ Úc ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn tóc đuôi ngựa của Tô An Hi đung đưa phía trước, đung đưa tới mức lòng anh cũng loạn. Ánh mắt khi anh vừa lên xe đó là thế nào?

Xe bỗng nhiên phanh gấp, Từ Úc nhanh tay lẹ mắt nắm lấy quai cặp sách của Tô An Hi, sau đó nhìn xem người phía trước, vẫn còn ngủ ngon cơ đấy?

Mất thấy đầu Tô An Hi sắp đụng vào cửa kính xe, anh tranh thủ thời gian đưa tay phải ra ngăn ở giữa. Sợi tóc mềm mại mang hương thơm nhàn nhạt của cô gái nhỏ cọ cọ vào lòng bàn tay anh, giống như chó nhỏ dụi dụi vậy.

Từ Úc thảm cong môi, tay vốn đau nhức nhưng tim lại mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Anh muốn em thích anh

Biên tập: Bột

Mọi người đều biết Từ Úc thích Tô An Hi, trừ Tô An Hi.

Thế nhưng Tô An Hi thích Từ Úc, chỉ mình Tô An Hi biết.

Rõ ràng chỉ nghĩ là yêu thầm đơn phương, có ai lường trước được thì ra người bạn thích ngược lại cũng thích bạn như vậy.

Nghỉ hè qua đi, Từ Úc lên lớp 12, một nhóm trong đại viện cũng đã kết bè kết đội. Ba năm trôi qua, đám nhỏ cũng bắt đầu đứng trước ngưỡng cửa của lễ trưởng thành.

Từng cho rằng thi đại học xa xôi tới khó vơi, vẫn luôn chưa từng chạm đến. Bây giờ nhắc lại mới đột nhiên phát hiện, cột mốc này đã không còn xa nữa.

Tô An Hi lên lớp 11, không chút do dự mà chọn khoa học tự nhiên, thành tích của cô vẫn tốt và ổn định như cũ. Còn năm nay Từ Úc sẽ thi đại học, thành tích vẫn kém kiên cố như trước.

Bố của Từ Úc là Từ Thừa Vận công việc bận bịu, thường xuyên không ở nhà. Dù trong nhà có chị Lý hỗ trợ việc săn sóc, nhưng thỉnh thoảng Từ Úc vẫn sẽ ngẫu nhiên đưa Từ Lai tới ăn chực cơm nhà Tô An Hi.

Cuối tuần không phải học bù, Từ Thừa Vận lại có việc nên bảo Từ Úc chăm sóc em gái. Ông nhìn con gái vẫn lạnh lùng với mình như cũ, âm thầm thở dài rồi ra cửa.

Giữa trưa Từ Úc dắt Từ Lai đến nhà Tô An Hi ăn chực. Trên bàn cơm, mẹ Tô An Hi hỏi Từ Úc chí hướng thi đại học, Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi đang bình tĩnh ăn cơm, cười nói: “Thành tích của cháu cũng không có nhiều lựa chọn, nếu thực sự không được thi sẽ nhập ngũ.”

Tô An Hi nghe xong thì tay cầm đũa âm thầm khựng lại, nhưng ngay sau đó đã tiếp tục ăn cơm mà không nói lời nào, bên tai là giọng bố cô Tô Cháp Lương: “Nhập ngũ là tốt, nếu Tô An Hi nhà chúng ta là con trai, bác cũng để con bé nhập ngũ.”

Lâm Thanh Thanh âm thầm lườm Tô Cháp Lương một chút, sau đó nhìn Từ Úc, cười nói: “Đừng nghe bác Tô của cháu nói lung tung. Nhập ngũ có gì tốt, ba ngày thì hai ngày đều không ở nhà. Nghe đi Lâm đi, thực lực của cháu không kém, chỉ ham chơi thôi, một năm này cố gắng thêm một chút, nhẫn nại chịu đựng rồi sau con mưa trời lại sáng.”

“Nhập ngũ bảo vệ quốc gia, là nhiệt huyết của đảng nam nhi, sao luôn bị em nói tới không đáng một đồng thế.”

Tô Cháp Lương thực sự rất yêu quý màu cờ tổ quốc, trong lòng ông mang tín ngưỡng và lòng trung thành không thể phá vỡ. Sau khi nghe Lâm Thanh Thanh nói vậy dù thấy không vui, nhưng lại sợ cô vợ trẻ tức giận, trong giọng nói tự nhiên cũng mang theo ý đùa giỡn.

Lâm Thanh Thanh gấp thức ăn cho Tô Cháp Lương, nói: “Bọn trẻ đều ở đây, em không muốn nhắc đi nhắc lại vấn đề này với anh.”

Tô An Hi thấy bố mẹ mình như vậy thì không khỏi ngẩng đầu nhìn một cái, lúc đó lại vừa vận đối diện với ánh mắt Từ Úc, cô bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Thật ra cô đã sớm quen với cảnh này rồi, mẹ muốn bỏ cô chuyển nghề, nhưng chỉ cần nhắc tới việc chuyển nghề thì bố cô sẽ như xe bị tuột xích.

Việc âm ỉ tới lui này chính là hơn 10 năm, lần xung đột lợi hại nhất là lúc mẹ mang cô rời đi 3 năm, về sau vẫn luôn không địch được thể công của bố cô nên lại hòa hảo, mang cô trở về.

“Đúng rồi, Tô An Hi, về sau em định thi trường nào?” Từ Úc vì hòa hoãn không khí mà dõng dạc chủ đề kia.

Tô An Hi đột nhiên bị điểm danh mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Từ Úc. Cô đã từng nghĩ tới chuyện này, nhưng bây giờ đối diện với anh lại đột nhiên không biết nói thế nào.

“Em vẫn chưa...”

“Mục tiêu từ đầu tới cuối của An Hi nhà chúng ta đều là Thanh Hoa.”

Tô An Hi muốn nói mà chưa kịp nghĩ ra, đã bị mẹ mình cướp lời trước.

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười đầy tự hào của mẹ mình, sau đó lập tức nhìn xem Từ Úc, anh vẫn giữ khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, gật đầu bày tỏ vẻ hâm mộ mà nói: “Thành tích của Tô An Hi tốt như vậy, thi Thanh Hoa không thành vấn đề.”

Từ Úc nói xong thì buông bát, thấy Từ Lai bên cạnh cũng hạ bát xuống, nên cười với bố mẹ Tô An Hi: “Bác Tô, dì Lâm, bọn cháu ăn xong rồi. Lát nữa Lai Lai còn muốn tới thư viện, bọn cháu đi trước đây.”

“Em bảo muốn đi lúc nào...” Từ Lai vừa nhìn Từ Úc vừa nói, nhưng chưa nói hết câu đã bị Từ Úc âm thầm che miệng, kéo tới một bên khác.

“Được, tối lại sang đây ăn.” Lâm Thanh Thanh nhìn cặp anh em tình cảm cực tốt này, nói với bọn họ.

Từ Úc xoa xoa đỉnh đầu em gái, nói với Lâm Thanh Thanh: “Tối nay cháu đồng ý đưa con bé đi ăn McDonald rồi, nên sẽ không sang.”

Từ Lai vốn đã hiểu rõ nhưng vẫn âm thầm trừng mắt liếc Từ Úc, có điều lại không được để ý tới.

“Vây hai đũa đi đường cẩn thận một chút.”

“Được ạ, tạm biệt bác Tô, dì Lâm, Tô An Hi.” Hai người Từ Úc và Từ Lai lần lượt chào tạm biệt bọn họ.

...

Từ ngày đó về sau, mọi người có thể thấy được một cảnh lạ: Từ Úc luôn trốn học lại hôm nào cũng đi học sớm, thời gian chơi bóng rổ cũng ít đi, trên đường luôn mang tai nghe sau lưng để học từ đơn.

Người từng lôi kéo Hoắc Nham Tông đi tán gẫu rồi đi chơi, bây giờ lại đặt một đồng bài thi trước mặt người ta, chỉ vào rồi chăm chú nhíu mày, nói: “Giảng đề này cho tôi một chút, câu này, cả câu này nữa.”

Dưới ánh trời chiều, bóng dáng Tô An Hi bị kéo ra thật dài. Cô nhìn bóng dáng hai thiếu niên ngồi trên băng ghế đá cách đó không xa, nhìn Hoắc Nham Tông chăm chú giảng trình tự giải đề, nhìn thiếu niên tuấn lãng chăm chú nghe giảng, đôi lúc anh nhíu mày, khi lại dùng bút gãi vào tóc.

Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói dễ nghe của một cô gái: “Từ Úc nói anh ấy muốn thi Thanh Hoa.”

Tô An Hi xoay người, Từ Lai đi tới từ phía sau ôm lấy lưng cô, cô ấy cong môi nhìn Từ Úc, tiếp tục nói: “Hoang đường chưa!”

“Là rất hoang đường.” Tô An Hi gật đầu cười cười.

“Thế nhưng tớ chưa từng thấy anh mình nghiêm túc làm một việc như vậy.” Từ Lai dừng một chút, tiếp tục: “Ngày đó nghe được mục tiêu của cậu là Thanh Hoa, anh ấy ngồi nguyên một tư thế trong thư viện cả buổi trưa. Tối đến đột nhiên mang sách giáo khoa lớp 10 tới phòng tớ, bảo tớ dạy anh ấy học bổ túc.”

“...” Tô An Hi không nói chuyện, tim lại đập như hươu chạy.

Từ Lai thấy đáng vẻ của Tô An Hi thì âm thầm cười một tiếng, tiếp tục: “Tô An Hi, anh tớ muốn học chung đại học với cậu.”

Một khắc đó, bên tai cô vẫn luôn vang vọng lời nói của Từ Lai.

Tô An Hi che lại lồng ngực của mình, đồ vật trong đó như mất khống chế muốn nhảy vọt ra ngoài. Đồng thời, cũng có một loại nhiệt độ không rõ tên xuyên qua xương gò má, lan tới toàn bộ khuôn mặt cô.

Cô vậy mà lại cười, cười như mật đường ngọt ngào.

Sau đó, cô cũng gia nhập vào đại quân cải tạo Từ Úc. Không thể không nói Từ Úc rất thông minh, bài học trong ba năm mà cũng có thể nuốt vào trong thời gian một năm.

Thế nhưng muốn thi Thanh Hoa, quả thật là khó như lên trời.

Trước ngày thi tốt nghiệp trung học một hôm, Từ Úc nhốt mình trong phòng cả ngày để xem lại đề.

Tô An Hi biết áp lực của Từ Úc rất lớn. Ngày mai thi tốt nghiệp trung học rồi, anh bức ép bản thân như vậy sẽ phản tác dụng mất.

Thế nên ăn cơm trưa xong cô đi tìm Từ Úc ngay, nói gì mà muốn anh ra ngoài chơi với mình, nhưng thật ra là muốn giảm bớt áp lực cho anh.

Chơi hơn nửa ngày, mãi tới khi hoàng hôn đỏ tới tận chân trời, trăng sao lưu luyến nhân gian, bọn họ mới lên đường về nhà.

Trên đường, Tô An Hi chọn lựa câu chữ rất lâu mới mở miệng: “Từ Úc, ngày mai thi thật tốt, đừng để mình bị áp lực quá lớn.”

“Ừ.” Từ Úc tự nhiên tóm lấy Tô An Hi, để cô đi vào phía trong, ra về nhẹ nhàng mà nói: “Anh là ai, anh có thể căng thẳng sao?”

Tô An Hi cười khúc khích, chuyển mắt ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt ngược sáng của thiếu niên, âm thầm cầu nguyện: Không cầu anh mọi việc thắng lợi, mọi việc thuận buồm xuôi gió là được rồi.

Cô cong mắt cười, tiếp tục đi cùng anh trên con đường cái, cùng nhau trở về nhà.

...

Trước khi có điểm phải điền vào bảng nguyện vọng, tất cả nguyện vọng của Từ Úc đều là đại học ở Bắc Kinh. Mà thành tích cuối cùng của anh chỉ có thể miễn cưỡng vào được cao đẳng, vốn không thể tới Bắc Kinh được.

Bố Từ Úc là Từ Thừa Vận trước nay chỉ hi vọng Từ Úc đi con đường xưa như ông. Thành tích đã thành như vậy, nếu miễn cưỡng học cao đẳng, vậy còn không bằng nhập ngũ.

Cuối tháng 8, Tô An Hi mới biết Từ Úc muốn nhập ngũ. Ngày ấy, lòng cô trầm xuống trong nháy mắt.

Ngày hè nắng chói chang, Từ Úc ra ngoài cả một ngày, cô cũng đợi cả một ngày ở ven đường trong đại viện. Lúc trời vừa tối, thấy Từ Úc trở về, cô chưa nói hai lời đã chạy vọt tới.

“Anh đi đâu vậy?” Tô An Hi tiến tới đã hỏi.

Từ Úc nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô An Hi, anh cong môi cười một tiếng, hỏi lại: “Chờ anh sao?”

Tô An Hi gật gật đầu: “Em nghe nói anh muốn nhập ngũ?”

“Bố anh hi vọng anh nhập ngũ.” Từ Úc thừa nhận.

“Vậy còn anh?” Tô An Hi vội vàng nhìn chằm chằm Từ Úc, hi vọng anh có thể đưa ra câu phủ định.

Từ Úc rút hai tay vào túi, lười biếng bước vào trong, không trả lời.

Tô An Hi chạy chậm theo sau, có chút tức giận: “Hỏi anh đó!”

Hai người đi đến chỗ rẽ, tán cây nhãn rậm rạp bao phủ bóng dáng hai người. Từ Úc dừng bước nhìn về phía Tô An Hi, cái nhìn này rất chân thành.

“Vậy còn em?” Anh dùng chính câu hỏi của cô hỏi ngược lại cô.

Tô An Hi không ngờ Từ Úc sẽ hỏi như vậy, cô sững sờ một chút rồi quyết định nói ý nghĩ của mình cho anh biết: “Anh đừng quan tâm tới chuyện khác, em nghĩ rồi, anh học lại đi. Với năng lực của anh, sang năm nhất định có thể thi đỗ được. Nếu không thì, học lại đi!”

Từ Úc cúi đầu nhìn Tô An Hi chằm chằm, nghe cô nói xong thì cười giấu một tiếng: “Dù anh có học lại cũng không thể thi đỗ Thanh Hoa. Tô An Hi, anh cần phải đối mặt với hiện thực.”

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?” Tô An Hi luôn cảm thấy đột nhiên Từ Úc không giống trước đây nữa, nhưng lại không thể chỉ rõ là không giống ở điểm nào.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ thông suốt.”

Tô An Hi nghe đến đó, không hiểu vì sao đôi mắt nóng nảy như có dòng dung nham muốn tuôn ra từ bên trong. Cổ họng cô cũng thắt chặt như mất đi âm thanh.

Từ Úc thấy Tô An Hi không nói gì thì đưa tay xoa đỉnh đầu cô, sau đó anh thả tay xuống, xoay người đi.

“Từ Úc.” Tô An Hi đứng sau lưng gọi tên anh, sau rồi lập tức chạy tới ngăn trước mặt anh, tủi thân hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Từ Úc bình tĩnh cúi đầu nhìn Tô An Hi, như đang ngẫm nghĩ, lại như đang đấu tranh.

Tô An Hi luôn nhớ kĩ ngày ấy: Sắc trời nhá nhem, thiếu niên mặc áo phông trắng đứng dưới tán cây nhãn nhìn cô thật lâu.

Lâu như trời như bể, lâu đến sông cạn đá mòn.

Cho tới khi anh nói: “Anh muốn em thích anh.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tô An Hi, tôi có thể xem đây là công tư không phân minh không?

Biên tập: Bột

Đường như nước mưa năm nay rất nhiều, sau một đêm mưa rền gió dữ mà lượng mưa vẫn chưa có xu thế ngớt đi.

Thời tiết như vậy lại cộng thêm hoàn cảnh địa lí của nơi này, nhìn cảnh núi non mông lung trập trùng, ý của viện trưởng là không nên xuất hành.

Mọi người đều hiểu ý của viện trưởng, thành phố Phương Tuyền và cả trấn nhỏ Hạ Huyện đều là núi kề sát núi, sông kề bên sông, mà mấy trận mưa vài ngày nay giờ lại tiếp tục đổ xuống.

Cứ mưa rùng rã như vậy, nói thật thì đây cũng không phải dấu hiệu tốt.

Liêu Chí Bình bụng bữa sáng tới ngồi bên cạnh Tô An Hi đang an tĩnh ăn sáng. Sáng nay cả hai người ai cũng bận rộn, anh ta còn chưa có cơ hội tìm tới cô để nói chuyện.

Say rượu, hơn nữa trong lòng có chút vấn đề, suýt chút nữa thì chẩn đoán sai bệnh cho người ta. Quả nhiên say rượu hỏng việc, hỏng việc mà!

Tô An Hi ngược mắt lên nhìn Liêu Chí Bình ngồi đối diện mình, nhàn nhạt hỏi một câu: “Tình rượu?”

“Tô An Hi.” Liêu Chí Bình quan sát người xung quanh một chút, xác nhận an toàn rồi mới ngoắc ngoắc tay với Tô An Hi: “Lại đây.”

“Cậu làm gì vậy?” Tô An Hi không hiểu nên chỉ đưa mắt nhìn Liêu Chí Bình, không có phản ứng.

Liêu Chí Bình lại rướn người về phía trước một chút, đề giọng gần như chỉ còn tiếng thờ: “Tôi hỏi cậu, hôm qua cậu đã làm gì với tôi?”

Tô An Hi nhai vỏ bánh bao, hờ hững hỏi: “Làm gì là làm gì?”

“Cậu có làm gì có lỗi với vợ tôi không hả?” Liêu Chí Bình bày ra một mặt cô vợ nhỏ bị ức hiếp, Tô An Hi thật muốn đánh anh ta.

“Cậu có thể nói tiếng người với tôi không?”

Liêu Chí Bình lại đề ép giọng, âm thanh càng nhỏ hơn, giống như đặc vụ nói ám hiệu vậy: “Sáng nay trên người tôi không mặc gì cả, chân tay đều bị trói, cậu biết tôi mất bao nhiêu công sức mới tháo ra được không? Tô An Hi, loại việc này chỉ có cậu mới làm ra thôi, đừng có không thừa nhận!”

Tô An Hi vừa nhấp một thìa cháo nghe thấy Liêu Chí Bình bị trói chân tay, suýt chút nữa đã phun cháo ra ngoài, sau đó bị sặc.

Cô ho khan rồi đặt thìa xuống, thông thuận khí xong, lúc này cô mới ung dung ngược mắt nhìn về phía Liêu Chí Bình ở đối diện, trịnh trọng giải thích: “Tôi qua Từ Úc cởi quần áo giúp cậu. Về phần trói cậu lại, tôi nghĩ có lẽ anh ấy không chịu được cậu nữa...”

Tô An Hi nhớ lại tối hôm qua, Từ Úc đã nổi giận vì cô muốn vào phòng. Nghĩ tới cảnh vào phòng sẽ thấy người này trần truồng, cô lập tức ghét bỏ mà rùng mình một cái.

“Anh ấy không thể chịu được tôi?” Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi thất thần thì nhanh chóng hỏi lại.

“Tôi hôm qua lúc đưa cậu về, trên xe taxi, cậu coi anh ấy là chị dâu rồi vừa ôm vừa sờ vừa hôn. Cậu nghĩ anh ấy có thể vui vẻ với cậu không?” Tô An Hi tiếp tục nói.

Liêu Chí Bình nghe xong thì khoe miệng giật giật rồi co rúm lại, sắc mặt biến hóa muôn màu muôn vẻ, như thể đang nhớ lại tối qua mình vừa ôm vừa sờ vừa hôn vợ mình.

Anh ta âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, hồi hận tới phát điên, lải nhải không thôi: “Còn không phải do cậu sao, lúc đầu tôi muốn chuốc Từ Úc quá chén giúp cậu, ai ngờ...”

Nói nói một lúc, anh ta không nói được nữa, dù sao cũng nên tự trách từ lượng của mình không tốt còn cạy mạnh.

Tô An Hi nhìn bộ dạng tức giận, bất bình của Liêu Chí Bình thì âm thầm cười một tiếng. Đây đâu phải lần đầu anh ta bị Từ Úc đối xử như vậy, chỉ là thật khó tưởng tượng tới tận bây giờ, đội trưởng Từ luôn nghiêm túc còn làm ra việc ngây thơ như vậy.

...

Ăn bữa sáng xong, đội điều trị lưu lại vài người ở bệnh viện vũ cảnh, một đội khác được phân đi chẩn đoán và điều trị cho nhóm quân nhân.

Đội hai người hoàng kim của Tô An Hi và Liêu Chí Bình được phân tới nơi đóng quân của đội đặc chiến vũ cảnh. Hai người liếc nhau, mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được, dường như đều không muốn đi.

Thế nhưng nhiệm vụ đã giao xuống rồi, đội của y tá Tiểu Vương không thể đi cùng bọn họ nên chỉ biết tiếc nuối lại hâm mộ nhìn hai người, nói: “Bác sĩ Tô sẽ được gặp đội trưởng đẹp trai, có vui không?”

Có vui không? Không hề, tối qua hai người mới chia tay trong không vui.

“Nếu không tìm viện phó Trương đổi người?” Liêu Chí Bình đề nghị, hai mắt Tô An Hi tỏa sáng, gật đầu đồng ý.

Hai người khó có được tiếng nói chung, chuẩn bị đi tìm viện phó Trương thì bị y tá Tiểu Vương và bác sĩ Lưu ngăn lại.

Bác sĩ Lưu cười nói: “Không ích gì đâu bác sĩ Tô, bác sĩ Liêu, lúc phân công nhân lực viện phó Trương đã nói cô và bác sĩ Liêu thích hợp chẩn đoán và điều trị cho đội đặc chiến. Một điểm quan trọng hơn là bác sĩ Tô quen đội trưởng Từ, sẽ dễ giao tiếp hơn.”

Y tá Tiểu Vương lập tức chen miệng: “Quan trọng nhất chính là bác sĩ Tô là nữ đồng chí duy nhất không có hứng thú với đội trưởng Từ của bọn họ.”

Tô An Hi nghe xong chỉ biết dở khóc dở cười: “Còn tuyển chọn như vậy sao?”

Liêu Chí Bình cười ha hả nhìn Tô An Hi, anh ta vỗ vỗ bả vai cô, mặt mang vẻ mọi thứ đều kết thúc: “Đi thôi, bác sĩ Tô không có hứng thú.”

Tô An Hi mím môi, còn có thể nói gì nữa đây? Nghe theo chỉ đạo thôi!

Ba người Tô An Hi, Liêu Chí Bình và y tá Phương ngồi xe một lúc, rất nhanh đã tới bên ngoài doanh trại của đội đặc chiến vũ cảnh. Trạm gác báo bọn họ chờ một lúc, sau đó lập tức gọi điện báo cáo với lãnh đạo.

Ngồi trong xe không thấy được bầu trời, chỉ có nước mưa vẫn không ngừng rơi xuống.

Vừa nâng tầm mắt đã thấy được những dãy núi trùng điệp phía xa, có chút áp lực khiến lòng người nặng nề mà u buồn, không vực dậy nổi tinh thần.

“Lát nữa chắc chắn sẽ gặp mặt, tuyệt đối đừng nhắc tới chuyện hôm qua.” Liêu Chí Bình phân phó Tô An Hi.

“Chúng ta tới làm việc.” Tô An Hi quay lại nhìn Liêu Chí Bình, cô dùng khuôn mặt không biểu cảm nhắc nhở anh ta: “Công tư phân minh đi, bác sĩ Liêu.”

Bí thư chạy ra dẫn bọn họ tiến vào.

Vừa xuống xe đã nghe thấy âm thanh hô khẩu hiệu cách đó không xa, Liêu Chí Bình vừa đi theo bí thư vào phòng sinh hoạt chung, vừa hỏi: “Mưa lớn như thế mà còn huấn luyện sao?”

“Đúng vậy.” Bí thư trả lời rất có nề nếp.

Đưa ba người vào phòng khách xong, bí thư rót cho mỗi người bọn họ một chén trà, khuôn mặt đen nhẻm lộ ra nụ cười chính trực: “Ba vị chờ một lát, chỉ đạo viên của chúng tôi sẽ tới đây ngay.”

“Được.” Ba người gật đầu mỉm cười.

Bí thư cũng gật đầu mỉm cười, nện bước chân đoan chính bước ra ngoài.

Chốc lát sau, một người đàn ông cao lớn tiến vào, trên mặt anh ta là nụ cười hòa nhã, hai lúm đồng xu nhàn nhạt trên mặt như ẩn như hiện.

“Ngại quá, để mọi người đợi lâu rồi.” Khâu Đông Viễn tiến lên, lễ độ bắt tay từng người. Trên đôi giày tác chiến đều là nước mưa, mỗi bước đi sẽ lưu lại dấu vết mờ mờ. Anh ta chỉ chỉ ngoài cửa sổ, cười nói: “Các đội viên đang huấn luyện, có thể sẽ phải chờ.”

Liêu Chí Bình cười lắc đầu: “Không sao, chúng tôi có thể đi xem không?”

Khâu Đông Viễn gật đầu: “Có thể có thể, tôi đưa mọi người đi.”

Tô An Hi trộm liếc Liêu Chí Bình một cái, ý tứ trong ánh mắt đó quá rõ ràng: Rảnh rồi lại tìm việc.

Lúc này ở cổng chỉ nghe thấy tiếng hô mơ hồ, bây giờ đi tới nơi huấn luyện, những âm vang hữu lực kia phải nói là đinh tai nhức óc.

Nước mưa gột rửa mặt đất, nhóm chiến sĩ vũ cảnh để trần nửa thân trên, từng bắp tay bắp chân căng ra, họ một tay nâng cây gỗ tròn lên, sau đó lại buông xuống, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy trăm lần.

Họ hoàn toàn không để cảnh mưa rào tầm tã vào trong mắt, da thịt ướt đẫm nhưng mỗi tiếng hô vang lên đều như xé trời.

Một bên khác là đội nằm hành quân phủ phục trong vũng bùn. Vũng bùn như nơi đánh nhau kịch liệt, quần áo của từng chiến sĩ nguy trang đã không còn thấy được màu sắc nguyên thủy. Từng sợi tóc và mỗi tác da thịt đều hòa cùng một màu với vũng bùn, nhưng họ không hề khuất phục.

Đội huấn luyện một bên nữa còn leo lên các loại tháp, huấn luyện trên dây thừng. Những thân ảnh nhỏ bé kia nhìn từ xa trong như Người Nhện vượt nóc băng tường vậy.

Liêu Chí Bình xem đến phần kịch, Tô An Hi thì quan sát bốn phía, người kia không có ở đó.

Chốc lát sau, Liêu Chí Bình đánh mắt sang nhìn Tô An Hi, cô thuận thế nhìn qua thì thấy Từ Úc không biết xuất hiện từ nơi nào.

Trong màn mưa mờ lung, người đàn ông mặc quần áo và đội mũ huấn luyện thấm đẫm nước mưa, cả khuôn mặt tuần tú đều ẩn dưới vành mũ. Mà vành mũ kia thỉnh thoảng còn nhỏ mấy giọt nước mưa xuống, quần huấn luyện bám chặt lấy hai chân thon dài của anh, mơ hồ lộ ra đường cong của cơ bắp.

Đúng là giống như lời của mấy y tá si mê kia, cả người anh tràn đầy hormone, đứng ở đâu thì nơi đó trở thành tiêu điểm.

Thế nhưng các cô ấy không biết, người đàn ông này từ thời chưa tràn đầy hormone như vậy, đã đứng nơi nào thì nơi đó trở thành tiêu điểm rồi.

Đường như anh cũng không chú ý tới mấy người cầm ô bọn họ đứng bên này, chỉ tùy ý đưa còi lên thổi, sau đó thả còi ra, hô: “Các tiểu đội trưởng chỉnh đốn đội ngũ, vị trí mục tiêu là sân tập bắn. Người đến muộn nhất sẽ phải bơi có trang bị vũ trang.”

“Rõ.” Các tiểu đội trưởng đứng nghiêm, cùng đồng thanh trả lời.

Tô An Hi và Liêu Chí Bình nhìn nhau một cái, lập tức hỏi Khâu Đông Viễn: “Chỉ đạo viên, đây là?”

Trước đó Khâu Đông Viễn đã nói qua với Từ Úc về việc kiểm tra sức khỏe các đội viên, để anh sắp xếp một chút, sao giờ lại cho toàn đội ra sân tập bắn?

“Đội trưởng Từ.” Khâu Đông Viễn hô lớn với Từ Úc, sau đó vẫy tay với anh: “Cậu lại đây một chút.”

Từ Úc đang xem bảng sát hạch Hạ Tuấn Nam đưa tới, nâng tầm mắt thì thấy Khâu Đông Viễn đứng bên cạnh Tô An Hi cách đó không xa, bên tai là giọng ngạc nhiên của Hạ Tuấn Nam: “Đó không phải bác sĩ Tô sao?”

Từ Úc đưa tay gõ đầu Hạ Tuấn Nam một cái, giọng điệu đậm nhạt: “Vui thế sao, có muốn qua chào hỏi không?”

“Không cần ạ, đội trưởng.” Hạ Tuấn Nam nhìn bộ dạng của Từ Úc liền biết không nên chọc vào. Từ đội ma quỷ trên sân huấn luyện khiến người ta muốn khóc thét, không chọc vào được.

“Còn chưa dứt đi?”

“Rõ.”

Nói xong, Hạ Tuấn Nam chạy chậm đuổi theo đội ngũ, Từ Úc mang bảng sát hạch đi tới.

Tô An Hi nhìn bước chân nhanh nhẹn, nghiêm chỉnh lại mạnh mẽ của Từ Úc thì thấy anh như thay da đổi thịt vậy. Trước kia cô đều nói anh không có cột sống, lười lười nhác nhác.

Bây giờ nhìn lại, dáng vẻ hiên ngang bước đi này của anh thật khiến cho người ta không rời mắt được.

Từ Úc đi tới trước mặt mấy người, tùy ý quét mắt một vòng, lúc quét qua Tô An Hi thì sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Anh đưa mắt nhìn Khâu Đông Viễn: “Đang bận huấn luyện, có việc gì thì nói đi.”

“Đây là mấy đồng chí bác sĩ của đội điều trị, cậu quên tôi đã nói hôm nay có lịch kiểm tra thân thể cho các đội viên sao?” Khâu Đông Viễn ghét nhất bản lĩnh sung mặt này của tên nhóc Từ Úc, định bày cái bản mặt thôi đó cho ai xem?

“Là chuyện này sao?”

“Này!” Khâu Đông Viễn nhìn thẳng Từ Úc, nhưng tên nhóc thối này vẫn không thèm nhìn lại anh ta.

Giờ phút này ánh mắt Từ Úc đang an vị trên mặt của Tô An Hi, nửa ngày mới nhàn nhạt cong khóe môi, giọng điệu lại không cho phép từ chối.

Anh nói: “Bác sĩ Tô, có lỗi ghê, nhưng mọi người... phải chờ rồi.” Ba chữ cuối cùng được anh nhấn mạnh.

Anh nói xong thì thu khóe môi, quay người rời đi thật nhanh, Khâu Đông Viễn ở phía sau gọi thế nào cũng không được.

Khâu Đông Viễn vẫn luôn không có cách với Từ Úc, có điều tên nhóc này hôm nay không quá bình thường. Ngày thường dù anh có xa cách với các đồng chí từ nơi khác đến, nhưng ít nhất vẫn luôn phối hợp, hôm nay là thế nào vậy?

“Tô An Hi.” Liêu Chí Bình nhìn về phía cô, thấp giọng hỏi: “Tôi có thể xem đây là công tư không phân minh không?”

Khâu Đông Viễn bỗng nhiên trừng mắt thật lớn, nhìn về phía Tô An Hi, hỏi: “Cô chính là Tô An Hi?”

Tô An Hi gật đầu: “Tôi vẫn chưa giới thiệu bản thân sao?”

Khâu Đông Viễn nở nụ cười: “Đúng vậy đúng vậy, hình như chúng ta đã quên chưa giới thiệu.”

Rồi rồi, giờ thì có thể hiểu vì sao tên nhóc kia lại không bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Từ khi gặp lại Từ Úc ở đây, cậu càng ngày càng hà khắc

Biên tập: Bột

Liêu Chí Bình đã nhìn Tô An Hi tới lần thứ N, có điều lần thứ N này giống như hình ảnh tua đi tua lại trong cuộn phim vậy, đi đi lại lại đều là một bộ dáng như vậy.

Giờ phút này, người ta vẫn làm mặt không biểu cảm như cũ, cứ chậm rãi, không đếm xỉa đến mà đem hòm thuốc từ chỗ để đồ dùng y tế ra bên ngoài.

Vừa rồi, Khâu Đông Viễn dẫn bọn họ tới phòng điều trị bên này, để bọn họ chờ một lát, sau đó vừa xắn tay áo vừa như muốn đánh lạc hướng phạm vi tầm mắt của bọn họ, nhìn phương thức đó giống như muốn hạ nhiệt vậy.

“Y tá Phuong, giúp tôi xem bác sĩ của đội bọn họ có tới đây không.” Tô An Hi giương mắt nhìn về phía y tá Phuong rồi nói với cô ấy.

“Được.” Y tá Phuong nói xong thì đi ra khỏi phòng điều trị.

Liêu Chí Bình thấy y tá Phuong rời đi, lúc này mới tiến đến trước mặt Tô An Hi, nói một câu hai nghĩa: “Ngay cả bác sĩ trong đội ở nơi này cũng giống đội trưởng của họ, cần phải mời tới cơ!”

Tô An Hi bỏ đồ đang cầm trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Liêu Chí Bình, cô thân nhiên nói: “Người ta là quân y của đội đặc chiến, gần mực thì đen gần đèn thì rạng, có thể không giống sao?”

“Tô An Hi, cậu có cảm thấy...”

“Cái gì?”

“Từ khi gặp lại Từ Úc ở đây, cậu càng ngày càng hà khắc.”

“Liêu Chí Bình.” Tô An Hi nhìn thẳng, đuôi mắt cong lên nhưng ngoài cười mà trong không cười, nói với anh ta: “Về... phòng bên cạnh của cậu đi.”

Liêu Chí Bình biết thái độ của Từ Úc khiến Tô An Hi khó chịu, có điều đã nhiều năm như vậy, coi như không làm người yêu thì cũng vẫn là bạn được chứ?

Và lại trong bữa cơm hôm qua, mọi người vẫn vừa nói vừa cười mà!

Chờ một chút, bữa cơm tối qua... Nghĩ đến đây, đột nhiên đỉnh đầu thoáng chốc thông suốt, anh ta luôn cảm thấy có sự việc gì đó, thì ra là quên hỏi sau đó tối qua đã thế nào. Ngón trở và ngón tay cái của anh ta sờ cảm một chút rồi cười cười.

“Này, tối qua tôi thì đứt phim rồi, cậu và Từ Úc vốn tính táo mà, cuối cùng hai người thế nào? Không phải là... xảy chuyện gì...”

Tô An Hi hơi nheo mắt, đây là biểu cảm cảnh cáo. Anh ta vội vàng cười, nói: “Thấy hôm nay cậu không muốn tới, cộng thêm thái độ của Từ Úc, tôi đoán tối hôm qua hai người nhất định không vui về.”

“Bác sĩ Liêu, tới đây giúp tôi thử kim một chút.” Tô An Hi vừa nói vừa lấy xi-lanh dùng một lần từ trong hòm thuốc ra.

Liêu Chí Bình vội vàng đứng dậy xua xua tay, sau đó lui ra thì đụng phải bác sĩ của đội đang đi tới, anh ta quay người lại vội vàng cười nói: “Ngại quá, ngại quá.”

Bác sĩ trong đội là người đàn ông trên 50 tuổi, cơ thể hơi mập. Nếu không phải vì ông ấy đang mặc áo blouse trắng thì trông càng giống bếp trưởng hơn.

“Không có gì, không có gì. Tôi tới muộn, tôi nên nói câu ‘ngại quá’ mới phải.” Bác sĩ trong đội cũng không như tượng tượng mà rất hòa ái, dễ gần.

Dù sao cũng là bậc bề trên, Tô An Hi nhanh chóng tiến đến, tự mình giới thiệu: “Chào chú, cháu là Tô An Hi, vị này là Liêu Chí Bình, người vừa gọi chú tới là y tá Phuong.”

“Tôi họ Trương, tên chỉ có một chữ Minh duy nhất, gọi tôi là lão Trương là được.” Trương Minh đưa danh sách trong tay cho Liêu Chí Bình: “Đây là báo cáo kiểm tra sức khỏe của các chiến sĩ, cơ thể lớn nhỏ gì đều khá nhiều vấn đề. Thiết bị chữa bệnh và độ chuyên nghiệp chỗ chúng tôi không thể sánh cùng thành phố lớn của các cô các cậu. Bệnh nhẹ thì có thể khám thử, nếu thật sự là bệnh nặng thì rất hao tâm tốn trí. Mấy tên nhóc này vẫn luôn chịu đựng, rất cảm tạ mọi người có thể tới đây.”

Liêu Chí Bình nghe xong cũng có chút xúc động, nên vội vã lắc đầu, nói: “Cũng không thể nói như vậy, nếu nói về kinh nghiệm thì các bác sĩ lâu năm như chú vẫn cao tay hơn.”

“Bác sĩ Liêu và bác sĩ Tô tuổi còn trẻ, hai người mới là hậu sinh khả úy.” Trương Minh nhìn hai người trước mắt rồi cười nói.

Tô An Hi đứng một bên nghe một già một trẻ này tăng bốc lẫn nhau, cô lại lần nữa khẳng định Liêu Chí Bình có khả năng tăng bốc tất cả mọi người, đòi trước nhất định anh ta là người cầm.

Nghĩ trong lòng là vậy, nhưng cô vẫn đưa tay kéo chồng hồ sơ bệnh lý trong tay Liêu Chí Bình để lật xem. Lúc lật tới hồ sơ của Từ Úc thì âm thầm nhủ mày, đúng lúc đó cửa bị gõ vang.

Cô đóng hồ sơ bệnh lý lại, nhìn về phía người đến là Khâu Đông Viễn.

“Các đội viên đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta bắt đầu thôi!” Khâu Đông Viễn nhìn các bác sĩ trong phòng một chút.

“Bắt đầu thôi!”

Đội đặc chiến có tới một trăm chiến sĩ, muốn tiến hành từng bước kiểm tra thân thể và khám bệnh là một việc cô cùng tốn thời gian.

Bất tri bất giác đã tới giờ ăn cơm.

Tô An Hi đang nói về vấn đề xương sống với một chiến sĩ, Khâu Đông Viễn đã tới tìm người: “Bác sĩ Tô, nên đi ăn cơm rồi.”

“Được, tôi biết rồi.” Đầu Tô An Hi không chuyển hướng mà chỉ đáp lời, sau đó tiếp tục nói chuyện với chiến sĩ trước mặt: “Vấn đề này của anh dù bây giờ không có gì, nhưng hôm nay tôi đã chứng kiến cường độ huấn luyện của mọi người, hơn nữa còn có các loại nhiệm vụ dài hạn khó có thể lường trước hậu quả...”

Khâu Đông Viễn nhìn bộ dáng nghiêm túc và chăm chú của Tô An Hi thì cũng không vội đi. Cho tới nay, anh ta chỉ biết mối tình đầu của Từ Úc có tên là Tô An Hi, mà biết được điều này cũng là lúc Từ Úc say mới chịu nói ra. Khâu Đông Viễn nghĩ tên nhóc này được ông trời yêu thương như vậy, mối tình đầu có lẽ cũng không tệ.

Về sau anh ta hỏi Hạ Tuấn Nam đáng đáp bác sĩ Tô này thế nào? Hạ Tuấn Nam đã khẳng định rằng rất xinh đẹp.

Ngoài dự liệu, hôm nay anh ta được tận mắt trông thấy rồi, nhưng đầu thể dùng hai từ ‘xinh đẹp’ là có thể khái quát được. Đây chính là vẻ xinh đẹp mà mạnh mẽ, khó trách Từ Úc nhớ mãi không quên. Dù là ai cũng sẽ không thể vượt qua nổi một cô gái như vậy.

“Chỉ đạo viên Khâu.” Tô An Hi nói chuyện với chiến sĩ kia xong, ngẩng đầu bắt gặp Khâu Đông Viễn còn chưa đi nên gọi một tiếng.

“Tôi đây.” Khâu Đông Viễn lấy lại tinh thần, lúc này cười nói: “Xong rồi sao, đi ăn cơm trước đã.”

Tô An Hi mỉm cười, cô đứng dậy cởi áo blouse rồi khoác trên lưng ghế, ra khỏi phòng điều trị. Lúc đi qua phòng bên cạnh, cô đưa mắt nhìn thấy bên trong đã sớm trống không.

“Bác sĩ Liêu đâu?” Cô không khỏi hỏi một câu.

“Bác sĩ Liêu tới nhà ăn trước rồi.” Khâu Đông Viễn đáp.

Tô An Hi gật đầu như hiểu rõ, cô vừa đi theo Khâu Đông Viễn vừa thầm oán thán: Liêu Chí Bình, kiếp trước cậu không chỉ cầm mà còn là quý chết đói.

“À đúng rồi, tôi mới nghe nói bác sĩ Tô biết về Đông y, nhưng cũng thấy bảo cô làm là ở khoa cấp cứu!”

“Ông ngoại tôi là bác sĩ Đông y, tôi có nghiên cứu mảng này, người học y ít nhiều cũng phải biết một chút.”

“Thì ra là như vậy sao!”

“...”

Trò chuyện một chút đã đến nhà ăn. Ở đây vốn yên tĩnh lạ thường, các chiến sĩ đều đang vui đầu vào ăn cơm, nhưng khi thấy bác sĩ Tô xuất hiện ở cửa phòng, tất cả đều rối rít đánh mắt, vụng trộm dùng cùi chỏ chọc vào đồng đội bên cạnh rồi trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Khâu Đông Viễn che miệng ho khan một tiếng, nghiêm nghị quát: “Còn quy củ gì không hả? Ăn cơm từ từ ngay.”

Mọi người nghe xong thì đều tranh thủ thời gian, bắt đầu vui đầu vào ăn. Trong nhà ăn không còn âm thanh gì khác ngoài tiếng thìa chạm vào bàn ăn.

“Ngại quá, bình thường mấy tên nhóc này không như vậy đâu.” Khâu Đông Viễn nói với Tô An Hi.

Tô An Hi theo Khâu Đông Viễn đi xới cơm và lấy đồ ăn, cô cũng cười như chuyện không có gì: “Tôi hiểu, dù sao đội đặc chiến của mọi người cũng không có đồng chí nữ nào.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì bội phục mà nhìn thoáng qua Tô An Hi, cô gái này nói chuyện thật thẳng thắn, sáng khoái, tính cách thật không tệ! Tên Từ Úc tính tình thoải mái kia đúng là không xứng với con gái nhà người ta.

Vì thế, đừng nhìn nhận điều gì quá sớm.

Từ Úc cho Hỷ Lạc ăn xong mới tới nhà ăn, nhưng vừa tới cửa, đôi chân dài đã khựng lại.

Một màn cách đó không xa đập vào mắt anh là Khâu Đông Viễn và Tô An đang tới một muôi cô một muôi ở quầy lấy đồ ăn.

Còn... vừa nói vừa cười.

Anh đưa tay lấy mũ huấn luyện xuống rồi đi nốt nửa bước còn lại, lúc đi qua sau lưng Hạ Tuấn Nam thì để mũ lên đầu cậu ấy.

Sau đó anh tự nhiên nhìn thẳng phía trước, đi tới chỗ bàn lấy đồ ăn. Ngón tay khớp xương rõ ràng cầm lấy một chiếc đĩa, sau đó đi về phía hai người kia.

Khâu Đông Viễn đang nhiệt tình gấp đồ ăn cho Tô An Hi, bỗng dưng cảm thấy từng trận gió lạnh nổi lên sau lưng. Anh ta còn chưa quay đầu nhìn lại, đã nghe thấy âm thanh trầm thấp, lạnh lẽo, không phập phồng chút nào vang lên.

“Chỉ đạo viên Khâu, chị dâu bảo anh gọi lại cho chị ấy.”

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phiền bác sĩ Tô nhanh lên, anh còn có việc

Biên tập: Bọt

Khâu Đông Viễn nghe xong thì vội vàng đưa đĩa ăn trong tay cho Từ Úc, chỉ bỏ lại câu “Sao không nói sớm?”, sau đó xông ra khỏi cửa chính của nhà ăn như một con gió. Chỉ chớp mắt một cái, ngay cả bóng lưng cũng không thấy đâu.

Từ Úc buông đĩa ăn trống không xuống bàn, dùng tiếp đĩa ăn của Khâu Đông Viễn để chọn đồ ăn.

“Đừng chọn món đó.” Tô An Hi thấy Từ Úc định múc một thìa thịt băm rang cay thì thuận miệng nhắc nhở.

Từ Úc giữ nguyên tư thế, đôi mắt đen thẫm bắt trọng điểm trong câu nói của Tô An Hi, anh hỏi cô: “Em quản anh?”

Tô An Hi âm thầm nhìn lướt qua các chiến sĩ đang vui đùa ăn cơm trong phòng, lúc này cô mới hắng giọng, nói: “Không phải dạ dày anh không tốt sao, kiêng chua cay.”

Từ Úc nghe xong thì tự nhiên buông thìa xuống, anh cười khẽ một tiếng, hỏi tiếp: “Em điều tra anh?”

Tô An Hi hất tóc bên trên, nhẹ nhàng đặt đĩa ăn xuống bàn, lúc này mới quay người nhìn về phía Từ Úc, thấp giọng hỏi: “Đội trưởng Từ, anh nhất định phải nói như vậy đúng không?”

“Vậy em muốn anh nói thế nào?” Từ Úc ung dung liếc nhìn Tô An Hi rồi hỏi.

“Có thể công tư phân minh không?”

Từ Úc cầm đĩa ăn, nhíu mày cười một tiếng: “Không phải vẫn rất công tư phân minh sao, bác sĩ Tô.”

Nói xong, Từ Úc sai bước đi mất.

Tô An Hi nhìn bóng lưng Từ Úc, chỉ hận không thể ném đĩa đồ ăn tới.

Khốn kiếp...

Lúc Khâu Đông Viễn trở về, các đội viên đã ăn xong rồi rời đi, không thấy cả đội bác sĩ Liêu và bác sĩ Tô của đội điều trị, chỉ còn lại Từ Úc mới đi từ sau phòng bếp ra.

“Tên nhóc nhà cậu.” Khâu Đông Viễn vừa chỉ vào Từ Úc vừa đi qua, đôi mắt trừng thật lớn: “Vợ tôi vốn không gọi điện cho tôi.”

Từ Úc vừa nhìn vừa xắn tay áo lên, còn đặc biệt thản nhiên hỏi: “Ồ? Thật sao? Chẳng lẽ tôi bị ảo giác?”

Khâu Đông Viễn cười ha ha, Từ Úc đây là thế nào mà không nhìn ra được thì anh ta không phải chính trị viên nữa.

“Lão Từ, cậu nghĩ thấy mùi gì không?” Khâu Đông Viễn cố ý đưa tay ra trước mặt Từ Úc phẩy phẩy.

“Mùi gì?” Từ Úc vừa xắn tay áo xong, nghe được lời này cũng nghĩ nghĩ thử.

Khâu Đông Viễn trưng ra vẻ mặt ái muội: “Mùi gì nữa? Mùi dấm! Tên nhóc nhà cậu còn thích người ta thì theo đuổi đi, ghen loạn với tôi làm gì hả.”

Từ Úc vỗ vỗ bả vai Khâu Đông Viễn, hơi hát cầm, nói: “Hết đồ ăn rồi, tôi ngứa tay nên làm bát mì, chiên thêm quả trứng để trên bếp, ăn hay không thì tùy.”

Nói xong, anh đi ra khỏi cửa phòng ăn. Khâu Đông Viễn ở phía sau nhìn bóng lưng của Từ Úc thì chỉ biết bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Từ Úc vừa đi vừa nghĩ lại lời của Khâu Đông Viễn, thích thì theo đuổi đi.

Thích, từ nhỏ đã thích rồi. Cũng đã theo đuổi, kết quả vẫn là chia tay.

Cũng vì từ nhỏ tới lớn chỉ thích một người như vậy, vậy nên từ đó về sau không động lòng thêm lần nào nữa.

Nếu như bây giờ mới quen biết Tô An Hi thì tốt biết bao.

Anh đưa tay day day sống mũi cao rồi bật cười lắc đầu, nghĩ vớ vẩn gì vậy? Nếu bây giờ mới quen biết, có lẽ cả hai đã lập gia đình rồi cũng nên?

...

Buổi chiều, Hạ Tuấn Nam sang phòng của Tô An Hi để kiểm tra thân thể. Cậu ta thao thao bất tuyệt hỏi Tô An Hi về cuộc sống hiện tại ở Du Giang, Tô An Hi cũng kiên nhẫn trả lời tất cả.

Hỏi xong Hạ Tuấn Nam thở dài, giọng điệu buồn buồn: “Haiz, thì ra Du Giang thay đổi nhiều như vậy. Hai năm rồi tôi chưa về nhà, thật muốn xem đã thay đổi tới mức nào.”

“Hàng năm đều được về thăm nhà, sao cậu không về?” Tô An Hi không khỏi hỏi một câu.

“Không thể rời đi được, không biết lúc nào chỗ chúng tôi sẽ xảy ra thực chiến, vì vậy lúc nào cũng cần trực chiến. Chúng tôi chỉ có thể đóng quân ở đây, tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Có điều đây chính là bảo vệ non sông đất nước của chúng ta, cũng để không khiến Đảng và nhân dân thất vọng.” Lời này của Hạ Tuấn Nam rất đơn giản, nhưng cũng là quân nhân, Tô An Hi hiểu rõ trách nhiệm nặng nề đằng sau những câu chữ ấy.

“Một tác non sông một tác máu, một vốc đất đai một linh hồn.” Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, cảm lòng không động mà thì thầm.

Hạ Tuấn Nam vừa nghe xong thì cực hăng hái, hai tay cậu ta giao vào nhau đặt trên bàn, nhìn Tô An Hi: “Bác sĩ Tô và đội trưởng của chúng tôi đúng là trai tài gái sắc, lời nói cũng không khác nhau lắm. Đội trưởng của chúng tôi cũng thường nói với chúng tôi hai câu ‘Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đơm cốt tủy’.”

Tô An Hi nghe xong thì hơi ngả người ra sau ghế, cô nhìn Hạ Tuấn Nam, giả bộ cười nhẹ nhõm: “Đồng chí Tiểu Hạ, nhân dân cả nước cũng nói lời kia giống tôi, ý của cậu là đội trưởng của các cậu đều hợp đôi với nhân dân cả nước?”

“Tôi không có ý đó.” Từ đầu Hạ Tuấn Nam đã nhìn ra manh mối, có điều cậu ta hiểu rõ mà không nói toạc ra. Bộ não siêu cấp vẫn còn dùng được, Hạ Tuấn Nam nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: “Tôi nói thế này với cô nhé, nhiều năm như vậy mà ngoài bác sĩ Tô ra, đội trưởng Từ của chúng tôi không hề liếc nhìn đồng chí khác phái nào, càng chưa nói tới việc chủ động nói chuyện. Hai người chắc chắn không chỉ là tình đồng hương đơn thuần như vậy đi?”

“Tôi thấy cậu như người phát ngôn của đội trưởng mấy người vậy.” Tô An Hi muốn biết tình hình mấy năm nay của Từ Úc, chỉ bằng tìm hiểu từ người này đi. Cô tiếp tục hỏi: “Cậu rất sùng bái đội trưởng của mình sao?”

Hạ Tuấn Nam gật gật đầu: “Toàn đội đặc chiến chúng tôi không có ai không bội phục đội trưởng Từ, dù là tác chiến đoàn thể hay năng lực tác chiến đơn độc của anh ấy đều là tối ưu. Thật ra nếu xét theo quân hàm, anh ấy đã sớm được thăng chuyển khỏi nơi này rồi, thế nhưng xưa nay anh ấy chưa từng nhắc tới chuyện này. Dù là sự vụ đột ngột, **, chống khủng bố hay cứu viện, đội trưởng luôn xông lên đầu tiên. Dù xưa nay anh ấy không nhiều lời, nhưng tất cả các anh em đều biết đó là vì bảo vệ chúng tôi chu toàn. Vì vậy ngoài hai câu nói tôi vừa kể trên, anh ấy còn thường nói ‘Bình thường đồ nhiều mồ hôi, chiến đấu sẽ bớt đổ máu’. Thế nên, dù cường độ huấn luyện cực lớn nhưng không ai trong chúng tôi nói không.”

Tô An Hi nghe xong thì trầm mặc. Trước đó cô cũng từng nghe tới những chiến tích vinh quang của Từ Úc, anh còn suýt chút nữa mất mạng. Bây giờ chỉ tưởng tượng lại thôi cô cũng thấy tim đập nhanh tới không thở nổi.

Nếu ba năm trước anh thực sự không gắng gượng được, cô sẽ thế nào? Có lẽ sẽ oán hận cả đời, sau đó có thể cũng đi theo anh.

Đám người chơi từ nhỏ đều biết Từ Úc thích Tô An Hi, thích tới si mê. Nhưng bọn họ lại không nhìn ra Tô An Hi yêu thầm Từ Úc, yêu tới thâm trầm.

Tới mức 9 năm sau khi tùy tiện nói ra lời chia tay, cô vẫn luôn một thân một mình, chỉ làm việc chứ không quan tâm tới chuyện tình cảm.

Cô cũng từng nghĩ đến chuyện quên anh đi, đi nốt nửa người còn lại với người nào đối tốt với mình.

Rồi đợi tới thời khắc còn lại của những năm xé chiều, nhớ lại cuộc đời bình thản như nước của mình mới bừng tỉnh, thì ra cả đời này mình đều không quên được người kia. Dù sẽ tiếc nuối khi nén lại những lời nói đó nhưng sẽ kỳ vọng kiếp sau không gặp lại anh.

Thế nhưng trước sau cô vẫn không thể tùy tiện tìm được người nào.

Lại sau mấy năm nữa, cô dường như thật sự không thường xuyên nhớ tới anh, nhưng cũng không yêu ai.

Sau khi chia tay, dù ở chung một đại viện cũng không thấy mặt, có lẽ tương lai mấy chục năm sau cũng sẽ không gặp lại.

Vì thế cô tự nói với chính mình, cô từng yêu một người mang tên Từ Úc.

Đời này, cứ như vậy đi!

Thế nhưng, không ngờ bọn họ gặp lại nhau ở đây và trong hoàn cảnh ấy.

Biết anh vẫn luôn độc thân, cô rất vui vẻ. Nhưng nghe Hạ Tuấn Nam nói như vậy, cô lại càng đau lòng hơn. Phải mài giũa và rèn luyện tới mức nào, mới khiến anh nói ra câu ‘Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đượm cốt tủy’ như vậy?

...

“Bác sĩ Tô.” Hạ Tuấn Nam quơ quơ tay trước mặt Tô An Hi rồi gọi.

“À.” Tô An Hi lấy lại tinh thần, nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Được rồi, đã kiểm tra xong, cậu ra ngoài đi.”

Hạ Tuấn Nam hơi nghi ngờ, cậu ta nhìn Tô An Hi một chút rồi xác nhận lại: “Bác sĩ Tô, cô không sao thật chứ?”

Tô An Hi cong môi cười một tiếng: “Tôi có thể có chuyện gì? Đi nhanh đi, đừng để lỡ thời gian của người khác.”

“Được.” Hạ Tuấn Nam cười với Tô An Hi rồi mở cửa ra ngoài.

Tô An Hi đã xem tới hồ sơ cuối cùng, cô đứng dậy hoạt động cơ thể một chút thì thấy Khâu Đông Viễn mang theo giấy tờ từ bên phòng Liêu Chí Bình sang.

“Bác sĩ Tô.” Anh ta gõ vào cửa một cái, vẻ mặt tươi cười.

“Chỉ đạo viên Khâu, có việc gì sao?”

Khâu Đông Viễn đưa giấy trong tay cho Tô An Hi rồi nói: “Bác sĩ Liêu bên cạnh còn tận mấy người, nhờ cô xem giúp một chút.”

Tô An Hi nhận lấy xem thử thì biết ngay Liêu Chí Bình lại giờ trò, cô cười cười với Khâu Đông Viễn: “Xin hỏi, đội trưởng Từ tới chưa?”

“Đề tôi đi gọi.” Khâu Đông Viễn nói xong thì lập tức ra ngoài.

Tô An Hi nhìn giấy kiểm tra sức khỏe trong tay, trên đó có ảnh người quân nhân có ngũ quan sâu thẳm, đẹp trai lại cực kì nghiêm chỉnh. Nếu tung bức ảnh này lên mạng, nhất định sẽ rất ‘hot’.

Một lát sau, Từ Úc đi tới, ngồi trên ghế đối diện với Tô An Hi: “Phiền bác sĩ Tô nhanh lên, anh còn có việc.”

“Em sẽ cố gắng hết sức.” Tô An Hi lấy máy đo huyết áp ra, nhìn về phía Từ Úc: “Xấn tay áo lên một chút.”

Liêu Chí Bình và Khâu Đông Viễn đứng bên ngoài cùng ăn ý mà lắc đầu, đúng là bác sĩ và bệnh nhân thật rồi!

Tô An Hi đeo ống nghe lên, hướng tới vị trí tim và phổi của Từ Úc. Lúc đặt lên ngực trái của anh, bên tai cô đột nhiên hơi nóng lên. Cô mím môi, ho nhẹ một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Giọng nói trầm thấp từ lồng ngực rung rung của người đàn ông truyền tới tai cô: “Anh vừa chạy tới.”

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Anh chỉ muốn biết trong 9 năm qua, em có từng nhớ tới anh không?

Biên tập: Bột

Chạy tới? Có thể nói bận thêm chút nữa không?

Tô An Hi tỉnh bơ buông ống nghe xuống, cô ngước mắt dò xét Từ Úc một chút, sau đó đưa tay lấy đệm xem mạch đặt lên bàn, nói: “Tay trái.”

Từ Úc mắt nhìn Tô An Hi nhưng vẫn đặt tay trái lên. Tới khi đầu ngón tay hơi lạnh kia chạm đến cổ tay, anh mới mở miệng: “Xem ra em được ông ngoại chân truyền.”

Ngón tay Tô An Hi hơi dùng sức, cô không nhìn anh mà nhắc nhở: “Đừng nói chuyện.”

Từ Úc chứng kiến Tô An Hi hơi rũ mắt, hàng lông mi dày vênh lên tự ý chớp chớp, lộ ra dáng vẻ cực kì chăm chú. Anh đột nhiên nhớ tới lúc còn bé, cô cũng thường học dáng vẽ bắt mạch của ông ngoại, sau đó nắm chặt không chịu buông cổ tay anh như lúc này.

“Tay phải.” Tô An Hi thấy đối phương không nhúc nhích, bỗng dung ngước mắt nhìn lại thì đối mặt với cặp mắt chăm chú của Từ Úc. Lúc mắt anh nhìn chăm chú sẽ giống như màu đen duy nhất trong cao nguyên tuyết vực mênh mông, lại càng giống như đầu nguồn của hi vọng, dẫn dắt người ta khỏi mê cung trắng xóa.

Từ Úc lấy lại tinh thần thì bắt gặp Tô An Hi nhìn anh không chút che giấu, yết hầu âm thầm chuyển động, anh hỏi: “Xong rồi?”

Tô An Hi rất tự nhiên chuyển ánh mắt từ mặt qua tay phải của anh, nhàn nhạt nói: “Tay phải.”

Bắt mạch xong, cô thu đệm bắt mạch lại, sau đó Tô An Hi còn muốn tiến hành một số bước kiểm tra thiết yếu và xem bệnh.

Tới lúc mọi thứ kết thúc, cô nhìn lại thì thấy khuôn mặt tuần tú trước mắt đã dần mất kiên nhẫn.

Cô nhìn mặt anh một chút, bỗng nhiên nhớ lại lời Hạ Tuần Nam nên mở miệng phân phó: “Cởi quần áo.”

Không chỉ có Từ Úc kinh ngạc, ngay cả Liêu Chí Bình và Khâu Đông Viễn ở bên ngoài cũng hoảng hốt. Liêu Chí Bình tròn mắt nhìn Khâu Đông Viễn, khẩu hình miệng lặp lại câu nói kia: “Cởi quần áo?”

“Cởi quần áo?” Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi mà không nhúc nhích, ba chữ này được anh nói ra với giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Tô An Hi trao cho anh nụ cười của thiên sứ áo trắng vô hại, sau đó nói: “Đây là quy trình, mời đội trưởng Từ phối hợp.”

Từ Úc vẫn bất động: “Anh không nghe nói có quy trình nào như thế.”

Tô An Hi thấy bộ dạng thề sống thề chết không theo của Từ Úc thì nhip tim không khỏi tăng tốc. Ít khi nói dối nên tim cô thực sự không chịu được lời bịa đặt.

Thế nhưng, cô vẫn muốn nhìn vết thương trên ngực suýt chút nữa đã cướp đi mạng sống của anh.

Cô thừa cơ đưa tay lột quần áo của người đối diện nhưng lại bị anh thuần thực chặn được.

“Được đấy nhì, Tô An Hi.” Từ Úc không ngờ Tô An Hi lại bạo gan tới mức dám đánh lén mình.

Anh sửa lại vạt áo bị cô kéo xộc xệch, giọng điệu đan thêm mấy phần khinh khỉnh: “Bây giờ quần y bọn em còn tùy tiện tới mức này?”

Hai người đứng ngoài cửa nhìn nhau, cả hai đều rớt rít khua tay, ý là: Đã đụng tay đụng chân rồi?

Tô An Hi cố gắng ghìm xuống trái tim đập cuồng loạn của mình, cô nhìn về phía Từ Úc, nói lời hợp thức: “Em đã nói đây là quy trình, anh không phối hợp, em chỉ có thể tự làm.”

“Bỏ qua.” Từ Úc dùng giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

“Không biết đội trưởng Từ đây đang sợ cái gì?” Tô An Hi liếc xéo Từ Úc, lập tức chấp bút ghi chép trên báo cáo, vừa viết còn vừa dùng giọng điệu ung dung nói: “Đâu phải chưa từng nhìn.”

Từ Úc nghe xong thì khoanh hai tay trước ngực, lưng lập tức ngả ra ghé dựa phía sau, anh dùng đầu lưỡi chạm vào quai hàm, bình tĩnh liếc nhìn Tô An Hi.

Xem ra đúng là anh đã coi thường Tô An Hi của hiện tại, cô ngày càng có năng lực, đã học được thêm bản lĩnh rồi.

Liêu Chí Bình đứng ngoài cửa nhìn về phía Khâu Đông Viễn, chỉ chỉ vào cơ thể mình rồi kích động nói nhỏ như phát hiện ra châu lục mới: “Thì ra đã nhìn thấy hết rồi.”

Khâu Đông Viễn âm thầm gật đầu, bắt đầu đi duỗi ngón tay cái ra để thể hiện đồng tình.

“Bác sĩ Tô.” Từ Úc cố gắng nhẫn nại, hỏi lại: “Anh có thể đi rồi chứ?”

Tô An Hi không phản ứng lại anh, anh cũng không để mình mất mặt nên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tô An Hi thấy Từ Úc xoay người rồi đi, bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở anh: “Tì vị của anh không tốt lắm, anh lại bị viêm dạ dày cấp tính, những chuyện này đều phải cố gắng chú ý, ít ăn đồ cay nóng, bớt hút thuốc một chút.”

Bàn tay của Từ Úc vốn đang vô thức sờ tới bao thuốc trong túi quần, ngón tay vừa chạm tới vỏ bao thì nghe thấy lời này. Anh âm thầm vuốt vỏ bao thuốc lá rồi xoay người, cứ như vậy đối mắt với Tô An Hi.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí như tắc nghẽn, khóe miệng anh cong lên ý cười nhẹ rồi hỏi: “Đây là lời khuyên của bác sĩ với bệnh nhân, hay là... quan tâm của bạn bè cũ?”

“Như nhau.” Tô An Hi gần như không cần suy nghĩ đã đáp lại, cuối cùng đưa tay để trước mũi hắng giọng một chút, sau đó ngược mắt: “Chuyện tối qua, em xin lỗi.”

“Không sao, thái độ của anh cũng không tốt.” Từ Úc nói xong thì xoay người duỗi tay nắm lấy chốt cửa, nhưng âm thanh phía sau lại khiến anh không có sức vận chốt nữa.

Tô An Hi nói ở sau lưng anh: “Từ Úc, trên thực tế, em vẫn luôn nợ anh một lời xin lỗi.”

Từ Úc không quay đầu lại, cũng không nhúc nhích, tiếng nói của anh vang lên trong căn phòng y tế rộng lớn ngày một rõ ràng hơn. Anh nói: “Tô An Hi, em biết anh không phải kiểu người trốn tránh, vì thế anh cũng không cần em xin lỗi.”

Tô An Hi sừng sốt, bỗng cô thấy Từ Úc xoay người, đi hướng tới chỗ mình.

Mỗi bước đi của anh đều như bước vào lòng cô, mỗi bước đều nặng nề khiến cô hít thở không thông.

“Tô An Hi.”

Từ Úc khom người xuống, hai tay chống lên hai bên thành ghế của cô, dáng người cao lớn của anh như đưa cô tiến vào trong ngực mình. Ở giữa chỉ có tiếng tím đập của hai người, nhưng giờ đây anh không còn là thiếu niên thích đùa giỡn thường gọi lớn tên cô, mà là một người đàn ông trưởng thành với giọng nói trầm thấp, nghiêm cẩn: “Anh chỉ muốn biết trong 9 năm qua, em có từng nhớ tới anh không?”

Đây là câu anh đã muốn hỏi từ sớm, thật ra còn một câu nữa muốn hỏi cô, từ ngày nhìn thấy cô ngồi chặt vật ở ven đường anh đã muốn hỏi rồi.

Anh thừa nhận dù đã qua 9 năm, khi gặp lại cô anh vẫn như tên nhóc không biết phải làm sao, vẫn vật lộn thật lâu giữa khoảng thời gian quá khứ đã qua.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặt đầy ý cười đứng bên cạnh cô, anh đột nhiên không khống chế được mình. Tới khi thốt ra câu nói kia, anh cũng biết lúc ấy mình đã quá kích động.

Kích động qua đi tự giễu lại kéo đến, anh dựa vào gì chứ? Bọn họ đã chia tay rồi, 9 năm thờ ơ lãnh đạm, có lẽ người ta đã sớm kết hôn sinh con, hoặc đã có đối tượng kết hôn, còn mình đang làm gì đây?

Về sau, lúc cô ngủ thiếp đi trên xe, anh không nhìn được lại nhìn lên qua tay cô. Trên ngón tay mảnh khảnh không có chiếc nhẫn nào, cũng không có dấu nhẫn hằn lại. Tuy anh vẫn ung dung thân nhiên là thế, nhưng trong lòng lại thầm thấy thật may mắn.

Muốn lấy số điện thoại của cô đúng là do bản thân cảm thấy phải làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, lại có lẽ là tìm cho mình một lý do để gặp cô. Đêm đó anh ngồi trong phòng làm việc hút thuốc rất lâu, cuối cùng mới nhận một tin cho Hoắc Nham Tông, hỏi rốt cuộc Tô An Hi có đối tượng hay không. Lúc biết được đáp án chính xác, anh đã cười thật vui vẻ với trăng tròn sao sáng.

Tối hôm qua đột nhiên nổi giận vì không muốn cô vào phòng ngủ trông thấy Liêu Chí Bình bị trói chân trói tay trong tình trạng khóa thân. Đáng tiếc thay, chỉ một kíp nổ nhỏ đã bùng lên ngọn lửa không thể khống chế, lời nói kia lại như đang dòn dệp cô.

Có điều, dù thời gian có trôi qua nhưng Tô An Hi vẫn mãi là Tô An Hi đó, từ nhỏ đến lớn đều không thuận theo anh, mà anh cũng nổi giận bồng bồng tới mức hôm nay vẫn cố ý đối đầu với cô.

Anh cũng không ngờ cô sẽ xin lỗi anh, đã vậy rồi vì sao anh còn phải giả bộ không quan tâm?

Đoạn tình cảm kia đã kết thúc, bây giờ nghĩ lại yêu hận hờn dỗi lúc trước cũng không nói được là ai đúng ai sai. Nếu muốn trách thì phải trách năm đó cả hai đều quá quật cường, tuổi trẻ nóng nảy dẫn đến bất chấp hậu quả.

Quá khứ đã qua, nhưng lúc này Từ Úc xác định rằng anh còn muốn có. Muốn một thực tại, muốn một tương lai, mà hi vọng rằng trong đó đều có Tô An Hi.

...

Đôi đồng tử trong sáng của Tô An Hi tràn ngập khuôn mặt tuấn tú đầy chờ mong của người đàn ông trước mắt, đôi môi đỏ thắm của cô có chút biến đổi, tuy hơi hé ra một chút nhưng nửa ngày vẫn không nói thành lời.

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan không gian tĩnh mịch trong phòng.

Từ Úc lấy điện thoại di động ra xem, sau đó lập tức buông bỏ hai tay như gong cùm trên thành ghế. Anh xoay bóng lưng cao ngất mà đoan chính, thẳng người nhận điện thoại, giọng điệu nói chuyện cũng không cho phép người khác được phép khinh nhờn.

“Vâng, đã rõ.”

Cúp điện thoại, Từ Úc nhìn Tô An Hi một chút, anh không nói gì nữa mà xoay người rời đi.

Đôi tay lớn cầm lấy chốt cửa, anh kéo cửa ra khiến Liêu Chí Bình suýt chút nữa ngã nhào vào trong. Anh ta giả bộ sửa lại áo blouse trắng, hỏi một cách lúng túng: “Kiểm tra trong rồi?”

Từ Úc hơi vuốt cằm coi như trả lời, sau đó nhìn về phía Khâu Đông Viễn ở phía sau, anh hơi cup mắt, vừa đi qua vừa mở miệng: “Nhiệm vụ cứu viện khẩn cấp.”

Dứt lời, hai người đều mau chóng rời đi, chỉ chớp mắt thôi đã không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, còi khẩn cấp trong quân doanh cũng vang lên để tập hợp các đội viên trong đội đặc chiến vũ cảnh.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lão Liêu, cảm ơn cậu

Biên tập: Bột

Mưa ngoài cửa sổ vẫn to như cũ, các chiến sĩ trên bãi tập gấm lên nước mưa tạo thành rất nhiều âm thanh sóng nước.

Từ Úc nhanh chóng sai bước tới nơi tập kết, đứng trước mặt các đội viên. Dáng người anh cao lớn đỉnh bật, sau khi nghiêm trang đưa tay chào theo nghi thức quân đội, anh dùng đôi mắt nghiêm cẩn nhất đảo qua, chờ các chiến sĩ chỉnh trang.

Nước mưa vô tình tấp lên người nhưng anh không vì thế mà bị lay động. Ngay sau đó, thanh âm của anh vang lên xuyên thấu lòng người.

“Huyện Vọng Lưu xảy ra sạt lở núi nghiêm trọng, cấp trên có chỉ thị đặc phái đội đặc chiến vũ cảnh chúng ta lập tức tới khu gặp nạn, tiến hành nhiệm vụ cứu viện, rõ chưa?”

“Rõ.” Hàng trăm chiến sĩ đều hô vang, thanh thế cực đại, thế như chẻ tre.

Từ Úc nhìn về một người xếp hàng trong đội, hô: “Ông Văn Bản.”

“Có.”

“Mấy cậu sắp xếp hai người ở lại doanh trại, các đồng chí khác xuất phát.”

“Rõ.”

Từng chiếc xe của đội đặc chiến vũ cảnh rời khỏi cổng lớn của doanh trại, hai người Tô An Hi và Liêu Chí Bình vẫn luôn giữ nguyên tư thế đứng thẳng bên cửa sổ, nhìn theo bóng lưng của họ biến mất trong màn mưa bụi.

“Haiz, biết ngay trận mưa này không đơn giản mà.” Liêu Chí Bình thở dài, nhìn về phía Tô An Hi: “Đúng rồi, cậu và Từ Úc...”

“Liêu Chí Bình.” Tô An Hi cắt ngang lời anh ta: “Tôi có dự cảm.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì mắt trừng thật lớn, âm thầm lắc đầu: “Tô An Hi, cậu tuyệt đối đừng dự cảm. Cậu cứ dự cảm là thành sự thật, cậu còn định dự cảm nữa sao?”

Tô An Hi nghe xong thì bất đắc dĩ thu tay lại. Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Liêu Chí Bình bày ra vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn Tô An Hi nhận điện thoại rồi cúp điện thoại.

Sống không còn gì luyến tiếc nói: “Tôi là người có gia đình.”

“Đi thôi.” Tô An Hi vỗ vỗ bả vai Liêu Chí Bình: “Người có gia đình.”

Hai người cấp tốc thu dọn đồ đạc, đúng lúc đó thì thấy một người xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Bác sĩ Tô, bác sĩ Liêu.” Ông Văn Bản cả người ướt đầm nước mưa, tiếp tục nói: “Từ đội bảo tôi tới giúp hai người dọn dẹp một chút.”

Tô An Hi mỉm cười xua tay: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu, đã thu dọn xong rồi, chuẩn bị tới khu gặp nạn.”

Ông Văn Bản nghe xong thì cảm thấy rất kính nể, đứng nghiêm chào hai người theo nghi thức quân đội: “Hai vị bảo trọng.”

Tô An Hi và Liêu Chí Bình cùng nhìn, sau đó cũng đứng thẳng đưa tay chào theo nghi thức quân đội.

Cô trả lời: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Trên xe của cảnh sát vũ cảnh, Từ Úc mở điện thoại ra xem tin nhắn gửi đến trước đó: Mưa lớn liên tiếp ảnh hưởng tới thời tiết, bốn mùa bị chi phối. Ngọn núi cao ở thôn Bát Giác, trấn Chi Khê, huyện Vọng Lưu đột ngột đổ sụp, tạo thành đường sông tắc nghẽn 2 cây số, trước mắt chỉ có được số liệu là trong 60 hộ thì có gần 200 người dân đang bị chôn vùi. Trước mắt, các chiến sĩ của đội phòng cháy chữa cháy huyện Vọng Lưu và các chiến sĩ vũ cảnh sẽ tới hiện trường gặp nạn, các lực lượng cứu viện khắp nơi cũng đang lần lượt di chuyển tới nơi phát sinh tai nạn, và vẫn chưa có thống kê cụ thể về số thương vong.

“Rất nghiêm trọng.” Khâu Đông Viễn không cần xem cũng biết, có thể gọi tới đội đặc chiến bọn họ thì đây nhất định không phải tình huống lạc quan.

Từ Úc gật đầu: “Trời mưa không ngừng, không chừng còn nơi nào khác gặp tai họa.”

Khâu Đông Viễn rất tán thành: “Năm nay thời tiết kì lạ, lúc này còn mưa nhiều như thế, thiên tai hại người!”

“Trái đất cũng có sinh mệnh.” Từ Úc thu điện thoại lại, liếc mắt nhìn Khâu Đông Viễn, nhàn nhạt nói: “Con người khiến nó chịu tổn thương, nó cũng sẽ trả thù lại.”

“Đúng rồi.” Khâu Đông Viễn nhìn người ngồi cùng xe, thấp giọng nói: “Cậu và bác sĩ Tô thế nào rồi?”

Từ Úc nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Cũng giống như màn mưa này, cắt không đứt, dễ tâm càng loạn.”

Khâu Đông Viễn liếc mắt nhìn qua: “Đừng giả vờ giả vịt, biết cậu là phần tử trí thức cao cấp rồi, khoe mẽ.”

Lúc đến thôn Bát Giác đã là nửa đêm, Từ Úc và Khâu Đông Viễn để các đội viên tập kết một bên chờ lệnh, còn mình thì tiến vào ban chỉ huy tạm thời cùng với mấy vị trung đội trưởng và chỉ đạo viên của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền.

Đối diện với bản đồ địa hình trước mắt, ban lãnh đạo cùng nhau thảo luận thống nhất biện pháp cứu viện, họ đưa ra phương án giải quyết là cùng khôi phục đường sông.

Ở một bên khác, bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền cũng phái đội điều trị được thành lập khẩn cấp tới nơi tập kết. Năm chiếc xe cứu thương đã tiến về phía huyện Vọng Lưu từ hai tiếng trước.

Trong bộ chỉ huy, tham mưu của tổng đội phòng cháy chữa cháy nói rõ tình hình trước mắt cho mọi người. Số người gặp nạn đã lên tới 15 người, lúc này là cứu hộ ban đêm nên độ khó sẽ càng lớn hơn. Dù có thiết bị chiếu sáng khẩn cấp, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là làm việc trong đêm, lại thêm trời đang mưa, vô hình chung có thể khiến việc cứu hộ gặp khó khăn rất nhiều.

Lần này là vì trời mưa dẫn tới tai nạn. Nước mưa là kẻ thù lớn nhất, mà thời tiết tốt hay xấu cũng cực kỳ quan trọng với công việc cứu viện. Cục khí tượng bên kia đã kịp thời gửi tới tin dự báo thời tiết mấy ngày sắp tới, ba ngày tiếp theo vẫn là mưa kéo dài, có điều tin tốt là mưa chỉ từ 10mm trở xuống, không ảnh hưởng quá lớn với việc cứu viện.

Mà vào lúc sáng sớm, tại trung tâm hiện trường đã xảy ra hai lần lún đất. Vì tránh có nhiều thương vong về người hơn, trước mắt chỉ có thể bố trí trạm quan sát, nếu phát hiện tình huống khẩn cấp sẽ lập tức phát tín hiệu, đảm bảo mọi người có thể rút lui nhanh chóng.

Một đoàn người đi ra khỏi bộ chỉ huy tạm thời, trung đội trưởng của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền – Chu Định Khôn vỗ vỗ vào vai anh rồi nói: “Lần này gọi hết cả đội đặc chiến các cậu tới à?”

Từ Úc gật đầu nhẹ, nói với Chu Định Khôn: “Quân đội cách mạng là cục gạch, nơi nào cần thì ném tới nơi đó.”

“Hiểu rõ đấy.” Chu Định Khôn cười cười, nói với Từ Úc: “Thiên tai vô tình, mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

“Các anh là đội ngũ chủ lực, đừng liều mạng.”

Hai người nói xong thì đều xoay người, đi tới phía đội ngũ của mình.

Từ Úc trở về phân phối nhiệm vụ: “Các chiến sĩ mang thiết bị chiếu sáng và bộ đàm, phối hợp với các chiến hữu đội phòng cháy chữa cháy cùng thi hành nhiệm vụ cứu viện. Không được bỏ sót một góc chết nào, cũng không được từ bỏ bất kì sinh mệnh nào.”

“Rõ.”

Từ Úc gật đầu, tiếp tục: “Lão Thoại, đảm bảo an toàn cho bản thân rồi mới cứu người, rõ chưa?”

“Đã rõ.”

Dứt lời, tất cả các chiến sĩ lập tức hành động. Một nhóm người mang áo huỳnh quang màu cam ở sau lưng giống như đom đóm trong đêm đang phát sáng tỏa nhiệt.

“Hạ Tuấn Nam” Từ Úc vẫy tay với Hạ Tuấn Nam.

“Có, Từ đội.” Hạ Tuấn Nam dắt trong tay một chú chó chăn cừu Đức (1), chạy tới phía Từ Úc.

(1) Chó chăn cừu Đức (còn gọi là chó Alsace), (tiếng Đức: Deutscher Schäferhund) là một giống chó kích cỡ trung bình, xuất xứ từ Đức. Tại Việt Nam, giống chó này được gọi là chó Berger (béc giê hay béc giê), phiên âm từ tiếng Pháp berger cũng có nghĩa là chó chăn cừu. Chó chăn cừu Đức là một giống chó tương đối mới, phát sinh từ năm 1899. Chó chăn cừu Đức thuộc nhóm chó chăn gia súc, ban đầu được gây giống để chăn cừu. Do có sức lực, thông minh và có khả năng tuân thủ mệnh lệnh trong huấn luyện, chúng thường được dùng trong lực lượng cảnh sát và quân sự. Vì chúng rất trung thành và có bản năng bảo vệ chủ, chó chăn cừu Đức là một trong các nòi chó được đăng ký nhiều nhất. (Nguồn: Wikipedia)

Từ Úc cup mắt nhìn cô nhóc kia, đôi mắt đen láy của nó ẩn trong màn đêm như phát ra ánh sáng, tựa như con sói đang thủ thế chờ đợi.

“Hy Lạc.” Từ Úc cời dây thừng dắt chó ra, nói với nó: “Có thể hoàn thành nhiệm vụ không?”

“Gâu gâu...” Giữa núi rừng hoang vu, tiếng sủa vang dội của Hy Lạc càng thêm phấn chấn.

Từ Úc xoay người, cung chiều xoa đầu Hy Lạc, sau đó đứng thẳng người nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Cậu thì sao?”

Hạ Tuấn Nam đứng nghiêm chỉnh, khí thế dâng trào mạnh mẽ: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cậu phụ trách giúp đỡ những người gặp nạn.” Từ Úc phân phó Hạ Tuấn Nam

Hạ Tuấn Nam nghe xong thì ừ ừ: “Từ đội.”

Từ Úc không cho Hạ Tuấn Nam từ chối: “Phục tùng mệnh lệnh.”

“Rõ.” Đã không còn khí thế vừa rồi.

...

Đội điều trị cứu viện chạy tới bệnh viện Vọng Lư trước, giờ phút này đã có một số lớn những người bị thương nặng được chuyển tới từ tiền phương.

Nhìn một đám người nằm trên cáng với thân thể nhiễm đầy máu tươi, lúc họ nhắm mắt lại giống như đã bình thân rồi khỏi mọi người vậy. Trông thấy những người lớn phát điên ôm trẻ nhỏ thương tích chồng chất trong ngực, cổ họng Tô An Hi đột nhiên như nghẹn lại, nói không ra lời.

Làm việc ở khoa cấp cứu nhiều năm, những bệnh nhân không cứu được có tới vô số. Lúc đầu khi người nhà bệnh nhân khóc, cô cũng khóc theo. Dần dần cô học được cách khống chế cảm xúc cũng như an ủi người khác.

Càng về sau lại càng trở nên chết lặng và tĩnh táo. Cô vốn cho rằng làm bác sĩ lâu ngày sẽ không thấy kinh ngạc với những cảnh tượng này.

Nhưng thực ra không phải như vậy, chỉ vì khi nhìn thấy tình cảnh càng thảm hại, lại càng khiến người ta đau lòng hơn.

“Cô là quân y? Quân y quân y, mau cứu con tôi, mau cứu con tôi...”

Tô An Hi vừa xuống xe đã bị một cô gái túm lấy ống tay áo, cô gái này nhìn qua chỉ khoảng hơn 20 tuổi, cô ấy đang quỳ gối cầu xin cô cứu con mình.

“Đề tôi xem thử.” Tô An Hi tranh thủ thời gian nhận lấy đứa bé để kiểm tra, giọng cô bỗng nhiên trở nên gấp gáp: “Ngạt thở.”

Cô lập tức nén ngực của đứa trẻ rồi thực hiện hô hấp nhân tạo, kịp thời đưa vào tiến hành phẫu thuật mới bảo toàn được tính mạng của đứa trẻ.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Tô An Hi và các bác sĩ của bệnh viện huyện đi ra từ phòng phẫu thuật, mẹ và bố của đứa trẻ cầm tay Tô An Hi, không ngừng cảm tạ. Nếu là ngày thường có lẽ cô sẽ đáp lại một vài câu, nhưng bây giờ không phải lúc.

Giao cho bác sĩ của bệnh viện huyện xử lý xong, Tô An Hi đi vào phòng cấp cứu. Ở đó đã chật kín người, từng tiếng khóc văng trời không ngừng vang lên.

Lúc sau tìm được phó viện trưởng Trương, mọi người bàn bạc rồi quyết định để lại một đội ở bệnh viện huyện để hỗ trợ, một đội khác tiến về phía trấn Chi Khê.

Phó viện trưởng Trương phân phó lần lượt xong, tới lượt Tô An Hi thì có chút khó xử. Hiếm nguy ở khu tai nạn còn chưa rõ tình hình, ông thật không yên lòng để cô tới đó, nhưng chuyên ngành của cô lại là sự lựa chọn tốt nhất.

“Viện phó Trương, tôi đi.” Tô An Hi biết viện phó Trương lo lắng điều gì, nhưng cô vừa là bác sĩ cũng là quân nhân, đúng lý không nên sợ gian nguy, không màng sinh tử.

“Được, mọi chuyện đều phải cẩn thận.” Viện phó Trương nói với Tô An Hi.

Tô An Hi gật đầu, mỉm cười: “Các vị đồng nghiệp và chiến hữu, chờ bọn tôi chiến thắng trở về, lúc đó chúng ta đi ăn lẩu ăn mừng.”

“Được!” Cuối cùng bầu không khí cũng hòa hoãn không ít.

Lên xe cứu thương xong, Tô An Hi tìm vị trí gần cửa sổ định chớp mắt một chút, nhưng vừa nhắm mắt đã thấy Liễu Chí Bình lên xe.

Cô nhú mồm với Liễu Chí Bình, cong môi cười một tiếng: “Bác sĩ Liễu, cậu là người có gia đình mà, không sợ sao?”

Liêu Chí Bình kéo cửa xe lại, trừng mắt với Tô An Hi: “Vợ tôi, cũng là chị dâu của cậu có dặn đi dặn lại rằng muốn tôi chăm sóc cậu. Không biết cậu cho cô ấy ăn bùa mê thuốc lú gì nữa?”

“Tình bạn của phụ nữ, đàn ông mấy người không hiểu được đâu.”

“Thôi đi, tình bạn của phụ nữ mấy người chẳng qua chỉ là túi xách, quần áo, đồ trang điểm, ăn nhậu chơi bời rồi buồn chuyện. Đúng là kinh thiên động địa, khiến trời đất cảm động quá nhỉ?” Liễu Chí Bình lăm nhăm không thôi.

Tô An Hi phì cười một tiếng, cô gờ ngón cái lên với Liễu Chí Bình, sau đó điều chỉnh tư thế chuẩn bị ngủ.

Lúc xe cứu thương xuất phát, Tô An Hi đột nhiên mở to mắt, chân thành nói: “Lão Liễu, cảm ơn cậu.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì bị dọa sợ tới mức suýt rơi điện thoại xuống rãnh cửa xe. Lúc nhìn lại thì người kia đã nhắm mắt ngủ mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đừng quên, em cũng là quân nhân

Biên tập: Bọt

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, Liễu Chí Bình đang xem điện thoại, cô vừa hoạt động cổ vừa nói với anh ta: “Được đấy nhỉ, còn có tín hiệu.”

Liêu Chí Bình cười ha hả đưa điện thoại cho Tô An Hi, rất có ý vị mà nhìn cô: “Cậu cũng được lắm đó, đã nổi tiếng rồi.”

“Có ý gì?” Tô An Hi không hiểu nên nhận điện thoại xem thử, trên đó có ảnh cô đang cấp cứu cho đứa bé ở bệnh viện huyện kia.

Sau đó còn có một đoạn phỏng vấn, cũng là câu chuyện bố mẹ của đứa nhỏ kia kể lại. Thì ra bọn họ là người dân trong thôn Bát Giác, không biết vì sao con trẻ trong nhà khóc không ngừng, bọn họ nghĩ đứa trẻ bị bệnh nên chuẩn bị đưa lên trạm y tế của thôn để khám thử. Có điều không bao lâu sau đã xảy ra sạt lở núi, dù thế nào họ cũng không ngờ chính con họ đã cứu họ một mạng.

Lúc sau mọi người di chuyển tập thể tới huyện Vọng Lưu, trên đường họ cho đứa trẻ ăn táo rồi ăn cháo, sau phát hiện đứa trẻ có biểu hiện là lạ, lúc đưa đến bệnh viện thì không khóc không náo loạn, giống như đã chết vậy. Mẹ đứa trẻ vừa sống sót sau tai nạn đã quá hoảng sợ nên cô ấy tranh thủ chạy tới tóm lấy nữ quân y vừa xuống khỏi xe cứu thương, lúc này mới bảo toàn được tính mạng của đứa trẻ.

Liêu Chí Bình chỉ chỉ đằng sau: “Có cả đoạn băng, bình luận cũng không ít.”

Tô An Hi không thèm quan tâm, cô đưa trả đi động cho Liêu Chí Bình, sau đó nhìn nước mưa dính trên cửa sổ, nhìn bầu trời khiến người ta ngột ngạt qua khe hở xuyên qua màn mưa u tối kia.

Có lẽ cũng sắp đến sáng sớm rồi nhỉ?

Lúc sắp đến trấn Chi Khê, trời đã hửng sáng, lúc này có thể nhìn thấy cảnh sát giao thông mặc đồ huỳnh quang đang chỉ huy giao thông. Một bên là dãy núi hùng dũng, một bên là dòng nước lũ cuộn cuộn chấn động lòng người.

Trước đó không lâu khi đặt chân tới nơi này, dù đường xá có hiểm trở nhưng núi xanh nước biếc, từng nơi từng góc của thôn làng giống như bức tranh phong cảnh. Còn giờ đây nó đã bị ngọn núi lạnh lẽo vùi lấp.

Nhìn núi non trơ trọi phía xa lại càng thấy đáng tiếc và khổ sở biết bao.

Đến hiện trường cứu viện có thể trông thấy rất nhiều nơi nghỉ ngơi tạm thời, càng có thể thấy các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy mặc trang phục cứu viện màu cam đang đi lại, hoặc nằm ngủ trên mặt đất.

Nhưng... không có bóng dáng của anh.

Vừa xuống xe, hai xe nhân viên y tế các cô đã đi thẳng tới chỗ treo biển chữ thập đỏ.

Vừa mới đi vào đã thấy có không ít người bị thương, bọn họ còn chưa kịp nhìn kĩ đã trông thấy mấy người dân trong thôn được đưa tới chỉ còn thở thoi thóp.

Mấy người Tô An Hi mau chóng bắt tay vào công việc cấp cứu, một giây cũng không ngơi nghỉ, khăn trương tới mức không kịp giao tiếp hay bắt chuyện.

Quần áo của người được cấp cứu trên cánh nhiễm màu đỏ của máu trộn lẫn với bùn đất, từ lâu đã không phân biệt được đâu là máu đâu là bùn, còn cả khuôn mặt đầy bùn đất không phân biệt được sắc thái kia nữa.

“Kiểm tra đường hô hấp, mạch đập, huyết áp...” Tô An Hi vừa kiểm tra vừa hỏi.

“Bác sĩ Tô.” Y tá Tiểu Vương chỉ vào màn hình theo dõi bệnh nhân, lập tức báo cáo: “Rung thất (1).”

Tô An Hi bình tĩnh phản phó: “Adrenalin (2), chuẩn bị khử rung tim...”

(1) Rung thất: xảy ra khi tim đập nhanh, xung điện thất thường. Điều này làm cho buồng tâm thất rung động vô ích, thay vì bơm máu. Trong quá trình rung thất, huyết áp giảm đột ngột, cắt đứt nguồn cung cấp máu đến cơ quan quan trọng.

(2) Trong tim – mạch, Adrenalin có tác dụng làm tăng tần số và tăng lực bóp cơ tim; làm tăng thể tích tâm thu và mức tiêu thụ oxy của cơ tim, tăng lưu lượng mạch vành, tăng sức cản ngoại vi gây tăng huyết áp tâm thu.

Khi được truyền tĩnh mạch, thuốc làm giảm sức cản ngoại vi và huyết áp tâm trương, lúc đầu tần số tim tăng, nhưng sau đó giảm.

Cách nơi chữa bệnh tạm thời không xa, các chiến sĩ đội đặc chiến vũ cảnh của thành phố Phụng Dương và toàn bộ đội ngũ màu cam phải dùng tay không để đào đất đá, đào rất lâu cũng không thể tìm ra thi thể người gặp nạn. Bọn họ vừa tức giận vừa chật vật nhưng vẫn đưa tay lau mồ hôi nước mắt rồi tiếp tục đào không ngừng nghỉ. Cứ đào, cứ đào tới khi ngón tay tê dại vẫn không chịu từ bỏ.

Một tiếng hô của Trương Trung làm tất cả các chiến sĩ giật mình: “Đào được rồi, đào được rồi.”

Một nhóm mặc đồ màu cam ở phía sau chạy tới, họ cứ đào tiếp, rồi cũng đào được mấy trăm mấy trăm triệu mét vuông đất đá đang đè nặng lên những người gặp nạn. Tới lúc đó, tất cả mọi người đều dừng lại.

Mấy người đàn ông cao một mét 8 lạng lẽ rơi nước mắt, cảm giác này thậm chí còn thống khổ hơn cảm giác bị cắt đi một miếng thịt trên cơ thể.

Họ đưa thi thể ra ngoài rồi đặt trên đất bằng, có người đưa tới một tấm vải trắng, Từ Úc nhận lấy tấm vải và phủ lên những thi thể, bởi đó là giữ lại tôn nghiêm sau cùng của bọn họ.

Sau đó, tất cả đội lính cứu viện đều vây quanh những người gặp nạn.

Từ Úc đứng tại chỗ, hô lớn với các chiến sĩ: “Mặc niệm cho những người gặp nạn.”

Tất cả các chiến sĩ đều ngả mũ, trên mặt họ không biết là nước mắt hay nước mưa, sắc mặt của tất cả đều trang nghiêm mà đau thương.

...

Sắc trời dần sáng lên, lượng mưa cũng dần ngớt đi nhưng rơi xuống không ngừng nghỉ.

Tô An Hi rửa sạch tay rồi cầm chai nước khoáng đứng bên ngoài nơi chữa bệnh. Cô đá vào hòn đá nhỏ dưới chân, không nói một lời.

Người được đưa vào vừa rồi cuối cùng cũng không qua được, lòng cô đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

“Quân y, quân y.” Một anh lính thở hồng hộc chạy tới, anh ta nhìn thấy Tô An Hi mặc quần áo huấn luyện rằn ri, trên tay áo đeo băng hình chữ thập đỏ thì chỉ về một hướng: “Mau cứu... cứu người...”

Tô An Hi nghe xong thì ném chai nước trên tay đi, quay đầu hô lên: “Y tá Vương, hòm thuốc, nhanh lên.”

Y tá Tiểu Vương nghe xong thì lập tức đưa hòm thuốc cho Tô An Hi. Cô ấy còn chưa kịp nhìn kĩ thì hòm thuốc trên tay và bác sĩ Tô đã nhanh chóng rời đi mất rồi.

Anh lính dẫn Tô An Hi tới hiện trường đất đá, vẫn còn vài người ngồi xổm ở chỗ khe đá để đào bằng tay. Ở đó còn có một chú chó nghiệp vụ, còn người đàn ông đang vùi đầu khiêng đá bên cạnh chú chó nghiệp vụ đó không phải Từ Úc thì là ai?

“Còn nhìn?” Từ Úc vừa chuyển tầm mắt đã thấy Tô An Hi đứng sững người ở đó, anh quát: “Tới cứu người.”

Tô An Hi nghe xong cũng không quan tâm giọng điệu của Từ Úc không tốt tới mức nào, cũng do xuất phát từ cứu người nên cô không nghĩ nhiều như vậy.

Cô mau chóng chạy tới, vừa bỏ hòm thuốc xuống đã hỏi: “Tình huống thế nào?”

Từ Úc chỉ vào khe đá trước mặt, khe đá này không lớn không nhỏ nhưng người muốn len vào thì vẫn tương đối khó: “Máy dò và chó nghiệp vụ đều phát hiện ở đây có người, bọn anh cần một người đi vào, cần thêm thuốc cấp cứu và cả liều dùng nữa.”

Tô An Hi thăm gặt đầu, cô nhìn khe đá này và nghĩ cơ thể mình có thể len vào được. Cô ngẩng đầu nhìn Từ Úc: “Được, em đi vào.”

“Không được.” Từ Úc không cần nghĩ đã bác bỏ đề nghị của Tô An Hi.

“Đội trưởng Từ, nếu đem ra so sánh, anh nghĩ người cao lớn như anh có thể đi vào sao?” Tô An Hi vừa nói vừa mở hòm thuốc ra: “Đừng do dự, em là sự lựa chọn tốt nhất.”

Từ Úc trông thấy Tô An Hi lấy ít thuốc, sau đó cô lập tức cởi áo khoác xuống, trên người chỉ còn áo phông rằn ri ngắn tay, dáng vẻ như vậy lại làm nổi bật làn da trắng, ngực lớn eo nhỏ và vẫn hiện ngang của cô.

Tô An Hi bỏ hết chỗ thuốc mới lấy vào trong túi, sắp xếp xong xuôi rồi đưa cho Từ Úc, nói: “Sau khi em xuống thì đưa cái này cho em.”

“Em có biết em đang làm gì không?” Cả đêm Từ Úc chưa ngủ, trong mắt đầy là tơ máu, mép cũng hiện lên màu xanh của râu mới, nhìn vào có thể thấy anh đã mệt mỏi lắm rồi. Vậy nhưng anh vẫn dùng sức nắm lấy cổ tay Tô An Hi, nắm thật chặt giống như muốn bẻ gãy cổ tay của cô vậy.

“Bác sĩ Tô, vẫn nên để chúng tôi xuống đi. Một đám đàn ông như chúng tôi không thể để một cô gái mạo hiểm được!” Trương Trung cũng thấy không ổn nên nói vậy.

Tô An Hi cười cười, cô nhìn về phía Trương Trung: “Tiểu đội trưởng Trương, nếu bất kì ai trong số các anh có thể xuống dưới thì tôi sẽ không đi, nhưng các anh nhìn lại xem mình có được không?”

Dùng sức người đào bới đã là cực hạn, càng không thể sử dụng máy móc, vì vậy đây đúng là đưa người ta vào tình huống khó xử.

Tô An Hi xuống dưới đúng là phương thức cứu viện tốt nhất, nhưng đội trưởng không cho phép, bọn họ có thể nói gì đây.

Trương Trung không nói nữa mà nhìn về phía Từ Úc, tất cả đều nghe theo sắp xếp của đội trưởng.

Từ Úc biết Tô An Hi nói sự thật, nhưng anh không thể trợ mắt để cô bước vào cảnh hiểm nguy khó lường được, anh không thể mà cũng không dám.

“Nhất định sẽ có biện pháp khác. Trương Trung, cậu đi gọi đội trưởng Chu của trung đội đặc công phòng cháy chữa cháy đến đây.” Từ Úc giữ chặt cổ tay của Tô An Hi mà không buông ra.

Tô An Hi xoay cổ tay, cô hất ra rồi nói bằng giọng mềm mại: “Anh nắm làm em đau.”

Từ Úc nghe xong lời này mới buông tay ra, sau đó thấy cổ tay trắng nõn của cô thực sự lưu lại dấu tay của anh, lúc này Từ Úc nhìn lại thì thấy cô như cười như không.

“Đừng cười đùa cợt nhả với anh, em đây là liều mạng, biết không?” Từ Úc vậy mà lại lên lớp Tô An Hi.

Tô An Hi cười vì Từ Úc rất lo lắng cho cô, từ lúc gặp lại tới giờ, cô chưa từng thấy anh để lộ cảm xúc như lúc này. Đây là bộc lộ chân tình.

“Đây là chó nghiệp vụ của anh?” Tô An Hi nhìn về phía Hỷ Lạc, muốn đưa tay sờ đầu nó. Nhưng ai ngờ Hỷ Lạc hoàn toàn không nể mặt chút nào, cứ

như vậy mà nghe rằng trợn mắt “gâu gâu” mấy tiếng cảnh cáo.

“Hy Lạc.” Từ Úc nhanh chóng gọi nó, thấy Tô An Hi vội vã thu tay lại, anh cười trong lòng một tiếng: “Chú chó này của anh tính tình luôn không tệ, sao gặp em lại không chào đón như vậy?”

Tô An Hi âm thầm xác định giới tính của Hy Lạc, sau đó cong môi cười: “Có lẽ do ghen tị với vẻ xinh đẹp của em.”

Hai người đứng trong bóng tối, cứ như vậy dùng lời nói đùa để hóa giải thời khắc khẩn trương này. Nhưng không ngờ rằng tới Chu Định Khôn nhìn thử cũng thấy đề Tô An Hi xuống dưới là giải pháp tốt nhất, thế nên bầu không khí đột nhiên lại trở nên khẩn trương.

“Được rồi, đừng trì hoãn nữa, tôi xuống dưới. Nếu chờ một lát không cứu được người thì coi như tôi phí công rồi.” Tô An Hi đứng dậy gần gần gần cốt, nhìn thẳng vào mắt Chu Định Khôn.

Trong lúc cứu viện vốn không có chuyện tình nam nữ, hơn nữa tình cảm của Tô An Hi và Từ Úc vốn không tồn tại, bởi tình cảm đó đã sớm cắt đứt từ 9 năm trước rồi.

Tất cả đều kết thúc, Tô An Hi đi xuống dưới.

Từ Úc cầm dây bảo hộ tới cài thật chắc cho Tô An Hi, tới cuối lúc thu người lại thì môi anh vô tình sượt qua tai cô, dù toàn thân cô cứng lại nhưng vẫn ra vẻ nhẹ nhõm.

Cài tới móc cuối cùng, Từ Úc dùng sức giật giật để đảm bảo an toàn, anh còn thuận tay lấy bộ đàm bên hông mình cài vào thắt lưng của cô, sau đó trầm giọng nói: “Nhất định phải mở ra.”

“Ừ.” Tô An Hi cảm thấy khoảng cách giữa mình và Từ Úc lúc này quá mập mờ. Cô sợ rằng anh sẽ nghe thấy nhịp tim đập nhanh của mình nên lập tức lui về phía sau một bước. Tô An Hi chào Từ Úc theo nghi lễ quân đội, sau đó nói với anh một sự thật: “Đừng quên, em cũng là quân nhân.”

Từ Úc bất đắc dĩ duỗi tay phải lên chào đáp lại cô: “Nhớ kĩ phải mở bộ đàm.”

Tô An Hi gật đầu: “Chờ em khai hoàn (3).”

(3) *Khai hoàn: chiến thắng trở về.*

Hết chương 17.

Bộ: Mấy câu cuối của bà Hi ngẫu vậy =))

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bình An Hy Lạc

Biên tập: Bộ

Tô An Hi thắng ở chính đáng người tình tế lại tương đối mềm mại của mình nên mới có thể đi xuống. Người vừa mới lọt xuống, cô đã duỗi tay hô: “Đưa đồ cho em.”

Từ Úc ngồi xổm ở miệng khe hở, đưa số thuốc Tô An Hi đã gói kĩ cho cô. Thấy cô nhận xong rồi, anh vung tay lên hô với người không chế dây thừng: “Thả.”

Khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đặc, Từ Úc nhìn chăm chăm Tô An Hi đi xuống, sau đó anh vẫn luôn nắm bộ đàm trong tay, một mực quan sát dòng tín hiệu.

Đội trưởng Chu của đội phòng cháy chữa cháy đang thảo luận phương án cứu viện trong tình hình hiện tại với các đội trưởng của trung đội phòng cháy chữa cháy khác. Nếu có thể tìm được một phương án tốt nhất, như vậy Tô An Hi có tiến vào mảnh đất kia cũng sẽ được an toàn.

Mấy chiến sĩ đội đặc chiến đều vây quanh kiên nhẫn chờ đợi, họ đợi bác sĩ Tô đáp lại nhưng không có kết quả.

Tô An Hi bật đèn pha thì phát hiện không gian phía dưới rất rộng và sâu, có cảm giác đây giống như một miệng giếng hun hút. Cuối cùng chân cũng chạm tới mặt đất, cô phản chấn nên không để tâm tới tảng đá trong bóng tối, lúc giẫm lên thì bị trật một cái.

Trẹo chân rồi.

Lần đầu này khiến cô hít vào một hơi. Tô An Hi nhìn đau nhìn quanh bốn phía, quả nhiên nhìn thấy một người nằm cách đó không xa, người ấy nằm im giống như đã chết vậy.

“Xin chào.” Tô An Hi nhìn đau khắp khểnh đi qua. Lúc dùng đèn pha chiếu lại mới phát hiện tay chân cô ấy bị trói, trông giống như bị... bắt cóc vậy.

Cô tranh thủ thời gian ngồi xuống, sau đó để túi đồ trên mặt đất. Tô An Hi xem xét mạch đập và nhịp tim của cô gái kia xong mới thở ra một hơi. Dù rất suy yếu nhưng may mắn vẫn chưa chết.

“Cô gái, cô tỉnh lại đi.”

Tô An Hi cúi trối và kiểm tra cơ thể cô ấy, sau đó tiêm một mũi dinh dưỡng. Trong lúc nhàn rỗi chờ cô ấy tỉnh lại, cô nhớ tới còn bộ đàm nên tranh thủ thời gian mở ra.

“Đội trưởng Từ.” Tô An Hi mở miệng gọi.

Từ Úc nghe được giọng của Tô An Hi thì an tâm hơn một chút nhưng vẫn lập tức nói giọng giáo huấn: “Bác sĩ Tô, hình như anh đã nhắc nhất định phải mở bộ đàm.”

Tô An Hi hiểu rõ Từ Úc, nghe thấy giọng điệu nghiêm chỉnh lợi này của anh thì cười một tiếng, cô nói: “Ngại quá, quên mất.”

Từ Úc nghe xong không khỏi khép mắt lại, nhưng lập tức lại mở ra, hỏi: “Tình hình bên dưới thế nào?”

“Có một cô gái gầy hơn em, đưa lên luôn có lẽ không thành vấn đề.” Tô An Hi nhìn cô gái đang dần tỉnh lại, tiếp tục báo cáo: “Không nguy hiểm đến tính mạng, có điều cả người suy yếu, hôn mê bất tỉnh, hơn nữa... tay chân của cô ấy bị trói chặt. Em nghĩ nên thông báo với bên cảnh sát một chút.”

“Ừm, bây giờ đừng quan tâm đến những chuyện đó, cứu người lên rồi lại nói. Em ở đó xong việc thì báo cho anh một tiếng, anh lại thả dây thừng xuống.” Từ Úc đứng dậy, thở ra một hơi.

“Được.”

Tô An Hi âm thầm gật đầu, cô ngồi tựa trên những vật gỗ ghề mà chông chéo, hoàn cảnh nặng nề và chật chội này cũng không khiến cho cô sợ hãi hay lo lắng. Cô ngẩng đầu nhìn về phía những tia sáng lọt xuống dưới kia, cả những hạt bụi không chạm tới được đang lơ đãng trong không trung khiến thời gian như dừng lại kia nữa, tất cả khiến lòng người cũng trầm tĩnh theo.

Cô để bộ đàm ra trước miệng, chậm rãi mở miệng: “Em... từng nhớ tới.”

Một câu nói trước nay chưa từng có giờ lại bình thản truyền ra từ bộ đàm, câu nói này khiến tất cả mọi người ở đây đều không hiểu được, thế nhưng bọn họ lại trông thấy khóe môi của đội trưởng Từ hơi cong lên.

Em từng nhớ tới? Có ý gì? Nhớ tới điều gì để khiến đội trưởng Từ mặt lạnh thấu xương, người sống chó tới gần lại cười lên đây?

Dây thừng được tháo ra, người sống sót cũng tỉnh lại nhưng vẫn còn mơ hồ không biết mình đang ở đâu. Tô An Hi nói qua tình hình trước mắt và việc phải làm cho cô ấy, thấy cô ấy gật đầu nói “được”, lúc này cô mới buộc dây thừng để cô ấy đi lên rồi lại nói.

Các chiến sĩ cùng đồng tâm hiệp lực kéo người, sau đó cũng thấy được một cái đỉnh đầu. Mọi người tiến lên, thận trọng đỡ người sống sót lên cáng, sau đó lập tức đưa đi điều trị và báo cho cảnh sát.

Người lên sau là Tô An Hi, Từ Úc vươn tay nắm lấy tay cô thật chặt rồi kéo lên. Anh thận trọng ôm cô lên, tay chưa buông đã hỏi: “Không sao chứ?”

Tô An Hi đứng vững lại nhờ vịn vào đôi tay trắng kiện của Từ Úc, cô vỗ vỗ quần áo khiến một lớp bụi bay ra. Tô An Hi xua xua tay rồi lắc đầu, sau đó dùng giọng nói buông lỏng nói với anh: “Không sao.”

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, tất cả đều là dành cho Tô An Hi.

“Bác sĩ Tô giỏi quá.”

“Bác sĩ Tô ngẫu ghê.”

“Bác sĩ Tô nữ thần.”

“...”

Tô An Hi được tăng bốc tới mức phải xua tay liên tục: “Mọi người nói quá rồi.”

Bác sĩ Tô với tính cách cởi mở đưa tiếng cười khó có được đến với mọi người, giờ đây hiện trường gặp nạn ngập tràn những tiếng cười tràn quý.

Tô An Hi buông tay Từ Úc ra rồi nói với anh: “Không cần để ý tới em, mọi người tiếp tục đi.”

Nói xong cô như quên chân mình đang bị treo nên quay người muốn nhanh chóng rời đi. Nào biết vừa dùng sức một chút, con đau nhức từ mắt cá chân đi đã truyền đi toàn thân. Cơ thể cô không khống chế được mà ngã về một bên, nhưng may mắn thay lại được một đôi tay đẹp đỡ đỡ lấy.

Không cần đoán cũng biết đó là bàn tay to lớn của Từ Úc, đôi tay anh đã đen hơn và cũng khỏe hơn nhiều so với trước đây. Không chỉ tay mà mặt cũng vậy, da thịt cũng thế, tất cả đều được tháng năm tôi luyện mang đầy mùi vị đàn ông.

Trước kia anh rất trắng, là một thiếu niên nhanh nhẹn đẹp trai. Đặc biệt là đôi tay trông rất đẹp, nếu dùng từ ngữ của hiện tại để hình dung việc cô si mê tay anh thì sẽ gọi là “cuồng tay”.

Cô thích dùng máy ảnh chụp lại đôi tay này, thích lôi kéo đôi tay này, thích đôi tay này làm bất cứ chuyện gì cho mình.

Bên tai cô là âm thanh dò hỏi trầm thấp của Từ Úc: “Sao thế?”

Tô An Hi lắc đầu: “Lúc này vừa xuống đứng không vững nên bị treo chân một chút, không nghiêm trọng.”

Từ Úc nghe xong thì cúi đầu nhìn đôi giày quân đội đầy bùn đất của cô, anh hô với Trương Trung: “Các cậu tiếp tục rà soát cứu người, tôi đưa bác sĩ Tô đi chữa bệnh.”

“Rõ, Từ đội.” Trương Trung nói xong cũng triệu tập đội viên tiếp tục đi làm việc.

“Em thật sự không sao.” Lúc này đã không giúp được gì còn gây cản trở là thế nào?

Từ Úc liếc mắt nhìn Tô An Hi, anh không nói hai lời đã khẽ khom người ôm ngang cô vào ngực theo kiểu công chúa. Sau đó Từ Úc nhìn cô cứng ngắc trong ngực mình thì nói với giọng khá nghiêm nghị: “Bác sĩ Tô vì giúp bọn anh nên mới bị thương, dù sao cũng nên có chút báo đáp nho nhỏ.”

Tô An Hi trở mắt nhìn Từ Úc, đã lâu rồi cô không được anh ôm. Thật lâu thật lâu rồi, lâu đến mức cô không còn cảm thấy chân thực nữa.

“Hay là anh dìu em đi, ôm thế này sẽ có tin đồn không hay lắm.”

Tô An Hi nghĩ đến hình ảnh hai quân nhân ôm nhau như vậy, người dân ở đây sẽ nghĩ thế nào? Những chiến hữu và đồng chí không quen biết kia sẽ nghĩ thế nào?

Từ Úc xốc Tô An Hi lên với biên độ động tác cực lớn, vì vậy mà Tô An Hi phải đưa tay ôm cổ anh theo bản năng. Sau đó cô lại nghe thấy tiếng cười lưu manh của ai đó: “Đường không dễ đi, anh khuyên em đừng buông tay.”

Tô An Hi thầm cười một tiếng rồi đưa tay chọc vào bả vai Từ Úc, sau đó cô chỉ chỉ bên chân anh, ung dung nói: “Thật ra em muốn nói với anh từ này, chó nghiệp vụ của anh vẫn luôn giữ thái độ thù hận này đây.”

Từ Úc nghe vậy thì cúi đầu xem thử, Hỷ Lạc đứng là đang nhe răng trợn mắt với Tô An Hi, giống như cô đoạt xương của nó vậy.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc gọi Hỷ Lạc một tiếng: “Đi.”

Tô An Hi mở mắt thật to nhìn chú chó nghiệp vụ vừa rồi còn như muốn nhào lên cắn mình, giờ đây đã dịu dàng ngoan ngoãn chạy lên phía trên Từ Úc.

“Chó nghiệp vụ này của anh thành tinh rồi sao?” Tô An Hi thực sự không hiểu được.

Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi một chút, sau đó nhàn nhạt nói: “Hỷ Lạc cái gì cũng tốt, chỉ có một chuyện không tốt.”

“Chuyện gì?” Tô An Hi bật thốt.

“Thích ghen.”

Tô An Hi nghe xong thì dở khóc dở cười, sâu chuỗi tất cả lại thì bây giờ chó của anh đang tranh thủ tình cảm với cô sao?”

“Cô nhóc này tên là Hỷ Lạc?” Tô An Hi hỏi.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu, xem như trả lời.

Tô An Hi đột nhiên cười một tiếng rồi nhìn về phía Từ Úc: “Anh có biết em gái anh cũng nuôi một chú chó chặn cừu Đức không, hình như đưa đi làm chó tìm kiếm cứu nạn.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, anh từng nghe Từ Lai nhắc đến chuyện này rồi. Anh lắc đầu: “Con nhóc kia làm chuyện gì cũng không thương lượng trước.”

“Vậy anh biết chú chó kia tên gì không?”

“Tên là gì?”

“Tên rất xứng với Hỷ Lạc nhà anh.” Tô An Hi dừng một chút, sau đó cười nhẹ rồi nói: “Tên là... Bình An.”

(*) Hỷ Lạc: vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ôm... công... chúa đấy!

Biên tập: Bột

Lúc y tá Tiểu Vương sợ tới mức không nói nên lời, đưa tay véo tay Liêu Chí Bình. Liêu Chí Bình vẫn đang rảnh rỗi tháo găng tay y tế, đột nhiên cách lớp quần áo lại cảm nhận được cánh tay bị véo hồng.

“Y tá Vương, cô bình tĩnh một chút.” Liêu Chí Bình vừa kéo tay y tá Tiểu Vương vừa không thể làm gì hơn là cảnh cáo cô ấy: “Tôi là người có vợ.”

“Không phải, không phải.” Y tá Tiểu Vương lắc đầu rồi kéo Liêu Chí Bình ra ngoài: “Bác sĩ Tô về rồi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì cười ha ha: “Về thì về thôi, chẳng lẽ còn muốn tôi đốt pháo hoan nghênh cậu ấy?”

Cuối cùng y tá Tiểu Vương cũng tóm được Liêu Chí Bình ra, sau đó mới buông tay. Liêu Chí Bình nhe răng trợn mắt vén tay áo lên xem, mẹ ơi, đã bị véo đỏ cả lên rồi.

Bên tai anh ta là âm thanh của y tá Tiểu Vương: “Anh nhìn xem bác sĩ Tô trở về thế nào?”

“Còn có thể về thế nào, không phải là bằng chân...” Liêu Chí Bình thảm liếc mắt, anh ta còn đang đau lòng cho da thịt của mình nhưng ngược mắt nhìn đã phải thốt lên: “Mẹ kiếp!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cứ đứng đực tại chỗ như vậy. Mưa mới ngừng không bao lâu lại tí tách tí tách rơi xuống, từng lớp “đường trắng” dày đặc phủ lên đỉnh đầu bọn họ. Thế nhưng bọn họ vẫn đứng không nhúc nhích mà như pho tượng trong hàng quán.

“Chuyện lạ sao? Đội trưởng Từ vậy mà lại ôm bác sĩ Tô.” Y tá Tiểu Vương hăm mộ ra mặt, giọng điệu cũng có thêm vài phần xúc cảm của phụ nữ: “Lại còn là ôm công chúa, ôm... công... chúa đấy.”

“Thấy rồi.” Liêu Chí Bình chậm chạp đáp lại, sau đó để lộ ra nụ cười hiền từ của mẹ già.

Y tá Tiểu Vương nắm tay thành quyền để bên môi, nghi ngờ lắm lắm: “Không phải bác sĩ Tô không có hứng thú với đội trưởng Từ sao? Tiến triển nhanh như vậy từ lúc nào nhỉ?”

Liêu Chí Bình nghe được thì cười một tiếng rồi dùng ánh mắt nén bi thương với y tá Vương, sau đó đi lên nghênh đón hai người kia.

Tiến triển nhanh như vậy từ lúc nào? Ha ha, nói ra sợ sẽ dọa chết cô.

“Đây là thế nào?”

Liêu Chí Bình đi qua đã hỏi thăm. Anh ta cũng khá hiểu Tô An Hi, nếu không phải cực bất đắc dĩ, sao cô có thể để cho người ta ôm công chúa được, huống hồ người ôm còn là Từ Úc.

“Trợn chân.” Tô An Hi nói xong thì vỗ vỗ vào vai Từ Úc, tỏ ý muốn xuống: “Được rồi, có lão Liêu ở đây, anh đi làm việc của anh đi.”

“Không thiếu mấy phút này.” Từ Úc nhìn Liêu Chí Bình, sau đó ôm Tô An Hi đi thẳng vào bên trong.

Liêu Chí Bình quay đầu nhìn hai người kia, lúc này mới chú ý có một chú chó chạy theo sau Từ Úc. Anh ta cười cười, cũng đi theo.

Căn cứ theo hướng tay Tô An Hi chỉ, Từ Úc đưa cô vào phòng khám rồi buông xuống. Liêu Chí Bình tiến vào đã thấy hai người họ nhìn nhau gần trong gang tấc, trông có vẻ như vẫn còn mạch cảm xúc nên anh ta xoay người theo quán tính, định ra ngoài đi dạo vài vòng.

“Liêu Chí Bình, cậu đi đâu?” Tô An Hi gọi Liêu Chí Bình lại.

Liêu Chí Bình thăm thò dài, xoay người chỉ bên ngoài: “Tôi ra ngoài xem chú chó kia có chạy mất không?”

“Chó sẽ không tự tiện rời đi nếu không có lệnh.” Từ Úc xoay người nhìn Liêu Chí Bình rồi nói với anh ta.

“Tôi hiểu, rất có kỉ luật.” Liêu Chí Bình thấy mình đúng là cái bóng đèn siêu chói mắt.

Từ Úc lại nhìn Tô An Hi: “Đi đây.”

Tô An Hi gật đầu nhẹ, không nói chuyện.

“Từ Úc.” Người đã quay ra ngoài, Tô An Hi mới gọi một câu không đầu không ngữ khiến anh dừng chân, sau đó cô nói với anh: “Mọi việc đều phải cẩn thận.”

“Ừm.” Từ Úc đáp lại một tiếng nhàn nhạt bằng giọng mũi, sau đó nhanh chân bước khỏi phòng khám.

Liêu Chí Bình đi tới với vẻ mặt ‘cậu mau thành thật khai báo’ rồi hỏi: “Chuyện giữa hai người... là thế nào?”

“Tôi giúp đội đặc chiến bọn họ cứu một người sống sót, đội trưởng Từ biểu đạt cảm tạ mà thôi.” Tô An Hi nhanh nhẹn nói xong, sau đó nhú mày nhìn về phía Liêu Chí Bình rồi chỉ chân mình: “Chân tôi đau lắm.”

...

Từ Úc lại lần nữa trở lại vị trí công tác ở nơi cứu viện, anh tiếp tục kẻ vai chiến đấu cùng các chiến hữu, Hỷ Lạc cũng gia nhập với nhóm chó tìm kiếm cứu nạn.

Mưa dường như còn lớn hơn so với lúc này, nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn lại gian khổ hơn một chút.

Nước sông cuộn cuộn ở bờ bên kia cũng là khu vực gặp nạn nghiêm trọng, nhưng với tình hình hiện tại chắc chắn không thể vượt sông bằng thuyền, bởi nhất định sẽ bị dòng lũ cuốn trôi.

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy Chu Định Khôn và các đội viên của anh đều đứng chống nạnh, nhú mày nhìn sang bờ sông đối diện, cả mấy người Từ Úc cũng đến đây.

“Lão Từ.” Chu Định Khôn nhìn chằm chằm Từ Úc, hỏi: “Cậu thấy phải vượt sông thế nào?”

Từ Úc nhìn về hoàn cảnh hung hiểm trước mắt, sau đó lại nhìn bốn phía rồi nói hai câu: “Nước phù sa không lên được tận núi, dùng dây thép làm cầu tạm vượt sông.”

Chu Định Khôn hiểu rõ rồi gật đầu, hai người không bàn mà hợp ý, anh ta lập tức hào sảng phát lệnh: “Trung đội tìm kiếm cứu nạn của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền dùng ‘zip-line’ (1) vượt sông, người đi qua trước, chó tìm kiếm cứu nạn theo sau.”

(1) Zip-line: Một đường dây zip bao gồm một ròng rọc treo trên một cáp, thường được làm bằng thép không gỉ, được gắn trên một sườn dốc. Nó được thiết kế để cho phép một người sử dụng dây theo trọng lực để di chuyển từ trên xuống đáy cáp nghiêng bằng cách giữ hoặc gắn vào, ròng rọc di chuyển tự do.

“Rõ.” Các chiến sĩ đội phòng cháy chữa cháy hô vang tựa chuông lớn, như muốn đối kháng chính diện với dòng nước cuộn cuộn trước mắt.

“Trương Trung.” Từ Úc hô.

“Có, Từ đội.” Trương Trung cấp tốc chạy tới chờ chỉ thị.

Từ Úc chỉ đối diện: “Đề lại một đội chờ lệnh, các chiến sĩ khác chuẩn bị vượt sông.”

“Rõ.”

Vượt sông bằng zip-line cũng không coi là việc quá khó với các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và cảnh sát vũ trang, đặc biệt là đội đặc chiến vũ cảnh mấy người Từ Úc, bởi vượt nóc băng tường, leo núi lội nước là chuyện thường ngày với họ.

Chuyện trước mắt này đúng là không làm khó được bọn họ.

Thế nhưng nhóm chó nghiệp vụ lại không như vậy, dù chúng có thể bơi qua nhưng việc di chuyển trên cao này vẫn nằm ngoài bản năng huấn luyện của chúng. Đây cũng là lần đầu tiên chúng trải qua tình huống như vậy, nên sợ hãi là điều đương nhiên.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc gọi một tiếng, Hỷ Lạc lập tức ngẩng đầu nhìn về anh với ánh mắt lấp lánh.

Từ Úc ngồi xổm xuống, ngược mắt nhìn hai mắt của Hỷ Lạc, sau đó đưa tay chỉ những chú chó tìm kiếm cứu nạn đang vượt sông rồi hỏi nó: “Sợ không?”

Hỷ Lạc lắc hai tai nhìn sang, sau đó lập tức nhìn lại về phía Từ Úc, kêu lên hai tiếng “gâu gâu”.

Ồ, oai vệ hùng dũng, khí thế bừng bừng.

Từ Úc cười lên, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cả người Hỷ Lạc như tiếp thêm dũng khí cho nó. Anh vỗ vỗ lưng Hỷ Lạc, dịu dàng như dỗ bạn gái: “Cô bé ngoan.”

Sự thật đúng là như vậy, Hỷ Lạc thân kinh bách chiến vốn không sợ sông lớn. Dù lúc vượt sông đuôi nó cụp chặt xuống trông rất buồn cười, có điều vừa sang tới bờ bên kia lại là một cô bé mạnh mẽ.

Từ Úc dẫn Hỷ Lạc gia nhập với nhóm tìm kiếm cứu nạn. Sau khi nhóm chó tìm kiếm cứu nạn tìm được dấu hiệu của sự sống, nhóm chiến sĩ vũ cảnh lập tức chạy tới đảo bằng tay, lần làm việc này là mười mấy tiếng không ngừng nghỉ.

Những chiến sĩ không nói một lời, tuy thở hổn hển nhưng vẫn tiếp tục công việc. Có người thể lực hao mòn tới không đi nổi, chỉ biết nằm rạp trên mặt đất mà thở. Có người vì đào đất cao đá mà phần đầu quên mình, chân tay đều bị thương, đến mũi cũng bị trật da.

Nhưng dù là vậy, cả nhóm bọn họ chỉ dám nghỉ ngơi một chút, sau đó lại đứng lên tiếp tục công việc tìm kiếm cứu nạn.

Hỷ Lạc trời sinh đã có khứu giác nhạy bén hơn bình thường, nó là chú chó nghiệp vụ ưu tú nhất. Giờ phút này cả người Hỷ Lạc cũng dính đầy bùn đất, ánh mắt bị thương, nó cũng phải chật vật lắm mới tìm được những người dân gặp nạn trong thôn, tuy khổ cực là vậy nhưng vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục tìm kiếm dấu vết.

Một nhóm những chiến sĩ thẫm lặng như vậy, sao có thể không khiến cho người ta ngưỡng mộ.

...

Lúc Tô An Hi gặp lại Từ Úc đã là buổi chiều hôm sau. Có rất nhiều chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và lính vũ cảnh xuất hiện ở nơi chữa bệnh, họ nếu không phải bị thương ngoài da thì cũng là kiệt sức mà ngất đi.

Chân Tô An Hi bị trọ không nghiêm trọng, chỉ cần không dùng sức xoay cổ chân thì đi đường vẫn không thành vấn đề. Lại thêm bây giờ là thời khắc mấu chốt, vết thương nhỏ này của cô thật giống như chuyện vặt vãnh.

Vất vả giúp đỡ xong, cô gặp được Hạ Tuấn Nam, anh chàng này vô cùng lo lắng khi đỡ một bà lão đến cho cô xem thử. Kiểm tra xong thì thấy bà không có thương tích nào, chỉ là thần trí không rõ ràng, luôn lôi kéo cô rồi gọi con gái.

Vất vả lắm mới đỡ được bà đi ngủ, Tô An Hi nhìn bà lão tóc bạc ngủ yên bình trên giường bệnh rồi hỏi Hạ Tuấn Nam: “Đây là?”

Hạ Tuấn Nam thở dài: “Con gái bà ấy gặp nạn.”

Tô An Hi nghe xong thì cup mắt, khẽ gật đầu: “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy.”

“Bác sĩ Tô, cô thật tốt.”

Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, cười một tiếng đắng chát: “Thiên tai vô tình nhưng nhân gian vẫn còn chữ tình. Ít nhất trước tai nạn, mỗi người đều rất tốt.”

Hạ Tuấn Nam thấy Tô An Hi nói đúng quá rồi nên liên tục gật đầu.

“Đúng rồi.” Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, không khỏi hỏi: “Tôi thấy các chiến hữu đội đặc chiến mấy cậu đều đang ở nơi cứu nạn, sao cậu lại làm công tác hậu cần?”

Nhắc đến chuyện này Hạ Tuấn Nam chỉ biết than thở, Tô An Hi đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cậu ta nói nhỏ thôi. Sau đó cô mới nghe Hạ Tuấn Nam thấp giọng nói: “Còn không phải do Từ đội.”

“Từ đội?”

Hạ Tuấn Nam gật đầu: “Thể năng của tôi không tốt lắm, Từ đội không cho tôi đi.”

“Đó là anh ấy quan tâm cậu.”

“Tôi cũng biết là thế.” Hạ Tuấn Nam gãi trán: “Nhưng tôi cảm thấy mình rất vô dụng, không giúp đỡ được gì.”

Tô An Hi từ chối cho ý kiến: “Từ đội của các cậu cũng không phải nhà từ thiện, nếu cậu thực sự không có bản lĩnh, anh ấy sẽ không giữ cậu lại đội đặc chiến. Cậu nhất định có chỗ hơn người.”

“Có lẽ vậy.” Hạ Tuấn Nam cười xấu hổ. Dừng lại một chút, cậu ta nhìn về phía Tô An Hi, nói: “Bác sĩ Tô, cô rất hiểu Từ đội đấy nhé!”

Tô An Hi ngược mắt nhìn, chuyện này mà cũng kéo lên người cô được?

“Tôi đi xem người bệnh, cậu không có việc gì thì trông bà cụ đi!” Tô An Hi nói xong thì đứng dậy cái ổng nghe lên cổ, nói với Hạ Tuấn Nam.

Hạ Tuấn Nam biết Tô An Hi rất bận nên cũng không dám trì hoãn việc của cô, cậu ta liên tục gật đầu: “Bác sĩ Tô cứ yên tâm đi đi!”

Tô An Hi đi tới phòng bệnh tạm thời xem tình hình của người bệnh mới đưa đến lúc sáng, cô phân phó y tá Tiểu Vương thường xuyên để ý tới người bệnh đó. Lúc ra ngoài, Tô An Hi thấy trời không mưa nên quý thần xui khiến thế nào lại đi ra ngoài.

Từ Úc đưa Hỷ Lạc tới nghỉ ngơi trên bãi đất trống hơi khuất đằng sau nơi chữa bệnh. Anh dùng nước rửa bàn chân bị bẩn của Hỷ Lạc, sau đó thấy vết thương do đá trượt qua trên đùi thì lấy cồn i-ốt xin ở chỗ y tá khử trùng cho nó.

Trông Hỷ Lạc có vẻ rất không vui, rất đau buồn, mắt cô nhóc còn rung rung khiến người ta đau lòng.

Từ Úc nhìn cô nhóc thì không khỏi thở dài, anh bỏ tấm bông trên tay xuống, sau đó dùng tay đỡ lấy mặt Hỷ Lạc, nhẹ nhàng khích lệ nó: “Không sao, mày đã làm rất tốt rồi.”

“Phụt...”

Từ Úc ngẩng đầu lên thì thấy người lúc đầu đang dựa vào gốc cây sát vách là Tô An Hi, giờ phút này đang đi về phía anh.

“Vừa có con muỗi bay vào miệng em” Tô An Hi vừa chậm rãi đi qua vừa giải thích.

Từ Úc cong khóe môi, có điều...

“Gâu gâu gâu gâu...”

Tô An Hi bắt đầu dĩ phải dừng cách đó ba bước.

Hỷ Lạc, mày vẫn nên tiếp tục đau buồn đi!

Hết chương 19.

Lời của tác giả:

An Hi: Có con muỗi bay vào trong miệng em.

Úc ca: Con muỗi kia chính là anh.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Một chết đi được, để anh dựa một lát

Biên tập: Bột

Từ nhỏ đến lớn Tô An Hi đều tự thấy mình rất có duyên, dù so ra vẫn kém nhân dân tệ người gặp người thích, nhưng chí ít cũng được coi là già trẻ yêu quý, cả người lẫn vật đều không ngại mà?

Đây là lần đầu tiên, thật sự là lần đầu ba lần bảy lượt cô không được một người, à không... một chú chó chào đón.

Sức cản của chó chặn cừu Đức vốn rất lợi hại, lại thêm đây là chó nghiệp vụ đã qua huấn luyện, Tô An Hi nghĩ đi nghĩ lại về thái độ thù hận nhe răng trợn mắt của nó thì thấy tốt nhất vẫn nên bảo toàn thì hơn. Vì vậy cô quyết định lùi ra sau hai bước.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc thấy Tô An Hi yên lặng lùi ra phía sau hai bước thì vỗ nhẹ sống lưng Hỷ Lạc, sau đó ra lệnh cho nó: “Nằm xuống.”

Hỷ Lạc nghe xong thì ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, có điều đôi mắt cảnh giác của nó vẫn nhìn Tô An Hi chằm chằm, chỉ không nhe răng trợn mắt mà thôi.

“Yên tâm.” Từ Úc ngược mắt nhìn về phía Tô An Hi rồi nói với cô: “Hỷ Lạc sẽ không cắn em.”

Tô An Hi cong nhẹ khóe môi để vờ trấn định, nhưng vẫn phòng bị và chú ý đến động tĩnh của Hỷ Lạc như cũ.

Cô thăm liếc nhìn Hỷ Lạc vừa nói: “Để đánh giá thì với khoảng cách hiện tại của em, Hỷ Lạc của anh có muốn nhào tới, em cũng có thể phản ứng và đủ

thời gian tránh được, như vậy tương đối an toàn.”

Xem ra đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn, trước nay Từ Úc khó lòng nhìn thấy đáng vẻ rụt rè, sợ hãi như vậy của Tô An Hi, anh cảm thấy cực thú vị, mà cũng rất đáng yêu.

“Em không cần tính toán việc đó, bởi nếu Hỷ Lạc muốn nhào lên cắn em, em có lui về sau 50 mét nữa cũng vô ích.” Từ Úc vừa nói vừa cầm dây dắt Hỷ Lạc lên, sau đó buộc dây vào sau thân cây. Lúc này anh mới nhìn Tô An Hi rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Lại đây, có anh rồi, không sao đâu.”

Tô An Hi nghĩ mình chỉ ra hít khí trời, trùng hợp thấy Từ Úc bình an trở về, sau đó còn thấy anh và Hỷ Lạc an ủi lẫn nhau nên muốn nhìn một lúc.

Nhưng vì sao tình hình hiện tại lại giống như cô thật sự có việc tìm anh vậy...

“Em còn bệnh nhân, không ở lại đâu, anh và ừm... Hỷ Lạc của anh nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tô An Hi vừa nói vừa đưa tay tùy ý chỉ mặt Từ Úc: “Rửa mặt đi, trông tiêu tụy lắm.”

Nói xong cô xoay người rời đi, sau lưng lại vang lên giọng điệu mệt mỏi của đàn ông: “Bác sĩ Tô, anh bị thương.”

Tô An Hi nghe xong thì nhanh chóng xoay người nhìn về phía Từ Úc, sau đó cô ra sức bước nhanh tới, cả người đều mất bình tĩnh: “Bị thương ở đâu, sao không nói sớm?”

Hỷ Lạc thấy Tô An Hi hùng hổ đi tới thì trực muốn đứng dậy nhưng bị một bàn tay của Từ Úc ghì xuống, anh dùng ánh mắt cảnh cáo nó một chút, lúc này nó mới nhỏ giọng ư ừ nằm xuống một bên.

Từ Úc để mặc Tô An Hi đi đến bên cạnh, cầm cánh tay anh rồi xem xét trước sau. Cô hỏi liên tục: “Rốt cuộc anh bị thương ở đâu?”

“Sao nào? Lo cho anh?” Giọng điệu đông đầy ý cười của Từ Úc truyền vào tai Tô An Hi.

Động tác trên tay Tô An Hi cứng đờ, vậy cô mới biết vừa rồi mình bị lừa. Cô buông tay ra, lờm Từ Úc: “Đừng đùa như vậy với bác sĩ.”

Từ Úc ngẩng đầu nhìn Tô An Hi, con ngươi đen đặc của anh nhiễm đầy tia máu, đôi mắt hồng hồng nhưng ánh mắt lại cực bình tĩnh, trên mặt cũng dính đầy bùn xám.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của anh ở khoảng cách gần như vậy, cô đột nhiên lại thấy lúc này anh thật giống đứa nhỏ không thấy đường về nhà, rất tội nghiệp.

Lo cho anh sao, đương nhiên rồi! Lo chứ, đã lo hơn 20 tiếng rồi.

Từ hôm qua lúc anh đưa cô về rồi rời đi đã là hơn 20 tiếng, cả khoảng thời gian đó cô luôn không an tâm chút nào. Dù bên ngoài thể hiện một mặt bình tĩnh, nhưng chỉ có cô biết trong lòng mình bất ổn đến thế nào.

Sau mỗi lần biết tin một chiến sĩ vũ cảnh bị thương được đưa tới, cô luôn đi xác nhận trước xem đó có phải anh không. Thấy trong nhóm chiến sĩ bị thương không có anh, lúc đó cô mới yên lòng hơn một chút, có điều một lúc sau tìm lại như bị treo ngược lên.

Mãi đến vừa rồi trông thấy anh và Hỷ Lạc, nỗi lo lắng trong cô mới chậm rãi đặt xuống.

“Vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại.” Từ Úc mở miệng nói.

Tô An Hi dùng giọng của bác sĩ nói với Từ Úc: “Dù bị thương thế nào cũng phải xử lý, vào đây với em.”

Từ Úc không khỏi cười một tiếng, anh ngẩng đầu nhìn về phía Tô An Hi: “Vậy em ngồi đây với anh một lúc, anh sẽ vào cùng em.”

“Một lúc thôi đây.” Tô An Hi bắt đầu đi ngồi xuống bệ đá bên cạnh Từ Úc.

Hai người ngồi thẳng hàng mà không nói một lời, đột nhiên lại sinh ra chút xấu hổ khó hiểu.

Từ Úc không kiếm được mà mò thuốc lá, ngón tay thon dài lấy một điếu ra đưa đến bên miệng nhưng không châm lửa.

“Cô gái được cứu lên hôm qua thế nào rồi?” Âm thanh của Từ Úc không lớn, anh vuốt bật lửa trong tay rồi hỏi.

Tô An Hi liếc nhìn Từ Úc, đôi môi mỏng của anh ngậm hờ điếu thuốc, khó trách nói chuyện lại mơ hồ, không rõ như vậy.

“Được cảnh sát đưa đi rồi, không rõ tình hình cụ thể.”

Thật ra hôm qua sau khi trở về, được Liêu Chí Bình xử lý chân bị trẹo cho xong, cô định đi xem cô gái kia một chút nhưng lại đến huyệt, nghe nói cô ấy được cảnh sát đưa đi rồi.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu nhẹ, hỏi chuyện khác: “Làm quân y nhiều năm như vậy, còn buồn vì không cứu được người không?”

“Đương nhiên, lúc mới bắt đầu thực sự không tiếp nhận được, thậm chí còn hối hận vì sao lại chọn nghề này. Có điều, dù sao cũng đã kiên trì, không cứu sống được em cũng biết mình đã cố hết sức. Còn cứu sống được và thấy bọn họ khỏe mạnh rời viện thì sẽ vui vẻ hơn ai hết.” Tô An Hi vừa nói vừa tự nhiên nở nụ cười, sau đó chuyển tầm mắt thì thấy Từ Úc đang dùng bộ dạng ngậm điều thuốc lưu manh nhìn mình.

Cô thắm háng giọng rồi hỏi: “Anh thì sao? Sẽ buồn chứ?”

“Sẽ.” Từ Úc trả lời rất chắc chắn, dùng một chút, anh lại cười đắng chát: “Đặc biệt là... chiến hữu.”

Tô An Hi hiểu hàm nghĩa trong lời nói này, “tiền” chiến hữu một là tiền biệt, đời này có thể vẫn sẽ gặp lại, một loại khác là vĩnh biệt, đời này vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

“Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đượm cốt tủy.” Tô An Hi đột nhiên nhớ tới hai câu Hạ Tuấn Nam từng nhắc: “Lời này thật hay.”

“Đây là lời trước khi chiến hữu cũ qua đời đã nói với anh. Bị nổ tung, ngay cả hài cốt cũng không còn.” Những chuyện này đã tích tụ và chôn giấu trong lòng rất lâu, không rõ tại sao bây giờ có thể bình tĩnh kể lại với cô.

Tô An Hi nghe được chua xót của Từ Úc. Có lẽ do quá mệt mỏi, vết thương sâu và đau nhức chôn dưới đáy lòng không phải không thể chạm đến được, chỉ là cần thời cơ mà thôi.

“Vẫn ổn chứ?” Cô hỏi.

“Tô An Hi.” Từ Úc nhận nhặt gọi một tiếng, sau đó đưa tay lấy điều thuốc trên miệng xuống, trầm thấp hỏi: “Em nói hối hận là thực sự hối hận sao?”

“Chuyện gì?”

“Hối hận năm đó từ bỏ Thanh Hoa.”

“Tiếc nuôi, chứ không hối hận.”

“...”

Sau khi trầm mặc hồi lâu, cô không đợi được câu tiếp theo của Từ Úc nhưng lại thấy đầu vai mình trầm xuống.

“Từ Úc.” Tô An Hi hơi cử động bả vai.

Từ Úc cũng theo đó mà xích ra một chút, nhưng rất nhanh sau đó anh lại dựa vào gần thêm, còn khàn khàn lắm bầm: “Mệt chết đi được, để anh dựa một lát.”

Từng có lúc chấp hành nhiệm vụ ở ngoài, hiểm nguy vạn phần cũng được, mệt mỏi kiệt sức cũng tốt, nhưng chưa lúc nào anh có cảm giác an tâm như hiện tại.

Anh biết rõ, chỉ có dựa vào người này mới khiến anh vứt bỏ hết thấy, không quan tâm mà buông xuống mọi cảnh giác và mệt mỏi.

Nhìn lại lần nữa, ngay cả Hỷ Lạc nằm trên mặt đất cũng bỏ thái độ thù địch ác liệt với cô, nó cũng nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Anh cong môi cười một tiếng, nhắm mắt ngủ say.

“Từ Úc...”

Tô An Hi gọi một tiếng Từ Úc cũng không được đáp lại, cô cứ duy trì tư thế nhìn chằm chằm mái tóc ngắn của anh như vậy. Tô An Hi chậm rãi vươn tay trái ra, nhưng còn chưa chạm đến đã thu tay về.

Còn người đàn ông dựa trên vai cô đã sớm ngủ say.

Bên tai là tiếng hít thở đều đều của đàn ông, hơi thở ấm áp phả vào gáy cô mang mùi thuốc lá nhàn nhạt và vị mồ hôi lẫn với gió chỉ thuộc về anh. Rõ ràng cả hai đều không quá dễ ngủ, nhưng lại không làm cô chán ghét.

Anh hỏi có phải lúc trước cô hối hận vì từ bỏ Thanh Hoa không, lời tiếc nuôi này là thật, không thể diễn Thanh Hoa đương nhiên là tiếc rồi!

Nhưng ít nhất đó đều là lựa chọn năm ấy của cô. Cô chưa từng hối hận khi từ bỏ Thanh Hoa vì anh.

...

Ngày ấy, dưới tàng cây nhãn kia, thiếu niên áo trắng nói với cô: “Anh muốn em thích anh.”

Lúc ấy cô hoảng hốt không thôi, nhưng không bao lâu đã cười lên, trong tim như có đóa hoa Thất Sắc (1) nở rộ, rõ ràng rất muốn nói với anh: ‘Em cũng thích anh!’

(1) *Hoa Thất Sắc: Hoa bảy màu*

Nhưng lời đến miệng cô lại thành: “Từ Úc, có phải anh ngốc không đó?”

“Tô An Hi, em có thể nghiêm túc chút không?” Vất vả lắm Từ Úc mới mở miệng tỏ tình lại nhận được đáp án như vậy nên hơi không vui.

Tô An Hi thu lại ý cười, chăm chú nhìn về phía Từ Úc rồi trịnh trọng nói với anh: “Từ Úc, nghiêm túc đó, học lại đi!”

Lúc ấy Từ Úc không đồng ý, cũng không cự tuyệt.

Tối ngày khai giảng hôm ấy, lúc anh đứng ở cửa lớp 12-1, nhìn Tô An Hi chăm chú rồi cười một tiếng lưu manh với cô, bỗng dưng Tô An Hi cũng nở nụ cười sáng lạn.

Vào khoảng khắc đó, phòng học âm ỉ bỗng yên tĩnh tới quý dị, các bạn học thường rỉ tai thì thầm với nhau cũng lặng ngắt như tờ.

Chủ nhiệm lớp đi tới cửa lớp thì thấy bức tường người chắn tại cửa lớp ấy, sau đó mới dùng tập bài thi vỗ vỗ vào lưng anh: “Lớp chúng ta đâu có thiếu chỗ, lên tự giới thiệu đi.”

Trên bục giảng, từ đầu tới cuối Từ Úc vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Tô An Hi.

Tương tự như vậy, rất nhiều nhóm nữ sinh cũng chưa từng buông hai tay che miệng xuống.

“Chào mọi người, tôi là học sinh học lại, Từ Úc.”

“Nữ sinh mấy em che miệng làm gì? Có thể vỗ tay hoan nghênh một chút.” Chủ nhiệm lớp vỗ tay trước.

Tiếng vỗ tay qua đi, chủ nhiệm lớp để Từ Úc ngồi ở nơi duy nhất không có người ngồi, mà nơi đó trùng hợp lại ở ngay phía sau Tô An Hi.

Cô nhìn chàng thiếu niên đẹp trai này, cũng không kiềm chế được tâm tình thiếu nữ của mình. Sau đó Tô An Hi lại nhìn lướt qua bạn học trong lớp rồi nói một câu: “Tốt lắm, cuối cùng thì tiêu chuẩn hình ảnh của lớp 12-1 chúng ta cũng tăng lên, không tệ không tệ.”

“Ồi...” Các bạn học nóng nảy.

Chủ nhiệm lớp lập tức đen mặt: “Ồi cái gì mà ôi, đã lớp 12 rồi, vực dậy tinh thần cho tôi. Phải biết cái gì là căng thẳng chứ, vì vậy, chúng ta làm bài trước.”

“Quào...” Các bạn học thôi ồn ào.

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh muốn em cam đoan một chuyện

Biên tập: Bọt

Học sinh lớp 12 có rất nhiều áp lực, mà áp lực của Từ Úc lại đến từ trường đại học nổi tiếng cả nước kia. Nhưng đó là nơi Tô An Hi muốn thi vào, bởi vậy áp lực cũng đột nhiên biến thành động lực.

Thật ra vào khoảng thời gian dùng thành tích để quyết định tương lai của học sinh này, gần như đại bộ phận lớp 12 đều dốc hết sức để phấn đấu trong năm cuối.

Mỗi ngày nghe các thầy cô tận tâm chỉ bảo, phụ huynh chăm sóc ân cần, tất cả những điều này cũng để bọn họ có thể ghi danh bằng vàng, không phụ kỳ vọng.

Tô An Hi cảm thấy Từ Úc thay đổi thật, trước kia nghe nói anh lên lớp sẽ ngủ, tan học đi chơi bóng.

Bây giờ lại lên lớp chăm chú nghe giảng và ghi chép bài, tan học sẽ làm các loại đề thi, làm bài tập, yêu thích việc học như một học sinh ngoan vậy.

Có điều... Tính cách vẫn không thay đổi như cũ.

Ví dụ như lúc Tô An Hi đang chăm chú làm bài, ghé sau sẽ bị thiếu niên đập một cái. Cô tròn mắt quay người nhìn lại, thiếu niên lại dùng khuôn mặt tươi cười giả vờ thì nào đó ra, nói với cô: “Giảng đề này cho anh với.”

Lúc đó cô sẽ nhàn nhạt liếc anh một cái, sau đó vẫn nhẫn nại giảng từng bước cho anh.

Lại ví dụ như khi Tô An Hi muốn tới nhà vệ sinh mà đi qua Từ Úc, anh sẽ chặn ngang ghế, cố ý không cho cô đi. Sau đó anh nói: “Cuối tuần bỏ túc cho anh.”

Cô sẽ cong môi cười một tiếng rồi gật đầu, còn nói tiện thể gọi cả mấy người Hàn Phóng. Sau đó cô sẽ thấy anh biểu hiện một tràng hi vọng ả ố ra mặt.

Lại ví dụ như tự học buổi tối xong đã quá muộn, dù Tô An Hi đi xe đạp về hay ngồi xe về, Từ Úc đều xung phong làm sứ giả hộ tống, anh nói: “Anh tiện đường với vợ tương lai thôi, em đừng nghĩ nhiều quá.”

Cô gật đầu nói với anh: “Vây em chúc anh và vợ tương lai của anh vui vẻ hạnh phúc.”

Sau khi nói lời đó xong còn cố ý bỏ lại Từ Úc, nhanh chân bước về phía trước. Mà thiếu niên nhất định sẽ đuổi theo sau, xách lấy quai cặp của cô rồi đẩy Tô An Hi đi vào bên trong.

Thật ra lúc đó quan hệ của bọn họ rất vi diệu, đến cả Liêu Chí Bình thần kinh thô cũng nhìn ra quan hệ không tầm thường của hai người họ. Thế nhưng hết lần này tới lần khác bị hỏi, hai người thông minh đều giả vờ ngây ngốc rồi chỉ cười trừ.

Đương nhiên, lúc ấy đúng là bọn họ chưa ở bên nhau, nhưng đó lại là giai đoạn mập mờ tốt đẹp nhất của thời học sinh.

Sau đó đến cuối tuần, mấy người Hàn Phóng muốn ôn tập tập thể. Dù sao trong đám người chơi từ nhỏ của bọn họ, thì có tới 4 người muốn thi đại học.

Địa điểm được chọn là nhà Từ Úc. Từ Thừa Vận bận rộn chuyện công vụ nên rất muộn mới trở về.

Thế nhưng rõ ràng họ có làm bài, đang làm thì không biết ai đề nghị nghỉ ngơi, xem bộ phim hóa giải không khí khẩn trương, thế là họ đi chọn phim điện ảnh.

Một phòng tràn ra toàn tiếng cười quỷ nhiễu lũ bướm bướm đang nhẹ nhàng đậu trên cánh hoa, sau đó lại âm thầm thấp lên ánh nắng đầu hạ.

Ngày đó Từ Úc đã ước định với Tô An Hi, nếu anh thi đậu Thanh Hoa, vậy thì ở bên nhau đi!

Tô An Hi gật đầu đồng ý.

Thành tích của Từ Úc không quá tốt, dù anh đã vào được 10 hạng đầu của lớp, nhưng Thanh Hoa với anh có thể nói là xa không chạm tới.

Trong khoảng thời gian đó, tinh thần của Từ Úc rất sa sút, bởi áp lực càng lớn, tinh thần càng không tốt. Cả người anh tiêu tụy đi không ít, đương nhiên tính khí cũng rất kém.

Trong khoảng thời gian đó, Từ Thừa Vận nhắc lại chuyện thi vào trường quân đội nhưng bị anh từ chối.

Từ Thừa Vận cũng không kiên trì mà để anh suy nghĩ cho kĩ. Cân nhắc kĩ rồi, trong lòng anh sẽ không khó chịu nữa.

Bầu trời ngày đó cũng giống như tâm tình của anh vậy, âm đạm và muốn phát tiết. Một mình anh chơi bóng rổ trên sân, mưa rào xối xả đổ xuống nhưng anh vẫn chơi không ngừng nghỉ.

Lúc Tô An Hi đi ra thì thấy cảnh một thiếu niên chơi không biết mệt mỏi trong màn mưa bụi. Anh đang ném bóng trên sân nhưng động tác ném bóng rất máy móc, thế nhưng anh cứ ném bóng như vậy, tuyệt đối không dừng lại.

Cô miễn cưỡng che ô đi vào sân bóng rổ, đứng ở một bên nhìn anh phát tiết. Chờ anh phát tiết xong cô mới đi qua, lấy một tờ giấy đưa cho anh: “Nghỉ thông suốt chưa?”

“Sao em lại đến đây?” Từ Úc không trả lời mà hỏi lại.

“Lai Lai gọi điện thoại cho em nói tâm trạng của anh không tốt, em đến đây thử vận may một chút.” Tô An Hi cười cười: “Vận may của em cũng không tệ.”

Từ Úc “ừm” một tiếng, sau đó đưa tay sờ mép ô rồi nói với cô: “Mưa to lắm, mau về đi.”

Tô An Hi nhét cán ô vào tay Từ Úc, hai người cùng đứng dưới vòm ô nhìn đối phương. Tô An Hi vẫy tay với anh: “Anh cúi đầu thấp xuống, cao quá.”

Cả người Từ Úc ướt đầm, sợ sẽ làm dính nước mưa lên người Tô An Hi nên luôn duy trì một khoảng cách nhất định với cô, tới mức sau lưng anh vẫn còn bị nước mưa tấp vào.

Nghe cô nói vậy, anh hơi khom lưng, cúi đầu xuống, hỏi: “Làm gì?”

Vừa dứt lời, thiếu nữ giờ tay cầm khăn lên lau mặt anh một chút. Xúc cảm mềm mại mà dịu dàng chạm tới làn da, tuy cách một tầng chướng ngại vật nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay cô truyền đến.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, đôi mắt chậm rãi chớp chớp, chiếc mũi rất cao, bờ môi mềm mại hồng nhuận, làn da trắng nõn và gò má mang đỏ hây hây.

Cổ họng của anh lại không kiềm chế được mà hơi thít lại, lực nắm cán ô quá lớn khiến khớp xương trở nên trắng bệch.

“Được rồi, được rồi.” Từ Úc thẳng người lên, tiếng nói lại nặng nề không ít.

Tô An Hi không chú ý tới một chuỗi biến hóa của Từ Úc, cô hơi mấp máy môi, nhìn về phía anh rồi nói: “Em không thi Thanh Hoa nữa.”

Câu nói này khiến Từ Úc không khỏi kinh ngạc, anh dường như không cần nghĩ mà nhìn chăm chăm cô, hỏi: “Vì sao?”

“Em muốn học y, làm quân y cũng không tệ.” Tô An Hi lập tức giải thích: “Em nghĩ rồi, thật ra em cũng không thích Thanh Hoa tới mức đó. Học Thanh Hoa ra không chắc chắn sẽ có tương lai. Mà trường quân đội thì không như vậy, tương lai rất sáng lạn. Quân y cũng yêu cầu điểm cao lắm đấy.”

“Tô An Hi, Thanh Hoa là ước mơ của em, rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy?” Từ Úc kinh ngạc không thôi, đến tận lúc đó vẫn không kịp nhận ra Tô An Hi quyết định như vậy là vì anh.

Tô An Hi thấy Từ Úc như đang giận dữ thì có chút dờ khóc dờ cười, cô liếc nhìn anh rồi hỏi: “Từ Úc, có phải anh ngốc không đó.”

“Anh biết anh không thông minh bằng em. Em là học thần, anh là học tra, nhưng em có thể dừng lại nào cũng nói anh ngốc không, anh cũng có tôn nghiêm đó.” Từ Úc cực kì tức giận, anh không ngừng cố gắng thi Thanh Hoa, mà cô nói bỏ là bỏ.

“Từ Úc.” Tô An Hi thấy bộ dạng tức giận của Từ Úc thì phì cười một tiếng, vừa cười còn vừa nói với anh: “Anh không hiểu sao, ý em là em và anh đều đăng kí thi trường quân đội.”

“...” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chăm, đôi đồng tử vốn hỗn loạn dần trở nên rõ ràng, đen đặc tới lóa mắt.

Tô An Hi gật đầu khẳng định: “Em không cần anh đuổi theo bước chân của em, em có thể dừng lại chờ anh mà!”

Từ Úc nghe xong thì vẻ mặt bỗng lộ ra chút kinh ngạc mà vui mừng: “Em nghiêm túc?”

“Em đã sớm nghe chú Từ muốn anh kế nghiệp truyền thống gia đình rồi. Anh khó xử như thế, vậy em chọn giúp anh!”

“Em quyết định như thế thật? Không hối hận?” Từ Úc thận trọng xác nhận thêm một lần nữa.

Tô An Hi cười lác đác: “Thật ra em suy nghĩ lâu rồi, đã quyết định, sẽ không hối hận.”

“...” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chăm, nhìn tới mức cô thấy ngượng ngùng.

Cô âm thầm háng giọng, chính nghĩa nói với anh: “Anh đừng tưởng thi trường quân đội mà dễ, cũng khó chết đó, không loi lỏng được đâu!”

Cuối cùng, khuôn mặt Từ Úc mới tràn đầy ý cười. Anh bước lên gần thêm một bước: “Tô An Hi, anh thật muốn ôm em một cái.”

“Không muốn.” Tô An Hi chỉ chỉ vào bộ quần áo ướt nhẹp của Từ Úc.

“Thế... Về đi vậy.”

“Từ Úc.”

“Hửm?”

Từ Úc cúi đầu nhìn Tô An Hi, thiếu nữ bỗng nhiên kiễ chân lên đặt một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước lên môi anh. Chỉ “chụt” một cái, sau đó cô cấp tốc giăng lấy ô trên tay anh, vừa chạy trong màn mưa vừa hô lên: “Em về nhà trước đây.”

Khoảnh khắc vừa rồi giống như nằm mơ vậy, thiếu niên đứng trong màn mưa, đưa tay lên chạm vào cánh môi mình rồi cười như đồ ngốc...

...

Một ngày trước khi đội cứu viện trở về, đoàn thanh niên cộng sản tổ chức hoạt động phục vụ văn hóa và làm công tác tư tưởng cho những người dân gặp nạn, thật ra chính là tổ chức chiếu phim ngoài trời.

Tám giờ tối, bộ phim bắt đầu được chiếu cách điểm chữa bệnh không xa.

Trong phòng chữa bệnh tạm thời, Tô An Hi thấy y tá Vương cứ nói mãi về việc chiếu phim bên ngoài, cô biết cô ấy muốn đi xem nên nói: “Cô đi xem đi, ở đây có tôi rồi.”

Y tá Tiểu Vương gạt đầu, hấp tấp xốc rèm chạy ra bên ngoài.

Tô An Hi tiếp tục kiểm tra tình hình của người bệnh. Kiểm tra hết một lượt rồi, cô mới vén rèm đi ra ngoài. Cô đứng ở cửa phòng nhìn màn ảnh lớn cách đó không xa thì đột nhiên bị hấp dẫn.

Đại Thoại Tây Du, đây cũng là bộ phim năm đó bọn họ xem ở nhà Từ Úc. Mỗi người bọn họ xem xong đều ôm bụng cười nắc nẻ.

Hôm đó, lúc cô vào nhà bếp lấy đồ uống thì bị Từ Úc chặn ở cửa, anh nói với cô: “Anh muốn em cam đoan một chuyện.”

Cô hỏi: “Cam đoan gì?”

“Nếu anh thi đỗ Thanh Hoa, em phải đồng ý làm bạn gái anh.”

“Được!”

...

Sau 14 năm xem lại Đại Thoại Tây Du, cô lẳng lặng ngồi ở hàng cuối cùng rồi khóc như một đứa ngốc.

Phim vẫn là bộ phim ấy, chuyện xưa vẫn như vậy, chỉ có người xem phim đã trưởng thành. Mà người năm đó muốn cô cam đoan nay lại không thấy đâu.

Bà vai bỗng nhiên nặng trĩu, Tô An Hi quay sang nhìn thì thấy trên vai mình có thêm một chiếc áo khoác huấn luyện rắn rì.

“Không qua xem sao?” Từ Úc bước thêm một bước, đứng sòng vai với cô, mắt anh cũng nhìn về phía màn ảnh lớn.

Tô An Hi cười nhạt lắc đầu: “Không cần, đứng đây cũng xem được.”

“Vẫn là phim trước kia hay.” Từ Úc cảm khái.

“Ừ, Châu Tinh Trì là một thiên tài. Rõ ràng là bi kịch, lại có thể dùng phương thức của hài kịch để diễn được. Cảnh giới cao nhất của hài kịch không phải bi kịch sao?” Tô An Hi nói lời tràn đầy cảm xúc.

Hai người đều nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, Chí Tôn Bảo không chịu buông Từ Hà tiên tử, vòng kim cô trên đầu lại ngày càng thít chặt vào.

Bên tai cô bỗng vang lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông: “Anh muốn em cam đoan một chuyện.”

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chờ anh trở về

Biên tập: Bột

Anh muốn em cam đoan với anh một chuyện.

Vẫn hoàn cảnh ấy, vẫn câu nói ấy nhưng khoan thai tới chậm. Có điều giờ đây, giữa bọn họ lại là năm tháng dài đằng đẳng nhuộm đầy bụi bặm thời gian.

Phải gần 10 năm rồi nhỉ? Vậy mà vẫn nhớ kỹ không sót một chữ.

Năm đó là thiếu niên bá đạo lại đương nhiên, nói ra lời nhiệt liệt thuần túy.

Bây giờ là người đàn ông lạnh lùng mà bình tĩnh, lời nói ra nhàn nhạt nhưng lại thâm sâu không lường được.

“...” Tô An Hi chuyển mắt nhìn về phía Từ Úc.

Từ Úc nhìn chằm chằm khuôn mặt bị ánh đèn hắt lên nửa sáng nửa tối của Tô An Hi. Đôi mắt kia vẫn lấp lánh như thế, nhưng lại thêm vẻ trầm định tới lạ thường.

Anh cong môi cười khế: “Thế mà không dọa được em.”

“Quen anh nhiều năm như vậy, em vẫn còn xác nhận được câu nào là thật, câu nào là giả.” Tô An Hi giả vờ trấn định, quả nhiên là lời nói bừa.

Hai người liếc nhau, sau đó cùng nhanh chóng nhìn về phía màn ảnh lớn ở phía xa. Bên tai họ là bài hát hứa yêu trọn đời, bài hát ấy đã khiến rất nhiều người rơi lệ.

Từ Úc nhìn mặt bên của Tô An Hi, bỗng nhiên anh đưa tay xoay vai cô lại.

Anh cup mắt nhìn cô, không giống như đang đùa: “Vậy cần nhắc một câu nữa.”

Lần này Tô An Hi thấy tim mình nảy lên nhiều lần: “Câu gì?”

“Anh vẫn còn yêu em.” Mỗi câu mỗi chữ vang lên như búa rền, từng chút từng chút gõ vào trái tim Tô An Hi, đầu óc cô ong ong lên từng hồi.

Tô An Hi: “...”

“Bác sĩ Tô.”

“Lão Từ.”

Một nam một nữ không hẹn mà lên tiếng, phá vỡ bầu không khí mầu chột lúc bấy giờ.

Cùng thời gian đó, một nam một nữ này cũng chạy tới trước mặt bọn họ.

Y tá trực ban nói với Tô An Hi: “Bệnh tình của giường 6 chuyển biến xấu.”

Khâu Đông Viễn nói với Từ Úc: “Tham mưu trưởng tới, muốn cậu lập tức tới báo cáo.”

Tô An Hi nhìn Từ Úc, cô bỏ chiếc áo trên vai xuống bên cạnh anh. Cô không dám dừng lại mà xoay người chạy về phía phòng bệnh.

“Quấy rầy hai người rồi?” Khâu Đông Viễn thấy sắc mặt trầm tĩnh của Từ Úc thì không nhận được hỏi một chút.

Từ Úc quay đầu nhìn lại, thân ảnh của người kia đã biến mất không thấy tăm hơi. Anh vừa mặc áo khoác vào vừa nói: “Đi thôi.”

...

Trong phòng chỉ huy tạm thời, ngồi ở vị trí chính là tham mưu trưởng Hàn Khai Vân, một bên là đồng chí của cục cảnh sát, một bên còn lại là phó đội trưởng Trình Khải.

Từ Úc đứng nghiêm, chào Hàn Khai Vân: “Tham mưu trưởng.”

Hàn Khai Vân gật đầu cười, sau đó vẫy tay với Từ Úc và Khâu Đông Viễn: “Tới đây ngồi.”

Sau khi Từ Úc và Khâu Đông Viễn ngồi vào chỗ, Hàn Khai Vân mới giới thiệu hai người đối diện cho bọn họ: “Tiểu Từ, để tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là đội trưởng Trần của đội cảnh sát hình sự huyện Vọng Lư, còn vị này là đồn trưởng Lư của đồn cảnh sát thôn Bát Giác.

Ông nói xong rồi giới thiệu ngược lại về Từ Úc: “Đây là đội trưởng Từ Úc của đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phụng Tuyền chúng tôi.”

“Chào hai vị.” Từ Úc lễ phép và khiêm tốn gật đầu ra hiệu với hai người bọn họ.

“Đã sớm nghe qua danh tiếng lừng lẫy của đội trưởng Từ thuộc đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phụng Tuyền, đúng là trăm nghe không bằng một thấy!” Trần Thuật cười rồi nói tiếp: “Quả là tuổi trẻ tài cao!”

“Phải phải phải.” Hàn Khai Vân gật đầu cười, ông nhìn về phía Từ Úc rồi trở lại chuyện chính: “Là thế này, không phải trước đó các cậu cứu được một cô gái bị bắt cóc sao, có nhớ không?”

Từ Úc gật đầu: “Còn nhớ, lúc ấy bác sĩ Tô của đội điều trị đã hỗ trợ cứu người.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì thâm cúi đầu cười một tiếng. Lúc ấy anh ta không có ở đó, về sau luôn nghe được mấy người Trương Trung kể lại chuyện này. Họ khen bác sĩ Tô không thôi, anh ta thấy thật đáng tiếc!

Hàn Khai Vân ra hiệu cho đội trưởng Trần tiếp tục: “Đội trưởng Trần, phiền anh nói rõ tình hình trước mắt cho mọi người một chút.”

Đội trưởng Trần nghe xong thì hai tay tự nhiên đan vào nhau, mắt nhìn mấy vị chiến hữu vũ cảnh trước mắt, nói: “Tình hình là thế này, sau khi các đồng chí cảnh sát ở thôn Bát Giác nhận được tin báo nguy thì mau chóng tới nơi chữa bệnh tìm cô gái kia. Theo báo cáo được ghi lại, cô ấy nói mình là người huyện Vọng Lư, sau khi tan làm về nhà thì bị người ta bắt cóc. Lúc tỉnh lại đã gặp được bác sĩ Tô, còn lại thì cô ấy không biết gì cả.”

“Đồn trưởng Lư ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình nên đã kịp thời thông báo cho đại đội cảnh sát hình sự chúng tôi. Qua mấy ngày điều tra,

đó lại đúng là một số phần tử phạm tội vượt biên chúng tôi đang truy tìm. Hôm trước có người dân báo phát hiện một thi thể ở thôn Thanh Lâm. Đó là người dân trong thôn Thanh Lâm, bị một phát súng trí mạng. Vết bắn rất chuẩn, nên chắc chắn phần tử phạm tội này thừa dịp thiên tai loạn lạc rồi trốn về huyện Vọng Lư, đồng thời mang theo vũ khí có tính sát thương, là một nhân vật cực kì nguy hiểm. Chúng tôi đã bố trí trạm kiểm soát ở các cửa khẩu ra vào, nhưng không biết chính xác trong tay chúng có con tin hoặc những nhân tố không thể kháng cự khác không. Để xử lý chu toàn, chúng tôi muốn mời đội đặc chiến các anh cùng liên hợp hành động.”

Từ Úc đã nắm rõ tình hình sơ lược, có điều bây giờ bọn họ là tới cứu trợ nên không mang theo bất kì trang thiết bị tác chiến nào.

Nghĩ đến đây, anh nhìn về phía tham mưu trưởng Hàn Khai Văn.

Hàn Khai Văn càng hiểu rõ hơn Từ Úc, ông lập tức nói: “Không cần lo lắng về trang thiết bị, trước đó tôi đã báo cho trung đội trưởng của các cậu rồi.”

“Được, nói một chút về kế hoạch tác chiến đi.” Từ Úc gật đầu, sau đó nhìn về phía đội trưởng Trần: “Chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.”

Đội trưởng Trần nghe xong thì lập tức trải bản đồ địa hình của huyện Vọng Lư ra, một nhóm người mau chóng đứng vây quanh nơi đó.

“...”

...

Tô An Hi đứng ngây ra nhìn xe cứu thương rời đi trong đêm. Vừa rồi cô vã mồ hôi toàn thân, bây giờ mới cảm thấy hơi lạnh.

Bệnh nhân ở giường bệnh số 6 kia không phải ai khác, mà chính là bà cụ hôm trước nhận nhầm cô thành con gái. Về sau cô mới biết thì ra bà cụ có tiền sử bệnh tim, mấy ngày trước đột phát bệnh tim được cấp cứu thành công. Không ngờ tới hôm nay lại tái phát một lần nữa, mà tình huống lại không quá lạc quan.

Qua trao đổi, mọi người quyết định để bác sĩ ngoại khoa bảo đảm cùng lên xe, đưa bà cụ lên huyện tiến hành điều trị.

Về phần phí tổn, mọi người đều biết bà cụ lẻ loi hiu quạnh một mình, vì vậy tất cả cùng góp một phần sức của mình để quyên tiền.

Tô An Hi góp vào một phần lớn nhất.

Nhìn nơi xa trống trải và tĩnh mịch, màn vải màu trắng cô tịch treo ở nơi ấy cũng khiến núi xanh thêm loang lổ một màu.

Một trận gió thổi tới lại như con dao cứa trên mặt cô. Cô ôm chặt hai tay, đã lâu rồi không có tâm trạng khổ sở, muốn khóc như vậy.

Những ngày này bà cụ lúc thì đưa nước, lúc thì đưa com nóng canh ngọt cho cô, lúc lại kéo cô ra ngồi xuống nghỉ ngơi, rất sợ cô bị mệt. Bà mở miệng là gọi một tiếng con gái, hai tiếng con gái, khuôn mặt tươi cười ấy thật hiền hòa và đơn thuần biết bao.

Thế nhưng cô chỉ sợ bà không qua được, rồi tới cả người chăm sóc cũng không có.

Liêu Chí Bình đi ra thì thấy Tô An Hi đang chết chôn ở bãi đất trống bên ngoài điểm chữa bệnh. Anh ta âm thầm thờ dài rồi đi tới.

“Đúng là nữ kim cương dũng mãnh phi thường, không biết lạnh thật sao?” Liêu Chí Bình cố ý nói lời trêu chọc, chỉ chỉ chỗ nổi da gà trên tay cô, chắc chắc hai tiếng: “Lạnh thế này rồi còn không đi vào, cậu không muốn sống nữa sao.”

Tô An Hi dùng sức vỗ mạnh vào mặt mình, cô hít thật sâu, lúc này mới quay sang nói với Liêu Chí Bình: “Cậu mặc kệ tôi, tôi như vậy mới không muốn khóc.”

“Tô An Hi, chính cậu từng nói chúng ta là bác sĩ nhưng cũng là người. Chúng ta không có năng lực nắm giữ sinh tử của người khác trong tay. Cậu đưa tiền nhiều bệnh nhân như vậy, đã trải qua nhiều lần thế rồi, lần này cũng có thể thôi.”

Ưu điểm lớn nhất của Tô An Hi là tự áp bức bản thân mình. Khổ sở cũng được, áp lực cũng không sao, bản thân cô đều có thể điều tiết tất thảy. Thế nhưng, lần này lại không giống như thế.

Bác sĩ không thể có tình cảm với bệnh nhân, bởi một khi có tình cảm rồi sẽ rất phiền phức. Cho tới nay, Tô An Hi luôn xa cách và khách khí với bệnh nhân. Ai biết nghìn năm đạo hạnh lại đi đời nhà ma trong phút chốc thế này.

“Lão Liêu, để tôi yên tĩnh một mình, được không?” Tô An Hi khẩn thiết nói với Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình không thể làm gì khác ngoài gật đầu, sau đó nói với cô: “Đừng để bị lạnh.”

Tô An Hi cố nặn ra nụ cười: “Yên tâm, tôi sẽ không tự tạo rắc rối cho bản thân.”

“Tôi vào đây.”

“Ừm”

...

Lúc Từ Úc đi tới, từ xa anh đã thấy có người đang ngồi xổm bên ngoài điểm chữa bệnh. Lúc đến gần nhìn thì thấy là Tô An Hi.

Cô cầm một viên phấn trong tay rồi cứ thế vẽ xuống đất. Tới gần nhìn mới thấy đó là một đồng công thức toán học.

“Tô An Hi.” Từ Úc gọi một tiếng.

“...” Không có phản ứng.

“Tô An Hi.” Từ Úc đi thẳng tới trước mặt cô rồi lại gọi một tiếng nữa, lần này giọng điệu đã mạnh mẽ hơn đôi chút.

Tô An Hi thấy đôi giày màu đen đột ngột dừng trước mặt mình, lúc này mới ngẩng đầu lên, cười cười với Từ Úc: “Hết bận rồi?”

Từ Úc thấy Tô An Hi có chút không ổn, vì thế cũng ngồi xổm xuống nhìn về phía cô: “Em sao vậy?”

“Không sao!” Tô An Hi hít hít mũi vài cái, thật mẹ nó lạnh mà.

“Khi có tâm sự, em sẽ viết công thức.” Từ Úc dừng một chút, lại nhìn về phía Tô An Hi: “Lời nói kia của anh làm em khó xử?”

Tô An Hi nhìn Từ Úc, bây giờ anh đang chờ câu trả lời của cô. Mối mong của anh hơi nhếch lên, đôi mắt thâm sâu như biển kia đang nặng nề nhìn cô, nhìn tới chăm chú mà nghiêm túc.

“Không.” Tô An Hi lắc đầu.

“Anh có nhiệm vụ phải xuất phát ngay, tôi đây báo với em một tiếng.” Từ Úc nói, anh dừng một chút rồi tiếp: “Tô An Hi, đợi anh trở về, cho anh biết đáp án của em.”

Tô An Hi bị Từ Úc kéo lên, cô nhìn khuôn mặt anh tuần của anh, đột nhiên nước mắt không kiềm được nữa mà lăn rơi xuống.

Cho tới nay, cô là một thân kim cương bất bại trong miệng Liêu Chí Bình, dù có gặp chuyện gì cũng sẽ không rơi nước mắt trước mặt người khác. Cô cũng cảm thấy mình kiên cường tới đáng sợ, đáng sợ tới mức không biết yếu mềm là gì.

Nhưng thật ra không phải như vậy, thì ra trước mặt người này, cô sẽ mất đi tất cả kiên cường, chỉ còn lại yếu mềm mà thôi.

“Tô An Hi, không đến mức đó chứ? Anh đâu có ép em, em lại trả lời anh bằng nước mắt.”

“Từ Úc, anh sẽ chết sao?” Tô An Hi nghẹn ngào hỏi.

Lúc đầu Từ Úc định hóa giải bầu không khí một chút, cuối cùng câu nói này của Tô An Hi lại khiến không khí trở về như cũ.

“...” Anh không trả lời được. Mỗi lần làm nhiệm vụ đều là ẩn số, mà anh lại không muốn lừa dối cô.

“Năm đó anh cũng nói chờ anh trở lại, nhưng em chỉ chờ được di thư của anh.”

Câu nói này giống như một cây kim nhỏ, một kim rồi lại một kim đâm vào lòng người khiến nỗi đau cứ kéo dài tới vô tận.

Từ Úc chăm chú nhìn cô gái trước mắt, bộ dạng nước mắt như mưa này khiến người ta thật đau lòng. Anh không để ý gì nữa mà đưa tay kéo cô vào lòng rồi ôm thật chặt.

Anh cúi đầu, sau đó dịu dàng mà kiên định nói bên tai cô: “Chờ anh trở về.”

Nói xong, anh buông Tô An Hi ra, đưa tay sửa tóc và cười một tiếng với cô, sau đó quay người nhanh chân chạy đi.

Tô An Hi nhìn theo bóng lưng cao lớn mà rần ròi kia. Cô đưa tay lên lau khô nước mắt, sau đó tiếp tục đưa mắt nhìn bóng dáng đã bị màn đêm nhấn chìm.

Mười năm kiếp sống trong quân lữ, một thân quân trang trắng tấp mà cương nghị, một lòng bảo vệ tổ quốc.

Anh đã sớm không phải Tiểu Bá Vương năm đó phấn đấu quên mình vì tình yêu nữa rồi.

Tô An Hi thở phào một hơi, giờ đã thoải mái hơn rồi.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bác sĩ Tô kết hôn từ lâu rồi, con cô ấy còn biết đi mua nước tương

Biên tập: Bột

Sáng sớm, khi ánh nắng bao trùm lên vùng đất này, khuôn mặt của mọi người cũng tràn đầy ý cười sáng láng.

Bầu trời đầy mây mù nặng nề, sau mấy ngày mưa rào, nền trời vẫn âm trầm thêm hai ngày nữa.

Cuối cùng, ánh mặt trời yên lặng đã lâu kia phá tan sương mù, nhô lên ở đằng Đông.

Đội cứu viện đầu tiên tới đây bắt đầu lần lượt trở về, đội điều trị sẽ là nhóm thứ hai. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hôm sau họ sẽ bắt đầu rời đi.

Hôm nay có rất nhiều người dân thôn Bát Giác tiễn họ một đoạn đường, tình cảm ấm áp đó khiến người ta phải rơi nước mắt.

Giữa trưa, mấy bác trong thôn lại đưa com canh nóng hổi tới điểm chữa bệnh. Trong khoảng thời gian cứu viện này, các bác đều đem tới những tình cảm nồng ấm cho các đồng chí cứu viện, mở miệng là một tiếng “vắt và rồi”, hai tiếng “cảm tạ, cảm tạ”...

Lúc bắt đầu, tất cả mọi người còn không quen nên nhất quyết từ chối. Có điều các bác quá nhiệt tình, vì vậy bọn họ chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.

Dù sao, đồ ăn cũng hiếm hoi như vậy, mà đây lại là hương vị yêu thương và hòa thuận.

Tô An Hi ngồi ở bàn, sau đó cùng lấy com với Liêu Chí Bình, com nước rất thơm ngon.

Miệng Liêu Chí Bình còn nhai đầy com, anh ta liếc mắt nhìn Tô An Hi, sau đó cười cười: “Tình cảm cậu không tệ nhỉ!”

“Cũng được.” Tô An Hi vừa chọn đồ ăn vừa bình tĩnh nói: “Buổi sáng bác sĩ đảm bảo nói tình hình cũng coi như khá ổn định.”

“Cũng coi như?” Liêu Chí Bình không hề nghĩ ngợi mà thuận miệng nói: “Cũng coi như chính là tạm thời, là không xác định, không nói trước được điều gì.”

Tô An Hi chuyển mắt lườm anh ta: “Miệng quạ đen, cậu không thể trông chờ điềm tốt à?”

Liêu Chí Bình cười cười: “Làm bác sĩ ít mê tín đi, đây là lời cậu nói đấy.”

“Tôi nói ít mê tín, chứ không phải không thể mê tín.” Khả năng chơi chữ của Tô An Hi là tài giỏi nhất.

“Được được được, vậy tôi mong chờ điềm tốt.” Liêu Chí Bình lại tiếp tục gắp com, sau đó cười nói: “Cậu và Từ Úc đã tốt hơn rồi?”

Tô An Hi: “Không.”

Liêu Chí Bình hô lên một tiếng: “Tuồng tôi mù hả? Trong khoảng thời gian này, anh ấy được nghỉ là đến báo tin, hai người vừa nói vừa cười như thế còn bảo không?”

“Tin hay không thì tùy.”

Tô An Hi vừa dứt lời, tiếng điện thoại di động đã vang lên, trong lòng cô chợt xẹt qua một tia dự cảm không tốt. Cô buông bát đĩa xuống, lấy điện thoại ra xem thì thấy người gọi đến là bác sĩ bảo đảm.

“Bác sĩ bảo đảm.” Tô An Hi đưa di động lên tai rồi nói.

Liêu Chí Bình trông thấy vẻ mặt Tô An Hi có chút trầm xuống, bờ môi đang buông lỏng cũng hơi nhếch lên thì biết mình đúng thật là miệng quạ đen.

Quả nhiên, sau khi cúp điện thoại, Tô An Hi đứng dậy nói với Liêu Chí Bình: “Tôi về huyện Vọng Lưu trước, nơi này giao cho cậu.”

“Về thế nào?” Xe cứu thương không thể trở một mình cô qua đó. Đường xá bây giờ chưa thông, chắc chắn không thể đi được.

“Còn đội cứu viện chưa đi, tôi sẽ tự nghĩ cách.”

“Vậy cậu đi đường cẩn thận.” Liêu Chí Bình biết Tô An Hi đã quyết định thì không thay đổi được, nên chỉ có thể nói: “Mai gặp.”

“Ừ.” Tô An Hi gật đầu, sau đó nhanh chân đi vào điểm chữa bệnh lấy vật phẩm cần thiết rồi rời đi.

May mắn thay, cô đi ra thì gặp đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền sắp rời đi. Tô An Hi tìm được trung đội trưởng Chu Định Khôn, giải thích rõ tình huống nên đội trưởng Chu đồng ý.

Cả một xe chật kín các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy này cũng coi như đã quen mặt Tô An Hi, họ gặp cô thì đều sôi nổi cười nói và chào hỏi.

Tô An Hi cũng gật đầu, lễ phép đáp lại: “Ngại quá, đột nhiên có chuyện xảy ra, quấy rầy mọi người rồi.”

Mọi người lắc đầu liên tục: “Không quấy rầy, không quấy rầy.”

Có lẽ mấy ngày liên tiếp mệt mỏi tới cực hạn, các chiến sĩ đã nhanh chóng ngủ thiếp đi. Họ không cố kị cả hình tượng của mình tuy trên xe còn có một cô gái, có lẽ cũng do thực sự không chịu nổi nữa.

Thế nhưng Tô An Hi lúc đầu lên xe có chút buồn ngủ, lúc này lại không buồn ngủ chút nào.

Chu Định Khôn thấy Tô An Hi luôn nhìn điện thoại thì cười trấn an cô: “Bác sĩ Tô, đừng lo lắng quá, người hiền tự khắc sẽ gặp lành. Bà cụ sẽ không sao đâu.”

“Hi vọng là vậy.” Tô An Hi gật đầu, cong môi cười yếu ớt.

“Đúng rồi, nghe nói bác sĩ Tô và Từ Úc là bạn từ nhỏ?”

Đội ngũ của Từ Úc và Chu Định Khôn đã hợp tác nhiều lần, hai người cũng coi như biết rõ nhau.

Mọi phương diện của Từ Úc đều rất tốt, chỉ có một điểm là không hiểu phong tình. Mấy lính cứu hỏa nữ trẻ tuổi của đội bọn họ không biết bao lần mượn dịp gần gũi với anh, có điều người ta chẳng bao giờ thêm đoái hoài, cực kỳ tàn bạo.

Nhưng theo quan sát của anh ta trong khoảng thời gian này, hình như Từ Úc nói chuyện rất hợp ý với bác sĩ Tô. Anh ta thấy thật kì lạ, sao Từ Úc lại coi trọng bác sĩ Tô xinh đẹp này vậy. Về sau qua tin truyền miệng, anh ta mới biết được thì ra hai người là bạn từ nhỏ.

Tô An Hi nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, đúng vậy!”

“Tôi bảo sao mà lạ thế, lão Từ luôn không thích phụ nữ, sao có thể trò chuyện với cô được. Đúng là không gì sánh được với tình thanh mai trúc mã.” Chu Định Khôn vỗ đùi, nở nụ cười.

“Xem ra hai người rất thân quen.” Tô An Hi không khỏi hỏi thăm.

Chu Định Khôn gật đầu: “Quen chứ, đội phòng cháy chữa cháy và vũ cảnh vốn là cùng một nhà. Nhiều khi bọn tôi ra ngoài cũng có thể gặp nhau, lúc học tập gì đó cũng thường xuyên gặp mặt. Sau một thời gian gian dài, tự nhiên cũng dần quen thuộc.”

Tô An Hi: “À.”

“Tôi nghe lão Từ nói cô đã kết hôn rồi, đến đây cứu viện chắc chồng và con cô lo lắng lắm nhỉ?”

Đây là lần đầu tiên Chu Định Khôn vừa ý nữ quân y xinh đẹp dũng cảm như vậy. Về sau biết được cô là bạn từ nhỏ của Từ Úc, anh ta còn đặc biệt tới hỏi Từ Úc xem mình còn cơ hội hay không.

Kết quả Từ Úc nghiêm nghị cho anh ta biết bác sĩ Tô đã kết hôn từ lâu, con cô còn biết đi mua nước tương nữa kia.

Đến lúc đó, anh ta đã mau chóng loại bỏ suy nghĩ của mình, không còn để tâm tới những chuyện liên quan và đời tư của bác sĩ Tô nữa.

Tô An Hi nghe xong thì nhìn về phía Chu Định Khôn, cô hỏi: “Từ Úc nói tôi kết hôn rồi?”

“Phải!” Chu Định Khôn ngay thẳng trần thuật nguyên văn lời của Từ Úc: “Anh ấy nói với tôi con cô biết đi mua nước tương rồi, còn nói trông bác sĩ Tô trẻ thế mà đã là mẹ của đứa trẻ lớn như vậy...”

Tô An Hi vừa nghe vừa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của vị đội trưởng này, sau đó đột nhiên rất muốn cười là thế nào đây?

...

Cùng lúc đó, cảnh sát huyện Vọng Lưu chặn được một chiếc xe tình nghi, có điều đám tội phạm hung ác này đã khiến các chiến sĩ cảnh sát nhân dân bị thương, sau đó chạy trốn.

Sau đó, bộ chỉ huy tiếp tục được thông báo các chiến sĩ cảnh sát nhân dân đã vây đuổi, chặn đường chiếc xe tình nghi ở dưới chân núi.

Ngành cảnh sát, ngành giao thông, lực lượng cảnh sát vũ trang lập tức tiến tới gần chân núi, hoạch định kế hoạch lung bắt.

Vào thời khắc các lãnh đạo ngành chuẩn bị đưa ra mệnh lệnh, Hàn Khai Vân nhìn về phía người không nói một lời là Từ Úc. Tên nhóc này vẫn luôn nhìn bản đồ địa hình chăm chăm, lông mày anh cau lại, ánh mắt lạnh tới thấu xương.

“Đội trưởng Từ, cậu có ý kiến gì không?” Giọng của Hàn Khai Vân khiến mọi người không hện mà nhìn về phía thiếu tá duy nhất không lên tiếng trong bộ chỉ huy.

Từ Úc nghe xong thì đưa ngón tay khớp xương rõ ràng hướng về phía bản đồ, nhẹ nhàng nói: “Mọi người đều biết huyện Vọng Lưu là khu vực miền cao, mà nơi đám nghi phạm chạy trốn vào là cánh rừng trên ngọn núi này. Ở đây địa hình dốc đứng, bất lợi cho việc lục soát và tác chiến, có điều lại rất thích hợp cho việc ẩn thân.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người bưng tỉnh. Bọn họ chỉ đặt trọng điểm vào việc bố trí cửa ải và hành động lùng bắt, mà không chú ý đến vấn đề địa hình.

Đúng như Từ Úc nói, trong huyện Vọng Lưu là núi non trùng điệp, địa hình rất phức tạp. Ở đó có rất nhiều lối rẽ đường núi, núi cao dốc đứng đường đột, đúng là sẽ hạn chế trong việc truy bắt. Nếu mù quáng phái lực lượng cảnh sát địa phương lên núi lục soát, chưa nói tới việc tốn thời gian, mà có thể sẽ rút dây động rừng với đám nghi phạm.

Thanh danh của đội trưởng Từ đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền đối với phó cục trưởng cục cảnh sát huyện Vọng Lưu cũng như sấm dội bê tai. Đặc biệt là những nhiệm vụ anh từng chỉ huy hành động chưa từng thất bại lần nào, chiến thần bất bại chính là để tả anh.

Ông ta vốn cho rằng đội trưởng Từ này lợi hại ở năng lực tác chiến. Có điều bây giờ xem ra, đôi câu của anh đã cho thấy anh là người có tầm nhìn xa trông rộng.

“Đội trưởng Từ có đề nghị gì.” Phó cục trưởng hỏi.

Từ Úc nói bốn chữ: “Vây ba bỏ một.”

Hàn Khai Vân hơi che miệng ho khẽ, sau đó liếc mắt nhìn Từ Úc: “Cụ thể một chút.”

“Ý ngoài mặt chữ, vây ba hướng ra vào, chừa lại một đường để bố trí mai phục. Vì ngọn núi này có rất nhiều lối rẽ đường núi, nên tôi cảm thấy đội đặc chiến chúng tôi có thể hành động đan xen với đội cảnh sát hình sự. Nếu gặp lối rẽ thì phân nhỏ đội ra rồi tiếp tục, một khi phát hiện được kẻ tình nghi có thể kịp thời bắt giữ. Nếu không nắm chắc phần thắng có thể dùng bộ đàm liên hệ với tiểu đội ở gần đó, sau đó hợp lực dẫn dụ chúng tới khu vực chỉ định, trước sau chặn đường bắt sống tất cả.”

Giọng của Từ Úc trầm thấp mà bình tĩnh, mọi người nhìn vị thiếu tá trẻ tuổi này thì không khỏi cười một tiếng.

Anh đây là bắt rùa trong hũ, để kẻ tình nghi chấp cánh cũng khó thoát.

Kết hợp với kiến nghị của Từ Úc, bọn họ cùng nghiên cứu thảo luận một kế hoạch đặc biệt. Sau khi đạt được tiếng nói chung, tất cả đều hăng hái nhảy khỏi xe chỉ huy, bước về phía đội ngũ của mình.

Từ Úc nện bước nghiêm chỉnh đi tới trước mặt các đội viên, anh giải thích về nhiệm vụ lùng bắt trên núi và những điểm cần chú ý với họ.

Dứt lời, anh ngừng lại một chút, tiếng nói như chuông lớn: “Có gì không hiểu không?”

“Không có.” Các chiến sĩ đồng thanh trả lời, tiếng vang như xuyên thủng tầng mây.

Từ Úc nhìn qua từng đội viên, tất cả các chiến sĩ đều đội mũ chống đạn, trên người mặc áo giáp chống đạn, tay cầm súng trường tấn công (1), ngẩng đầu đứng thẳng như tùng bách.

(1) Súng trường tấn công là một thuật ngữ gần tương đương Assault Rifle trong tiếng Anh, dùng để chỉ loại súng trường có thể bắn theo nhiều chế độ khác nhau, sử dụng loại đạn trung gian. Đây là phân loại súng được hình thành định nghĩa tại Nga trong chiến tranh thế giới thứ nhất.

“Toàn thể các chiến sĩ đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền.”

“Có.”

“Xuất phát.”

“Rõ.”

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Con tin gồm một người bệnh và một bác sĩ nữ

Biên tập: Bột

Trong núi rừng tĩnh mịch quý đi, ánh nắng xuyên thấu qua tán lá vụn vặt rồi chiếu xuống đất. Trên đỉnh đầu là những tiếng kêu quẩn quanh của chim chóc, những âm thanh này cực kỳ rõ ràng, còn như có tiếng vọng.

Từ Úc và Khâu Đông Viễn dừng chân tại chỗ, hai người nhìn nhánh đường mở rộng trước mắt rồi liếc nhìn đối phương. Trong mắt họ là mấy phần hiểu rõ, đây là muốn phân tổ để hành động.

Trước đó cũng đã chia thành 3 tổ nhỏ rồi, ngọn núi này có rất nhiều ngã rẽ đường núi.

Từ Úc dẫn một đội, Khâu Đông Viễn dẫn một đội rồi tiếp tục rảo bước về phía trước.

...

Lúc Tô An Hi chạy tới bệnh viện huyện Vọng Lưu thì bà cụ đang được cứu chữa.

Lúc này Tô An Hi đang đứng bên ngoài phòng cấp cứu rồi nhìn cánh cửa lớn kia. Trước kia luôn là cô ở bên trong, nhưng bây giờ lại bị nhốt ở bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm thụ của người nhà bệnh nhân, chính là cảm giác không thể làm gì, chỉ có thể bất lực ấy...

Thời gian vẫn cứ trôi qua từng phút từng giây, mỗi phút đồng hồ trôi qua đều dày vò người ta.

Cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng từ từ mở ra, bác sĩ đảm bảo kéo khẩu trang xuống rồi âm thầm lắc đầu: “Vào đi, bà ấy muốn gặp cô lần cuối.”

Tô An Hi mặt không biểu cảm mà nhìn bác sĩ đảm bảo, hai tay cô cứ nắm chặt rồi lại buông lỏng, cứ buông lỏng rồi lại nắm chặt, cánh môi như bị nhựa cao su dính chặt vào, cổ họng cũng thắt chặt tới mức không phát ra được âm thanh nào.

Cô chỉ có thể gật đầu rồi đi vào.

Trước mắt là một khoảng trắng lóa, những chùm nắng ngoài cửa sổ kia trùng hợp chiếu vào đầu giường như những nấc thang lên thiên đường vậy.

“Bác sĩ Tô.” Ánh mắt bà cụ đã hơi rệu rã, bà mỉm cười hiền hòa nhìn Tô An Hi: “Lần này tôi không nhận nhầm nữa rồi.”

Tô An Hi cố gắng nhếch miệng rồi đi qua, cô ngồi xổm trước giường bệnh của bà. Cô cầm đôi tay già nua thô ráp như vỏ cây ấy, mạch máu trên tay bà gồ lên, lớp da vừa vàng vừa xám có rất nhiều vết nứt và nếp uốn nhưng lại cực kỳ ấm áp.

“Không nhận nhầm, nhưng cháu cũng có thể là con gái bác.” Tô An Hi vẫn luôn cười nhẹ nhàng, cô đáp lại bà bằng giọng điệu dịu dàng.

Bà cụ nở nụ cười, đột nhiên bà phấn chấn lên rất nhiều: “Tôi và người bạn già tới lúc cao tuổi rồi mới có con, người ngoài đều cười tôi trai già nhà ngọc. Con gái tôi rất ngoan ngoãn, học cũng giỏi, tốt nghiệp đại học xong rõ ràng có thể tới thành phố lớn nhưng vì bà già như tôi nên con bé lại về quê lập nghiệp. Ai biết ông trời lại bắt nó ra đi trước tôi chứ.”

Tô An Hi lặng lẽ nhìn bà cụ. Cô biết bà có rất nhiều điều muốn nói nên không quấy rầy bà.

“Lúc sau bị lẫn rồi nên nhận nhầm cháu là con gái, khiến cháu bận lòng rồi.”

“Không đâu, không đâu ạ...” Mũi Tô An Hi cũng cay cay, giọng cô nghẹn lại như bị cầm.

Bà cụ đưa tay vỗ lên mu bàn tay của Tô An Hi, bà ho khan rồi cười nói: “Tốt quá rồi, cháu là một cô gái tốt, thực sự rất tốt. Có cháu ở đây, ít nhất trước khi ra đi bác sẽ không phải lẻ loi một mình.”

Tô An Hi gật đầu, hốc mắt cũng dần đỏ lên: “Không đâu, bác có cháu rồi, cháu là con gái của bác!”

“Aiz...” Đôi mắt tràn ngập nước của bà cụ nhìn Tô An Hi: “Có thể gọi bác một tiếng mẹ không?”

“Mẹ.” Tô An Hi không do dự gọi một tiếng, nước mắt của cô cũng theo đó mà rơi xuống, nhưng trên khuôn mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ.

“Ông bạn già, con gái, hai người tới rồi...” Bà cụ đột nhiên bỏ qua Tô An Hi mà nhìn về phía sau cô, sau đó một bàn tay của bà chậm rãi giơ lên.

Vào thời khắc hấp hối sẽ có hồi quang phản chiếu (1), sau đó càng trở nên mơ hồ, cuối cùng nhịp tim sẽ ngừng đập hoàn toàn.

(1) Ngon nên khi chỉ còn một cục sáp nhỏ vô định hình mới là lúc nó cháy sáng rực rỡ nhất. Nó bốc cháy bằng toàn bộ phần thân thể còn sót lại của mình, tạo thành một ngọn lửa vút cao và có độ nóng khủng khiếp trước khi tắt phụt và hoàn toàn chìm vào bóng đêm tịch mịch. Con người cũng vậy, trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và mình mẫn lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó bằng cái tên – Hồi quang phản chiếu.

Tô An Hi nhìn đôi tay thô ráp giữa không trung đang vẫy vẫy rồi rơi xuống, bên tai cô là âm thanh chói tai của màn hình theo dõi bệnh nhân. Cô thấy tất cả các thông số trên màn hình đều trở về 0, sau đó yên lặng nhìn chằm chằm bà cụ đã sớm nhắm mắt với khóe miệng mỉm cười.

...

Sắc trời dần tối đi, mặt trời lặn ở phía Tây, nhiệt độ không khí cũng theo đó mà hạ xuống. Sự chênh lệch nhiệt độ sớm tối trong ngày cực lớn là điểm đặc thù của vùng núi.

Từ Úc đưa tay ra hiệu dừng lại rồi nói với mọi người: “Tôi ra phía trước thám thính, mọi người nghỉ ngơi chút đi.”

Trương Trung đi tới trước mặt Từ Úc: “Từ đội, cứ để tôi đi thám thính.”

“Không cần, để hai đồng chí cảnh sát ăn chút gì đi, bụng bắt ban đêm phải bảo tồn thể lực.” Từ Úc vỗ vỗ vào bả vai của Trương Trung, sau đó xoay người đi về phía trước.

Hạ Tuấn Nam uống một ngụm nước, cậu ta thấy Trương Trung đi tới thì vội hỏi: “Tiểu đội trưởng Trương, Từ đội đi đâu vậy?”

Trương Trung vừa lấy lương khô ra đưa cho hai vị cảnh sát vừa nói: “Từ đội bảo chúng ta bổ sung thể lực trước, anh ấy đi thám thính một chút rồi về.”

Ba cảnh sát vũ trang và hai cảnh sát hình sự còn đang ngồi dưới đất gặm lương khô và uống nước thì lát sau Từ Úc đã trở lại.

Hạ Tuấn Nam đưa bánh khô và nước cho Từ Úc: “Từ đội, thế nào, có phát hiện gì không?”

Từ Úc lắc đầu, anh nhận lấy nước uống một ngụm rồi mới nói với mọi người: “Phía trước có một đoạn dốc đứng, nhân lúc trời còn chưa tối phải vượt qua ngay.”

Mọi người nghe xong thì nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiến lên. Từ Úc mau chóng ăn miếng bánh khô, uống thêm mấy ngụm nước rồi đưa lại cho Hạ Tuấn Nam.

Nhóm người tiếp tục tiến lên phía trước mà không bỏ qua bất kì nẻo đường hẻo lánh nào.

Đi qua đoạn dốc đứng lại là một cánh rừng nữa. Khu vực này cũng tương đối sâu, trông có vẻ là vị trí đắc địa để ẩn thân.

Người có đôi mắt đặc biệt nhanh nhạy là Hạ Tuấn Nam luôn dò xét bốn phía. Cậu ta đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một vật khả nghi, nhưng lúc đi qua xem thì chỉ là đầu lọc thuốc lá.

Người dân ở đây thường xuyên lên núi nên hút thuốc cũng là chuyện thường tình. Có điều, cậu ta cẩn thận phân biệt rồi hưng phấn hô lên: “Từ đội, có phát hiện mới.”

Từ Úc và mấy người Trương Trung đều nhào tới, sau đó họ cùng nhìn về phía tay Hạ Tuấn Nam đang chỉ, ở đó có một đầu lọc thuốc lá nằm trơ trọi.

Trương Trung “hà” một tiếng: “Tuấn Nam, cả đường đi chúng tôi thấy rất nhiều đầu lọc thuốc lá lắm. Dân ở đây thường xuyên lên núi, hút thuốc xong tự nhiên sẽ vứt đầu lọc đi, đây mà là phát hiện à?”

Hạ Tuấn Nam thấy Từ Úc hơi mong khoe môi thì biết anh hiểu ý mình nên mới hỏi lại: “Tiểu đội trưởng Trương, anh biết thuốc lá này hiệu gì không?”

“Thằng nhóc, cậu không phải hỏi kháy tôi, chẳng nhẽ tôi lại không nhận ra thuốc hiệu gì.” Trương Trung nói xong thì tới gần xem: “Nam Kinh mà!”

Từ Úc thấy Trương Trung còn chưa ngộ ra thì đứng dậy vỗ vỗ vào vai Trương Trung: “Lần này Tuấn Nam có phát hiện thật.”

Trương Trung vẫn lơ mơ: “Sao tôi vẫn không phát hiện ra nhỉ.”

Hạ Tuấn Nam dùng cặp mắt thông minh, nhanh trí nhìn về Trương Trung: “Tiểu đội trưởng Trương, anh nghĩ thử mà xem, trên cả đường chúng ta tới đây có rất nhiều đầu lọc thuốc lá nhưng đều là loại rẻ tiền. Người dân ở nơi này vốn không có tiền hút loại thuốc kia, thế nên đầu lọc thuốc lá này nhất định do kẻ từ nơi khác vứt lại.”

“Có điều, anh lại nghĩ thêm xem, lúc đi qua sườn núi vừa rồi không cẩn thận sẽ rơi xuống vách đá ngay, người bình thường ai lại rảnh rỗi đi mạo hiểm như vậy? Không thể đúng không? Nơi rừng sâu núi hiểm này cũng đâu có kho báu gì, mà quan trọng hơn là tại sao những nơi chúng ta đã đi qua không có hiệu thuốc lá này mà cứ phải là ở đây? Như vậy ám chỉ điều gì?”

“Điều gì?” Lời này không chỉ có Trương Trung mà cảnh sát vũ trang Hoàng Vũ, rồi tới hai cảnh sát hình sự khác cũng trầm miệng một lời hỏi lại.

“Rõ ràng là chúng đang giải tỏa áp lực. Lúc mới bắt đầu chạy trốn quá áp lực nên không dám hút thuốc, bây giờ tới đây cảm thấy an toàn nên mới hút

một điều. Đây rõ ràng là nghi phạm chúng ta muốn tìm.” Hạ Tuấn Nam nói nghiêm túc khiến tất cả những người còn lại không hên mà cùng gật đầu.

“Ha ha, cậu nói có lý đấy.” Trương Trung được Hạ Tuấn Nam giải đáp thì mới tỉnh ngộ, sau đó vừa gãi gáy vừa cười nói.

Từ Úc nhìn qua mọi người một chút sau đó nói: “Chú ý đề phòng, có thể nghi phạm đang ở gần đây.”

Quả nhiên bọn họ đi thêm khoảng 500 mét nữa thì phát hiện được mấy kẻ khả nghi.

Từ Úc lập tức đưa tay ra dấu ẩn nấp, sau đó tất cả mau chóng tìm thứ có thể giúp mình ẩn thân.

Phía trước có hai kẻ cầm súng, có lẽ chúng đang gọi điện thoại vì cứ một lúc lại đi đến bên khác rồi nhìn điện thoại như đang bắt tín hiệu.

Từ Úc canh thời cơ rồi ra hiệu với Trương Trung. Trương Trung gật đầu rồi chậm rãi xê dịch tới vị trí tốt nhất cho xạ kích, sau đó ra hiệu đã vào vị trí.

Mấy người còn lại đang chờ Từ Úc ra lệnh, tùy thời chuẩn bị xông lên truy bắt.

Không bao lâu sau, Từ Úc ra hiệu, tất cả đồng loạt xông lên bắt hai tên kia đầu hàng.

Hai gã kia giơ tay lên đầu hàng, nhưng một kẻ trong số đó âm thầm muốn rút súng phản kháng thì Từ Úc đã nhanh như chớp nghiêng người, trở tay kiểm chế tay cầm súng của nghi phạm. Sau đó anh đánh một cú, khẩu súng lục trong tay gã kia mau chóng trượt xuống. Tên nghi phạm bị còng chặt tay nên chỉ có thể ở đó gào khóc.

Đúng lúc Từ Úc vừa kéo tên nghi phạm mới bị khống chế sang một bên thì có tiếng súng trầm nặng bắn vào mặt đất.

“Ẩn nấp.” Từ Úc hô lên một tiếng, sau đó mọi người mau chóng nấp vào sau thân cây lớn.

Từ Úc nhìn lại để thăm dò, tiếp đó anh giao người trong tay cho Hoàng Vũ và nhìn về phía Trương Trung ở đối diện rồi nói vào bộ đàm: “Trương Trung, yểm hộ tôi.”

“Rõ.”

Từ Úc rình thời cơ lần ra ngoài, ngay sau đó đã có tiếng súng vang lên. Quả nhiên cách đó không xa có bóng người nhón nhào, tiếng súng phá vỡ khoảng rừng khiến chim chóc ở đây bay tán loạn.

Vì tốc độ của anh rất nhanh nên mỗi lần đối phương ra tay chỉ có thể bắn tới chỗ bên cạnh người anh. Cuối cùng một tiếng súng vang lên đã kết thúc tất cả, đối phương bị trúng đạn.

Phản búng của gã đàn ông bị trúng đạn nên hắn cũng bị bắt lại cùng hai kẻ đã bị còng tay trước đó.

Từ Úc hỏi ngay: “Lão đại của chúng mày đâu?”

“Không biết.” Hai gã đó nhỏ nước bọt rồi cùng trề miệng một lời.

Từ Úc bồng cong khoe miệng, anh ngược đôi mắt đen thăm nhìn về phía hai gã đó, sau đó dùng giọng điệu như cười như không mà nói: “Ồ, thì ra có lão đại thật.”

Hai tên tội phạm lúc này mới kịp nhận ra mình bị lừa, bọn chúng cùng nhìn về phía đồng bọn đang đau đớn vì trúng đạn, một gã trong đó tức giận mà ngang ngược nói: “Chúng mày không tìm được đâu, cùng lắm thì cá chết lưới rách.”

“Thật ư?” Từ Úc dùng đầu lưỡi đâm lên quai hàm, sau đó lấy điện thoại của chúng đưa cho Hạ Tuấn Nam: “Thế mạnh của cậu.”

Hạ Tuấn Nam nhú mày cười một tiếng rồi đưa tay chào kiểu quân đội: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

...

Theo miêu tả của viên cảnh sát bị trúng đạn thì đúng là trong xe chỉ có 3 tên nghi phạm, vì thế lũ tội phạm này đã tách ra để hành động, gã được gọi là lão đại kia còn chưa sa lưới.

Sau khi xuống núi, mọi người trở lại bộ chỉ huy tạm thời. Hạ Tuấn nam vừa xuống xe đã chạy như bay vào điều tra hệ thống định vị của điện thoại.

Cảnh sát áp giải hai tên nghi phạm về tra hỏi, hai gã đó rất cứng miệng nên tạm thời chưa có thêm bất kì manh mối gì. Còn tên nghi phạm bị trúng đạn cũng được cảnh sát áp giải tới bệnh viện để cấp cứu.

Hạ Tuấn Nam mang máy tính vào phòng chỉ huy tạm thời trong đêm: “Báo cáo, đã tìm được.”

Máy tính được kết nối với màn hình lớn, sau đó các thủ trưởng đều đưa mắt nhìn nhau, vị trí màu đỏ kia không phải là bệnh viện huyện sao?

Cùng lúc đó có người báo cảnh sát bệnh viện huyện Vọng Lưu xảy ra vụ bắt cóc con tin.

Con tin gồm một người bệnh và một bác sĩ nữ.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hừ...

Biên tập: Bột

Vừa nghe đến bác sĩ nữ, tim Từ Úc đã đập dồn dập, nghe vậy thôi mà anh đã bất giác nghĩ đến Tô An Hi. Thế nhưng khi tỉnh táo nghĩ lại thì thấy đó là điều không thể, bây giờ cô vẫn còn ở thôn Bát Giác mới đúng.

Sự thật cũng đúng là như vậy, căn cứ theo báo cáo thì nữ bác sĩ bị bắt cóc kia là một bác sĩ nội trú của huyện Vọng Lư mà không phải Tô An Hi.

Tôi chạng vạng tối, cảnh sát mới đưa nghi phạm tình nghi bị bắt hôm nay tới bệnh viện huyện Vọng Lư để tiến hành cấp cứu. Vì độ nguy hiểm cực cao của tên tội phạm tình nghi và hấn lại trúng đạn quá sâu dẫn tới mất máu quá nhiều, nên tình huống không quá khả quan.

Các bác sĩ của huyện Vọng Lư cũng không dám nói chắc với ca phẫu thuật này. Cuối cùng, sau khi cảnh sát bàn bạc với người của bệnh viện thì đã đưa tới kết luận: Ca phẫu thuật này có lẽ phải cần tới mấy bác sĩ chuyên gia được đặc phái tới thành phố Phương Tuyền.

Tô An Hi tự nhiên cũng không thoát được ca này, cô cũng phải theo đó mà vào phòng phẫu thuật.

Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, vì nghi phạm tình nghi vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm nên phải đưa vào phòng bệnh đơn để chăm sóc. Hấn vẫn bị còng tay, đồng thời cũng có cảnh sát bao vây cả tầng để canh gác.

Vào lúc ban đêm an tĩnh nhất, một tiếng súng đã phá tan mọi yên bình của bệnh viện.

Hai phần tử cầm súng xông thẳng tới tầng hồi phục của bệnh viện, chúng giao chiến trực diện với các cảnh sát canh gác tại đó, cuối cùng đôi bên đều có thương vong.

Cuối cùng hai phần tử đó cũng không tiến thêm được bước nào vào phòng chăm sóc, đồng thời một tên trong đó cũng bị thương nên hai gã chỉ có thể lùi bước. Nhưng đúng lúc đó, chúng lại bắt được một bác sĩ nữ chuẩn bị chạy trốn, chúng bắt cô ấy làm bia đỡ đạn rồi rút lui vào một phòng bệnh. Mà trong phòng bệnh ấy còn có thêm hai bệnh nhân khác nữa.

Cảnh sát hình sự và cảnh sát nhân dân ở đó nhanh chóng bao vây phòng bệnh nhưng không dám xông vào mà báo cáo ngay cho cấp trên, chờ đợi tiếp viện.

Đó cũng là lúc tất cả mọi người ở phòng chỉ huy tạm thời nhận được điện thoại xin tiếp viện.

...

Tất cả đều hướng về bệnh viện huyện Vọng Lư. Trong đêm tối, đèn pha của xe cảnh sát rọi sáng cho tất cả mọi người ở đây, trừ công an, cảnh sát vũ trang còn có đội phòng cháy chữa cháy và khá nhiều nhân viên y tế cùng các bệnh nhân đang được đưa đi sơ tán.

Ở phía xa là vạch ranh giới ngăn những người dân đang muốn thăm dò xem nơi đây xảy ra chuyện gì.

Từ Úc nhảy xuống từ xe cảnh sát vũ trang, anh lệnh cho lính bắn tia vào vị trí xạ kích từ xa chờ lệnh, tiểu đội đột kích sẽ giữ nguyên vị trí chờ lệnh. Sau khi bố trí thỏa đáng, anh mới bước nhanh tới chỗ mấy vị chỉ huy.

“Tham mưu trưởng,” Từ Úc chào theo nghi thức quân đội. Anh không nhiều lời mà khuôn mặt anh tuấn vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh và tỉnh táo, đôi mắt đen kia còn thâm sâu và bén nhọn hơn cả màn đêm nơi đây.

Mọi người đang bàn bạc cách cứu viện và phương án đột kích, phó cục trưởng nhìn về phía Từ Úc: “Đội trưởng Từ, lính đội đặc chiến các cậu đột kích vào có chắc chắn giải cứu được con tin không?”

Từ Úc nhìn về phía phó cục trưởng, anh đang chuẩn bị trả lời thì trong tai truyền đến giọng nói chắc chắn “không thể ngấm chuẩn” của mấy tay lính bắn tia. Anh đáp lại vào tai nghe: “Chờ lệnh.”

Sau đó anh nói với phó cục trưởng: “Mấy phần tử cực đoan này rất giáo hoạt, chúng biết chúng ta sẽ lợi dụng bắn tia nên đã kéo hết mảnh cửa lên.

Trước mắt, các tay bắn tia của chúng ta không có cách nào để ngắm chuẩn được. Theo tình huống hiện tại thì không nên đột kích, vì cảm xúc của mấy phần tử này không ổn định, đồng thời chúng cũng rất hung hãn và nguy hiểm, nếu rút dây động rừng có thể chúng sẽ bắn chết con tin ngay lập tức.”

“Đúng vậy, chúng tôi đã bố trí cảnh sát tập kích rồi, số còn lại sẽ chi viện.” Đội trưởng Trần nhìn mọi người rồi nói: “Đây là lũ người liều mạng, nếu không đạt được mục đích chúng sẽ cá chết lười rách, cùng nhau chết chung.”

Những lời Từ Úc và đội trưởng Trần nói đều rất có lý. Dù sao lúc tới đây mọi người cũng đã hiểu rõ nguyên nhân và hậu quả của nhiệm vụ lần này rồi, vì thế với tình huống trước mắt thì không thể cứng rắn mà chỉ còn nước mềm dẻo.

Hai bên giằng co hồi lâu, người bên trong không chịu ra, người bên ngoài cũng không dám tấn công vào.

Từ Úc quay đầu gọi Hạ Tuấn Nam, cậu chàng nghe thấy anh gọi thì chạy ngay tới: “Từ đội.”

“Phó cục trưởng, biện pháp tốt nhất trước mắt là tìm người cùng chúng ta trong ngoài phối hợp. Trước lúc đó, đối phương có yêu cầu gì, chúng ta cũng sẽ đáp ứng.”

Phó cục trưởng nhìn Từ Úc, ông thấy vị thiếu tá trẻ tuổi này vẫn rất bình tĩnh nên gật đầu: “Cũng không còn cách nào khác, thử xem vậy.”

Khi tất thấy đã chuẩn bị xong xuôi, Hạ Tuấn Nam bắt đầu bấm số gọi cho đám phần tử cực đoan bên trong. Điện thoại chờ vang lên vài tiếng, bên kia đã bắt máy nhưng không nói gì.

Phó cục trưởng trầm hắng giọng rồi tiến đến trước điện thoại: “Tôi là phó cục trưởng cục cảnh sát huyện Vọng Lưu, các anh có yêu cầu gì cứ nói, chi cần không tổn hại đến con tin là được.”

Mấy kẻ bắt cóc tống tiền ở đầu điện thoại bên kia cười “ha ha”, sau đó đáp lại bằng giọng rất cuồng vọng: “Phó cục trưởng có thể tự quyết định được cơ à?”

Phó cục trưởng cười bình tĩnh: “Tôi đã có thể gọi cuộc điện thoại này cho anh, đương nhiên là có thể quyết định được. Nói đi, anh muốn thế nào?”

“Đơn giản thôi, thả em tao ra.” Quả nhiên đối phương đã đưa yêu cầu.

“Em anh là?”

“Bớt vờ vịt với ông đây đi, em tao sống hay chết tao còn không biết, tao phải nhìn thấy nó ngay lập tức!”

“Được.” Phó cục trưởng dừng một chút, ông nhanh chóng nhìn vào dòng chữ trên điện thoại Từ Úc vừa gõ rồi nói: “Em anh vừa phẫu thuật xong, chi sợ...”

“Năm phút, nếu không nhìn thấy em tao, tao sẽ lập tức giết chết một con tin.” Tiếng nói vừa dứt thì tiếng súng ở đầu bên kia đã vang lên. Tiếng súng trên lầu và trong điện thoại, cả tiếng kêu hô hoán của những người dân ngoài vạch ranh giới đồng loạt vang lên.

“Anh...”

Bên kia cười “ha ha”: “Yên tâm, phát súng vừa rồi mới bắn vào tường thôi, phát súng sau sẽ bắn vào người.”

Phó cục trưởng tiếp tục nhìn dòng chữ trên điện thoại di động Từ Úc giờ lên rồi nói theo: “Em anh bây giờ còn đang hôn mê, chi bằng chúng tôi...”

“Nói.”

“Chúng tôi sẽ cho em anh ngồi trên xe lăn, sau đó để một người đẩy vào gặp anh.”

“Phó cục trưởng, đừng có giờ trò.” Giọng người bên kia rõ ràng đã có chút hoài nghi.

Phó cục trưởng cố ý nói chậm lại: “Trong tay anh có ba con tin, tôi phải người lên là cho anh thêm một con tin. Anh nghĩ tôi có thể giờ trò gì?”

Lời này vừa nói ra, đầu bên kia đã trầm mặc thật lâu, mà mọi người bên này cũng đang chờ đợi. Bóng đêm ngày một dày đặc, dường như sau câu nói đó, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh. Thậm chí rất nhiều người dân còn che mũi bịt miệng mình rồi mới thận trọng hít vào từng đợt khí đêm.

Từ Úc nhanh chóng đánh thêm một dòng chữ trên điện thoại. Phó cục trưởng còn hơi do dự, thì đầu bên kia đã đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí an tĩnh này.

“Được, có lẽ bọn bay cũng không dám giờ trò với ông đây. Bọn bay phái một người đẩy em tao lên đây. Tao muốn người đi lên là bác sĩ nữ, ông đây cũng hiểu về y, đừng tưởng phái người giả lên là lừa được. Bọn bay cũng biết đạn không có mất rồi đấy. Bắt đầu tính thời gian từ bây giờ.”

Hắn nói xong thì dập điện thoại ngay.

Phó cục trưởng nhìn điện thoại, sau đó lại ngẩng đầu bắt đầu nói với Từ Úc: “Xem ra cách tìm người vào trong cũng không được rồi.”

Đúng là như vậy thật, Từ Úc vốn định phái một lính đặc chiến vào làm nội ứng. Ai ngờ tên kia quá giao hoạt, từng chữ của hắn cho thấy hắn thực sự không đùa chút nào, có lẽ nhiều ít gì hắn cũng biết một chút về y học.

“Bây giờ tìm bác sĩ nữ rồi gắn máy nghe trộm cho cô ấy. Cứ theo kế hoạch mà làm, tất cả đều nghe theo chỉ huy.” Từ Úc nói.

“Bị phát hiện sẽ gay to.” Phó cục trưởng biết lũ người này rất ranh mãnh, muốn lừa hắn cũng không phải dễ. Nếu thực sự chọc giận hắn rồi, như vậy chuyện lớn cũng sẽ hỏng bét.

“Hạ Tuấn Nam”

“Có, Từ đội.”

Từ Úc nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Mang theo phát minh của cậu không?”

Hạ Tuấn Nam vẫn luôn nghe anh nói, lúc nghe xong thì cười gật đầu: “Có mang.”

Cậu ta nói xong thì lấy ra một vật chi to bằng ráy tai: “Đây là máy nghe trộm bí mật, vừa nghe lén mà vẫn đối thoại được. Dù có công cụ kiểm tra cũng không tra ra được trong tai có gì.”

“Đã có thiết bị rồi, còn bác sĩ nữ thì tìm ở đâu đây?”

Đúng lúc đó đội trưởng Trần cũng gọi viện trưởng tới, mọi người đồng loạt nhìn về phía viên trưởng.

Viện trưởng đang rất bối rối, đúng là trong viện có mấy bác sĩ nữ thật, nhưng phái ai đi cũng là hại người ta mà!

Trong lúc bối rối ấy, một âm thanh trong trẻo bỗng truyền vào tai mọi người: “Đề tôi đi!”

Mọi người đều nháo nhác nhìn lại thì thấy một cô gái xinh đẹp mặc bộ quần áo phẫu thuật màu xanh lục bước tới từ khoa cấp cứu, cô vừa cời khẩu trang xuống vừa đi về phía họ.

Từ Úc trông thấy Tô An Hi thì đôi mắt càng trầm xuống, đầu lông mày anh cũng bất giác nhăn chặt lại, sao cô lại ở đây?

“Cô là?” Phó cục trưởng nhìn về phía Tô An Hi rồi hỏi.

Tô An Hi bình tĩnh cười với phó cục trưởng: “Xin chào, tôi là Tô An Hi, quân y bệnh viện vũ cảnh thành phố Du Giang.”

“Đồng chí quân y, tôi phải cho cô biết, nhiệm vụ lần này rất gian khổ và đầy rẫy nguy hiểm. Cô chắc chắn mình muốn tham gia sao?” Phó cục trưởng trịnh trọng nói rõ tính chất vấn đề với cô.

“Tôi rất chắc chắn.” Tô An Hi gật đầu khẳng định, sau đó cô liếc nhìn Từ Úc mặt không đổi sắc bên cạnh, câu tiếp theo như đang nói cho anh nghe: “Huống hồ, bản lĩnh của tôi cũng không tệ.”

“Hừ...”

Tất cả mọi người lại nhìn về phía người phát ra tiếng hừ nhẹ là đội trưởng Từ, họ vậy mà không hiểu được vì sao lúc này anh lại đột nhiên phát ra trợ từ âm thanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Lần này, đổi lại là anh chờ em trở về

Biên tập: Bột

Từ Úc vốn không để ý tới ánh mắt khó hiểu mà người khác quăng về phía mình. Còn Khâu Đông Viễn và Hạ Tuấn Nam bên cạnh anh chỉ nhìn qua một chút là đã hiểu.

Vào giờ phút này, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Đèn đường, đèn trên các tòa nhà, đèn hiệu cảnh sát đều chiếu vào Từ Úc, tạo nên những khối lập thể mơ hồ trên từng đường nét trên khuôn mặt anh.

Duy chỉ có đôi mắt sâu không thấy đáy kia là vẫn không coi ra gì mà nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Tiếng “hừ” kia không phải chế giễu mà là lo lắng, là không đành lòng.

“Đội trưởng Từ, cậu đây là có ý kiến gì sao?” Phó cục trưởng ho nhẹ một tiếng rồi hỏi Từ Úc.

Từ Úc quay đầu nhìn phó cục trưởng rồi lắc đầu, sau đó anh cực kì không đành lòng đáp: “Không có ý kiến.”

Anh do dự mấy giây rồi lại quay sang nhìn Tô An Hi, sau đó hỏi cô: “Em nghĩ kĩ rồi?”

Tô An Hi gật đầu nhẹ, cô nhìn thẳng vào mắt Từ Úc: “Nghĩ kĩ rồi, đội trưởng Từ, anh cũng biết không có ai thích hợp hơn em.”

Lời Tô An Hi nói là thật, vì thế từ lúc cô tự tiến cử mình thì mọi chuyện đã được quyết định rồi.

Vì vậy nên dù Từ Úc có lo lắng hay không đành lòng thì cũng không ngăn cản được cô. Một là vì cô nói được làm được, hai là vì giờ khắc này bọn họ đều đang mang sứ mệnh quân nhân trên vai.

Mang lá cờ đỏ năm sao quang vinh trên cánh tay, dù cho phía trước là lưới gai hay núi đao biển lửa, dầm rông hang hốc thì họ vẫn sẽ tiến lên vì nhân dân vô tội.

Phó cục trưởng cùng mấy vị lãnh đạo cục cảnh sát và tham mưu trưởng Hàn Khai Vân thấy Tô An Hi kiên định như vậy, cũng phải dùng ánh mắt khâm phục mà đối diện với sự dũng cảm và can trường của cô.

“Vây chuẩn bị đi!” Phó cục trưởng nhìn đồng hồ, đã qua một phút rồi. Sau đó ông ấy mau chóng phân phó đội trưởng Trần và viện trưởng: “Chuẩn bị xe lẫn, đẩy người lên đại sảnh.”

“Vâng, phó cục trưởng.” Đội trưởng Trần lập tức chạy đi cùng viện trưởng.

Hàn Khai Vân thấy Từ Úc không nhúc nhích thì che miệng ho một tiếng: “Đội trưởng Từ, chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

Từ Úc gọi Hạ Tuấn Nam tới rồi nhìn Tô An Hi: “Trang bị đặt thiết bị cho bác sĩ Tô.”

Nói xong, anh nhìn Tô An Hi rồi xoay người đi.

Hạ Tuấn Nam dẫn Tô An Hi tới xe chỉ huy, sau đó mở hộp đồ của mình ra lấy thiết bị nghe trộm ẩn vào trong tai Tô An Hi. Cậu ta vừa đeo cho cô vừa nói: “Lúc mới đeo vào hơi khó chịu, một lát sau sẽ đỡ hơn.”

“Cô thử lắc đầu, nhay lên và nói chuyện đi.” Hạ Tuấn Nam nhanh chóng trang bị xong cho Tô An Hi, sau đó cậu ta còn cười cười bảo cô cảm nhận một chút.

Tô An Hi làm theo bằng động tác có biên độ rất lớn, thấy máy tín hiệu bên Hạ Tuấn Nam nhận được tín hiệu rồi mới dừng lại.

Hạ Tuấn Nam lấy ra một đôi kính áp tròng rồi đưa cho Tô An Hi: “Đây là máy quay phim ẩn, có thể giúp chúng tôi thấy được tình hình bên trong.”

Tô An Hi nhận lấy, sau đó Hạ Tuấn Nam mở gương đối diện ra rồi đeo kính áp tròng lên cho cô. Tô An Hi chớp chớp mắt mấy cái rồi gật đầu: “Được rồi.”

“Xong chưa?” Từ Úc lên xe chỉ huy rồi nhìn về phía hai người, lúc này anh mới nhàn nhạt hỏi lại.

Hạ Tuấn Nam làm dấu OK, sau đó cậu ta nhìn Tô An Hi ở phía bên trái, rồi lại ngẩng đầu nhìn Từ Úc một chút. Thấy hai người họ đang nhìn nhau chăm chăm, Hạ Tuấn Nam thấy mình quá dư thừa nên đứng lên: “Em đi xuống trước.”

Từ Úc thấy Hạ Tuấn Nam nhẹ nhàng xuống xe như ma thì đi thẳng tới chỗ Tô An Hi. Anh không nói nhiều mà ra lệnh: “Cởi quần áo.”

“Hả?” Tô An Hi cúi đầu nhìn bộ đồ phẫu thuật của mình.

Từ Úc ném áo chống đạn trong tay lên bàn, trọng lượng chiếc áo khiến mặt bàn hơi rung lên.

Anh xoay người đưa lưng về phía cô nhưng không xuống xe, giọng điệu đầy từ tính khiến người ta cảm thấy rất an toàn: “Biết mặc không?”

“Biết.” Tô An Hi đứng lên, cô cũng không nói nhiều mà lập tức cởi bộ đồ phẫu thuật xuống, mặc thêm áo lót chống đạn siêu mỏng vào rồi lại mặc bộ đồ phẫu thuật lên: “Xong rồi.”

Từ Úc xoay người lại đúng lúc Tô An Hi đang đưa tay kéo vạt áo xuống. Đèn chân không bên dưới chiếu lên khiến một mảng da thịt trắng nõn của cô như phát ra ánh sáng rực rỡ.

Một giây sau, mảng da thịt đó đã bị lớp vải màu xanh lục của bộ đồ phẫu thuật che kín.

Anh đi qua choàng áo blouse trắng lên cho cô, giọng nói vẫn không đổi như cũ: “Xô tay vào.”

Tô An Hi giống như con rối được Từ Úc hầu hạ mặc áo blouse trắng. Đôi tay rộng lớn mà thon dài của người đàn ông đang sửa sang lại cổ áo cho cô, vừa sửa anh vừa trầm giọng: “Anh giấu một khẩu súng ở rãnh dưới cửa xe lăn, chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.”

“Biết rồi.”

“Biết bắn súng không?”

“Biết.”

Từ Úc cài cúc áo cho cô, sau đó ngược mắt nhìn Tô An Hi. Đèn trong xe chỉ huy rất sáng, vì vậy đôi mắt sâu sắc của người đàn ông càng thêm thâm trầm và sáng hơn. Anh nhàn nhạt mở miệng: “Em vẫn còn cơ hội đổi ý.”

“Còn 2 phút thôi.” Tô An Hi nâng tay Từ Úc lên, đầu ngón tay cô gõ vào mặt đồng hồ: “Em không có cơ hội đó.”

“Tùy cơ ứng biến, không được xúc động.” Từ Úc nhàn nhạt nói ra tám chữ này, nhưng Tô An Hi lại nghe ra sự ngưng trọng giữa từng câu từng chữ đó.

“Từ Úc.” Tô An Hi cho tay vào túi áo blouse rồi ngẩng đầu nhìn anh. Ánh đèn như đang ôm lấy từng sợi tóc lười biếng của cô, Tô An Hi cong môi cười đầy xán lạn và kiên định: “Lần này, đổi lại là anh chờ em trở về.”

Nói xong câu này, cô thu lại cảm xúc rồi bước nhanh khỏi xe chỉ huy.

Khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, đội trưởng Trần hộ tống cô vào thang máy. Trong lúc chờ cửa thang máy khép lại, đội trưởng Trần chào cô một tiếng: “Bảo trọng.”

Tô An Hi buông tay cầm xe lăn ra rồi chào lại theo kiểu quân đội. Cửa thang máy phản chiếu lại hình ảnh cô gái làm việc nghĩa không chùn bước và quả bom hẹn giờ đang hôn mê bất tỉnh trên xe lăn.

...

Tô An Hi đi tới cửa phòng bệnh đang giữ con tin, cô gõ cửa rồi nói bằng giọng điệu run rẩy: “Tôi... tôi đưa em anh... đến rồi đây.”

Trong xe chỉ huy, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào màn hình, một giây cũng không buông lỏng.

Đây là tầm nhìn của Tô An Hi. Cô vừa dứt lời chưa lâu, khóa cửa đã vang lên rất nhẹ rồi hé ra một khe hở. Sau đó, miệng súng đã ngấm thẳng vào Tô An Hi, người đàn ông lắc lắc thân súng rồi nói bằng chất giọng thô bạo: “Vào trong.”

Bên tai là tiếng đóng và khóa trái cửa, cô nhanh chóng nhìn quanh một lượt. Mọi người ở đầu bên kia cũng chuẩn xác trông thấy ở giường bệnh có hai người đàn ông mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, bên cạnh họ là một bác sĩ nữ, còn có một người đàn ông có cánh tay rí máu đang cầm súng chĩa súng vào bọn họ.

Cuối cùng, Tô An Hi đưa mắt nhìn thẳng.

Người đàn ông phía trước có thân hình cao lớn, tóc húi cua, mặt mũi là kiểu hấn có nhìn bạn một chút bạn cũng không dám gây hấn lại. Đặc biệt, hấn còn có vết sẹo xấu xí và dữ tợn kéo dài từ trên lông mày tới phần xương gò má.

“Cầm nhúc nhích.” Họng súng của người đàn ông vẫn chĩa vào Tô An Hi, sau đó hấn mau chóng ra lệnh cho đồng bọn: “Lục soát.”

Gã đàn ông tay bị thương kia nở nụ cười buồn nôn rồi tiến tới, hấn cầm súng chọc vào cằm cô để cảnh cáo: “Tao có món đồ chơi không có mắt này, đừng có động dậy đấy.”

Sau đó hấn duỗi cánh tay không bị thương ra rà soát trước sau một lượt, cuối cùng đôi tay kia còn tiện thể bóp mông cô. Tên mặt sẹo trông thấy thì nghiêm giọng quát hấn dừng lại: “Cmm lúc nào rồi mà còn muốn sờ đàn bà.”

“Xin lỗi, đại ca.” Gã đàn ông không tình nguyện thu tay lại, dù sao cảm xúc đó cũng quá thoải mái. Sau khi khôi phục lại, hấn mới tiếp tục báo cáo: “Trên người không có vũ khí.”

Lừa gạt trong lòng Tô An Hi đã đốt tới tận cổ họng, chỉ thiếu một chút nữa là bộc phát. Nhưng trên mặt cô vẫn thể hiện vẻ điềm đạm, đáng yêu, cực kì sợ sệt để chúng không đề phòng.

“Tôi... tôi đi được chưa?” Cô cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Tên mặt sẹo thấy bác sĩ nữ này sắp bị dọa tới phát khóc nên nghiêng họng súng: “Qua đó đi.”

Tô An Hi chỉ có thể làm theo, cô thận trọng giơ hai tay rồi tới ngồi xuống bên cạnh ba con tin kia.

Tên mặt sẹo ngồi xổm xuống nhìn em trai đang ngồi trên xe lăn rồi tức giận nói: “Yên tâm, anh nhất định sẽ báo thù cho cậu. Nó bắn cậu một phát, ông

đây sẽ cho người nó thùng 10 lỗ trước.”

...

Từ Úc phát lệnh cho đội kích nổ 1 từ tầng thượng xuống tầng 5 và giữa tầng 6 chờ lệnh, đội kích nổ 2 đã bao vây bệnh viện. Còn anh dẫn đầu đội kích nổ 3 đi vào qua lối phòng cháy chữa cháy và chờ lệnh ở tầng 4. Mấy tay lính bắn tỉa vẫn ở vị trí cao thích hợp cho xa kích nhất, đảm bảo một phát trúng đích.

Lúc Từ Úc nghe thấy câu “Cmn lúc nào rồi mà còn muốn sờ đàn bà” thì sắc mặt anh càng lạnh hơn, nắm tay cũng siết lại, thậm chí toàn bộ cánh tay còn nổi hết gân xanh lên.

“Lính bắn tỉa, có thể ngắm chuẩn không?” Từ Úc mở bộ đàm ra hỏi.

“Không thể.” Mấy tay súng bắn tỉa lần lượt trả lời.

Mấy người phó cục trưởng trên xe chỉ huy cũng nghe thấy hết những lời này, vì thế ông ấy hỏi Tô An Hi: “Bác sĩ Tô, có thể tìm cơ hội kéo rèm cửa ra không, để lính bắn tỉa có cơ hội ngắm chuẩn.”

Từ Úc nghe xong thì bổ sung ngay: “Bác sĩ Tô, lấy an toàn làm chủ.”

Tô An Hi nghe xong thì ngược mắt nhìn tên mặt sẹo đang nói chuyện với nghi phạm hôn mê, cả gã đàn ông đang đứng một bên híp mắt nhìn cô, sau đó cô lại nhìn tới ba người bị dọa tới run lấy bầy bên cạnh nên không dám lên tiếng.

“Sao vậy?” Tên mặt sẹo thấy đột nhiên em mình thờ khó khăn thì chuyển mắt nhìn Tô An Hi, sau đó hắn chìa súng về phía cô, trợn mắt lên hỏi: “Em tao sao thế?”

Tô An Hi đứng dậy nhìn về phía đối phương: “Có lẽ là bị biến chứng, cần cấp cứu ngay.”

Tên mặt sẹo chìa súng vào Tô An Hi và bác sĩ nữ còn lại: “Nếu em tao có mệnh hệ gì, tao sẽ cho hai chúng mày chôn cùng nó.”

Bác sĩ nữ kia bị dọa tới gần suy sụp, sắc mặt cô ấy trắng bệch, đứng cũng không đứng nổi.

Tô An Hi kéo cô ấy đang lao đảo tới, rồi tiến hành kiểm tra rất chuyên nghiệp. Sau đó cô mau chóng nhìn về phía tên mặt sẹo: “Phải đẩy anh ta lên giường bệnh, ở đó mấy kiểm tra chỉ số.”

“Tao cảnh cáo mày, đừng có giở trò.” Tên mặt sẹo tiếp tục dí súng vào huyết thái hương của Tô An Hi. Xúc cảm lạnh buốt và giọng điệu âm lãnh của hắn khiến da đầu người ta tê dại.

Tô An Hi run rẩy cúi đầu, bày ra dáng vẻ chìm sợ cảnh con: “Tôi... tôi không dám. Tôi chỉ là bác sĩ, sẽ không phân biệt người tốt kẻ xấu. Tôi chỉ phụ trách cứu người, tình trạng của em anh không được tốt lắm...”

Cũng lúc đó, gã đàn ông trên xe lăn đột nhiên co quắp như đang phối hợp với lời nói của Tô An Hi. Tên mặt sẹo rất yêu thương em mình nên mau chóng quát lên: “Cmn mày còn dám thất thần, mau lên, không cứu được người thì mày là người chết đầu tiên.”

Vào giờ phút này, bác sĩ nữ đã bị mấy gã này dọa tới mức nước mắt đầy mặt, không biết phải làm sao.

Tô An Hi rất muốn an ủi cô ấy một chút nhưng tình huống hiện tại không cho phép, nên cô chỉ có thể lôi tay bác sĩ nữ rồi gạt đầu với cô ấy: “Đừng sốt ruột, chúng ta cứu người trước đã.”

Nói xong, Tô An Hi đẩy xe lăn đến một giường bệnh, sau đó cô cùng nữ bác sĩ kia đỡ nghi phạm trên xe lăn kia nhưng cố ý giả vờ trượt tay. Tên mặt sẹo quỳnh lên, hắn thô bạo kéo Tô An Hi ra rồi tự ôm em trai mình lên giường bệnh.

Đột nhiên Tô An Hi bị một lực kéo ra phía sau nên cả người mất trọng tâm rồi ngã khụy xuống đất. Tô An Hi ngã dúi vào bên cạnh cửa sổ, trán cô đập xuống đất phát ra tiếng vang trầm đục.

Cô tiện thể kéo rèm cửa ra, sau đó chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc vằng vất tới ong ong cả lên.

Cùng lúc đó, tên mặt sẹo xoay người bước nhanh tới. Hắn nhìn chằm chằm xuống Tô An Hi đang che trán, sau đó túm cổ áo cô lên mà không thương hoa tiếc ngọc chút nào, hòng súng lạnh buốt cũng thẳng thừng chìa vào thái dương của cô.

Lời của tác giả:

Úc ca: Sờ mông vợ tôi, chìa súng vào người vợ tôi, hai chữ thôi... Chết chắc rồi.

Lão Lộ: Úc ca, tôi sửa lại một chút, kia là ba chữ.

An Hi: Giao cho tôi xử lý gã sờ mông kia! À mà, lão Lộ, Úc ca của cô đang nổi nóng, anh ấy nói hai chữ chính là hai chữ. Suyt ~~~

Ha ha ha, nốt một chương nữa sẽ kết thúc kịch bản, chúng ta có thể nói chuyện yêu đương

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Anh đỡ em, em phải đạp chết tên khốn lúc này sờ mông em

Biên tập: Bột

“Tô An Hi.” Ngón tay thon dài của Từ Úc nhấn vào tai nghe rồi thấp giọng gọi một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Những đội viên nhóm đột kích chưa bao giờ thấy đội trưởng Từ tức giận đến vậy, quanh thân anh như tản ra hơi lạnh thấu xương trước nay chưa từng có, như thể một giây sau họ có thể bị hơi lạnh này đóng thành băng.

Anh đưa tay ra hiệu, đôi mắt sâu kia giờ phút này như chú chim ưng sắc bén, đường xương hàm bên dưới cũng căng ra: “Các tiểu đội đột kích chú ý, chuẩn bị tiến công.”

“Đội trưởng Từ, bây giờ không thể tiến công được.” Phó cục trưởng ở trong xe chỉ huy nghe được lệnh này thì vỗ bàn đứng dậy, ông cũng không khống chế được giọng mà hô lên.

“Toàn thể đội viên đội đặc chiến, nghe lệnh chuẩn bị.” Từ Úc nói xong thì tắt tín hiệu liên lạc với xe chỉ huy, sau đó rút bộ đàm chiến thuật sau lưng rồi nói với tiểu đội trưởng đội đột kích: “Chúng ta đổi kênh.”

“Rõ.”

Mấy chỉ huy trong xe thấy tín hiệu đầu kia bị cắt đứt thì từng khuôn mặt nghiêm túc chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Phó cục trưởng nhìn về phía tham mưu trưởng Hàn Khai Vân, tuy tức giận nhưng lại không dám bộc phát, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Tham mưu trưởng Hàn, làm thế nào bây giờ?”

Hàn Khai Vân cũng muốn bộc phát, tên nhóc Từ Úc này trước nay không phải quá ngoan ngoãn. Tuy nhiên, mỗi lần làm nhiệm vụ, anh vẫn nghe theo lời chỉ huy, lần này vậy mà lại tự ý quyết định. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì đời này của anh cũng coi như toi luôn.

Ông ấy trầm mặt chỉ vào Hạ Tuấn Nam: “Hạ Tuấn Nam, tôi không cần biết cậu dùng cách gì, lập tức liên hệ lại với đội trưởng của cậu ngay.”

Hạ Tuấn Nam dờ khóc dờ cười, thực sự coi cậu ta là máy tính siêu cấp muốn liên lạc là liên lạc sao? Có điều, cậu ta vẫn nghe lời: “Rõ, thưa tham mưu trưởng.”

Cùng lúc đó, Tô An Hi trong phòng bệnh nghe thấy Từ Úc muốn tiến công thì đầu óc choáng váng lập tức thanh tỉnh.

Cô nhẹ giọng mở miệng: “Tôi không sao.”

Vừa dứt lời, cô hơi dùng sức chớp mắt một chút. Cô muốn lắc đầu nhưng xúc cảm lạnh buốt trên huyết thái dương kia như muốn xuyên thủng đầu cô. Vì thế, cô không dám có thêm bất cứ cử động nào nữa.

Nghe được ba chữ này, những lãnh đạo trong xe chỉ huy đang gấp gấp xoa hai tay vào nhau bỗng thở phào một hơi. Phó cục trưởng và cả tham mưu trưởng Hàn Khai Vân đều trở lại chỗ ngồi của mình.

Mà Từ Úc nghe được tiếng trả lời như muỗi kêu này thì hơi nhếch môi, rồi anh hạ tay xuống, trầm giọng nói: “Tất cả chờ lệnh.”

Ngay sau đó, bên tai anh là tiếng cười lạnh của gã đàn ông: “Ai mẹ nó hỏi mày có sao không, lại đây cho ông.”

Vừa nói xong, hắn túm lấy gáy áo của Tô An Hi, dễ dàng nhấc người cô lên rồi đẩy ngã cô về phía giường bệnh vừa rồi. Xương đùi của Tô An Hi va vào thành xe lăn khiến cô đau điếng.

Cô nhịn đau vịn vào xe lăn bên cạnh mình, sau đó nhìn về phía bác sĩ kia thì thấy tay cô ấy đang run run, vừa khóc vừa đo chỉ số cho tên nghi phạm trên giường bệnh.

Tô An Hi tiến tới hỗ trợ, mau chóng cài thiết bị cho tên nghi phạm kia. Tất cả đều có thể thấy những chỉ số trên màn hình theo dõi bệnh nhân đều không ổn định, nhất là nhịp tim hỗn loạn và huyết áp cực thấp.

“Cmn thế này là thế nào?” Tên mặt sẹo cũng nhìn ra được chỉ số dao động trên màn hình theo bệnh nhân không giống bình thường, hắn ta gất gồng chỉ vào màn hình rồi hỏi Tô An Hi.

“Nhịp tim không đều, có phải anh em bị bệnh tim không?” Tô An Hi hỏi.

Tô An Hi lập tức nhìn thấy vẻ hoang mang lóe lên trong mắt tên mặt sẹo. Hắn mau chóng tron mắt nhìn cô: “Cứu ngay cho tao, tao đã nói rồi, không cứu sống được thì mày là chôn theo đầu tiên.”

Tô An Hi cắn môi, hoảng hốt gất đầu, sau đó nhìn bác sĩ nữ bên cạnh: “Nhưng mà... Tôi... Tôi cần lấy ít thuốc. Ở đây không có thuốc, tôi đi lấy được không?”

“Giờ trò với tao đây hả?” Gã mặt sẹo nhìn về phía Tô An Hi rồi lạnh lùng cười một tiếng, vì cười nên vết sẹo của hắn càng trở nên xấu xí: “Muốn ra ngoài hả, không có cửa đâu.”

“Nhưng... em anh...” Tô An Hi chỉ vào thiết bị: “Bây giờ biện pháp nhanh nhất là để tôi đi lấy. Ở đây còn bệnh nhân và đồng nghiệp của tôi, sao tôi dám giờ trò gì.”

Tên mặt sẹo nhìn Tô An Hi, cô gái này rõ ràng rất hoảng sợ mà vẫn giả vờ bình tĩnh. Hắn lại chuyển mắt nhìn màn hình hiển thị thì thấy nhịp tim ngày càng thấp, tiếp đó lại nhìn tới bác sĩ nữ đang khóc sụt sùi kia. Hắn cầm súng chỉ vào bác sĩ nữ kia: “Mày cũng biết cần thuốc gì, mày đi đi.”

Tô An Hi đã đạt được ý định nên nhìn bác sĩ nữ rồi ra hiệu bằng mắt với cô ấy, hi vọng cô ấy có thể hiểu rõ cô đã hao tâm tổn sức đến thế nào. Cuối cùng cô dùng giọng trịnh trọng nói với cô ấy: “Nhớ kĩ, nhất định DCB.”

Từ Úc ở đầu bên kia cũng nghe được qua tai nghe, anh nghĩ về mấy chữ DCB này một lúc rồi mau chóng nói: “Hội viện phó Trương xem DCB là thuốc gì?”

Phòng chỉ huy bên kia cũng nghe được nên cho người gọi viện phó Trương tới.

Câu trả lời của viện phó Trương lại là: “Tôi theo nghề y mấy chục năm nhưng chưa nghe thấy tên thuốc này bao giờ.”

Từ Úc nghe xong thì lông mày hơi nhăn lại, rồi anh chợt nhớ trước kia Tô An Hi thích dạy họ cách nhớ tiếng Anh nhanh hơn ra sao, sau khi móc nối với cụm chữ phía trước thì mắt anh mau chóng sáng lên. Anh lập tức dặn dò: “Sau khi bác sĩ kia ra, mau chóng đưa cô ấy tới vị trí an toàn.”

Tiểu đội trưởng không hiểu rõ lắm nhưng bây giờ cũng không có cơ hội để hỏi nguyên nhân nên chỉ có thể tuân lệnh: “Rõ, Từ đội.”

Ở đầu bên này, khi tiếng điện thoại trong xe chỉ huy vang lên, tất cả mọi người như ngừng thở. Phó cục trưởng nhận điện thoại, là tên phản tử cực đoan gọi tới.

Tên mặt sẹo vừa thấy bác sĩ nữ kia đi ra đã nói: “Sau hai phút tao không thấy bác sĩ nữ kia trở lại, tao sẽ giết một con tin.”

Tô An Hi thừa dịp tên mặt sẹo đang gọi điện thì giả vờ xem bệnh cho nghi phạm trên giường, nhưng một bên lại thấp giọng thì thầm: “Chuẩn bị tiến công.”

Từ Úc cong môi cười một tiếng, sau đó sắc mặt lập tức trầm xuống rồi ra lệnh: “Các vị trí bắn tỉa, đột kích nghe lệnh, chuẩn bị hành động.”

“Mày đang nói gì?” Gã đàn ông luôn để mắt tới Tô An Hi kia thấy cô mở miệng lầm bầm thì đi đến đối diện rồi chìa súng về phía cô.

Tô An Hi giơ hai tay lên rồi lùi dần về phía sau: “Tôi không nói gì... Không nói gì cả...”

Lính bắn tỉa ở vị trí số 2 là Trương Trung, vị trí xuyên qua lỗ hờ kia có hai bóng người đang cử động. Trong ống ngắm là tên phản tử cực đoan cầm súng chĩa vào bác sĩ Tô. Dù khe hở này không lớn, nhưng đối với anh ta mà nói thì như vậy là quá đủ rồi.

Anh ta lập tức báo cáo lại: “Từ đội, đã ngắm chuẩn mục tiêu.”

“Làm gì đó?” Tên mặt sẹo cúp điện thoại vào thấy đồng bọn của hắn đang chĩa súng vào Tô An Hi nên lớn tiếng hỏi.

Cũng vào thời khắc ấy, Từ Úc nhắm mắt nín thở, thấp giọng nói với Tô An Hi: “Tô An Hi, cẩn thận.”

Ngay sau đó anh mở mắt ra, một tay vung lên như con sói đầu đàn dồn sức chờ phát động, đồng thời ra lệnh: “Hành động.”

Viên đạn từ phía xa bắn xuyên qua phòng bệnh đã chính xác bay thẳng vào mi tâm gã đàn ông đang chỉ vào Tô An Hi. Tên mặt sẹo thấy đồng bọn trúng mắt rồi ngã xuống đất thì cũng không quan tâm mà nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Hắn lập tức nhận ra mình bị lừa rồi. Hắn phần nộ giờ súng lên, không do dự mà nhắm thẳng vào Tô An Hi.

Tô An Hi xoay người một vòng, sau đó lật xe lăn ra chắn đạn.

Cô thuận tay lấy khẩu súng giấu dưới xe lăn, sau đó nhanh chóng mở chốt an toàn. Thấy tên mặt sẹo đang chĩa súng về phía con tin, cô thẳng tay nổ súng

về phía hấn nhưng hấn lại trốn được vào sau tường.

Cô quay đầu hô lên với hai người bệnh đang bị dọa sợ: “Trốn đi.”

Chớp mắt đó cũng như một trận hỗn chiến, súng trên tay cô bị tên mặt sẹo đập rơi bằng một đập, cả người Tô An Hi nhanh chóng mất hết sức lực rồi bị đối phương bóp cổ. Tay phải của cô cũng đang run lên phát đau.

Cũng chính trong những giây phút này, rất nhiều chuyện đã xảy ra. Lúc ấy, nhóm đội viên đội đặc chiến phá cửa sổ xông vào, cùng với đó là các cảnh sát, tất cả đều tiến vào bao vây tên mặt sẹo, mà Tô An Hi lại trở thành dê đội làm thịt trên tay hấn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức chính Tô An Hi cũng không biết mình bị hấn bắt lại thế nào. Thế nhưng cô có thể khẳng định một chuyện là võ nghệ của tên mặt sẹo này rất giỏi.

“Tất cả lùi ra sau ngay, nếu không tao sẽ bắn.” Lời thoại cường ép con tin kinh điển được tên mặt sẹo áp dụng. Cây súng kia thật có duyên có phận mà lần thứ ba ghì vào huyết thái thương của Tô An Hi.

Tô An Hi vừa ngước mắt đã trông thấy Từ Úc. Sắc mặt anh trầm tĩnh như biển không gợn sóng, thế nhưng cô lại nhìn thấu đôi mắt đen như dòi sông lấp biển kia.

“Thả con tin ra, mày chạy không thoát đâu.” Đội trưởng Trần cầm súng chĩa vào tên mặt sẹo rồi cảnh cáo hấn.

Tên mặt sẹo dùng sức ghì súng vào huyết thái dương của Tô An Hi: “Cùng lắm thì chết chung, có bác sĩ nữ thông minh, xinh đẹp thế này lên đường cùng ông đây cũng không lỗ.”

Từ Úc thấy tuy trán Tô An Hi sưng đỏ nhưng mặt cô vẫn cố gắng trấn định thì tay cầm súng của anh càng siết chặt hơn, bình tĩnh chờ thời cơ.

Tên mặt sẹo dừng lại một chút, sau đó dùng giọng điệu thương thức nói với Tô An Hi: “Bác sĩ, tao còn thực sự coi thường mày cơ đấy, tất cả sợ hãi của mày trước đó đều là giả đúng không? Không đi đóng phim thật đáng tiếc.”

“Mạo hiểm để chạy tới đây cứu em trai chứng tỏ anh cũng là người nặng tình, đầu hàng đi!” Tô An Hi nhàn nhạt mở miệng. Đầu óc cô văng vất vô cùng, nhưng nhất định phải kiên trì.

“Ha ha ha ha, đầu hàng, từ khi sinh ra ông đây đã không biết hai chữ đầu hàng viết thế nào rồi.” Tên mặt sẹo ngày càng cuồng vọng, cũng ngày càng dùng sức ghì lấy đầu Tô An Hi.

Đội trưởng Trần vẫn tiếp tục thuyết phục hấn, còn Từ Úc nhân cơ hội này hỏi Trương Trung: “Trương Trung, có nắm chắc không?”

Từ lúc bắt đầu, Trương Trung đã nhắm bắn vào đầu gã kia, nhưng tính toán lại thì khả năng cao sẽ ngộ thương đến bác sĩ Tô. Cuối cùng anh ta điều chỉnh vị trí bắn rồi nói: “Từ đội, với tình hình trước mắt thì chỉ có thể bắn vào cánh tay thôi.”

“Bắn vào tay cầm súng của hấn, tuyệt đối đừng làm bác sĩ Tô bị thương.” Từ Úc dặn dò.

“Rõ.” Trương Trung nhắm chuẩn rồi bóp cò súng.

“Pằng” một tiếng, tay tên mặt sẹo bị trúng đạn. Hấn thế nhưng vẫn muốn bóp cò súng, một tay khác còn liều mạng bóp cổ Tô An Hi, như thực sự muốn đưa cô đi chết chung.

Lại “pằng” một tiếng nữa, Tô An Hi chỉ thấy ù tai cùng với cảm giác đau đốn xông lên. Đầu cô ong ong lên từng hồi, bàn tay to bóp cổ cô bỗng nhiên buông lỏng, cả người cô cũng chao đảo rồi ngã xuống.

Cô giống như người rơi từ hàng nghìn mét trên không trung xuống mà không cảm nhận được lực hút của trái đất, cũng không nắm được vào thứ gì nên chỉ có thể để bản thân rơi tự do.

Cuối cùng, cô thấy mình rơi vào một vòng ôm ấm áp như thảo nguyên tự do, rộng lớn, hơn nữa còn có hương cỏ xanh nhàn nhạt.

Cô cố gắng mở to mắt, sau đó mông lung híp mắt lại để nhìn. Người đang ôm cô là một chàng hoàng tử thảo nguyên có trang bị vũ trang. Anh vẫn luôn gọi tên cô, nhưng cô lại không nghe thấy gì, dù có cố gắng mở rộng tai lắng nghe thế nào cũng không nghe thấy được.

Chờ tới lúc cô phản ứng lại được rồi mờ mịt nhắm mắt lại thì không thấy thảo nguyên nào nữa, mà chỉ còn một căn phòng màu trắng, tất cả mọi người xung quanh đều đang vây quanh lại một chỗ.

Người ôm cô càng không phải chàng hoàng tử thảo nguyên gì, mà chính là Từ Úc.

Vào thời khắc này, tất cả kí ức đều ò ạt ủa về. Cô biết rõ cô là ai? Cô ở đâu? Và cô đang làm gì?

Nhất là...

Cô đưa tay nắm lấy cổ áo huấn luyện của Từ Úc, sau đó đột nhiên nổi lên tính trẻ con mà nói với anh: “Anh đỡ em, em phải đập chết tên khốn sò mông

em lúc này.”

Nói xong, hai mắt cô nhắm lại rồi hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Vì vợ cháu ở trong đó

Biên tập: Bọt

“Tô An Hi, đừng giả vờ ngủ với anh!”

Bên tai Tô An Hi là giọng đầy ý cười của Từ Úc, cô mở mắt ra thì phát hiện mình đang ngồi trên taxi. Đầu cô gối lên đôi vai rộng rãi của thiếu niên, lúc nhìn xuống thêm chút nữa thì thấy mười ngón tay nhỏ đang đan cài với bàn tay lớn kia rồi để trên đùi mình.

Trong đêm tối và buồng xe密闭, bầu không khí mờ nhạt lẫn vào chút tia sáng chiếu sáng khuôn mặt của hai người. Nhưng cũng giống như ánh đèn kia, một giây sau khuôn mặt họ lại chìm vào bóng tối.

Mùi rượu, rất nồng.

Hô hấp, cực nặng nề.

Hôm nay là buổi cảm ơn thầy cô nên tất cả các bạn học và thầy cô giáo đều vui đùa ca hát, chiêm nghiệm vui buồn khổ đau và cảm khái những sắc thái cuộc đời trong căn phòng rộng lớn ấy.

Các thầy cô giáo bình thường luôn nghiêm túc giờ đây cũng hòa mình với học sinh, cũng trêu chọc lẫn nhau.

Ba năm này, người tự nhận là cẩn thận từng tí cũng như găm lên băng mỏng, người thì tự cho mình là thông minh lanh lợi lúc nào cũng để ý đến ánh mắt người khác, người lại tự cho rằng có thể lừa được tất cả mọi người trên đời... thật ra đều không qua được mắt các thầy cô.

Các thầy cô không phải không biết ai làm bài thi Vật Lý trong lớp Địa Lý, ai thích nhìn các bạn lớp khác trong giờ thể dục, ai thích lớp trưởng từ lớp 10, ai không có việc gì cũng tìm lớp phó học tập, ai đặt biệt danh cho các thầy cô, ai rảnh rỗi không có việc gì làm lại cá cược xem người nào thi đứng từ dưới lên... Họ không phải không biết mà mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

Hôm nay có thêm vài chén rượu rồi ca hát nên không ai kiểm chế được.

Từ Úc học một năm ở lớp này, nếu nói về tình cảm thì cũng có nhưng không nhiều. Quan trọng hơn là anh luôn tập trung vào Tô An Hi và việc học nên cũng không có quá nhiều tình cảm với các bạn học trước mắt.

Tô An Hi thì không như vậy, cô có duyên với mọi người, học hành thi “trâu bò”, mặt mũi càng xinh đẹp nên cô giáo và các bạn học đều quý mến cô, mà cô cũng yêu quý tập thể lớp này.

Vì thế cả buổi tối hôm ấy, lực chú ý của Từ Úc đều đặt trên người Tô An Hi, còn lực chú ý của Tô An Hi lại đặt vào lúc chia tay.

Đây là lần đầu tiên họ dùng thân phận người trưởng thành để dự tiệc, mà tư lượng của cô không kém cũng không quá tốt.

Lúc mới bắt đầu, cả tập thể chúc rượu cô giáo trước. Sau khi uống vài chén, bà đã bung biêng rồi dựa vào Phùng Tiểu Dao cười như kẻ ngốc.

Về sau, chủ nhiệm biết mình sắp không trụ được nữa nên mới đứng dậy, đỏ mặt nói với lũ nhỏ: “Cô nói hai câu thôi. Cô chỉ đưa các em được tới đây, các em phải tự mình bước tiếp con đường sau này. Đường này rất dài, lại nhiều cạm bẫy khiến ta chìm đắm, hi vọng các em có thể giữ được tấm lòng như thuở ban đầu.”

Bà vừa nói vừa cười, sau đó nâng chén rượu trong tay lên nói vang dội: “Cô chúc các em tiền đồ rộng mở, cả đời không cần âu lo.”

Sau khi nhìn từng khuôn mặt đầm nước mắt của học sinh, cô giáo cũng rung rung uống chén cuối rồi gọi chồng tới đón.

Mọi người vẫn còn tụ họp tiếp, Tô An Hi uống rượu xong thì vào nhà vệ sinh. Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã nhìn thấy Từ Úc cao lớn, đẹp trai đang nhàn nhả đứng dựa vào tường.

Cô cười cười rồi bung biêng định đi tới chỗ anh. Nhưng vừa đi được hai bước đã thấy một nữ sinh lớp nghệ thuật đi tới chỗ Từ Úc, trông đáng vẻ đó có lẽ là tới tỏ tình.

Tiệc cảm ơn thầy cô của lớp nghệ thuật ở lầu trên, có lẽ đây là nghe tin mà chạy xuống. Tô An Hi thấy nữ sinh mắt sáng lên khi nhìn Từ Úc thì giận không có chỗ phát tiết nên bước qua ngày.

“Này.” Sắc mặt Tô An Hi hồng nhuận mà sáng bóng, cô cười rêu rao rồi vẫy tay với nữ sinh kia, biết rõ còn cố hỏi: “Cậu uống nhiều quá nên không tìm thấy đường đây à?”

“Không phải.” Nữ sinh kia đỏ mặt, không biết là do uống rượu hay vì đang tỏ tình.

Cô ấy lác đàu rồi nhìn về phía Từ Úc bằng ánh mắt mong đợi và yêu thương: “Tôi tìm Từ Úc nói chuyện một chút.”

Tô An Hi “à” một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn Từ Úc. Tên nhóc chết dấm kia lại đang cười lơ đãng nhìn cô.

Cô lờm anh một cái. Ánh đèn trong lối đi nhỏ thật nhu hòa, trong không khí lại tràn ngập hương thơm thanh nhã. Nhưng cũng vì thế mà Tô An Hi lại càng choáng váng hơn, thế nên cô dựa hẳn vào tường rồi nói: “Tôi ở đây một lúc, hai người cứ tiếp tục.”

Sau đó bên tai cô vang lên tiếng cười khê của thiếu niên.

Tiếp đến, Tô An Hi thấy mình bị một lực kéo sang. Cô nghiêng đầu nhìn thì thấy đôi tay khớp xương rõ ràng của thiếu niên đang ôm lấy bả vai mình. Sau đó, Từ Úc nhàn nhạt nói: “Ngại quá, bạn gái tôi uống say rồi.”

Lời vừa dứt, cô đã bị Từ Úc ôm ra ngoài. Lúc đi được vài bước cô quay đầu nhìn lại vẫn thấy nữ sinh kia chưa kịp phản ứng mà sững sờ tại chỗ?

Ra khỏi tiệm cơm sang tới bờ sông bên kia, một cơn gió thổi tới khiến Tô An Hi dần thanh tỉnh. Cô đẩy Từ Úc ra rồi ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm: “Anh vừa nói em là gì của anh?”

“Bạn gái.” Từ Úc rũ mắt nhìn khuôn mặt hồng hồng và đôi mắt hoang mang của Tô An Hi rồi trả lời như lẽ ngẫu nhiên.

Mắt Tô An Hi chuyển tới chuyển lui như đang suy nghĩ. Một lúc sau cô mới cúi đầu như nghĩ kỹ chuyện gì, sau đó vừa ngước mắt lên đã nói: “Bạn trai bạn gái phải nắm tay.”

Từ Úc nghe xong thì gật đầu cười một tiếng, anh đưa tay đan vào tay Tô An Hi rồi giơ lên trước mặt cô: “Được chưa?”

Tô An Hi chăm chú nhìn độ cong tuyệt đẹp trên đôi môi mông rồi chớp mắt chớp mắt, sau đó lác đàu: “Vẫn chưa được.”

“Vậy thế nào mới được?” Từ Úc nhún vai hỏi lại, anh cũng không nghĩ Tô An Hi uống say lại đáng yêu đến thế.

Đúng lúc này, cách đó không xa có một đôi nam nữ trẻ đang đứng ngắm đèn trên sông. Ngắm được một lúc thì họ bắt đầu gặm trái gặm phải rồi gây ra động tĩnh hơi lớn, vì thế hai người cùng đồng loạt nhìn sang.

Vì chỗ của họ khá khuất nên đôi tình nhân kia không phát hiện ra có hai cặp mắt trẻ tuổi đang quan sát màn diễn của họ.

Hai người đó càng hôn càng sâu, người đàn ông còn bắt đầu động tay động chân.

Tô An Hi nhìn tới tình ba phần rượu, sau khi thấy tay người đàn ông kia vói vào trong vạt áo của người nữ thì trước mắt cô bỗng tối đen. Lúc nhận ra được thì một bàn tay to đã che kín mắt cô rồi.

Từ Úc kéo tầm mắt của Tô An Hi trở về, sau khi đi tới dưới một gốc cây bên vỉa hè mới bỏ tay xuống. Vừa bỏ xuống, Từ Úc đã thấy đôi mắt to vô tội của Tô An Hi, kết hợp với cảnh vừa nhìn thấy lúc nãy khiến anh miệng khô lưỡi đắng không thôi.

“Từ Úc.” Tô An Hi chớp mắt cực kì vô hại khiến người ta dậy lên ý nghĩ muốn bảo vệ. Giọng cô cũng nhẹ nhàng mềm mại chứ không gọn ghẽ, linh hoạt như ngày thường.

“Ừm?” Giọng Từ Úc đột nhiên chìm xuống mấy độ.

Tô An Hi kiễng chân lên, ôm cổ Từ Úc rồi híp mắt nói: “Bạn trai bạn gái phải giống như hai người vừa rồi.”

Yết hầu trên cổ Từ Úc nhấp nhô, vào lúc anh đang do dự hôn hay không hôn thì đôi môi mềm mại kia đã dán lên sau đó dừng lại, rồi hai người cứ như vậy mà em nhìn anh, anh nhìn em.

Tô An Hi đã tỉnh rượu được một nửa rồi lại thấy như có chỗ nào là lạ. Nếu giống trên TV thì hình như tình tiết không phải thế này. Cô chớp chớp mắt, sau đó định buông tay và lùi ra sau.

Lúc cô chuẩn bị buông tay ra thì eo nhỏ lại bị bàn tay to vừa rồi kéo sát lại. Lần này hai người còn kề gần sát hơn lúc nãy, cách lớp quần áo mùa hè mỏng manh họ có thể cảm nhận được đối phương.

Cảm giác hơi nóng lại dính dính mồ hôi.

Từ Úc đối trán với Tô An Hi, sau đó nở nụ cười khiến người ta mê đắm, thấp giọng mà nhẹ nhàng nói: “Việc thế này phải để anh làm.”

Vừa nói xong, môi anh đã dán vào rồi chậm rãi, thỏa thích mút lấy môi cô như đang thưởng thức món ăn mỹ vị và quý giá nhất trên đời. Sau đó, anh chậm rãi cạy mở cánh môi Tô An Hi rồi từng chút từng chút cuốn lấy đầu lưỡi của cô, khiến hương rượu giữa răng môi cô truyền sang miệng mình.

Tô An Hi suýt nữa đã tắt thở, thì ra đây mới là hôn hả?

Sau đó, toàn bộ con say của cô cũng biến mất, thay vào đó là xấu hổ không dám nhìn từ Úc. Cô cũng không nhớ cả việc mình đã lên taxi thế nào nữa.

Cô chỉ nhớ Từ Úc vẫn luôn nắm chặt, không buông tay mình, chỉ nhớ mình dựa vào vai anh ngủ rất ngon, chỉ nhớ anh hững hờ đánh thức cô bằng giọng cười nhàn nhạt và dịu dàng.

Tối hôm đó thực sự rất đẹp, gió hè lay động cành liễu bên hồ, ánh đèn trên sông tĩnh lặng mà thân nhiên, ánh trăng xinh đẹp khiến người ta động lòng, cả sao trời trên kia cũng phủ kín bầu trời đêm.

Hôm ấy là ngày họ chính thức ở bên nhau.

...

Lúc Tô An Hi mở mắt ra, khóe miệng vẫn còn ngậm ý cười. Lúc cô đánh mắt sang giường bệnh bên cạnh thì thấy một người đang ngồi cười nhìn mình. Đến lúc này cô mới kịp nhận ra bây giờ mình là bệnh nhân đang ở viện.

“Mơ thấy gì mà cười vui thế?” Liêu Chí Bình hỏi một cách giao hoạt.

Tô An Hi thấy trán như bị băng lại nên đưa tay lên sờ thử, sờ xong thì nghiêng răng hít vào một hơi. Cô không trả lời câu mơ thấy gì của Liêu Chí Bình mà hỏi lại: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Liêu Chí Bình xem đồng hồ đeo tay: “Bây giờ là 5 giờ chiều, cậu ngất đi từ tối qua, cậu tự tính đi.”

Lại nhắc đến hôm qua, những cảnh chấn động lòng người kia chợt ùa về trước mắt cô như thước phim điện ảnh, sau đó cô ngất đi trong ngực Từ Úc, sau đó thì không có sau đó nữa.

“Thế là lâu lắm rồi.” Tô An Hi lơ đãng đáp lại một câu, sau đó không nói gì nữa.

Liêu Chí Bình thấy rõ vẻ thất vọng chợt lóe lên trong mắt Tô An Hi, anh ta cười cười rồi hỏi: “Sao hả, không gặp được người muốn gặp nên thất vọng à?”

“Đại nạn không chết còn thất vọng cái gì?” Tô An Hi liếc Tô Chí Bình, sau đó nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói: “Lão Liêu, suýt nữa tôi đã âm dương cách biệt với cậu.”

“Sao không kể cậu anh dũng thế nào đi!” Giọng Liêu Chí Bình không phải khâm phục và tán dương, mà là mỉa mai: “Cậu chủ động xin tham gia mà, còn dám đầu tư đầu võ với đám phần tử cực đoan đó nữa chứ. Bây giờ còn nói âm dương với chả cách biệt với tôi, đáng đời.”

Buổi sáng Liêu Chí Bình nghe được chuyện này thì kinh hãi không thôi, anh ta vừa nghe người khác kể lại vừa oán thán: “Tô An Hi, cậu không chết đúng là mạng lớn.”

“Kệ cậu đấy.” Tô An Hi vừa tỉnh nhưng vẫn còn mệt, cô nhắm mắt lại không muốn để ý đến ai khác.

“Phải phải phải, biết tôi không đúng rồi.” Liêu Chí Bình đắp chăn cho Tô An Hi rồi nói với cô: “Anh ấy đi họp rồi, vừa mới đi xong.”

“Ừ.”

Một lát sau, Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi lại ngủ thiếp đi.

...

Ở một bên khác, Từ Úc tới họp ở bộ chỉ huy tạm thời, vì mấy hôm nay họ liên họp hành động với bên cảnh sát nên phải có buổi tổng kết.

Lúc gần kết thúc, phó cục trưởng hỏi Từ Úc: “Đội trưởng Từ, có câu hỏi này tôi nghĩ ai cũng tò mò. Sao anh lại nghĩ ra bác sĩ Tô ám chỉ việc cứu bác sĩ kia lúc cô ấy nhắc tới thuốc DCB?”

Từ Úc nghe xong thì trả lời ngay: “Thật ra cũng là đoán cả thôi, DCB vừa hay là ba chữ đầu của cụm từ Don’t Come Back.”

Mọi người nghe xong thì cực bội phục sự ẩn ý của bác sĩ Tô và đội trưởng Từ.

Sau khi họp xong, Từ Úc đi theo Hàn Khai Vân vào phòng họp đã bị mắng ngay.

“Lần này dù lập được công nhưng cũng có tội. Cậu là người rõ hơn ai hết hậu quả của việc chống lại quân lệnh. Haiz, cậu làm việc luôn cẩn trọng, không bao giờ nóng nảy, lần này là vì sao? May mà bác sĩ Tô không thua đáng mấy râu nên đã ra ám hiệu, nếu không cậu tiến công rồi có thương vong về con

tin thì tên nhóc cậu chờ mà trả lại thân quân trang này đi!”

Hàn Khai Vân nói một mạch mà Từ Úc vẫn luôn im lặng. Hàn Khai Vân nói xong thì nhìn Từ Úc: “Coi lời của tôi là gió thoảng bên tai đúng không?”

“Không dám.” Từ Úc cười nhạt rồi trả lời.

Hàn Khai Vân thấy tên nhóc này ra vẻ không có gì quan trọng thì chỉ muốn đánh cho anh một trận: “Khi nào tên nhóc cậu mới để tôi an tâm đây, nhất là chuyện chung thân đại sự của cậu nữa. Đúng rồi, tôi thấy phải cưới vợ thì cậu mới thu liễm cái tính này lại được. Khi nào về tôi tìm một cô gái cho cậu, đừng có từ chối! Tôi đánh cậu thật đấy.”

“Không cần.” Từ Úc nhìn về phía Hàn Khai Vân.

“Không được, lần này có thể nào cũng không theo ý cậu. Không nói chuyện đã đành, nhưng phải gặp một chút.” Hàn Khai Vân quyết tâm

Từ Úc dờ khóc dờ cười: “Tham mưu trưởng, thực sự không cần đâu.”

“Có phải cậu muốn ép tôi đánh cậu không?” Hàn Khai Vân giả vờ đưa tay lên.

“Không phải chú hỏi vì sao cháu xúc động à?” Từ Úc đưa tay ấn tay Hàn Khai Vân xuống, sau đó bắt đầu nhìn ông.

“Nói.”

“Vì vợ cháu ở trong đó.” Từ Úc chào Hàn Khai Vân theo kiểu quân đội: “Tham mưu trưởng, hẹn gặp lại.”

Hàn Khai Vân còn đang mù mờ với vấn đề vợ này thì Từ Úc đã đi xa. Ông thấy Khâu Đông Viên nên vẫy anh ta lại đây.

“Tiểu Khâu, hỏi cậu một chuyện?”

Khâu Đông Viên gật đầu: “Chú hỏi đi.”

“Từ Úc có đối tượng rồi à?”

“Dạ?”

Hàn Khai Vân nhìn Khâu Đông Viên rồi nói tiếp: “Tôi hỏi vì sao tối qua lại xúc động như thế, cậu ta nói vợ cậu ta ở trong đó. Trong đó có tận 2 cô bác sĩ, là cô nào?”

Khâu Đông Viên nghe xong thì chột nờ nụ cười, sau đó nói với Hàn Khai Vân: “Vây nhất định là bác sĩ xinh đẹp kia rồi.”

“Quân y Tô từ Du Giang tới?” Hàn Khai Vân cười cười, ông cũng rất thích cô gái này.

Khâu Đông Viên đi đến trước mặt Hàn Khai Vân rồi gật đầu: “Chú đừng bán đứng cháu nhé. Trộm nói cho chú biết, bác sĩ Tô này thế mà lại là tình đầu của lão Từ đấy.”

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thế nên câu trả lời của em là?

Biên tập: Bột

Cảnh mặt trời lặn thật đẹp, ráng chiều đỏ lan ra khắp đường chân trời và trải rộng nửa bầu trời. Không bao lâu sau, ánh sáng ấy dần tiêu tan và tiếp đó là đêm tối đúng giờ thế chỗ.

Vào giờ khắc này, căn phòng nào đó trong khu nội trú của bệnh viện huyện Vọng Lưu liên tiếp tràn ra tiếng cười.

Từ Úc đi qua theo tiếng cười ấy, đó không phải là phòng bệnh của Tô An Hi sao?

Anh cười nhẹ một tiếng, sau đó cũng không vội đi vào mà xoay người rẽ vào sau cầu thang.

Vì tiếng đóng cửa mà đèn cảm ứng sáng lên một lúc, sau đó lại tắt đi.

Chỗ cầu thang rẽ vào có một cánh cửa sổ, ánh trăng thướt tha, nhàn nhạt cũng chiếu vào từ cửa sổ ấy.

Từ Úc rút bao thuốc rồi lấy một điếu ra ngoài, sau đó anh đưa tay cầm bật lửa, “tách” một tiếng tia lửa đã vụt sáng. Anh khom tay che lửa rồi cúi đầu mồi thuốc lá, sau đó lập tức cất bao thuốc lá và bật lửa vào túi.

Từ Úc tựa vào vách tường trên cầu thang, anh dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp thuốc lá hút một hơi. Đầu thuốc ánh lên màu đỏ của lửa lại như làm mờ đi biểu cảm của anh. Anh rũ tay lười biếng gảy tàn thuốc, sau đó không nhanh không chậm lại tùy tiện phun ra một hơi khói.

Năm đó lúc mấy người bạn anh học hút thuốc, Tô An Hi luôn lái nhái bạn họ học cái tốt không học lại học thói xấu. Định nghĩa hút thuốc mới đàn ông vốn là lời vô căn cứ.

Thật ra Từ Úc chỉ thử một lần đã bị Tô An Hi trông thấy, biết cô không thích nên không học nữa, mãi cho tới lúc vào trường quân đội anh cũng chưa từng hút thuốc lại.

Sau này không còn liên hệ với Tô An Hi nữa, mà đúng hơn là không còn liên hệ với bất kì ai, lúc ấy cũng là lúc mỗi ngày đều phải đứng trước mũi dao ngọn gió khát máu. Trong khoảng thời gian chấn động ấy luôn phải chú ý cẩn thận, và vì áp lực quá lớn nên anh mới bắt đầu hút lại, sau rồi càng hút càng nhiều.

Buổi tối thuở ấy cũng giống hôm nay, ánh trăng ngày đó cũng sáng trong, tĩnh mịch mà quanh quệ thế này. Một mình anh ngồi bên sông câu cá, hút thuốc, ngẩng đầu ngắm trăng, trong lòng lại đều là Tô An Hi.

Mà bây giờ, cô đang ở trong phòng bệnh kia. Cô là thật, chứ không chỉ là ảo tưởng của anh nữa.

Từ Úc nhớ lại chăm chú tới mức tay bị đầu lọc thuốc sấp cháy hết liêm vào một chút, anh rũ mắt nhìn rồi thầm cười một tiếng, sau đó đến bên thùng rác đập tắt thuốc, kéo cửa đi ra ngoài.

Lúc này Tô An Hi đang giải thích vấn đề DBC, Hạ Tuấn Nam nghe xong thì liên tục giơ ngón tay cái lên lấy lòng cô. Cô thấy Hạ Tuấn Nam như thế thì cũng phải bật cười thành tiếng, sau đó cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Mấy người đều theo tiếng động mà nhìn sang. Cánh cửa dần dần mở ra, sau đó là bóng dáng người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát vũ trang anh tuấn mà rắn rỏi.

Từ Úc đứng ở cửa thì thấy hai đội viên của mình, cuối cùng ánh mắt anh khóa chặt trên mặt Tô An Hi.

Trương Trung thấy Từ Úc tới thì hỏi ngay: “Tù đội, họp xong rồi à?”

“Ừ.” Từ Úc đi tới rồi đáp lại bằng giọng trầm thấp mà tùy ý hiếm thấy.

Hạ Tuấn Nam cực thông minh nên chợt đi tới vỗ vai Trương Trung rồi nói: “Này, chỉ đạo viên tìm chúng ta có việc, đi thôi.”

Trương Trung chưa yêu đương bao giờ nên trung thực lại thần kinh thô. Anh ta sững sốt lắm, cũng không hiểu lời nói bóng gió của Hạ Tuấn Nam mà hỏi lại: “Chỉ đạo viên tìm chúng ta lúc nào? Sao tôi không biết?”

Hạ Tuấn Nam hơi cong khoe miệng, xấu hổ cười “ha ha” hai tiếng. Sau đó cậu ta liếc nhìn Tô An Hi rồi lại nhìn Từ Úc, cả hai người đều lạnh nhạt nhìn sang như đang chờ xem cậu ta diễn màn nói láo này thế nào cho tròn.

Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trương Trung: “Vừa gọi điện cho tôi, bảo tôi báo với cậu.”

Trương Trung gật đầu “à” một tiếng, sau đó nhìn Từ Úc: “Tù đội, vậy chúng tôi đi trước đây.”

Sau đó anh ta lại nói với Tô An Hi: “Bác sĩ Tô, cô nghỉ đi nhé, lúc nào rảnh bọn tôi lại tới thăm cô.”

“Cần anh thăm chắc?” Hạ Tuấn Nam kéo Trương Trung ra ngoài. Nhưng vừa đi được hai bước đã quay lại, nháy mắt với Tô An Hi: “À, bác sĩ Tô, hôm qua Tù đội nhà chúng tôi trông cô gần một ngày một đêm đấy. Đêm nay cô phải để anh ấy nghỉ ngơi cho tốt nhé!”

Từ Úc trừng mắt nhìn sang, Hạ Tuấn Nam cười hi hi hai tiếng rồi nhanh chóng túm lấy Trương Trung chạy mất, lúc ra ngoài còn cực kì cẩn thận mà đóng cửa phòng bệnh lại.

Một giây trước trong phòng còn cực kỳ náo nhiệt, một giây sau đã im ắng tới tĩnh mịch. Mà không khí đột nhiên yên tĩnh là đáng sợ nhất.

“Em...”

“Anh...”

Hai người cùng mở miệng, sau đó cũng đồng thời im lặng rồi nhìn đối phương.

“Anh còn muốn đứng ở đó à?” Tô An Hi mở miệng trước.

Từ Úc bỏ mũ lính xuống rồi ngồi trên ghế cạnh giường bệnh. Anh tiện tay để mũ lính trong hộp tủ, sau đó thấy giỏ hoa quả cạnh đó thì lấy một quả quýt rồi ngồi bóc vỏ.

Anh vừa bóc vỏ quýt vừa hỏi: “Tình lại lúc nào?”

“Chiều nay.” Tô An Hi trả lời.

“Đầu còn đau không?” Động tác trên tay Từ Úc không dừng lại, lúc anh hỏi Tô An Hi sẽ hơi ngược mắt lên nhìn cô.

Tô An Hi nhìn ngón tay thon dài của anh bóc vỏ quýt rồi trả lời: “Tạm được.”

Từ Úc bóc vỏ quýt xong thì nghe được hai chữ này. Anh ngẩng đầu thấy đôi mắt sáng ngời của Tô An Hi nên bật cười: “Đau thì đau, không đau thì không đau, tạm được là thế nào?”

“Là thế đấy.” Tô An Hi xòe bàn tay ra rồi nhíu mày, đúng lúc này Từ Úc cũng thả quýt vào lòng bàn tay cô, Tô An Hi lại nói tiếp: “Không biết đau hay không.”

Nói xong cô tách một múi quýt rồi cho vào miệng, sau đó nhíu mày đưa chỗ quýt còn lại cho Từ Úc.

Từ Úc cũng tiện tay ăn một miếng, quả quýt này hơi chua. Anh ngẩng đầu lên thì thấy Tô An Hi đang ung dung nhìn mình, lúc này anh mới bỏ chỗ quýt còn lại vào vỏ quýt hình cánh hoa, sau đó tiện tay rút một tờ giấy ra lau tay.

“Tên phản tử cực đoan bắt em trúng hai phát đạn không chết, một gã khác... Chính là kẻ đã sò soạn em...” Từ Úc ngược mắt hững hờ nhìn Tô An Hi: “Một phát đạn mất mạng, em không có cơ hội đáp chết hắn.”

Tô An Hi nghe xong thì mở mắt thật to, sau đó hỏi lại ngay: “Em... có bảo muốn đập chết hắn hả?”

Từ Úc dựa vào lưng ghế, hai tay thả lỏng đặt lên chân, đôi mắt thâm thúy rõ ràng mang vài phần chăm chú mà nhiệm ý cười nghiền ngẫm.

Anh nhìn cô rồi gật đầu: “Ừ, trước khi em ngắt đi còn tuyên bố hùng hồn lắm.”

Tô An Hi hắng giọng một cái, ngoài việc tuyên bố hùng hồn trước khi ngắt thì cô nhớ được tất cả những chuyện khác.

Nhắc lại chuyện này, cô chợt nhớ ra lúc đó Từ Úc không màng tới lệnh cấp trên mà muốn tiến công. Thêm việc Liêu Chí Bình, Hạ Tuấn Nam và Trương Trung đều nói Từ Úc đi hợp, chẳng lẽ?

“Đúng rồi, anh không sao chứ?” Cô mở miệng hỏi.

“Anh có thể có chuyện gì?” Từ Úc hỏi ngược lại.

“Anh suýt chút nữa đã trái quân lệnh còn gì, chẳng nhẽ không bị phạt?”

“Phạt chứ, chắc chắn không tránh được bị phạt rồi. Khi nào về sẽ chịu phạt, có điều...” Từ Úc vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Tô An Hi. Anh dừng một chút rồi hơi híp mắt lại, đồ người ra phía trước một chút rồi chậm rãi nói: “Nếu em đồng ý phối hợp với anh một chút thì phạt sẽ nhẹ hơn nhiều.”

Tô An Hi không hiểu lắm nên lơ lơ hỏi lại: “Em phối hợp với anh?”

Từ Úc gật đầu, sau đó đứng dậy ngồi xuống giường bệnh: “Ừm.”

“Thật à?” Tô An Hi thấy dáng vẻ này của Từ Úc thì cười thầm một tiếng. Có thể do cô đoán được điều gì nên cũng lập tức ngồi dậy. Khoảng cách giữa mặt hai người bỗng kéo gần lại, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh muốn em phối hợp với anh thế nào?”

“Có phải phối hợp thế nào cũng được không?” Từ Úc lại nhích về phía trước thêm chút nữa.

Tô An Hi cũng không tránh đi, bây giờ cô có thể xác định 100 phần trăm ý định của anh rồi. Vì thế cô mím môi cười một tiếng, sau đó nhìn anh: “Vậy anh phải cho em biết trước, có phải anh chống lại quân lệnh vì em không? Sau đó em mới cân nhắc xem có phối hợp với anh không.”

Từ Úc cong khóe miệng, sau đó dùng chất giọng trầm thấp, bình tĩnh không gợn sóng mà nói ra bốn chữ ở khoảng cách gần trong gang tấc: “Biết còn có hỏi.”

“Được.” Tô An Hi trịnh trọng gật đầu. Cô nhìn Từ Úc chăm chăm, một lúc sau mới nói tiếp: “Vậy em phối hợp với anh.”

“Tô An Hi, em biết em đồng ý chuyện này có ý nghĩa thế nào không?” Từ Úc hỏi.

Đương nhiên cô từng nghĩ tới nó có ý nghĩa thế nào. Cô sống gần nửa đời mà chỉ thích một người như thế, cũng vì người này mà phải đối mặt với nỗi đau không thể xóa nhòa, tới mức một khoảng thời gian dài sau đó cô còn say rượu tới bất tỉnh.

Cuối cùng, sau lần nhập viện cấp cứu đó, lúc tỉnh lại cô phải chịu một cái bạt tai từ người cha chưa bao giờ đánh mình. Chính lúc ấy cô đột nhiên tỉnh ngộ: Cuộc đời này đâu chỉ sống vì tình yêu, vẫn còn người thân, bạn bè, vẫn phải tiếp tục sinh hoạt mà.

Tìm chết lặng rồi, cô tự thôi miên bản thân rằng đó cùng lắm chỉ là một người từng đi qua đời mình thôi.

Trong 9 năm đó, cô luôn sống bình tĩnh mà đơn giản. Cứ làm việc chăm chỉ, sống một cách bình thản, không lo chuyện ăn chuyện mặc, cũng không hề thiếu thốn bạn bè thân thiết.

Cô cũng không cố gắng tránh những tin tức liên quan tới Từ Úc. Dù mỗi lần mọi người nhắc tới tên anh đều hết sức thận trọng, nhưng cô thực sự cảm thấy không sao cả. Cô thậm chí còn nghĩ nếu anh lại xuất hiện lần nữa, cô nhất định có thể bình tâm mà đối diện với anh.

Nào có ai đoán được, sai, tất cả đều là sai cả. Lúc gặp lại anh rồi, cô mới hiểu được việc sống bình đạm như thế cũng chỉ vì vẫn còn yêu anh. Hoặc sâu trong lòng cô vẫn cất giấu sự thật mà chính bản thân cô cũng không muốn tin là —— chờ anh.

Thật ra cô đã nghĩ nhiều từ lâu rồi, dù thời gian gấp lại không tính là dài nhưng lại trần trở không thôi.

Dù sao cũng không còn là cô gái 20 tuổi nữa, hiện giờ cô phải đối mặt với rất nhiều vấn đề hiện thực tế. Vì thế dù là việc gì cũng phải nghĩ tới nghĩ lui, cũng đã nghĩ lại cả những việc lúc trước cô cho là to lớn. Cuối cùng, đáp án là chuyện cô có thể tiếp nhận được.

Vì một lời nói, một hành động của anh luôn có thể khiến cô động lòng. Cô cũng hiểu tro tàn cô tịch nơi đáy lòng mình lại vì anh mà nhen nhóm lần nữa.

Coi như cô cứng nhắc cũng được, cố chấp hay tùy hứng cũng được, cô không muốn bản thân bỏ qua lần này để rồi tương lai phải hối hận.

Tô An Hi nghiêng đầu tiến về phía trước một chút, sau đó bờ môi cô đặt bên tai Từ Úc, dịu dàng nói: “Em cũng khiến anh nếm thử tư vị chờ đợi rồi, chúng ta coi như hòa nhau. Cuộc đời không có thêm mấy lần 9 năm để lãng phí, em không muốn đợi thêm nữa.”

Từ Úc kiên nhẫn lắng nghe. Đợi cô nói xong, anh mới chậm rãi hỏi lại: “Thế nên đáp án của em là?”

“Còn cần đáp án nữa?” Tô An Hi hỏi.

“Đến nơi đến chốn.” Từ Úc trả lời.

“Đáp án của em là...” Tô An Hi chậm rãi quay đầu rồi nhẹ nhàng cắn lên vành tai anh, lúc buông ra mới nhẹ nhàng nói: “Em hôn ba đủ rồi, anh bồi thường em nửa đời còn lại.”

Cô vừa dứt lời đã bị đôi tay có lực kia ôm chặt vào lòng. Tô An Hi cong môi cười một tiếng, sau đó cũng đưa tay ôm lại anh, hai tay cô dán chặt trên sống lưng thẳng tắp của Từ Úc.

“Bồi thường.” Anh ghì chặt hai tay: “Bồi thường cả người cho em.”

Tô An Hi gật đầu nhẹ: “Anh còn buông tay nữa, em nhất định sẽ không quay đầu.”

“Có chết cũng không buông.”

“Không được, anh không được chết, anh phải sống thật tốt.” Tô An Hi vỗ vỗ vào lưng Từ Úc như cánh cáo.

“Em nói gì cũng đúng.”

Từ Úc nói xong thì buông Tô An Hi ra, anh đưa tay lên vuốt ve mặt cô. Lòng bàn tay thô ráp vờn quanh khuôn mặt trắng nõn, bóng loáng của cô, sau đó anh còn đưa tay vén mấy sợi tóc tán mát của cô ra sau tai.

“Tô An Hi.”

Đôi mắt sắc bén của anh như nghiền đài cao nhất, càng mài càng sắc, càng mài càng thêm nồng đậm. Giọng nói của anh lại như tiếng trống chiều ồn trọng mà trầm thấp nơi chùa miếu. Trước đây anh chưa từng dùng giọng điệu như vậy để gọi tên cô.

“Ừ?” Khóe miệng Tô An Hi ngậm ý cười thật sâu, cô vẫn luôn chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt.

“Làm hòa đi!”

“Được!”

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cô gái của anh trưởng thành thật rồi

Biên tập: Bột

Tất thấy giống như cách một đời không chân thực, vậy mà một câu “Làm hòa đi” cách đây như ngàn năm lại tới một cách bất ngờ, nhưng chính câu nói ấy cũng tri âm tri kỉ lại rõ ràng, tự nhiên như vậy.

Cảm giác này như thể không phải bọn họ tách ra 9 năm, mà chỉ là một quãng thời gian khó chịu của năm đó mà thôi.

Thế nhưng dấu vết tháng năm không lừa được người, bọn họ đứng trước mắt nhau lúc này là chân thực, và cũng là những người đã bốn ba nhiều năm.

Thứ ánh lên trong mắt bọn họ không còn là thận trọng thăm dò nữa, mà là chân tình quang minh chính đại và thật lòng.

Có lẽ những người xung quanh sẽ thấy bọn họ xa cách 9 năm mà vẫn còn được như lúc trước là rất hoang đường, nhưng chính hai người lại hiểu rõ rằng họ chưa từng buông bỏ đoạn tình cảm này xuống.

Không những thế, tình cảm ấy trong mấy ngày này càng nồng đậm mà chân thành. Chúng cũng giống như những hũ rượu ủ lâu năm, càng để lâu lại càng đậm đà.

Âm cuối của chữ “được” mà Tô An Hi nói ra còn chưa gãy gọn, thì cô đã bị Từ Úc đỡ gáy rồi chuẩn xác chiếm lấy bờ môi.

Cô sững sốt hai giây mới kịp phản ứng lại, sau khi cong môi cười một tiếng thì cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Trên cơ thể người đàn ông còn vương mùi khói thuốc nhàn nhạt và hương vị mát lạnh chỉ thuộc về anh. Dù anh dùng sức không lớn nhưng vẫn cố định cô thật chặt, hai cánh môi hình cung hoàn mỹ trần trụi lẫn nhau, hơi thở vẫn vút cũng dần nóng lên.

Không phải chỉ là hôn lướt qua rồi dừng lại, mà đây là khát vọng của nam nữ trưởng thành. Đầu lưỡi anh vừa đặt lên môi Tô An Hi, cô đã chủ động hé miệng mời anh tiến vào. Hai đầu lưỡi linh hoạt xoắn chặt lấy nhau cực kỳ ăn ý.

Hương thơm dịu nhẹ của quýt trộn lẫn với vị khói thuốc trong miệng anh rồi nhiễm cả vào nhiệt độ không khí, cả độ ẩm và mật độ...

Một tay khác của anh trượt vào sau lưng áo của Tô An Hi. Từng đầu tay thô ráp quyến luyến quen lồi trên tầng da thịt non mềm của cô. Anh cảm nhận được cô đột nhiên nổi da gà vì giật mình thì cong môi cười thành tiếng.

Tô An Hi bị Từ Úc làm cho toàn thân ngứa ngáy, cô không chịu nhún nhường mà đưa tay chạm vào mái tóc ngắn của anh. Cảm nhận được xúc cảm vừa ngứa lại vừa cứng kia, cô hơi tách khỏi anh, sau đó nhẹ nhàng thờ dốc qua khe hở nhỏ giữa môi hai người: “Cứng tay quá.”

Từ Úc hơi tách ra rồi kéo tay Tô An Hi xuống, sau đó ấn chặt cô vào cổ mình, một tay khác lại luôn vào trong áo cô.

Anh cười lưu manh nhìn cô, sau đó định cúi đầu tiếp tục ngậm môi cô thì Tô An Hi lại lùi ra sau nên hôn hụt.

“Không muốn?” Tiếng nói của Từ Úc khàn khàn mà trầm đục, như thể sợ quấy rầy màn đêm đẹp đẽ này.

Tô An Hi quan sát kĩ Từ Úc, khuôn mặt anh đã nhiễm một tầng dục vọng. Giờ đây anh đã trở thành một người đàn ông thực thụ mà trưởng thành rồi.

Anh động tình, anh muốn. Dục vọng của anh cũng trắng trợn như vậy, thậm chí còn trần trụi đến mức khiến cô phải ngượng ngùng.

Cô cắn môi cười rồi hỏi: “Đêm nay anh không đi à?”

Từ Úc đưa tay véo cằm Tô An Hi rồi thấp giọng hỏi lại: “Nhớ anh lắm hả?”

“Không phải ý đó.” Dưới ánh đèn chân không, gương mặt của Tô An Hi càng lộ vẻ hồng nhuận. Cô nhẹ nhàng chớp mắt như phản xạ có điều kiện, bóng long mi chiếu lên da thịt cũng sinh động như thật. Cô nói: “Sợ lỡ việc của anh.”

“Vừa rồi trêu chọc thoải mái thế sao không sợ lỡ việc của anh?” Từ Úc hơi dùng sức nắm bóp Tô An Hi, thấy cô bị đau rồi lờm lờm mới đắc ý cười một tiếng.

Tô An Hi đưa tay nhẹ nhàng phác họa sống mũi cao của Từ Úc. Đầu ngón tay cô hơi lạnh khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn, bên tai anh là giọng nhắc nhở của cô: “Đây là bệnh viện.”

Từ Úc nghe xong mới buông cầm cô ra, nào biết vừa rũ mắt xuống một chút đã thấy “phong cảnh”.

Cổ áo bệnh nhân của cô rất rộng, xương quai xanh dưới cằm cổ nhỏ dài như ẩn như hiện, kết hợp với hô hấp của cô lại càng dụ hoặc hơn nữa.

Xuống chút nữa là khe rãnh như ẩn như hiện kia, vừa rồi suýt chút nữa anh đã chạm được tới nơi đó.

Anh muốn hoàn toàn có được cô. Có điều cô nói rất đúng, nơi này là bệnh viện, thêm việc cô bị thương nên đứng là không thể nóng vội được.

Thế nhưng đáng về thẹn thùng lại muốn ra về bình tĩnh của cô lại trêu chọc khiến lòng anh khô nóng khó nhịn.

“Cô gái của anh trưởng thành thật rồi.” Anh ngược mắt lên nhìn cô, sóng ngầm trong lòng cuộn trào mãnh liệt.

Tô An Hi ngưng tay ở chớp mũi Từ Úc rồi nhìn thẳng vào mắt anh. Cũng vì thế mà cô nhìn thấy toàn bộ cuồng phong bão táp trong đôi mắt sắc bén ấy. Anh thực sự không có ý định che giấu nội tâm của mình chút nào. Dù cô biết anh sẽ không tiến thêm bước tiếp theo, nhưng bầu không khí này vẫn khiến cô chịu không thấu.

“Trước đây đúng là không nhận ra.” Cô đỏ mặt nói với anh.

“Không nhận ra cái gì?” Giọng Từ Úc vẫn khàn khàn như cũ. Tiếng nói đặc giọng mũi của anh càng thêm gợi cảm khi đặt trong không gian tĩnh mịch của phòng bệnh này.

Tô An Hi khịt mũi coi thường: “Đúng là người làm lính, không còn giống trước kia nữa.”

Từ Úc vậy mà lại hào hứng hơn nên cười rồi hỏi ngược lại: “Sao lại không giống?”

Tô An Hi gạt đầu nhẹ rồi trêu anh: “Không hao sắc thế này.”

...

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, Từ Úc và Tô An Hi chính thức ở bên nhau. Bạn học của họ không biết gì cả, nhưng mấy người bạn chơi từ nhỏ thỉnh thoảng vẫn còn đó.

Cũng do rảnh tới nhàm nên ngày nào bọn họ cũng tán gẫu trong đại viện. Lúc thấy hai người mất qua mây lại thì đã đoán được 7 – 8 phần, vì thế họ đưa hai người ra nghiêm hình bức cung, Từ Úc và Tô An Hi cũng nhận tội rất thẳng thắn.

Mùa hè năm đó, một nhóm người vừa thành niên lên kế hoạch đi du lịch sau tốt nghiệp.

Nhưng vì Tô An Hi và bố mình là Tô Chấp Lương giấu Lâm Thanh Thanh việc không đăng kí thi Thanh Hoa nên khi mọi chuyện kết thúc, Lâm Thanh Thanh vô cùng tức giận, bà cũng không cho cô đi du lịch mà bắt về nhà ông bà ngoại.

Đáng ra kế hoạch du lịch đã hoàn thiện rồi, nhưng vì Tô An Hi không muốn Lâm Thanh Thanh tức giận thêm nên chỉ còn nước đồng ý về nhà ông bà ngoại, còn hội Từ Úc vẫn đi du lịch với nhau.

Quê ngoại Tô An Hi ở vùng sông nước, khách du lịch tới đây du lịch rất đông. Mà nhà họ Lâm làm Đông y ở đây lại cực kì nổi tiếng.

Về nhà ông bà ngoại được hai ngày thì hôm nào cô cũng nấu cháo điện thoại với Từ Úc. Dù sao họ cũng đang trong thời kì yêu đương nồng nhiệt, một ngày không gặp tựa 3 năm. Trong hai ngày này, cả hai người ai cũng đều không rời cúp điện thoại trước.

Đến ngày thứ 3, Tô An Hi theo ông ngoại học xem bệnh. Lúc cô đang ngồi ngán ngẩm nhìn điện thoại thì thấy số điện thoại của Từ Úc hiện lên, số này chỉ khác một số cuối với số điện thoại của cô mà thôi.

Số điện thoại cô đã làm vào lúc mua điện thoại di động với Từ Úc. Lúc ấy tên kia sợ phiền nên chọn hai số liền nhau, về sau mới biết đây là số điện thoại đôi.

“A lô?” Tô An Hi chạy đến sau cửa như kẻ trộm, cô nhìn dòng người đi vào y quán không dứt môi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đang làm gì thế?” Âm thanh dễ nghe của Từ Úc truyền tới từ điện thoại.

Tô An Hi cười nói: “Anh đoán xem.”

Từ Úc cũng cười: “Anh đoán em đang như mèo con trộm dầu không chùi mép, trốn ở cửa nhìn lên chủ nhà.”

“Sao anh biết?”

Tô An Hi vừa thốt ra câu này rồi quay lại thì đã thấy thiếu niên đang đứng ở cây cầu bên phố đối diện, anh lười biếng đút tay trái vào trong túi quần, tay phải giơ điện thoại lên rồi cười nhìn cô.

Cô cúp điện thoại, quay đầu nhìn y quán rồi lại nhìn Từ Úc. Người ta đang giang hai cánh tay ra chờ sẵn, biểu cảm kia như đang nói: “Còn không qua đây?”

Thế là cô không quan tâm gì nữa mà chạy thẳng qua, sau đó được thiếu niên dịu dàng ôm vào lòng.

Cùng lúc đó cũng có mấy người nhảy ra từ phía sau khiến Tô An Hi sợ tới mức buông Từ Úc ra ngay.

Lúc nhìn lên thì lại là mấy người Hàn Phóng.

Thì ra vì Từ Úc bảo đến đây du lịch nên mới có tình cảnh trước mắt này. Nguyên nhân sâu xa thì vì cái gì đây, mọi người vì anh em nên cũng không dị nghị gì cả.

Tô An Hi nhìn bạn nam đẹp trai nhà mình thì vui tới chết luôn rồi.

Mấy người họ vốn định ra khách sạn ở nhưng ông Lâm biết mấy người bạn chơi từ nhỏ của cháu ngoại đến du lịch, nên nói gì cũng muốn họ tới ở trong nhà.

Tứ Hợp Viện này rất lớn, bây giờ ngoài di nhỏ của Tô an Hi ở đây thì không có trường bồi nào khác. Có điều, sau khi qua năm mới, tất cả đều về đây ở nên sẽ rất náo nhiệt.

Bởi thế, ở đây còn rất nhiều phòng trống.

Trong khoảng thời gian này, ban ngày Tô An Hi đưa bọn họ ra ngoài đi chơi khắp nơi, ban đêm đi mọi hang cùng ngõ hẻm ăn quà vặt. Thỉnh thoảng họ sẽ xem văn hóa trung y cổ truyền ở y quán, bởi mấy tên nhóc bọn họ lại rất hứng thú với thứ này.

Tô An Hi và Từ Úc luôn thích tách đoàn, hai người nắm nắm tay nhỏ, hôn hôn miệng nhỏ, những tháng ngày này trôi qua tùy ý lại thật vui vẻ.

Nhưng chơi gần nửa tháng rồi cuối cùng cũng phải đi.

Đêm hôm đó, Tô An Hi gửi tin nhắn chúc Từ Úc ngủ ngon. Sau đó chính cô lại không ngủ được nên ra cửa rót nước uống.

Cô vừa mở cửa ra đã thấy Từ Úc đứng như cây cột ở cửa, đầu óc nóng lên nên cô đưa tay kéo anh vào phòng.

Trời tối người yên, cô nam quả nữ trong phòng cứ anh nhìn em rồi em nhìn anh mãi thôi. Ánh đèn ấm áp trong phòng chiếu xuống khiến bóng của ai người in lên tường.

Từ Úc gãi lông mày nói: “Không ngủ được nên đến xem em. Gặp được người rồi, đi đây.”

Tay anh vừa đặt lên cửa thì cơ thể thiếu nữ sau lưng đã dán lại. Anh xoay người, cúi đầu đỡ lấy mặt cô rồi hôn xuống.

Cô lùi về phía sau liên tục, anh lại từng bước ép tới. Cuối cùng tới mép giường thì cả hai đều ngã xuống, hai thân thể vừa mới thành niên lẫn cảm tới mức chạm thử vào thôi cũng run lên.

Áo ngủ của cô bị anh cởi tới một nửa, cô cũng vốn cho rằng hai người sẽ đi tới bước tiếp theo. Nào ngờ Từ Úc đột nhiên dừng động tác, anh vò vò đầu tóc rồi bời rời cài lại áo ngủ cho cô.

Anh hôn lên trán Tô An Hi, nhẹ nhàng vuốt lại tóc cho cô rồi nói: “Đợi thêm một chút.”

Về sau, bọn họ cũng thường xuyên ở riêng với nhau, tới lúc tình nồng cháy đượm vẫn sẽ tìm tới những nơi lẫn cảm của nhau, rồi cứ một lần lại to gan hơn một lần.

Nhưng dù là vậy, lý trí vẫn sẽ phanh Từ Úc lại. Mỗi lần anh đều dịu dàng nói với cô: “Đợi thêm một chút, đợi thêm một chút.”

Đến mức Tô An Hi còn phải hoài nghi mà hỏi: “Có phải anh không được không đấy?”

Từ Úc lại cong môi cười tới vô lại: “Được hay không? Về sau sẽ cho em thể nghiệm kĩ càng.”

Ai ngờ được cái chờ thêm một chút này lại là 9 năm như vậy.

...

Từ Úc nghe Tô An Hi nói ra mấy chữ này thì trong mắt tràn ra tia nguy hiểm. Anh nhủ mày cười một tiếng, sau đó xích lại gần cô mà cười tới mê hoặc.

“Ồ? Người làm lính nên háo sắc? Quân y Tô, đừng quên em cũng là quân nhân.”

“Em nói đàn ông các anh kia.” Tô An Hi phản bác.

Từ Úc nhìn chăm chăm đôi môi đỏ của Tô An Hi, sau đó ngước mắt, khàn giọng nói: “Tô An Hi, tuổi anh không còn nhỏ nữa, vì thế cũng có nhu cầu cơ bản của đàn ông, huh?”

Tô An Hi gật đầu cười khúc khích. Lúc cô chuẩn bị rướn lên hôn Từ Úc thì anh đã đứng thẳng người dậy, sau đó đưa mắt nhìn về phía cửa ra vào.

Cùng lúc đó, Liêu Chí Bình đẩy cửa ra rồi nói: “Tô An Hi, cậu xem ai tới này?”

Tô An Hi và Từ Úc cùng nhìn về phía cửa, sau đó thấy một người đàn ông anh tuấn bước tới từ sau lưng Liêu Chí Bình.

Hết chương 30.

Lời của tác giả: Hai người ở bên nhau là nước chảy thành sông, vì đều có tình cảm với nhau rồi nên tôi tuyệt đối không xen ngang vào. Bọn họ không giống như đôi của Xuyên cửa, không cần giằng vò lẫn nhau, ừm ~~~

P/s: Mọi người đoán xem ai đến?

Bộ: Thời hai người mới yêu nhau sến thế =))

Cuối cùng cũng hết đến chương 30 TwT Từ tuần sau không để mọi người chờ lâu ~~~

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đã ngủ chung một giường rồi, còn không phải gì nữa, hửm?

Biên tập: Bộ

Liêu Chí Bình vừa dứt lời đã trở mặt tại chỗ như bị điểm huyết nói.

Bởi Tô An Hi ngồi trên giường bệnh đang âm thầm sửa lại cổ áo, hơi thở của cô có vẻ bất ổn, còn cười kiêu có tật giật mình nữa.

Thế mà Từ Úc đứng bên cạnh giường lại thông dong mà bình tĩnh, anh còn ngược mắt lên nhìn Liêu Chí Bình ở bên kia, mắt cũng không có chút mất tự nhiên nào.

Có điều, Liêu Chí Bình lại trông thấy cổ áo quân trang vốn phải phẳng phiu của anh lại xuất hiện nếp gấp không nên có.

Đột nhiên có tiếng ho nhẹ phá vỡ bầu không khí quý dị, lúc này Liêu Chí Bình mới cười xấu hổ rồi chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh, sau đó nói thật nhanh như đang cố gắng giải thích.

“Cậu xem có khéo không, ở đây mà cũng gặp được ông chủ Mạc này. Nói chuyện một lúc thì nhắc tới chuyện làm nữ anh hùng của cậu, vì thế tiện đường sang thăm cậu luôn.” Anh ta nói xong thì âm thầm đánh giá biểu cảm của Tô An Hi và Từ Úc, sau đó hỏi chậm lại hơn vừa rồi hai lần: “Có phải quấy rầy hai người rồi không?”

Tô An Hi hắng giọng rồi thầm liếc Liêu Chí Bình, sau đó cô nhìn về phía người đàn ông bên cạnh anh ta rồi cười: “Mạc Bình Dương, sao anh lại ở đây?”

Mạc Bình Dương nhìn thoáng qua Từ Úc rồi tự nhiên chuyển toàn bộ sự chú ý lên người Tô An Hi: “Tôi xử lý ít việc, sau đó tình cờ biết một đồng hương không khỏe nên tới thăm. Không ngờ đến đây còn nghe được sự tích anh hùng của em, tiện đường nên qua thăm em luôn.”

“Ông chủ Mạc quan hệ rộng quá nhỉ, đến tận đây làm ăn cơ đấy?” Tô An Hi buột miệng trêu ghẹo.

“Ồ đâu thì cũng phải kiếm miếng cơm thôi.” Mạc Bình Dương luôn giữ nụ cười âm áp như ánh mặt trời khiến người cảm nhận được vẻ âm áp dào dạt mà an ổn.

Tô An Hi phì cười, cô bỗng nghiêng đầu sang thì bất gặp đôi mắt sâu thẳm mà âm đạm của Từ Úc. Mắt Tô An Hi chợt xẹt qua tia bất đắc dĩ khó thấy, cô chợt nhớ ra mình còn chưa giới thiệu.

Cô đưa tay giới thiệu hai người với nhau: “Đúng rồi, quên mất chưa giới thiệu, Mạc Bình Dương, Từ Úc.”

“Chào anh.” Mạc Bình Dương không hổ là người làm ăn, có thể quen thuộc với tất cả mọi người. Anh ta tiến lên một bước rồi đưa tay về phía Từ Úc: “Chào đồng chí vũ cảnh, cả đường này tôi được nghe không ít chuyện tốt về đội đặc chiến vũ cảnh các anh.”

Từ Úc bắt tay nhẹ với Mạc Bình Dương, sau đó nhàn nhạt cong môi cười rồi dịu giọng đáp lại: “Chào anh.”

Sau khi buông tay, Từ Úc xoay người nhìn Tô An Hi rồi nói: “Bạn em đường xá xa xôi tới đây, hai người trò chuyện đi, anh ra ngoài gọi điện.”

Liêu Chí Bình vừa nghe vừa nhìn thờ, sau đó thầm cười một tiếng, lại hơi bội phục kỹ xảo nói chuyện của Từ Úc.

Mới nghe thì thấy lời này không có gì, thậm chí là rất bình thường. Nhưng nếu nghĩ kĩ lại thì ai da, đây rõ ràng là công khai biểu thị chủ quyền mà!

Tô An Hi nghe xong cũng cười và gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Được.”

Từ Úc gật đầu ra hiệu với Mạc Bình Dương, sau đó lại thâm ý nhìn Liêu Chí Bình rồi mới sải bước ra khỏi phòng bệnh.

Liêu Chí Bình bị cái nhìn kia của Từ Úc làm cho sồn hết gai ốc, anh ta luôn có cảm giác như mình đã vô tình đắc tội với anh. Liêu Chí Bình bỗng giật mình vì nghe được tiếng cười của Tô An Hi.

“Ngồi đi, chỗ tôi không thiếu thần giữ cửa.” Tô An Hi vừa nói vừa tựa vào gối.

Liêu Chí Bình ra hiệu cho Mạc Bình Dương ngồi xuống ghế, còn mình ngồi chỗ xuống trống ở bên còn lại của giường, sau đó còn điếc không sợ súng mà hỏi: “Hai người làm hòa rồi?”

“Ừm.” Tô An Hi cũng không che giấu, vừa nghĩ tới Từ Úc mà mặt cô đã bất giác hiện lên ý cười ngọt ngào.

Tất cả vẻ mặt của Tô An Hi đều rơi vào mắt Mạc Bình Dương, anh ta vừa ngồi xuống đã thấy chiếc mũ quân đội để trong học tủ, sau đó lập tức chuyển đổi mắt sang ý cười nhìn Tô An Hi: “Vị thiếu tá vừa rồi là bạn trai em à?”

“Đẹp trai chứ?” Tô An Hi mang ý cười mà nhìn Mạc Bình Dương. Bọn họ là bạn rượu nên có gì nói đó, cũng coi như không giấu nhau chuyện gì, không hề che che giấu giấu.

Mạc Bình Dương thấy mắt Tô An Hi tỏa sáng thì gật đầu công nhận: “Đúng là không tệ, đẹp trai hơn mấy tiểu thịt tươi đóng phim kia nhiều. Cái chính là khí chất.”

Tô An Hi nhìn người đã lẫn lộn nhiều năm trên thương trường này một lát, cô cũng không ngờ ông chủ Mạc thế mà lại khen Từ Úc. Cô nhướn mày rồi nhìn Mạc Bình Dương chằm chằm như dò xét: “Em biết nhiều năm rồi anh không có người phụ nữ nào, anh là gay đấy à?”

“Sao nào? Sợ anh cướp bạn trai em à?” Mạc Bình Dương bị Tô An Hi nhìn chằm chằm như thế thì có vẻ rất vui vẻ. Anh ta mắt to nhìn mắt nhỏ với Tô An Hi, sau đó mới chậm rãi nói: “Yên tâm, khuynh hướng của anh rất bình thường.”

“Mà dù anh có không bình thường thì cũng không sao, tình cảm của bọn em vững chắc lắm.” Tô An Hi cười đắc ý.

Mạc Bình Dương nghe xong cũng thấy cô chưa từng cười như thế bao giờ, nụ cười ấy xinh đẹp đến mức khiến người khác trông thấy cũng sẽ bất giác cười theo. Anh ta nhìn cô rồi gật đầu nhẹ như phớt lờ.

Mạc Bình Dương quen Tô An Hi nhiều năm rồi. Cô gái này có khuôn mặt xinh đẹp, mức độ được chào đón cũng rất cao. Cô chỉ cần mặc bữa một bộ quần áo rồi đứng đó thôi, chắc chắn khoảng thời gian tiếp theo sẽ có không ít cô gái khác bắt chước theo phong cách ăn mặc đó của cô.

Lực hấp dẫn của cô không chỉ thu hút đàn ông mà phụ nữ trông thấy cũng phải dừng lại nhìn chăm chú. Có điều xét về tổng thể thì cả người cô vẫn tỏa ra khí chất lạnh lùng khiến người ta chùn bước.

Sau khi quen rồi, anh ta mới phát hiện cô gái trông thì lạnh lùng này thật ra rất nết na, tùy ý, chuyện gì cũng có thể nói được, cũng không để ý chuyện vặt vãnh chút nào.

“Cũng đúng, cuối cùng em cũng buông bỏ được mối tình đầu mà tìm mục tiêu mới.” Mạc Bình Dương tùy thời nói theo.

Liêu Chí Bình ở bên cạnh cười giễu rồi nhìn Mạc Bình Dương: “Có lẽ ông chủ Mạc hiểu lắm rồi đó.”

“Sao vậy?” Mạc Bình Dương không hiểu lắm nên hỏi lại.

Liêu Chí Bình đưa tay chỉ Tô An Hi rồi giải thích với Mạc Bình Dương: “Cậu ấy ý hả! Từ đầu đến cuối đều treo cổ trên một cái cây, Từ Úc này chính là mối tình đầu của cậu ấy.”

Mạc Bình Dương nghe xong thì hơi rù mắt, lúc ngược lên đôi mắt lại sáng rõ như trước: “Thì ra là thế.”

...

Từ Úc ở ngoài gọi điện cho Khâu Đông Viễn, hai người nói mấy chuyện ngày mai thế nào, rồi công việc sau khi quay về vân vân.

Sau khi nói xong chuyện chính, Khâu Đông Viễn trêu ghẹo: “Đêm ở lại bệnh viện với bác sĩ Tô à?”

“Không được à?” Từ Úc lấy một điều thuốc ra ngậm lên miệng rồi cười nhạt.

Khâu Đông Viễn nghe xong thì cười ha ha, lúc mở miệng lại nói: “Dù sao tôi cũng là chính trị viên, chẳng lẽ tôi không nên hỏi việc này?”

Từ Úc ngậm điều thuốc rồi cười khê: “Được, anh muốn quản thì quản. Có điều không được xen vào.”

“Ha ha, xem cậu đắc ý kìa.” Giọng Khâu Đông Viễn cũng hơi tùy ý, sau đó lại nói: “Được rồi được rồi, cậu cứ chăm sóc vợ tương lai cho tốt đi. Tham mưu trưởng cũng bảo không được làm phiền cậu rồi, tôi có thể làm được gì nữa đây. Cúp đi, đêm dài đằng đẵng đừng để bác sĩ Tô của chúng ta chờ lâu.”

“Lão Khâu.” Từ Úc lười nhác gọi một tiếng.

“Còn việc gì nữa?” Khâu Đông Viễn nghe xong thì hỏi lại.

“Bỏ hai chữ chúng ta đi.”

Lúc Khâu Đông Viễn kịp nhận ra thì bên tai đã vang lên tiếng dập máy “tút TUT TUT” rồi. Anh ta phì cười một tiếng, mà thực chất cũng chỉ cười mà không làm được gì.

Từ Úc nhìn đồng hồ, anh châm thuốc rồi chậm rãi hút một hơi, ngón tay linh hoạt lại di chuyển trên màn hình điện thoại rồi ấn gọi cho Hàn Phóng.

Một lát sau điện thoại mới được kết nối, mà anh còn nghe được giọng của anh ấy ở đầu bên kia: “Đi đâu? Tôi đã nói xong chưa?”

Bên kia là giọng phụ nữ: “Chưa ạ.”

“Vậy gác lại chờ tôi.”

Chốc lát sau là tiếng bước chân. Lại một lúc sau, giọng cả lơ phát phơ của Hàn Phóng truyền đến trong điện thoại: “Ôi anh Úc, hôm nay rông đến nhà tôm à! Sao lại hạ mình gọi điện cho em thế này?”

Từ Úc hút một hơi thuốc, sau đó chậm rãi phun ra từng vòng khói. Đầu ngón tay anh nhàn hạ cầm lấy đầu lọc thuốc, trong mắt lại là ý cười nhàn nhạt: “Mấy cấp dưới của cậu đã thấy vẻ không cần mặt mũi này của cậu chưa?”

“Em công tư rõ ràng mà.” Hàn Phóng dừng một chút, sau đó lại miệng rộng không quản được: “Này, tiết lộ cho anh một chuyện nhé, hình như gần đây bên em gái anh có biến đấy.”

“Biến gì?” Từ Úc nghe xong thì mắt hơi thẩm lại, giọng cũng bất giác chìm xuống một độ.

“Hình như thích ai đó rồi.”

Từ Úc “ừm” một tiếng rồi hỏi: “Ai?”

“Em chỉ đoán thôi, có điều cô ấy và Tô An Hi...” Hàn Phóng buột miệng nói ra nhưng đã kịp thời phanh lại, sau đó mau chóng nói sang chuyện khác: “Em sẽ cho người dò la chuyện đó rồi báo cho anh biết, tới giờ người này làm việc luôn ổn định, có lẽ sẽ không có vấn đề gì.”

“Được, giao chuyện này cho cậu. Nếu em gái tôi bị ai lừa hay thế nào, cậu biết hậu quả rồi đấy.”

Hàn Phóng đang uống cà phê nghe xong lời này thì sực sặc. Anh ấy “ơ” một tiếng rồi phàn nàn: “Trách em lẩm miệng kể cho anh mấy chuyện này làm gì không biết?”

Từ Úc nghe xong thì cười thâm: “Cậu còn trách được ai nữa?”

“Đúng rồi.” Hàn Phóng trở lại chuyện chính: “Anh tìm em có việc à?”

“Ừm.” Từ Úc dừng một chút rồi tiếp: “Chỗ cậu dễ tra thông tin, tra giúp tôi người này.”

“Ai?”

“Tên là Mạc Bình Dương, khoảng 30 tuổi, hình như là dân làm ăn, lát nữa sẽ nhắn tin cho cậu.”

“Được, lát nhắn tin cho em, em còn có việc đi trước đây.”

“Ừm.”

Từ Úc cúp điện thoại xong thì đưa thuốc lá đến bên miệng hút một hơi. Anh nhớ lại ánh mắt và hành động của Mạc Bình Dương với Tô An Hi trong phòng bệnh, tuy chỉ mới gặp qua nhưng anh lại có cảm giác người này không đơn giản chút nào.

Nghĩ vậy, anh dập thuốc lá rồi xoa người đi về.

...

Lúc Từ Úc vào phòng bệnh, Tô An Hi đang chơi điện thoại. Anh cong môi cười rồi đi qua: “Bọn họ đi rồi?”

Lúc này trò chơi của Tô An Hi đang bước vào thời khắc máu chó, cô gật bừa rồi đáp: “Đi được một lúc rồi.”

Điện thoại trên tay cô mau chóng bị bàn tay đàn ông to lớn nào đó cướp đi, anh còn không do dự mà dùng ngón tay cái ấn xuống để thoát khỏi trò chơi.

“Cái này là online...” Tô An Hi dở khóc dở cười: “Anh thoát ra thế em sẽ bị mắng chết.”

Từ Úc ném di động sang một bên, sau đó ngồi xuống bên giường nói: “Ai mắng em bảo tới gặp anh.”

Tô An Hi bật cười vui vẻ, cô thông dong nhìn Từ Úc rồi nghĩ người đàn ông này vẫn ngang ngược như thế.

“Này, đêm nay anh không đi thật hả?”

Từ Úc gạt đầu, sau đó dứt khoát cởi áo khoác, vừa cởi còn vừa nói: “Đã chào hỏi y tá rồi, dùng thân phận người nhà bệnh nhân.”

Tô An Hi trơ mắt nhìn Từ Úc cởi áo khoác rồi vắt lên ghế, ngón tay khớp xương rõ ràng kia còn kéo cả vạt một cái, lúc này anh đang hơi héch cảm lên nên để lộ yết hầu nhô ra bên dưới.

Mỗi động tác chuẩn xác như thước phim quay chậm khiến người ta không khỏi suy nghĩ miên man. Rõ ràng mang hình tượng chính trực, cứng rắn mà giờ phút này lại gợi cảm tới mê người như thế.

Cô thắm mím môi rồi quay sang một bên mà không nhìn anh nữa: “Ai là người nhà anh, có phải không còn chưa biết đâu?”

Từ Úc vừa cởi cả vạt vừa nhìn Tô An Hi đỏ mặt, anh tiện tay vắt cả vạt rồi dán người tới.

Đôi tay to của anh đặt trên giường bệnh rồi giam nửa người Tô An Hi lại, anh đối mặt với cô bằng nụ cười không chút gò bó.

Sau đó giọng nói bình ổn của anh chợt cất lên: “Đã ngủ chung một giường rồi, còn không phải gì nữa, hửm?”

Hết chương 31.

Lời của tác giả: Đáp án là Mạc Bình Dương, sau đó tôi lại nghĩ ‘cưa cưa’ mà mọi người đoán là ai vậy ~ Đến giờ Xuyên cưa tạm thời không xuất hiện, người ta còn bận yêu đương mà, sao có thời gian đến đây cơ chứ ~ ha ha ha ha ha ~

Dù sao sự tồn tại của người đàn ông tên Mạc Bình Dương này cũng có chút ý nghĩa, tôi sẽ từ từ kể mọi người nghe ~~~

Bộ: Ai từng đọc Thời Gian Như Hẹn thì sẽ biết nhân vật Mạc Bình Dương này, cả Xuyên cưa cưa nữa kkk

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Để anh ôm một lát

Biên tập: Bộ

Dù Tô An Hi có phồng khoáng và da mặt dày thì tới giờ phút này, cô cũng không dám làm cản trước mặt Từ Úc. Cô không sợ anh sẽ làm gì với mình, mà chỉ sợ ngộ nhỡ có ai đó xông vào.

Ít nhất thì cô vẫn phải để lại mặt mũi trước mặt người ngoài.

“Từ Úc.” Tô An Hi chống hai tay lên bộ ngực trắng kiện của anh, sau đó đẩy xa khoảng cách nguy hiểm giữa hai người ra một chút. Mang tai Tô An Hi đã đỏ bừng, cô nhìn anh chằm chằm rồi cảnh cáo: “Đừng làm loạn.”

Từ Úc thấy Tô An Hi ngượng ngùng thì cười tới mê hoặc chứng sinh. Giờ đây đôi mắt sâu kia tựa như từng vòng xoáy của biển xa, chỉ cần một giây thôi cũng đủ để cuốn người ta vào trong đôi mắt vào đó.

“Anh còn chưa bắt đầu làm loạn đâu.” Từ Úc trầm giọng cười một tiếng.

Tô An Hi rất thích giọng của Từ Úc. Từ sau khi vỡ giọng đến giờ, giọng anh luôn trầm trầm. Lúc nói chuyện ngày thường, giọng anh sẽ như tiếng đàn Cello trầm bổng, lúc đứng trước mặt các chiến sĩ lại tựa tiếng trống dồn hùng hồn mà chính trực.

Mà lúc này, chất giọng ấy khàn khàn đầy mê hoặc, càng giống ngum trà ấm thấm vào cổ họng trong đêm tuyết lạnh giá. Âm thanh ấy có thể mau chóng xuyên suốt toàn thân người khác, không những đem lại ấm áp mà còn kích ra một tầng mờ hồi mộng.

Tô An Hi nhìn Từ Úc, người đàn ông trước mắt này mặc quân trang chính trực mà lại nói chuyện tới không đứng đắn. Nhưng nếu để đem ra so sánh thì lại không có gì là thiếu hài hòa.

“Người nhà, đi hứng nước đi.” Cô từ bỏ việc tranh thua thiệt hơn mấy lời với anh. Vì dù sao cô cũng biết mình không phải đối thủ của anh trên phương diện đùa giỡn lưu manh này.

Từ Úc cười khê một tiếng, sau đó còn cố tình thể hiện biểu cảm tiếc nuối trước khi ngồi dậy. Anh liếc nhìn Tô An Hi rồi lập tức xoay người cầm bình nước đi.

Thấy cô rướn người sang định sờ vào điện thoại, anh đã cầm lên nhanh hơn một bước rồi nói: “Tịch thu.”

Tô An Hi nhìn Từ Úc bằng ánh mắt đáng thương như mèo hoang chịu đủ gió sương, sau đó còn nói bằng giọng mềm mại như mèo cào: “Không phải lính của anh, không cần nộp điện thoại đi động.”

“Bác sĩ nói não em bị chấn động nhỏ, xem điện thoại ít thôi, ngủ nhiều vào.” Lần này Từ Úc không trúng chiêu của cô mà nói xong thì nhét điện thoại vào túi quần của mình.

“Em cũng là bác sĩ.” Tô An Hi thấy Từ Úc không chịu thua khi mình làm nũng thì đổi sang cách đường đường chính chính.

Từ Úc hừ cười rồi quăng lại một câu: “Chưa nghe câu dao sắc không gọt được chuối à? Ngoan ngoan chờ đi, đừng bắt anh động tay động chân!”

Nói xong anh còn cong môi cười như cánh cáo, rồi cầm bình nước đi ra ngoài.

“Này...”

Từ Úc “chặc” một tiếng, sau đó quay người nhìn Tô An Hi như nhìn cô nhóc không nghe lời, định bụng mở miệng dạy dỗ cô mấy câu.

“Em định bảo anh là...” Tô An Hi chỉ sang giường trống bên cạnh rồi nói: “Lát nữa tìm y tá xin chăn đi, đêm đông lạnh lắm.”

“Em không ngủ với anh à?” Ánh mắt của Từ Úc hơi trầm xuống.

Tô An Hi bắt đắc dĩ liếc mắt, anh hỏi câu này đúng là khiến cô không biết phải trả lời thế nào.

Sau đó Từ Úc lại mau chóng cười khê, sau khi nói câu “Biết rồi” thì kéo cửa đi ra ngoài.

Tô An Hi cong khóe miệng mà nhìn cánh cửa đóng lại kia thật lâu. Đến bây giờ cô vẫn còn thấy hơi không chân thực? Tựa như đang nằm mơ vậy.

Cô ngồi bó gối lại, trong lúc không để ý đã đụng trán vào đầu gối. Trán còn bị thương bị chạm vào lại càng đau, đau đến mức cô phải giật mình, sau đó lại bắt đầu cười ngáy ngổ.

Không phải nằm mơ, cô và Từ Úc thực sự đang ở bên nhau.

...

Từ Úc hứng nước xong thì ôm chăn đi vào, sau đó bảo Tô An Hi vào nhà vệ sinh đánh răng. Anh đặt chăn lên giường rồi vào nhà vệ sinh thì thấy cô đang đánh răng, sau đó anh còn chuẩn bị nước rửa mặt cho cô.

“Tay em không tàn.” Tô An Hi thấy Từ Úc vắt khăn mặt để rửa mặt cho mình thì có chút dở khóc dở cười.

Từ Úc không đáp lại cô, chỉ đưa khăn mặt nóng hổi cho Tô An Hi, sau đó vừa nhìn cô rửa mặt vừa hỏi: “Sao bảo biết bắn súng? Biết mà sao còn để sức giật (1) làm bị thương?”

(1) Sức giật: là lực quán tính đẩy ngược súng về phía sau do quá trình chuyển động của kim hỏa, hạt lửa, sự chuyển động của đạn trong súng. Trong quá trình bắn súng, sức giật được chia làm ba thời kì. Thời kì thứ nhất tính từ khi bóp cò đến khi kim hỏa đập vào hạt lửa. Thời kì thứ hai tính từ khi viên đạn bắt đầu chuyển động đến khi đạn vừa ra khỏi mặt cắt phía trước miệng nòng súng. Tính từ khi đầu đạn ra khỏi mặt cắt phía trước miệng nòng súng, đến khi áp suất của khí thuốc cân bằng với áp suất của khí quyển. Vì thế, nếu người bắn không nắm chắc quá trình và các ảnh hưởng của sức giật thì sẽ dễ trượt mục tiêu và nghiêm trọng hơn là tự làm bản thân bị thương.

Lúc này mặt Tô An Hi đều bốc hơi nóng, cô ngược đôi mắt hồng hồng nhìn Từ Úc rồi nhận và vắt khăn: “Lúc trước học trong trường quân đội rồi, về sau không có cơ hội phát huy nên không quen tay.”

“Khi nào về đưa em đi luyện một chút.” Từ Úc lại đưa khăn mặt cho Tô An Hi rồi nói nhàn nhạt.

“Được.” Cô đang lau mặt nên lời nói hơi mơ hồ, nhưng vẫn mang theo tia vui vẻ nho nhỏ.

Rửa mặt xong, Từ Úc đuổi Tô An Hi ra ngoài, sau đó anh bưng một chậu nước ấm ra để cạnh giường rồi nhìn Tô An Hi: “Đưa chân ra đây.”

“Không cần anh rửa chân cho em!” Tô An Hi thấy sao mà giống hầu hạ mẹ già đến thế không biết.

Từ Úc ném khăn rửa chân lên người Tô An Hi, sau đó đứng dậy để điện thoại lên tủ đầu giường rồi liếc cô: “Ai rửa chân hộ em, tự rửa đi.”

Tô An Hi bỏ chân vào chậu mà không có chút sức phản kháng nào. Được lắm, cô tự mình đa tình rồi.

Thế nhưng khoe miệng của cô vẫn mỉm cười, mà Từ Úc lại nhìn thấy rõ tất cả những biểu cảm này.

Hầu hạ Tô thái hậu xong, Từ Úc mới vào nhà vệ sinh rửa mặt. Tô An Hi muốn hỏi anh dùng gì để rửa thì cửa nhà vệ sinh đã đóng sập vào mặt rồi.

Lúc sau, Từ Úc cầm giày da trên tay, áo quần đội xấn đến tận khuỷu tay làm đường cong của cánh tay phồng lên gấp đôi. Tiếp đó, Tô An Hi nhìn xuống dưới thì không nhịn cười nổi.

Quần lĩnh của anh xấn lên trên hai gấu để lộ ra một đoạn mắt cá chân. Nhưng điểm này không buồn cười, mà buồn cười là đôi dép lê xanh đậm anh đi dưới chân kia khiến hình tượng đột ngột thay đổi kia.

“Anh lấy đôi dép này ở đâu đây?” Tô An Hi vừa cười vừa hỏi.

Từ Úc lại thấy không có gì là lạ, anh để giày da xuống cạnh giường, sau đó mới chậm rãi trả lời: “Lúc đi hứng nước tiện thể tìm y tá mượn luôn.”

Lúc đó Tô An Hi không để ý anh cầm theo đôi dép lê, có lẽ lúc đi vào anh đã thả vào trong nhà vệ sinh.

Cô không nhịn được mà gợn ngón cái ra, sau đó cười ra nước mắt: “Kiểu lụm thuộm này của anh chắc chắn sẽ trở thành một quốc tế sang năm.”

Từ trước đến nay Từ Úc đều không giả vờ giả vịt, cứ thế nào dễ chịu thì làm thế đó. Có điều kiểu người đẹp trai từ nhỏ đến lớn như anh thì có dùng túi vải gai trông cũng đẹp cả thôi.

Về sau nhập ngũ rồi, trên người anh không phải quần áo huấn luyện thì cũng là đồng phục tác chiến, lúc có việc quan trọng thì mặc đồng phục của cảnh sát vũ trang. Quần áo bình thường của bản thân đúng là không nhiều lắm, kiểu dáng cũng đơn giản, màu sắc thì đều thuộc hàng trắng, xám hoặc đen.

Đi dép lê là chuyện quá bình thường, nhiều năm không như vậy rồi, bây giờ buổi đêm đi rửa mặt rồi thay dép lê cũng đâu có gì bất thường!

Nhưng trông thấy Tô An Hi cười đến mức đó, anh cũng bất giác cúi xuống nhìn lại bản thân mình. Ngày thường đều là áo phong quần đùi, bây giờ mặc quần phục đi dép lê thế này cũng hơi “thế kia” một chút.

“Buồn cười lắm à?” Từ Úc chau mày rồi nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Tô An Hi gật đầu, cô ôm bụng cười đến không thẳng người lên được, sau đó còn nói đùa: “Giống như ăn Stride (2), không dừng lại được.”

(2) Stride là một thương hiệu kẹo cao su không đường được tạo ra bởi Cadbury thuộc sở hữu của Mondelez International, được bán theo gói 14 miếng. (Kẹo này na ná Singum Cool Air hơi thơm mát ở Việt Nam)

Từ Úc “à” một tiếng sau đó đi qua nhìn Tô An Hi từ trên cao. Đột nhiên trong mắt anh xuất hiện tia nguy hiểm khó thấy: “Anh có cách đấy.”

“Ừ? Ừm...” Tô An Hi ngẩng đầu định nói chuyện thì bị Từ Úc nằm cầm hôn xuống. Cô chỉ có thể mở to hai mắt, đúng là bây giờ không cười được nữa rồi.

Tô An Hi bị Từ Úc hôn đến không thở nổi, nụ hôn của anh khiến não cô thiếu đường khí nhưng lại muốn ngừng mà không được. Cô rất thích mà cũng rất hưởng thụ.

Từ Úc buông đôi môi đỏ của cô ra, sau đó đưa tay xoa đỉnh đầu Tô An Hi. Anh nhìn cô chăm chăm rồi khàn giọng nói: “Còn không ngủ nữa, anh không đảm bảo sẽ không lại làm gì em.”

“Ngủ đây ngủ đây.” Gò má Tô An Hi đỏ ửng nhưng vẫn mạnh miệng, mà sau đó cô lại sợ hãi tới mức rúc vào trong chăn.

Từ Úc bất đắc dĩ nờ nụ cười, anh chỉnh lại gối cho cô xong thì ngồi bên cạnh, sau đó còn tiện tay sửa lại mái tóc dài mất trật tự của Tô An Hi. Mái tóc đen của cô được ánh đèn chiếu xuống vừa mềm mại lại trơn mượt như thác nước tủa trên gối vậy.

Tô An Hi nằm xuống xong rồi, lúc này mới bấu môi với Từ Úc: “Anh cũng đi ngủ nhanh lên, muộn rồi.”

“Được.” Từ Úc cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tô An Hi rồi đứng dậy tắt đèn.

Đột nhiên cả không gian tối đen khiến Tô An Hi hơi không thoải mái.

Một lát sau, ánh trăng nhu hòa ngoài cửa sổ chiếu vào căn phòng bệnh nhỏ này giúp đôi mắt cô không cần làm quen với bóng tối nữa.

Tô An Hi nhìn bóng người cao lớn chậm rãi bước đến giường kế bên giường mình, sau đó anh vén chăn đi lên khiến chiếc giường đơn vang lên tiếng “ken két” nho nhỏ, tiếp đó là tiếng thở trầm thấp của người đàn ông.

“Từ Úc.” Tô An Hi gọi anh.

“Ừm?” Trong bóng tối, âm thanh của người đàn ông càng thêm trầm đặc.

“Sao anh phát hiện mấy người Liêu Chí Bình đến?”

“Bệnh nghề nghiệp.” Từ Úc trở mình, lúc này mới giải thích: “Tiếng bước chân và tiếng vặn chốt cửa của Liêu Chí Bình quá lộ liễu, không muốn nghe thấy cũng khó.”

Tô An Hi cười khúc khích: “Sao anh lại như không thuận mắt cậu ấy vậy.”

“Có à?”

“Có!” Tô An Hi dùng một lát rồi tiếp: “Nhưng mà Liêu Chí Bình thần tượng anh lắm.”

“Tên kia thần tượng anh?” Giọng Từ Úc đều đều như không tin.

Tô An Hi “ừ” một tiếng rồi trêu: “Thần tượng anh đẹp trai.”

“Cái này thì là thật.” Từ Úc cũng không khiêm tốn chút nào.

Tô An Hi im lặng mấy giây, sau đó giọng nói chuyện của cô nhẹ đi một chút, mà chủ đề câu chuyện cũng thay đổi.

“Thật ra sau khi chia tay, em từng gọi điện cho anh một lần, nhưng lại là phụ nữ bắt máy.”

Cái Tết thứ hai sau khi chia tay, Tô An Hi nhận được rất nhiều lời chúc năm mới nhưng không có tin nào đến từ Từ Úc hết.

Cuối cùng, cô vẫn không kiềm được rồi gọi một cuộc điện thoại cho Từ Úc. Nhưng người bắt máy lại là phụ nữ nên cô cúp máy ngay, sau đó ném điện thoại vào bể non bộ trong đại viện.

Từ đó về sau cô cũng đổi số điện thoại, quyết định cả đời này không qua lại với Từ Úc nữa.

“Em từng gọi điện cho anh?” Từ Úc không nhớ điện thoại của mình từng lọt vào tay phụ nữ nào.

“Ừm.” Tô An Hi nói khẽ: “Tết thứ hai sau khi chia tay có gọi, nhưng phụ nữ nghe máy nên em nghĩ anh có bạn gái mới rồi.”

Có lời nhắc nhở này, Từ Úc mới nhớ ra. Anh thở dài rồi giải thích: “Đó là vợ của chiến hữu. Lúc trước bọn anh cùng chấp hành nhiệm vụ, anh ấy hi sinh, còn anh đồng ý chăm lo cho gia đình anh ấy. Hôm đó hình như đang đốt pháo với con anh ấy nên để điện thoại trên bàn trà. Về sau chị dâu bảo có điện thoại, anh gọi lại thì em tắt máy mất rồi.”

“Em ném điện thoại xuống nước.” Tô An Hi nhẹ nhàng cười một tiếng. Thì ra bây giờ có thể thoải mái nhắc lại những chuyện trước đây từng cho khó đối mặt đến vậy.

“Về sau anh bị thủ trưởng chỉ đích danh đi học bồi dưỡng, trong lúc đó từng gọi điện cho em nhưng không được, sau nữa gọi lại thì thành người khác mất rồi.” Từ Úc dừng một chút rồi nói: “Tô An Hi, thật ra anh cũng đi tìm em.”

Lần có cơ hội về Du Giang đó, anh đã đợi một ngày ở cửa nhà cô, đợi đến khi bố mẹ cô không vui bảo anh đừng tìm Tô An Hi nữa. Lâm Thanh Thanh còn nói rất nhiều câu khó nghe, cuối cùng còn nói con gái bà đã có bạn trai rồi, bảo anh đừng tìm cô nữa.

Anh không tin, mà đúng hơn là không cam tâm.

Vì thế anh vẫn đợi dưới cây đại thụ ở cửa đại viện, đợi đến 9 – 10 giờ tối thì thấy một chiếc xe sang trọng đỗ lại bên lề đường. Chủ nhân chiếc xe này có lẽ là một tay nhà giàu nào đó.

Người đàn ông đó chăm sóc Tô An Hi rất chu đáo, anh ta tự xuống mở cửa rồi mời cô xuống xe. Hai người vừa cười vừa nói nên không trông thấy Từ Úc cười lạnh dưới tàng cây rồi giận dữ bỏ đi.

Tô An Hi lẳng lặng nghe Từ Úc kể lại mà như đang nghe chuyện của người khác vậy. Lúc này cô mới nhẹ nhàng nói: “Đó là đối tượng hẹn hò mẹ em tìm cho, thật ra anh ấy cũng bị người nhà ép cả. Cả hai cùng không muốn bị người nhà làm phiền nên cố ý diễn trò vậy thôi, về sau anh ấy ra nước ngoài tìm người yêu cũ rồi. Bảo sao em nghe mọi người nói anh có về nhưng lại đi, thì ra là thế!”

Bỗng giường bên kia phát ra tiếng động, Tô An Hi còn chưa trở mình sang xem thì chân đã bị xúc lên một nửa, sau đó thân hình to lớn của người đàn ông chen vào, cánh tay dài của anh luồn xuống ôm cô vào lòng.

Tô An Hi vừa cảm nhận được chút hơi lạnh đã mau chóng bị dán lên lò lửa hầm hấp mà cứng rắn này.

“Từ Úc.” Tô An Hi không dám gọi to, hai người nằm quá sát khiến cô như chạm tới vật gì đó của anh.

“Anh không làm gì em.” Giọng Từ Úc khàn khàn mà dịu dàng. Anh siết chặt hai tay, để cằm tì lên đỉnh đầu cô rồi nhẹ nhàng nói: “Để anh ôm một lát.”

Lòng Tô An Hi cũng dao động, cô đưa tay ôm eo hẹp của Từ Úc rồi co mình lại trong lòng anh: “Ừm.”

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nếu em và Hỷ Lạc nhà anh cũng rơi xuống nước, anh cứu ai trước?

Biên tập: Bọt

Giường bệnh viện được làm dựa trên chiều cao và thể trọng của người bình thường, mà đây là bệnh viện cấp huyện nên điều kiện cũng không phải quá tốt.

Mà chưa so với vấn đề này, ngay cả phòng bệnh phổ thông ở bệnh viện lớn Du Giang cũng chỉ làm theo kích cỡ này thôi.

Cỡ giường này rất đơn giản, tất cả đều là giường đơn dành cho một người nằm.

Người cao lớn, tay dài chân rộng như Từ Úc muốn chen trên giường này với Tô An Hi mà nằm yên thì vẫn đỡ, nhưng chỉ cần cử động một chút thôi thì giường sẽ kêu lên ken kết.

Không cần tưởng tượng cũng hiểu được cảnh này chật chội biết bao nhiêu.

Chật chội đến mức dù nhiệt độ ban đêm chợt lạnh, nhưng hai người trên giường đơn vẫn thăm đố một lưng mò hôi.

Tô An Hi không ngủ được, một là ban ngày cô ngủ quá nhiều, hai là đột nhiên người đàn ông cường tráng dán vào trước người cô.

Dù bọn họ đều mặc quần áo nhưng lại phát sinh một cảm giác khó diễn tả bằng lời. Hai người gần kề lại đang ôm nhau, nhiệt độ nóng rực kia khiến cô muốn động cũng không dám động.

Cô nghĩ, không thể tiếp tục thế này được.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nhỏ giọng gọi: “Từ Úc.”

“Ừm?” Giọng khàn khàn của đàn ông bỗng vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

“Không ngủ được.” Tô An Hi nói.

Từ Úc nhẹ nhàng thở ra, sau đó giọng nói còn mang ý trêu chọc: “Chẳng lẽ anh còn phải kể chuyện cổ tích trước giờ ngủ cho em nữa à?”

“Không phải thế.” Tô An Hi gỡ tay anh đang để trên eo mình ra, sau đó âm thầm lùi về phía sau đến lúc hông chạm đến mép giường. Lúc này cô mới bình tĩnh ra lệnh: “Anh mai qua bên kia ngủ đi.”

“Đợi em ngủ rồi anh qua.” Từ Úc nói xong lại dùng cánh tay dài kéo Tô An Hi từ rìa giường vào lòng mình.

Tô An Hi vất vả lắm mới giữ được chút khoảng cách với cái lò lửa này, nhưng không ngờ lại bị anh kéo về dễ như trở bàn tay đến thế. Cô lại thăm lùi về sau rồi nói với lò lửa: “Em ngủ lâu quá nên không ngủ được nữa. Tối qua anh không ngủ còn gì, mau đi ngủ đi.”

Có lẽ do cô mãi nói quá, lại không để ý đến giường này quá nhỏ nên lùi ra phía sau nhiều quá rồi bị mất trọng tâm.

Lúc sắp rơi xuống giường, cô lại cảm nhận được một lực kéo mình trở về, sau đó giường đơn kêu ken kết vài tiếng.

Trong chớp mắt, Tô An Hi thấy bên người mình không còn chật chội nữa, nhưng mà... trên người lại nặng trĩu.

Hai tay Từ Úc chống xuống hai bên gối của Tô An Hi, nửa người anh cũng ép xuống. Rõ ràng trong phòng đang tối ngịt, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt đen thâm trầm của anh.

“Tô An Hi.” Từ Úc nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo: “Hiệu quả cách âm ở đây không tốt, thế nên đừng gây sự với anh, hửm?”

Tô An Hi hiểu rất rõ vấn đề cách âm kém này. Bởi lúc chàng vạng tối, cô có thể lờ mờ nghe được tiếng bản tin thời sự ở phòng bên cạnh, lúc đi ngủ còn nghe được tiếng ngáy to bên kia tường.

Tô An Hi thầm hắng giọng một cái, sau đó dù đã hạ giọng nhưng lời lẽ vẫn hùng hồn: “Thế mới bảo anh qua bên kia ngủ đi!”

Người đàn ông phía trên cười khê: “Đã bảo không chạm vào em rồi, sợ cái gì?”

“Nhưng anh cứ chống lên người em mãi cũng đâu phải biện pháp?” Tô An Hi không nghĩ ngợi đã thốt ra.

Thật ra, dù là vừa nãy hay hiện tại, vật đàn ông thức tỉnh nào đó luôn vô tình hay cố ý kè lấy cô. Cô vốn là bác sĩ, mà dù không có chuyên môn này cũng hiểu chứ!

Món đồ chơi này thức tỉnh rồi mà không giải quyết, sau này tích lại thành bệnh sẽ rất phiền hà.

Từ Úc bị lời này của Tô An Hi làm ghen hống, trong nháy mắt không thể tìm được lời lẽ nào thích hợp để đáp trả. Mấy giây sau anh mới nói: “Không hổ là bác sĩ Tô.”

Tô An Hi nói xong cũng hối hận vô cùng. Mặt cô lúc này nóng cháy như nước đun sôi, may mà bây giờ tối như bưng nên Từ Úc không thấy được, nếu không cô thực sự phải tìm một cái lỗ để chui xuống mất.

“Em không đùa với anh, đây là kiến thức y học cơ bản.” Tô An Hi cố gắng lái sang chủ đề y học.

“Thế để anh cho em biết kiến thức cơ bản của con người.” Từ Úc cúi đầu tiến đến phả hơi nóng bên tai Tô An Hi, sau đó chậm rãi nói: “Đàn ông mà không “dậy” nổi trước mặt cô gái mình thích, mới là bị kịch cuộc đời.”

“...”

Vì thế chẳng những không chuyển được sang chủ đề y học thì thôi, lời này của anh vừa nói ra, không khí khô nóng chỉ còn lại trầm mặc mà thôi.

Sau một lúc trầm mặc, tiếng cười nhẹ của Từ Úc lại vang lên, sau đó anh mau chóng thả chân dài xuống giường.

Trọng lượng trên người biến mất nên cả người Tô An Hi cũng buông lỏng, cô nghiêng đầu nhìn Từ Úc đang đứng đưa lưng về phía mình, hình như anh đang lấy thuốc lá và bật lửa ra.

Sau đó cô lại thấy anh nghiêng người sang nói với cô: “Không trêu em nữa, anh đi giải quyết một chút, em mau ngủ đi.”

“Cần hỗ trợ không?” Tô An Hi vừa có cơ hội đã ăn gan hùm mật gấu.

Từ Úc đưa tay kéo tay phải của Tô An Hi, sau đó vuốt vuốt bàn tay cô rồi cười nói: “Tay em còn bị thương, lần này thôi đi.”

“À...” Bàn tay phải của Tô An Hi bị anh nhào nặn như chết lặng vì chạm vào điện vậy, sau đó đầu óc cũng bị liên đới theo.

Đến lúc cô nhận ra thì Từ Úc đã vào nhà vệ sinh, còn cô thì im lặng kéo chăn lên che mặt.

Lại như qua một lúc lâu sau, Tô An Hi mơ mơ màng màng thấy như mình đang nằm mơ, mà lại không giống như đang mơ.

Cô lờ mờ thấy Từ Úc đi ra từ nhà vệ sinh, anh còn tiện tay ném thuốc lá và bật lửa lên tủ đầu giường, sau đó chỉnh lại chăn cho cô.

Ngay sau đó, đôi môi phảng phất mùi thuốc lá và ấm áp chạm nhẹ lên môi cô.

Cuối cùng là giọng nhu hòa mà trầm thấp của người đàn ông: “Ngủ ngon, Tô An Hi.” Lúc cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng trắng rồi.

Tia nắng ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ tạo thành những nét vẽ màu vàng lấp lánh trên mặt đất. Trên những nét vẽ ấy là từng hạt bụi trôi nổi mà lờ đãng.

Tô An Hi chuyển mắt thì thấy người ở giường bên kia đã đi đâu mất rồi, chiếc giường bên đó sạch sẽ và gọn gàng như đêm qua chưa có người nằm lên vậy.

Thế nhưng tám chắn được gấp như miếng đậu hũ nằm yên lặng ở cuối giường như đang vẫy tay nhỏ rồi cho cô biết rằng có người từng bùng bùng khi thể thực hiện nội vụ như thế.

Cô chậm rãi ngồi dậy, lúc nghĩ lại đêm qua thì khóe miệng bất giác gọi lên ý cười ngọt ngào.

“Ồ, nghĩ gì đấy? Mới sáng ra đã cười như đồ ngốc rồi.”

Liêu Chí Bình vừa vào đã thấy mặt mày Tô An Hi tỏa sáng, còn cười tươi rói như thể nên buột miệng trêu một câu.

“Cười cái...” Chữ “đầu” vừa đến miệng đã bị Tô An Hi nuốt xuống, vì viện phó Trương đang đi theo bên cạnh Liêu Chí Bình mà tiến vào.

Cô đổi mặt tươi cười rồi nói: “Viện phó Trương, sao chú cũng đến đây.”

Viện phó Trương cười tới thân thiết, sau đó vừa mở miệng đã khiến khuôn mặt tươi cười của Tô An Hi cứng đờ.

Ông ấy nói: “Cháu với đội trưởng Từ cùng ở đây à?”

“Sao chú cũng hóng chuyện thế này!” Tô An Hi đưa tay gỡ lông mày, sau đó thầm liếc xéo tên Liêu Chí Bình miệng rộng kia.

Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi như muốn ăn tươi nuốt sống mình thì nhanh chóng giải thích: “Cậu và đội trưởng Từ cũng coi như con cưng của bệnh viện, từ lúc cậu hôn mê đến giờ người ta toàn trông cậu, tối qua còn nói với y tá khu nội trú là người nhà. Cậu cũng biết khả năng lan tin nhanh hơn dịch bệnh của mấy cô y tá rồi đấy.”

Chuyện yêu đương này cũng không có gì phải che giấu, nhưng bọn họ là quân nhân, dù có yêu đương cũng phải báo cáo lại với tổ chức.

Tình cảm thâm lặng vốn không tồn tại.

Viện phó Trương lại cười ra tiếng rồi nói với Tô An Hi: “Phải phải phải, chuyện này cháu đừng trách tiểu Liêu, mọi người biết hết rồi.”

Liêu Chí Bình có viện phó Trương đỡ đầu nên cũng ưỡn ngực ngẩng đầu: “Đúng thế.”

Tô An Hi cười gật đầu, sau đó bắt đắc dĩ nói: “Vâng vâng vâng.”

Đúng lúc này, Từ Úc bê đồ ăn sáng đến thì gặp Liêu Chí Bình và viện phó Trương, anh cũng thoải mái chào hỏi bọn họ.

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy Từ Úc, viện phó Trương đã thích lắm rồi. Ông nghe nói anh là người Du Giang thì càng hài lòng, định có cơ hội sẽ giới thiệu cháu gái của mình cho anh, để hai người kết duyên xem phát triển được đến đâu.

Ai ngờ ván cờ này chưa đánh đã phải buông quân xuống rồi.

Lúc đầu nghe nói Từ Úc và Tô An Hi là bạn từ nhỏ, hai người còn là trai tài gái sắc thì ông cũng hơi nghi ngờ. Về sau ngày nào mấy người y tá Tiểu Vương cũng lái nhái bác sĩ Tô không có ý kia với đội trưởng Từ, ông nghĩ thế thì may quá rồi, khi nào về sẽ nhờ Tô An Hi dùng thân phận bạn từ nhỏ móc nối một chút xem sao.

Cuối cùng, qua vụ bắt cóc con tin lần này, ông lại thấy người kia lo lắng cho Tô An Hi không thôi, đến giờ mới hiểu hai người họ vốn có tình ý với nhau từ lâu rồi.

Ông còn thầm thấy may mắn vì chưa nhắc tới chuyện kia với Tô An Hi. Cô gái này bình thường trông có vẻ hào phóng tùy ý, nhưng thật ra lại rất biết bao che khuyết điểm.

Haiz, chỉ tiếc cháu gái ông không có may mắn này!

Viện phó Trương đứng dậy rồi nhìn về phía hai người: “Chú đến thăm Tiểu Tô cháu một chút thôi. Không sao là tốt rồi, hai người trò chuyện đi. Tiểu Liêu ra đây với chú, chú có ít chuyện muốn nói với cháu.”

“Vâng.” Liêu Chí Bình thấy viện phó Trương nói vậy thì cũng hiểu ý, anh ta nháy mắt ra hiệu với Từ Úc và Tô An Hi rồi mới xoay người rời đi.

Từ Úc để bữa sáng sang một bên, sau đó bảo Tô An Hi: “Đi đánh răng.”

“Ừ.” Tô An Hi nhìn dáng vẻ quang minh chính đại của Từ Úc thì tưởng anh và người tới hôm qua là hai người khác nhau. Sau đó cô cũng nghe lời xuống giường, đi giày vào nhà vệ sinh.

Lúc Tô An Hi rửa mặt xong, Từ Úc đã đưa bát cháo cho cô, sau đó anh cũng bung một bát lên ngồi trên ghế ăn cùng cô.

“Sáng nay anh không phải đi à?” Tô An Hi nhớ tối qua Hạ Tuấn Nam nói bọn họ phải về Phụng Tuyền.

“Chiều nay đội điều trị bọn em cũng đi đúng không?” Từ Úc ngược mắt nhìn Tô An Hi, sau đó không đợi cô trả lời đã nói tiếp: “Anh đi cùng bọn em.”

Tô An Hi nghe xong thì nhìn Từ Úc: “Anh là đội trưởng mà không đưa đội về có sao không?”

Từ Úc đã ăn gần xong rồi, anh để bát xuống một bên rồi chậm rãi nói: “Dù sao cũng phải viết báo cáo, nhiều kém thêm vài trang thôi.”

“Cần em hỗ trợ không?” Tô An Hi ngậm ý cười rồi hỏi.

“Cũng được, rảnh thì tôi giúp anh viết báo cáo.” Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi cười nhẹ.

“Vây... lấy thân phận gì.” Tô An Hi dừng một chút, sau đó vô tội giải thích: “Lần trước vào chỗ bọn anh phải qua bao nhiêu cửa, chưa nói đến việc vào mà không phải việc công.”

Từ Úc liếc Tô An Hi, muốn trêu chọc anh đúng không, anh sẽ theo cô tới cùng: “Em muốn lấy thân phận gì?”

“Thân phận nào đơn giản nhất thì dùng cái đó thôi!” Tô An Hi nhìn Từ Úc rồi tiếp tục giả mù sa mưa: “Thân phận giống tôi qua anh ở lại chăm em cũng được đây..”

“Ừm, cũng được.” Từ Úc gật đầu rồi cười lưu manh một tiếng: “Anh cũng thích thế.”

Tô An Hi không nhịn được mà nở nụ cười. Đột nhiên giữa lúc đó cô lại nghĩ đến điều gì nên buông bát cháo trên tay xuống, sau đó khoanh hai tay lại trước bụng, nghiêng đầu ung dung nhìn Từ Úc bằng đôi mắt trong suốt lại hơi giả hoạt.

“Còn một chuyện nữa, anh phải trả lời em.” Tô An Hi nói.

“Chuyện gì?” Từ Úc thuận miệng hỏi lại.

Tô An Hi hơi híp mắt lại, rồi trịnh trọng hỏi: “Nếu em và Hỷ Lạc nhà anh cũng rơi xuống nước, anh cứu ai trước?”

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cũng phải, dù sao thì chỉ có em mới sinh con cho anh được

Biên tập: Bột

Đây là câu hỏi quái quỷ gì vậy?

Tô An Hi đọc ra được mấy chữ như thế trên mặt của Từ Úc.

Sau đó, Từ Úc bình tĩnh dựa người vào ghế, con ngươi thâm thúy từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi khuôn mặt của Tô An Hi, khóe miệng anh cũng vẽ lên nụ cười giễu nhàn nhạt.

“Hỷ Lạc bơi còn giỏi hơn anh.” Giọng điệu như nước chảy mây trôi này còn xen lẫn ý cười rõ rệt.

“Ý em hỏi trên tiền đề Hỷ Lạc không biết bơi.” Mẹ nó, quên mất chó trời sinh đã biết bơi.

Từ Úc bị Tô An Hi chọc cười, anh nhàn nhạt nói: “Tô An Hi, ấu trĩ thật đấy nhỉ, lại còn ghen với Hỷ Lạc nữa.”

“Ai ghen!” Tô An Hi khinh bỉ nhìn Từ Úc: “Hỷ Lạc nhà anh gặp em thì như thấy ma, nó còn nhe răng trợn mắt dữ dằn như thế, anh nói xem ai ghen?”

Từ Úc nhìn bộ dạng của Tô An Hi thì hơi thu lại ý cười rồi nói với cô: “Hỷ Lạc là hậu duệ của chó anh hùng Thất Nguyệt. Lúc đó nó sắp sinh con nhưng vẫn muốn đi cứu huấn luyện viên của mình với bọn anh. Cuối cùng nó cứu được huấn luyện viên của mình, triệt phá được ổ ma túy, bắt hết lũ người đó. Nhưng cuối cùng bọn anh lại tìm thấy Thất trong vũng máu, nó đã dùng chút hơi sức cuối cùng để sinh mấy chú chó con, mà Hỷ Lạc là đứa cuối cùng còn sống sót.”

Lúc đầu Tô An Hi chỉ định trêu chọc Từ Úc một chút, không ngờ lại nghe được câu chuyện bí ẩn đến vậy.

“Vậy sao anh lại nuôi Hỷ Lạc, huấn luyện viên của Thất Nguyệt đâu?” Giọng Tô An Hi cũng nghiêm chỉnh lại, đáng ra huấn luyện viên của Thất Nguyệt phải nuôi Hỷ Lạc mới đúng.

Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi cong môi cười: “Em gặp anh ấy rồi đấy.”

Tô An Hi không hiểu lắm: “Em... gặp... anh ấy rồi?”

“Lão Thái.” Từ Úc nhìn đáng vẻ kinh ngạc của Tô An Hi thì tiếp tục nói với cô: “Vi nhiệm vụ lần đó mà Lão Thái bị tổn thương tới xương cốt, cuối cùng phải chuyển nghề. Ban ngày anh ấy làm ở đồn cảnh sát, tối về làm ông chủ tiệm cơm. Anh ấy giao Hỷ Lạc cho anh, vì đây là đứa con duy nhất của Thất Nguyệt nên anh phải chăm sóc cho nó thật tốt.”

“Em hiểu rồi, cuộc đời của một chú chó chỉ có vài chục năm ngắn ngủi. Trong mắt chúng, người chủ là cả thế giới, cũng là duy nhất của chúng.” Tô An Hi hơi tựa về phía sau rồi nhìn Từ Úc, lời nói ra lại hiển ngang lắm liệt: “Yên tâm đi, dù con nhóc Hỷ Lạc không chào đón em, nhưng em sẽ cố gắng chung sống hòa bình với nó. Dù sao cũng là hậu duệ của chó có công, kiêu căng một chút cũng là bình thường.”

Từ Úc thấy bộ dạng ra vẻ rộng lượng của Tô An Hi thì thầm cười một tiếng, sau đó nhìn trộm cô: “Hy Lạc chỉ câu gắt với em thôi. Có điều, cả hai cũng không có cơ hội ở chung một mình với nhau đâu.”

“Cũng đúng.” Tô An Hi nhớ lúc còn ở thôn Bát Giác, con nhóc kia đúng là chỉ nhe răng trợn mắt với một mình cô, còn vẫn bình thường với những người khác. Haiz, cô lại bị chó ghét bỏ cơ đấy.

Nói đến đây, cô chợt nhận ra hai ngày nay Từ Úc đều ở đây chăm mình, thế Hy Lạc thì sao?

“Mà anh ở chỗ em lâu thế này, con nhóc kia không thấy anh cũng không làm loạn à?” Cô không kiềm được nên lại hỏi.

“Hôm qua trước khi đi họp đã thu xếp cho nó rồi. Bình thường anh không ở đó, lão Khâu hoặc Hạ Tuấn Nam cũng chăm được.” Từ Úc thuận miệng giải thích.

Tô An Hi nghe xong thì cười, cô chớp mắt rồi gật đầu với Từ Úc: “Xem ra em vẫn quan trọng hơn.”

Con người của Từ Úc sâu thẳm thêm mấy phần, nụ cười trên mặt anh cũng không bị trói buộc, giọng điệu lại càng không đứng đắn: “Cũng phải, dù sao thì chỉ có em mới sinh con cho anh được.”

Tô An Hi: “...”

A lô, 110 à? Ở đây có người đùa giỡn lưu manh.

...

Hai người chỉ nói chuyện trong chốc lát mà đa phần đều là Từ Úc trêu chọc Tô An Hi.

Tô An Hi thấy không thể tiếp tục được nữa nên cầm quần áo vào nhà vệ sinh thay, sau đó định đến thăm bà cụ một chút.

Sau ngày bà cụ qua đời hôm đó, hôm sau Tô An Hi làm đám tang cho bà. Cô đại diện làm người thân của bà cụ, cũng giản lược đi tất cả các công đoạn rườm rà khác.

Tối chạng vạng tối, bác sĩ Bảo và cô đi tìm đồng hương của bà để họ hỗ trợ việc hỏa táng. Không ngờ lúc quay về lại gặp việc bất cóc con tin nên cô bị lôi vào phòng phẫu thuật.

Tô An Hi lại phải phiền bác sĩ Bảo đi nhận tro cốt giúp. Sau đó cô lại hôn mê vì bị thương, nên hôm qua bác sĩ Bảo đến thăm đã chuyển lời rằng bà cụ đã mờ yên mà đẹp rồi.

Vì vậy, cô định trước khi đi sẽ đến thăm bà cụ, kính bà một bó hoa thơm.

Từ Úc nói sẽ đưa Tô An Hi đi. Cô thay quần áo còn anh thu dọn đồ dùng hàng ngày của cô không vênh không cong chút nào mà rất ngăn nắp, đẹp đẽ.

Chốc lát sau, chuông điện thoại của Tô An Hi vang lên. Từ Úc quay sang nhìn thoáng qua thì thấy số điện thoại này thật quen thuộc.

Anh tiện tay bắt máy nhưng chưa kịp nói gì thì đầu bên kia đã xả một tràng: “Tô An Hi, vì sao lần trước ở nhà ăn bệnh viện cậu lại hỏi Hoắc Nham Tông có biết chuyện tớ có bạn trai không? Cậu nói thật với tớ ngay, có phải cậu biết Hoắc Nham Tông thích tớ từ lâu rồi không?”

Từ Úc cầm chặt điện thoại như muốn bóp vụn nó vậy.

Anh ngược mắt lên rồi chậm rãi nói với người ở đầu điện thoại bên kia. Mà giọng anh lạnh đến mức dù mặt trời bên ngoài có chiếu vào thế nào cũng không ăn thua.

“Từ Lai, em có bạn trai từ khi nào? Hoắc Nham Tông thích em từ lúc nào?”

Hai câu này khiến cô gái ở đầu điện thoại bên kia bị dọa tới nhảy dựng. Cô ấy mau chóng đưa điện thoại ra nhìn lại số điện thoại trên màn hình.

Một người còn lại trong phòng bệnh thì chỉ biết mở mắt thật to rồi đứng nguyên tại chỗ. Cô căng thẳng đến mức quần áo bệnh nhân trên tay cũng rơi xuống đất.

“Anh à?” Đầu điện thoại bên kia nhẹ nhàng thăm dò, sau đó giọng nói đầy vẻ không tưởng tượng được: “Anh và Tô An Hi... ở bên nhau?”

“Ừm.” Từ Úc mặt không biểu cảm mà đáp lại, sau đó lại tiếp: “Bây giờ đến lượt em trả lời vấn đề của anh, bạn trai và Hoắc Nham Tông là thế nào? Đây là hai người khác nhau, hay Hoắc Nham Tông là bạn trai em?”

“Chính là...” Từ Lai nói đứt quãng: “Haiz... Anh à... Tín hiệu không ổn lắm... Hôm khác lại gọi nhé!”

Từ Úc nghe được tiếng cúp điện thoại thì thông dong đưa mắt nhìn Tô An Hi, anh đưa tay vẫy cô nhưng lời nói ra lại là mệnh lệnh không cho cự tuyệt.

“Lại đây.”

Tô An Hi dùng vẻ mặt lấy lòng mà đi qua nhưng trong lòng đã mắng Từ Lai đến mấy lần. Đây không phải chui đầu vào rọ thì là gì!

“Có điện thoại à?” Đây là biết mà còn cố hỏi.

“Chị dâu tương lai như em còn hiểu rõ em gái hơn anh trai như anh nhì!” Giọng Từ Úc mang tia mỉ mai, ánh mắt anh cũng khiến người giác có cảm giác áp bức tới khó hiểu.

Tô An Hi nghiêm túc lắc đầu, sau đó nói: “Anh cũng biết có mấy lời chỉ con gái biết với nhau mà!”

Từ Úc đưa tay kéo Tô An Hi đứng hơi xa tới trước mặt, sau đó nhìn xuống cô từ trên cao: “Trước đó anh nghe Hàn Phóng nói bên Từ Lai có biến còn không nghĩ là thật. Xem ra anh không phải anh trai tốt rồi.”

“Người ta cũng đến tuổi yêu đương rồi, anh nghĩ thoáng chút đi, Lai Lai tự có chừng mực.” Tô An Hi cố ý giả vờ hờn dỗi.

“Đôi phương là ai?” Từ Úc nhìn dáng vẻ của Tô An Hi thì con tức giận cũng tan đi ít nhiều.

“Thật ra cũng có chút duyên phận với chúng ta.” Tô An Hi đáp.

“Ừ?”

“Trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy, là lính cứu hỏa đã cứu mạng cậu ấy trong trận hỏa hoạn ở Dương Xuyên.”

Từ Úc cũng từng nghe chuyện năm đó, món nợ này cứ từ từ rồi tính vậy.

Anh lại hỏi tiếp: “Còn chuyện Hoắc Nham Tông là thế nào?”

“Từ nhỏ đến giờ cậu ấy đã thích Lai Lai rồi, anh không nhận ra à?” Nói đến đây, Tô An Hi bỗng thấy mình trên cơ nên lên mặt: “Nói chung vẫn do anh trai như anh không quan tâm.”

Từ Úc thấy buồn cười nên đưa tay búng nhẹ vào trán Tô An Hi, sau đó anh cười nhạt: “Từ Lai là người trong cuộc còn không biết, chẳng lẽ anh lại suốt ngày hỏi thăm linh tính?”

Tô An Hi che trán rồi lườm Từ Úc: “Thế phải trách em rồi!”

Từ Úc nghe xong thì bất giác híp mắt, sau đó bất đắc dĩ cười một tiếng. Anh thâm gật đầu rồi lòi nói ra cũng mang chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Bảo sao Hoắc Nham Tông cứ quần lấy Từ Lai mãi. Được lắm, anh biết rồi.”

“Anh định làm gì?” Tô An Hi thăm dò thử.

“Sao nào, sợ anh đánh Hoắc Nham Tông à? Hay là trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia?” Từ Úc nhìn khuôn mặt sôt ruột của Tô An Hi thì nở nụ cười: “Anh không cố hủ, Từ Lai cũng không còn bé nữa, con bé thích ai anh không ngăn được đúng không? Có điều...”

“Có điều gì?” Tô An Hi nhanh chóng hỏi tiếp.

“Anh sẽ điều tra người Từ Lai thích, Hoắc Nham Tông thì...” Từ Úc hừ cười: “Nếu bắt nạt em gái anh, anh sẽ đánh.”

Tô An Hi nghe xong thì bật cười, sau đó cô đưa tay đánh vào cánh tay anh: “Haiz, đáng về muốn ăn thịt người vừa rồi của anh dọa chết em.”

“Thế ôm em một cái để bình tĩnh lại nhé?” Từ Úc nói xong thì giang tay muốn ôm Tô An Hi nhưng lại bị cô ngăn lại.

Cô ngẩng đầu hỏi anh: “Anh vừa nói ai là chị dâu, thế là có ý gì?”

“Ý ngoài mặt chứ.” Từ Úc nhẹ nhàng kéo tay Tô An Hi rồi vòng qua ngang hông mình. Anh ôm cô xong còn thuận tay xoa xoa đỉnh đầu Tô An Hi: “Ngoài anh ra, xem còn ai dám lấy em không.”

Tô An Hi ôm eo hẹp của Từ Úc, sau đó cách lớp quần áo cấu anh một cái. Có điều người anh quá cứng rắn, chỗ nào cũng là cơ bắp.

“Đắc ý ít thôi, anh vẫn đang trong giai đoạn thử thách đấy.” Cô cười ha ha rồi đẩy Từ Úc ra, lúc hai người cách khá xa rồi cô mới nói tiếp: “Có phải không còn chưa chắc đâu?”

Từ Úc nghe xong thì hơi dùng lưỡi đâm vào quai hàm, sau đó vừa đưa một tay cời cúc áo vốn đã cài nghiêm chỉnh, vừa nhẩn nại mà “hiền lành” nhìn Tô An Hi: “Em tự qua đây hay anh mời em qua?”

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Cùng lắm... chỉ xếp thứ hai thôi

Biên tập: Bột

Tự đi qua chính là dê vào miệng cạp.

Được mời qua chính là mèo vờn chuột.

Giữa ban ngày ban mặt sáng rỡ thế này mà anh dám ngang nhiên cởi áo lộ thịt như thế, còn đi kèm giọng nói và biểu cảm kia nữa chứ. Đúng là chỉ thiếu mỗi câu: “Mau lại đây, để đại gia anh dạy dỗ em một chút.”

Tô An Hi đầu có ngốc, cô lắc đầu từ chối: “Em không chọn cả hai.”

Nói xong, cô cong môi, nhướn mày bày ra vẻ em không thêm sợ anh, nhưng cả người vẫn không có tiền đồ mà lặng lẽ lùi về phía sau.

Mà Từ Úc đứng ngược nắng nên mái tóc ngắn được pha thêm sắc vàng, khuôn mặt anh tuấn của anh vẫn mang ý cười bình tĩnh, tất cả đều bày ra tư thái “Em cứ tiếp tục diễn đi”.

Tô An Hi mở cửa phòng bệnh ra rồi chạy vèo ra ngoài như chân bôi dầu.

Nhưng một giây sau, cô chợt dừng người ở cửa, sau đó âm thầm căn răng nhìn Từ Úc như ném mùi thất bại.

Lúc này Từ Úc không nói một lời mà cầm giày của cô trên tay rồi lắc lắc nhẹ, như đang yên lặng tuyên bố thắng lợi.

Tô An Hi nhìn đôi dép lê trên chân mình thì bĩu mũi rồi than thở đi tới trước mặt Từ Úc, sau đó đưa tay ra muốn lấy giày: “Anh thắng.”

Từ Úc đưa giày cho Tô An Hi, lại không nhận được mà cười khê: “Xem em sợ kìa.”

“Em thế này không phải là sợ.” Tô An Hi ngồi xuống giường cởi dép rồi đi giày da vào. Lúc đứng dậy sửa quần áo, cô mới bổ sung tiếp: “Ở nơi có dân địa phương thì quần nhân phải ra dáng quần nhân một chút.”

Cô vừa nói còn vừa làm ra vẻ thủ trưởng đi tuần sát mà tiến về phía trước hai bước, sau đó ngược mắt lên nhìn Từ Úc.

Một lúc sau, ngón tay mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng khép cổ áo của anh lại, sau đó còn tiện tay cài lại hai chiếc cúc áo vừa bị ai đó cởi ra.

Cô vỗ nhẹ nhẹ rồi sửa lại cổ áo cho anh. Sau đó, Tô An Hi rũ mắt xuống thì thấy Từ Úc đã tự nhiên đưa cả vạt màu xanh quân đội tới trước mặt cô. Anh còn cười mà không nói, chỉ nghiêng đầu ra hiệu với cô.

Cô thăm lờm anh một cái, sau đó vẫn cười nhận lấy cả vạt. Lúc cô đeo cả vạt lên, anh còn cúi đầu xuống như phối hợp, hai người cực kỳ ăn ý với nhau.

Từ Úc nhìn đầu cô mà như có trận gió thổi qua khiến lòng thêm gọn sóng. Cô gái của anh đầu vẫn còn dán băng gạc, cô nhẹ nhàng chớp mắt, đôi mắt lại đưa theo cả vạt trên tay rồi thất thật cẩn thận.

Sau khi Tô An Hi làm xong thì chỉnh lại một lần rồi mới ngược lên nhìn đôi mắt đong đầy ý cười của Từ Úc.

Cô cười khê rồi giọng cũng mang theo ý trêu ghẹo: “Nhìn em tình ý thế làm gì, anh không phải người đàn ông đầu tiên được em thất cả vạt cho đâu.”

Quả nhiên lời này vừa dứt, Từ Úc đã thu lại bao tình ý, thay vào đó là cặp lông mày chau lại: “Ồ? Thì ra anh không phải người đầu tiên?”

“Ừ.” Tô An Hi gạt đầu chắc chắn, sau đó lắc lắc ngón trỏ trước mặt Từ Úc: “Cùng lắm... chỉ xếp thứ hai thôi.”

Từ Úc: “...”

Nhân dịp đông bão của Từ Úc còn chưa đến, Tô An Hi đã cười rồi chân thành nói với anh: “Em đi tìm bác sĩ Bảo, tiện thể gỡ băng trên trán đã.”

Cô nói xong thì quay người đi ra ngoài, Từ Úc nhìn cô rồi đi rồi bỗng bật cười.

Cô vừa nói gì cơ?

Thứ hai đúng không?

Cho em thắng lần này đó.

...

Bác sĩ Bảo liên hệ với người đồng hương trước đó để anh ấy đưa Tô An Hi và Từ Úc đi thăm bà cụ.

Tô An Hi mua bó hoa cúc ở bên ngoài bệnh viện, sau đó mua thêm cả nến thơm và tiền giấy ở chợ nhỏ trên đường tắt.

Trên đường đi, người đồng hương nói vì nguyên nhân đặc thù của họ nên nghĩa địa chung chưa làm xong ngay được. Vì thế họ tìm một khoảnh đất trên núi sau nhà anh ấy để an táng bà cụ. Tổ tiên anh ấy cũng được chôn ở mảnh đất này, nghe nói phong thủy ở đây rất tốt.

Tô An Hi hiểu rõ việc này, khu vực biên giới này không có nghĩa địa như ở thành phố lớn. Người mất trong nhà họ đều được chôn ở vùng núi hoặc trên ruộng của nhà rồi tạo thành khu mộ riêng.

Bà cụ không còn người thân nữa, bây giờ chôn cạnh người khác làm hàng xóm cũng không tệ.

Sau khi cúng tế bà cụ xong, Tô An Hi gửi chút tiền cho người đồng hương, hi vọng về sau người này có thể chăm sóc cho bà một chút. Thế nhưng người đồng hương xua tay không nhận, anh ấy nói không thể nhận tiền của giải phóng quân mấy cô được.

Về sau, Từ Úc phải cố gắng dúi tiền cho người đồng hương, anh cũng không nói nhiều mà chỉ bảo: “Quân nhân cũng không nhận hỗ trợ không công của người dân được.”

Có lẽ giọng điệu của Từ Úc quá mạnh mẽ nên người đồng hương chỉ có thể cười rồi nhận lấy.

Sau khi tạm biệt người đồng hương, Từ Úc và Tô An Hi cũng xuống núi.

Trên đường đi, Tô An Hi cảm thán mãi vì người dân ở đây quá thuần phác. Tuy họ không giàu có, nhưng con người lại lương thiện, giản đơn. Họ không có tâm tư phức tạp như những người ở thành phố lớn kia. Những kẻ đó càng ngập trong vàng son thì càng đấu đá nhau, càng thấy sang thì càng bắt quàng làm họ.

Đợi Tô An Hi lái nhai xong, Từ Úc mới chậm rãi tổng kết: “Hề là người thì đều hướng tới lợi ích.”

Tô An Hi nghe xong thì không nhịn được cười: “Anh lấy đâu ra nhiều châm ngôn cuộc sống vậy.”

“Huấn luyện lính mới cũng phải có đôi lời. Mỗi lần nói một câu khác nhau, tự nhiên sẽ tích lại.” Từ Úc nhìn con đường nhỏ trên núi rồi nhẹ nhàng nói ra.

Anh chắc chắn sẽ không nói với cô, mỗi lúc kề cận với cái chết, trong lòng đều sẽ nhớ đến một châm ngôn.

...

Lúc hai người quay lại huyện thì đã qua giờ cơm. Từ Úc bảo đưa Tô An Hi xuống tiệm ăn, Tô An Hi lại chỉ quán trang của hai người rồi nói: “Bỏ đi, không hay lắm.”

Nói thì nói vậy, nhưng Tô An Hi vừa thấy quán ăn bốc hơi nghi ngút còn truyền tới mùi hương cách đó không xa thì con sâu tham ăn đã rục rịch, sau đó cô lại không do dự mà tiến về phía đó.

Từ bé đến giờ có một điều không thay đổi đó là: Tô An Hi thích ăn ngon.

Từ Úc nhìn bốn phía rồi đưa tay dắt Tô An Hi tới cửa hàng quần áo cách đó không xa.

Ở đây điều kiện có hạn nên hai người đều chọn áo phông, quần bò và một đôi giày thể thao đơn giản.

Hai người thay quần áo xong rồi nhìn đối phương thì đều bật cười, lúc này họ như đang trở về thời khắc thanh xuân đã chết trước đây vậy.

Khi anh vẫn còn là thiếu niên hăng hái, còn cô vẫn là người con gái mà anh yêu thương nhất.

Bà chủ cửa hàng quần áo đã bán hàng nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên bà ấy trông thấy quân nhân đến mua quần áo.

Lúc cẩn thận nhìn lại thì ại ôi, cả hai đều là trai đẹp gái xinh, sau đó bà chợt nhớ tới đứa cháu gái học ở trường nghề thành phố Phương Tuyền hay nói thế này: Trai đẹp đều cống hiến hết cho tổ quốc.

Bây giờ nhìn lại thì đâu chỉ có trai đẹp, ngay cả gái xinh cũng cống hiến cho tổ quốc mất rồi.

Sau khi hai người ra khỏi cửa hàng quần áo, Tô An Hi cầm túi rồi ra về kinh ngạc nhìn Từ Úc: “Bạn học Từ, trùng hợp thế!”

Từ Úc bất đắc dĩ nở nụ cười nhưng không đáp lại cô. Anh sải chân dài bước tới nơi khiến Tô An Hi chảy nước miếng.

Tô An Hi đi theo sau anh, lúc nhìn đến bóng lưng thẳng tắp phía trước thì nụ cười lại càng sâu hơn.

Thiếu niên khôi ngô và cao dong dỏng năm đó nay đã gánh vác sứ mệnh quốc gia trên vai, trấn giữ lãnh thổ một phương.

Anh đã trở thành người đàn ông đường đường chính chính, cả người tràn ngập hương vị nam tính.

Quán ăn này bán đồ ăn nhẹ tiêu biểu của vùng Tây Nam. Hai người họ, một người thì lo đối phương bị thương, một người lo đến dạ dày của đối phương nên đều chọn đồ ăn không cay.

Tô An Hi muốn ăn cay lắm nhưng không lay chuyển được Từ Úc nên chỉ có thể ôm tiếc nuối mà thôi.

Quán ăn này là kiểu nửa ngoài trời nên một bên không có mái hiên, vì vậy ở đây cũng có khá nhiều ruồi. Có điều, đồ ăn ở đây nấu rất ngon.

Hai người gọi một món hấp, một món rau xào, thịt băm rang, thêm một món canh, đây cũng là điển hình của những món ăn hàng ngày. Họ nhìn đồ ăn trên mặt bàn của người khác, nói thật là ở Du Giang cũng không ăn được những món ăn giản đơn thế này.

Trong lúc chờ đồ ăn, Tô An Hi nghiêng đầu thì thấy một người đàn ông, sau đó khước môi cô dần cong lên.

Đối phương cũng cười một tiếng, sau đó chỉ chỉ Tô An Hi và nói một câu với người bên cạnh rồi đi tới.

“Tuồng hôm nay anh đi rồi?” Tô An Hi thấy Mạc Bình Dương đi tới thì cười nói.

Mạc Bình Dương vẫn mang ý cười như vậy, anh ta gật đầu với Từ Úc, sau đó mới trả lời Tô An Hi: “Chiều nay sẽ đi. Anh nghe nói quán ăn này không tệ nên tới ăn thử.”

Tô An Hi nhìn Mạc Bình Dương mặc quần áo thường ngày thì thấy rất khác. Cô gõ đầu nhẹ nhẽ rồi cười nói: “Ngồi đi!”

“Thôi, bạn anh còn ở bên kia, sang nói vài câu với em thôi.” Lúc này Mạc Bình Dương mới để ý thấy Tô An Hi mặc áo phông nên trêu chọc: “Em đi đâu mua đồ thế này?”

Tô An Hi chỉ chỗ chếch quán ăn: “50 tệ một bộ là được chọn thoải mái rồi, chất lượng cũng không tệ.”

“Thật sao?” Mạc Bình Dương nghe tới chất lượng thì định đưa tay sờ vải thử, nhưng anh ta chợt cảm nhận được ánh mắt sáng rực bên cạnh bắn tới.

Mạc Bình Dương mau chóng nhìn lại thì thấy người đàn ông bên đó đang ngậm thuốc, sau đó cầm bật lửa môi thuốc. Từ Úc hơi dựa vào ghế rồi hờ hững ngược mắt lên hỏi anh ta: “Hút thuốc không?”

“Không hút, cảm ơn.” Mạc Bình Dương thu lại bàn tay vừa muốn đưa ra sờ chất vải.

Tô An Hi thấy Từ Úc như vậy thì thầm cười một tiếng, sau đó mới hỏi Mạc Bình Dương: “Lúc này anh về Du Giang?”

“Xử lý việc làm ăn bên này xong rồi sẽ về.” Mạc Bình Dương trả lời.

“Em hỏi thật...” Tô An Hi đặt hai tay lên mặt bàn rồi nhìn Mạc Bình Dương: “Cuối cùng thì anh có bao nhiêu mối làm ăn vậy?”

Tới đây, Từ Úc cũng liếc nhìn Mạc Bình Dương một cái, còn Mạc Bình Dương chỉ cười cười rồi nói: “Chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ thôi, không có gì đáng kể.”

Tô An Hi thấy Mạc Bình Dương nói vậy thì cười ha ha: “Thôi đi, bộ quần áo này của anh cũng bằng mấy tháng tiền lương của dân công sở rồi đấy? Đây mà là buôn bán nhỏ và không đáng kể à?”

“Mặt tiền thôi.” Mạc Bình Dương ngẫu nhiên liếc mắt qua thì thấy Từ Úc vẫn chậm rãi hút thuốc, vì thế anh ta tạm biệt Tô An Hi: “Anh qua kia đây, khi nào em về Du Giang thì gọi điện nhé.”

“Được thôi.” Tô An Hi hào phóng gật đầu.

Mạc Bình Dương nhìn về phía Từ Úc rồi lịch sự nói với anh: “Nếu đội trưởng Từ có đến Du Giang thì để Tô An Hi đưa anh tới quán rượu của tôi nhé.”

Từ Úc phun ra một hơi khói, làn khói nhàn nhạt che khuất đôi con ngươi thâm trầm của anh. Một tia nắng nhạt như mũi tên xuyên qua làn khói, cũng như ánh lên màu vàng lấp lánh trong tình cảnh tưởng như sóng êm gió lặng này.

“Nếu có cơ hội.” Từ Úc đáp lại bằng giọng lạnh nhạt.

“Hẹn gặp lại.” Mạc Bình Dương nói với hai người.

“Hẹn gặp lại.” Từ Úc trả lời.

Tô An thì chỉ vẫy vẫy tay rồi tùy ý nhìn anh ta trở về bàn với người bên kia. Lúc này cô mới mỉm cười nhìn Từ Úc: “Anh sao đó, sao lại mất kiên nhẫn.”

Từ Úc đập thuốc lá rồi ném vào thùng rác ở bên cạnh. Anh vừa chậm rãi rút đũa ra vừa liếc nhìn khuôn mặt cười nhẹ của Mạc Bình Dương, lúc sau đã chuyển mắt về nhìn Tô An Hi.

“Sao lại quen?”

“Đến quán rượu của anh ấy uống rượu.” Tô An Hi trả lời.

“Nghiện rượu ghê nhỉ.” Từ Úc nhìn Tô An Hi bằng ánh mắt kì lạ: “Uống với ông chủ xong xưng anh gọi em luôn?”

Tô An Hi cũng đưa tay lấy đũa, sau đó dò xét Từ Úc: “Anh ghen đấy à?”

“Không hẳn.”

Từ Úc vừa dứt lời thì đồ ăn đã được bê lên. Tô An Hi nhìn dáng vẻ của Từ Úc thì thầm cười trong lòng, anh cứ giả vờ nữa đi.

Người bê thức ăn lên vừa đi khỏi, Từ Úc đã gấp thức ăn, sau đó gấp cho cả Tô An Hi rồi nói: “Biết điều gì khiến người ta không nhìn thấu nhất không?”

Miếng khoai sọ Tô An Hi vừa gấp bị rơi xuống mâm nên cô chỉ chăm chú chiến đấu với miếng khoai sọ, cùng vì thế mà cô chỉ lắc đầu trả lời bừa: “Không biết.”

Từ Úc thấy Tô An Hi vụng về thì đưa đũa gấp miếng khoai lên rồi thả vào bát cô, sau đó anh nói: “Khẩu Phật tâm xà.”

Tô An Hi nghe xong mới ngẩng đầu lên nhìn Từ Úc, lúc này ánh mắt anh vẫn còn nhìn về hướng phía sau cô. Cô nghiêng đầu nhìn thì thấy đó là vị trí của Mạc Bình Dương.

Nhưng lúc cô quay lại thì Từ Úc đã thu hồi tầm mắt rồi. Tô An Hi thấy anh đưa tay lấy lọ gia vị trên bàn bên cạnh thì mở miệng ngăn cản.

“Đó là giấm đấy.”

Từ Úc gạt đầu: “Anh biết.”

Tô An Hi nhú mày rồi cong môi cười: “Còn chưa đủ chua chắc?”

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Kỹ thuật lái xe ấy à, phải thử mới biết có được hay không

Biên tập: Bọt

Buổi chiều, nhóm nhân viên y tế của đội điều trị thu dọn đồ dùng cá nhân rồi cho lên xe, chuẩn bị trở về.

Dưới ánh mặt trời vàng óng là dòng người nhốn nháo nối đuôi nhau, trông họ có vẻ bận rộn nhưng mặt người nào người nấy đều mang nụ cười thả lỏng rõ rệt.

Những chạt vật, khổ sở, nặng nề và căng thẳng của vài ngày trước đều đã qua đi.

Mặt trời vẫn sẽ mọc như thường lệ, bốn mùa vẫn sẽ tiếp nối tuần hoàn như cũ, ngay cả thôn Bát Giác gặp thiên tai nghiêm trọng nhất cũng sẽ được trùng tu tốt hơn.

Tại vạ chỉ có thể tạm thời cướp đi sự tươi đẹp trước mắt, mà không thể cướp đi sự đội ơn của lòng người trên mảnh đất này.

Viện phó Trương và lãnh đạo bệnh viện huyện vừa nói vừa đi ra ngoài, họ nói rất nhiều rất nhiều, tất cả đều là để cảm tạ tình nghĩa của mọi người.

Mà Tô An Hi và bác sĩ Bảo ở bên kia cũng đang chìm trong trạng thái tạm biệt.

“Chuyện chôn chung của bà cụ và con gái bà ấy phải phiền bác sĩ Bảo rồi.” Tô An Hi mỉm cười lễ phép, đôi mắt trong veo của cô lóe lên ánh nước. Khuôn mặt xinh đẹp ấy của Tô An Hi cũng khiến người đi qua cũng không nhận được mà quay lại rồi nhìn tới không dời mắt.

Bác sĩ Bảo gạt đầu nhẹ, anh ấy rất tán thưởng bác sĩ Tô xinh đẹp, tài giỏi lại hiền lành này, vì thế chắc chắn sẽ không khước từ lời nhờ vả của cô: “Yên tâm đi, việc này thuộc trách nhiệm của tôi rồi.”

“Cảm ơn.” Nụ cười của Tô An Hi thêm sâu, cô chủ động đưa tay ra thể hiện sự cảm kích.

“Không cần khách khí thế đâu, tôi nhất định không thể lạc hậu trong chuyện lấy việc giúp người làm niềm vui này được.” Bác sĩ Bảo cũng vươn tay bắt lấy tay cô, sau đó lắc nhẹ giữa không trung một chút. Sau lúc này, cả hai mới đồng thời buông ra.

“Tô An Hi, lên xe thôi.” Nhóm nhân viên y tế dưới bậc thang đang lần lượt lên xe. Liêu Chí Bình đứng ở cửa xe cũng phát tay ra hiệu với Tô An Hi.

Tô An Hi xua xua tay với Liêu Chí Bình, sau đó nhìn về phía bác sĩ Bảo: “Sau này anh có thời gian đến Du Giang, nhớ phải liên hệ với tôi nhé.”

“Được, hẹn thế nhé.” Bác sĩ Bảo gạt đầu mỉm cười.

“Tôi đi đây.” Tô An Hi giật giật ba lô trên vai rồi bước đi.

Bác sĩ Bảo gạt đầu: “Nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Tô An Hi vừa đi đến bên cạnh Liêu Chí Bình đã bị anh ta lấy cùi chỏ chọc chọc vào người, sau đó còn hóm hờ mà cười đến quái gở: “Lại làm tổn thương trái tim một người đàn ông nữa rồi à?”

“Có bệnh thì đi khám đi!” Tô An Hi liếc Liêu Chí Bình: “Tôi và bác sĩ Bảo chỉ là đồng nghiệp, có mỗi cậu ngày đêm hóng hớt thôi.”

Liêu Chí Bình cười ha ha: “Được được, tôi hóng hớt, thế Từ Úc của cậu đâu rồi? Sao không thấy đâu?”

Tô An Hi cũng cười ha ha, sau đó quăng ba lô lên xe rồi hỏi: “Nhà cậu ở bờ biển (1) à?”

(1) Ở bờ biển: nhiều chuyện

Liêu Chí Bình “ơ” một tiếng, lời này chẳng phải lời lúc trước anh ta nói với cô à? Ha, ý chí trả thù mạnh mẽ lắm, còn trả lại nguyên cả câu cho anh ta nữa chứ.

Lại nói đến Từ Úc, thật ra lúc quay về, anh nói muốn lên chỗ công an huyện một lát nên bảo cô chờ anh về.

Mà giờ đã là lúc nào rồi, sao anh còn chưa về?

Viện phó Trương đi đến, ông nhìn bốn phía mà không thấy Từ Úc đâu nên hỏi Tô An Hi: “Tiểu Tô, chú trưởng đội trưởng Từ sẽ đi với chúng ta? Sao không thấy người đâu.”

“Cháu gọi điện hỏi thử xem” Tô An Hi nói xong thì sờ điện thoại.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, bỗng nhiên có một chiếc xe Jeep màu xanh bộ đội lái tới rồi vững vàng đỗ vào khu đất trống. Chiếc xe đi tới nên khoi lên một lớp bụi mù khiến mọi người bất giác quay đầu nhìn sang.

Cửa ghế lái bị đẩy ra dưới ánh sáng và lớp bụi đất tung bay.

Sau khi lớp bụi đất tan đi, ánh nắng vẫn chiếu xuống như cũ, mà đập vào mắt mọi người là đôi giày thể thao màu trắng, sau đó là quần bò bao lấy đôi chân dài đáp xuống dưới đất.

Cuối cùng, cửa xe bị đóng lại “ầm” một tiếng. Lúc này dáng vẻ của người đàn ông anh tuấn mới xuất hiện hoàn chỉnh trước mắt mọi người. Anh nện bước chân thẳng tắp xuống đất rồi chậm rãi đi tới chỗ họ dưới cái nắng gay gắt.

Bên tai Tô An Hi là giọng nói không khống chế nổi vẻ si mê của mấy người y tá Tiểu Vương: “Woa, đẹp trai quá đi mất...”

Liêu Chí Bình đưa tay ấn đầu đang nhô ra y tá Tiểu Vương vào, sau đó liếc nhìn Tô An Hi đang cười bình tĩnh rồi nói với bọn họ: “Người ‘woa’ cũng không phải các cô đâu.”

Y tá Tiểu Vương lại ló đầu ra rồi chỉ vào giày thể thao trên chân Tô An Hi, sau đó than khóc: “Bác sĩ Tô, cô và đội trưởng Từ làm lành xong đã thể hiện rồi nhé. Hai người còn mặc đồ đôi ngược câu nữa, quá đáng lắm”

Hai y tá khác nghe xong cũng gạt đầu tán thành.

Thật ra Tô An Hi và Từ Úc cũng không để ý việc mặc thành thế này. Lúc trước họ cũng vì muốn ăn ngon miệng mà thôi, không ngờ lại thành ra mặc đồ đôi.

Lúc mua bộ quần áo này thì được tặng thêm đôi giày thể thao khá tốt nên họ không nghĩ gì mà thay luôn.

Bây giờ y tá Tiểu Vương nhắc tới, thì hình như đúng là giống thế thật.

Viện phó Trương nghe được tiếng oán thán văng trời của y tá Tiểu Vương thì đi qua nhìn hai người trong cuộc một chút, lúc này ông mới nở nụ cười mập mờ rồi trêu ghẹo họ.

“Ừm, người nhà này của cháu cũng không tệ.”

Tô An Hi dở khóc dở cười khi thấy người trước nay nghiêm túc như viện phó Trương mà cũng bắt đầu trêu chọc người khác.

“Viện phó Trương, sao chú cũng nói đùa giống mấy cô ấy vậy?”

Từ Úc đi tới cạnh chỗ mấy người họ, anh chào viện phó Trương trước, sau đó mau chóng nhận ra tình hình ở đây rồi còn hào phóng nói: “Vết thương của bác sĩ Tô vẫn chưa ổn, để cô ấy ngồi xe của tôi cho rộng rãi.”

Khóe miệng Tô An Hi thầm giật giật, lí do xằng bậy thế này mà họ tin được mới lạ đó.

Nhưng không ngờ viện phó Trương lại tin thật mà nói với Từ Úc: “Được được được, bác sĩ Tô của chúng tôi hỗ trợ các cậu bắt người nên mới bị thương, cũng nên làm vậy.”

Liêu Chí Bình ghen cười tới sắp nổ tung, hốc mắt anh ta chất chứa ý cười như sắp trào ra ngoài.

Từ Úc thông dong gật đầu tán thành, sau đó anh nhìn Liêu Chí Bình: “Bác sĩ Liêu có ngồi cùng bọn tôi không?”

“Không đâu.”

Liêu Chí Bình từ chối như chém đinh chặt sắt, sau đó thầm oán hận trong lòng: Hai người không chê tôi vương vãi, tôi còn ngựa mất hai người đó? Có chết tôi cũng không nhìn hai người ân ái ái đâu.

Tô An Hi nhìn viện phó Trương rồi định mời ông ấy lên xe, nhưng cô còn chưa nói đã bị viện phó Trương đưa tay ngăn lại.

“Thôi thôi, chú không quen ngồi xe Jeep.”

Tô An Hi chỉ biết ngẩn người, cái cớ này cũng khiến cường quá đi mất.

Viện phó Trương nói xong thì cười cười rồi xoay người rồi đi.

Liêu Chí Bình nghiêng người kéo ba lô của Tô An Hi ra rồi nhét vào trong tay cô, sau đó còn nói với vẻ ghét bỏ: “Định chờ tới lúc mặt trời xuống núi mới về chắc?”

Viện phó Trương bên kia cũng đang hô hào mọi người lên xe để chuẩn bị lên đường. Từ Úc chậm rãi vươn tay xách ba lô trong ngực Tô An Hi qua, sau đó cô ý nói với cô: “Đi thôi!”

Tô An Hi cũng nhẹ nhàng gật đầu rồi mỉm cười với Từ Úc: “Đi thôi!”

Liêu Chí Bình nhìn hai bóng người một cao một thấp đang đi về phía xe Jeep, cả hai đều mặc áo phông, quần bò, đi giày thể thao, muốn bao nhiêu thanh xuân đều có bấy nhiêu thanh xuân.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, hình tượng trước mắt Liêu Chí Bình lại như đường hầm của cỗ máy thời gian mà trở về năm lớp 12 kia.

Khi đó cũng có ánh sáng mặt trời chói lọi thế này, hai người mặc đồng phục giẫm lên bóng nắng dưới cây ngô đồng, bọn họ trêu chọc lẫn nhau rồi cười cười nói nói. Hình ảnh ấy xinh đẹp như một bức tranh vậy.

Khi đó trong đầu anh ta sẽ nảy ra một cụm từ —— Một cặp trời sinh.

Liêu Chí Bình thầm thở dài rồi nở nụ cười nhu hòa.

Tô An Hi, cuối cùng cậu cũng chờ được tình yêu của mình rồi. Chúc mừng cậu, quanh đi quẩn lại vẫn là anh ấy.

Trong lúc Liêu Chí Bình đang suy nghĩ miên man, y tá Tiểu Vương đã xách túi xuống định chạy theo Từ Úc và Tô An Hi. Liêu Chí Bình tóm lấy cô ấy rồi hỏi: “Cô đi đâu đó?”

Y tá Tiểu Vương cười hi hi: “Mọi người đều không đi thì để tôi sang ngồi xe đội trưởng Từ.”

“Cô bị thương à?” Liêu Chí Bình dò xét cô ấy.

Y tá Tiểu Vương gật đầu: “Đúng vậy.”

Liêu Chí Bình nhìn trên dưới: “Chỗ nào nào? Để tôi xem thử.”

Y tá Tiểu Vương chỉ tìm mình rồi tội nghiệp nói: “Tim này, tim vỡ thành trăm mảnh rồi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì không nhịn được mà nở nụ cười. Anh ta lờm y tá Tiểu Vương rồi tóm cô ấy vào trong xe, sau đó vừa kéo cửa vừa nói: “Bệnh của cô là bệnh nan y, không chữa nổi đâu.”

Sau đó cả xe mau chóng vang lên một tràng cười.

...

Từ Úc ném ba lô của Tô An Hi vào ghế sau, lúc anh chuẩn bị đóng cửa thì thấy Tô An Hi kéo cửa ghế lái ra rồi đi lên.

Anh bình tĩnh gai mũi một chút, sau đó trở tay đóng cửa ghế sau. Lúc này anh mới mở cửa ghế phó lái rồi ngồi lên trên.

“Tôi đường núi đổi thành anh lái.” Từ Úc vừa cài dây an toàn vừa dặn dò Tô An Hi.

“Sao, không tin khả năng lái xe của em à?” Tô An Hi đã cài dây an toàn vào từ lâu rồi, lúc này cô đang nghiêng đầu nhìn Từ Úc với vẻ khiêu khích.

Từ Úc để khuỷu tay phải tì lên khung cửa xe, sau đó anh cũng không trả lời mà nghiêng đầu cười như không cười mà nhìn Tô An Hi.

Mấy giây sau, anh nhấn mở dây an toàn nhanh như chớp rồi chồm người qua. Tô An Hi bị giật mình nên rụt lại phía sau theo phản xạ có điều kiện.

Quả nhiên, lúc sau bên tai cô đã vang lên tiếng cười trầm thấp của đàn ông. Anh duỗi cánh tay dài ra rồi linh hoạt kéo tấm chắn nắng xuống, cũng vì thế mà một phần ánh nắng bị che lại.

Từ Úc cũng không vội ngồi lại chỗ của mình mà lúc này anh cười khê rồi nói một câu hai nghĩa: “Kỹ thuật lái xe ấy à, phải thử mới biết có được hay không.”

(2) Nếu tớ không nhầm thì cái vụ lái xe này còn một nghĩa bóng là chuyện giường chiếu.

Từ thế, biểu cảm và giọng điệu này khiến Tô An Hi chỉ cần một giây đã hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh.

Tô An Hi bỗng thấy tai mình nóng lên, vì thế cô đẩy anh ra, giọng nói cũng mang theo mệnh lệnh: “Ngồi xuống, thắt dây an toàn vào.”

Từ Úc nhìn cô gái đang buộc tóc đuôi ngựa nên không thể che nổi vành tai đỏ ửng thì ý cười càng sâu.

Cuối cùng, anh vẫn nghe lời trở lại chỗ của mình, thắt chặt dây an toàn, kéo tấm chắn nắng rồi bình tĩnh nhìn Tô An Hi quẹo tay nổ máy, lên số, đạp ga rồi về số.

Ồ, vẫn còn ổn định lắm.

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đi mà tìm người xếp thứ nhất của anh

Biên tập: Bọt

Từ lúc ánh nắng tỏa ra bốn phía đến nắng đầy trời rồi chuyển thành ánh trăng mờ mờ lung, cuối cùng chiếc xe Jeep màu xanh quân đội cũng công công bóng đêm tiến vào thành phố Phương Tuyền.

Từ Úc giữ vững tay lái rồi liếc nhìn Tô An Hi đang ngủ trên ghế phó lái. Anh nhìn rồi lại không kiềm được mà nhẹ nhàng đưa tay vuốt mái tóc đen như giao hòa với màn đêm của cô.

Sau đó anh thu tay lại, tiếp tục lái xe.

Chiếc xe Jeep dừng lại bên ngoài kí túc xá bệnh viện vũ cảnh. Từ Úc kéo nhẹ tay phanh, mở dây an toàn, sau đó mới nhìn Tô An Hi còn đang ngủ.

Sau khi lên đường núi đổi thành anh lái, cô nhóc này đã bắt đầu buồn ngủ. Sau đó còn chưa được 2 – 3 tiếng thì cô đã lăn ra ngủ như heo vậy.

Trên đường có một đoạn đường lắt lư tới lục phủ ngũ tạng xóc nảy như khiêu vũ mà cũng không khiến cô tỉnh lại được.

Khả năng ngủ này chắc chắn đã cao hơn ngày trước một bậc rồi.

Từ Úc bắt đầu dĩ cười một tiếng, sau đó anh dựa vào lưng ghế, lấy bao thuốc ra rồi rút một điếu, nhưng tay cầm bật lửa lại không châm thuốc.

Anh cứ biếng nhác ngậm thuốc như thế, ngón tay thon dài kia vuốt vuốt bật lửa rồi nghiêng đầu mỉm cười ngắm cô gái ngủ ở ghế phó lái bằng ánh mắt đầy dịu dàng.

Lúc Tô An Hi mở mắt ra thì đã đối mặt với một khuôn mặt anh tuấn mà si mê đó. Cô còn đang chớp chớp mắt thì nghe được giọng nói khàn khàn vì đang ngậm thuốc lá mà như thấm hơi đêm của anh.

“ Tỉnh rồi à? ”

“ Ừ. ” Tô An Hi cong môi cười rồi chậm rãi ngồi dậy. Cô xoa xoa cái cổ cứng ngắc, mở dây an toàn rồi tiện tay tháo đuôi tóc bị lỏng xuống.

Mái tóc đen bóng dài như thác chột đổ xuống, từng sợi tóc như tản ra hương thơm mê người trong buồng xe âm thầm.

Cô cười hỏi: “ Sao mà trông si mê thế? Xinh đến thế cơ à? ”

Từ Úc đưa tay lấy điếu thuốc xuống rồi ném cả điếu thuốc và bật lửa lên kệ xe. Anh bật đèn trần trong xe rồi cong khóe môi nhìn Tô An Hi chăm chăm “ Bây giờ là xinh nhất. ”

Tô An Hi cười một tiếng rồi tiện thể chuyển mắt nhìn đồng hồ. Bây giờ đã sắp 10 giờ rồi, một giấc này của cô đúng là ngủ tới bến.

“ Muốn thế này rồi, sao anh không gọi em dậy? ” Tô An Hi vừa sửa lại chun buộc tóc rồi đưa tay vuốt vuốt chuẩn bị buộc tóc lại, vừa nói với Từ Úc: “ Không để lỡ việc của anh nữa, mau về đi. ”

Tô An Hi vừa nói xong thì bàn tay lớn của người đàn ông vươn ra chỗ tay nhỏ của cô rồi tóm gọn chỗ tóc lại.

Cô giật mình muốn quay lại nhìn Từ Úc, nhưng lại bị anh dùng một tay đẩy hai tay của cô ra, sau đó cất giọng mang tia mệnh lệnh nhân nhạ: “ Quay sang bên kia. ”

Tô An Hi thế mà lại đưa lưng về phía Từ Úc thật, sau đó cô cảm nhận được ngón tay anh đang lưu luyến và xước qua xước lại từng sợi tóc kia. Xúc cảm thô ráp ấy treu chọc tới mức da đầu cô cũng phải tê dại.

“ Anh không về đội à? ” Tim cô đập thình thịch thình thịch, người đàn ông này biết ghẹo con gái nhà người ta từ lúc nào vậy? Lại còn có chiêu buộc tóc này nữa?

“ Sẽ về. ” Từ Úc vừa dùng ngón tay vuốt tóc của cô cho phẳng, vừa bình tĩnh trả lời.

Tô An Hi ngoan ngoãn ngồi thẳng người nhưng chun buộc tóc trên tay bị cô xoay qua xoay lại: “ Thế mà anh còn buộc tóc cho em? ”

“ Không vội lắm. ” Sau khi tóm gọn tóc Tô An Hi rồi, anh mới đưa tay ra phía trước: “ Chun buộc tóc. ”

Tô An Hi nghe lời thả chun buộc tóc vào lòng bàn tay Từ Úc, sau đó cảm nhận được động tác quấn chun trong tay người đàn ông.

Cô không nhịn được nên nhúc nhích một chút thì da đầu bỗng bị kéo căng.

Tô An Hi “ ssh ” một hơi, sau đó lại nghe được người đàn ông nói: “ Đừng nhúc nhích, sắp xong rồi. ”

“ Ừ. ” Tô An Hi đưa tay gãi gãi chỗ da đầu vừa bị kéo căng kia nhưng không dám lộn xộn nữa.

“ Xong rồi. ” Từ Úc buông Tô An Hi ra rồi thảnh thơi ra một hơi như vừa hoàn thành nhiệm vụ quan trọng.

Tô An Hi cười tươi tắn rồi dịch sang ngắm trái ngắm phải trong gương. Buộc tóc thế này cũng coi như gọn gàng rồi.

“ Không tệ lắm nhì! ” Cô liếc mắt nhìn Từ Úc rồi khen.

Từ Úc nhìn Tô An Hi một lát, sau đó hai mắt anh bỗng híp lại. Sau khi không khí trong xe ngưng lại mấy giây, anh mới mở miệng: “ Không có gì, em cũng không phải cô gái đầu tiên được anh buộc tóc cho. ”

Phản ứng trong dự liệu chính là...

Khuôn mặt tươi cười của Tô An Hi bỗng cứng đờ, mãi một lúc sau cô mới cười lạnh: “ Thì ra trước đó anh còn tự tay buộc tóc cho cô gái khác rồi? ”

Từ Úc gạt đầu khắc định, sau đó tiếp tục công kích khuôn mặt suy sụp tới đáng yêu của cô gái trước mắt: “ Em cùng lắm... chỉ xếp thứ hai thôi. ”

Tô An Hi nhìn Từ Úc rồi mau chóng suy nghĩ. Ừm, câu này có vẻ quen quen, hình như cô từng nói rồi.

Cô nghĩ một lát thì phát hiện ra, đây không phải câu sáng nay cô nói lúc thất cả vạt cho anh thì là gì.

Được lắm, còn một hai quyết tâm trả thù không phân cao thấp với cô nữa.

Từ Úc nhận ra ý nghĩ của Tô An Hi nên trước khi cô kịp mở miệng, anh đã bồi thêm một câu: “Đây không phải trả thù câu sáng nay em nói với anh đâu. Đây là anh nói thật, em không phải người đầu tiên thật.”

Tô An Hi gật đầu, ngoài cười mà trong không cười: “Mỗi người một lần giờ không ai nợ ai, tất cả đều xếp thứ hai. Tốt lắm.”

“Tức rồi à?” Từ Úc cười đến thoải mái.

“Có gì phải tức, em nhỏ mọn như thế chắc?” Bây giờ Tô An Hi cũng lười so đo, cô hát hàm ý bảo Từ Úc nhìn giờ: “Em đi đây!”

Tô An Hi phóng khoáng đặt một tay lên cửa xe sau đó liếc nhìn Từ Úc rồi nói: “Anh về đội rồi gọi điện hoặc nhắn tin cho em là được.”

“Ừm.” Từ Úc gật đầu.

Ngón tay mảnh khảnh của Tô An Hi gõ nhẹ lên cửa kính mấy lần, sau đó cô mau chóng bỏ tay xuống, khoác ba lô lên vai rồi bĩu môi với anh: “Mau đi đi!”

“Ừ.” Từ Úc cười khê một tiếng, sau đó còn nhô nửa đầu ra ngoài cửa sổ hỏi cô: “Không có ‘goodbye kiss’ à?”

Tô An Hi nghe xong thì hơi nhưống mảy, đôi mắt lấp lánh kia của cô như hòa làm một với bóng đêm, mà lại như tỏa ra chút hơi lạnh.

Cô cười lạnh: “Đi mà tìm người xếp thứ nhất của anh.”

Cô nói xong thì xoay bóng lưng yếu điệu mà quật cường vào trong, vừa đi còn vừa đưa tay vẫy vẫy xem như lời hẹn gặp lại.

Từ Úc nhìn bóng lưng cao gầy khoác áo màu mực của Tô An Hi thì bất giác bật cười.

Anh kéo cửa kính xe lên, lúc này bóng dáng ngoài lớp kính kia cũng đã biến mất rồi. Anh khởi động xe rồi đồng hành cùng ánh trăng trên quãng đường về.

...

Sau khi dừng xe ở doanh trại, anh vừa đi đến chỗ chuồng chó vừa lấy điện thoại ra gọi điện cho Tô An Hi.

Tô An Hi vừa tắm xong, cô đang lau tóc thì nghe tiếng điện thoại vang lên. Cô nhìn thoáng qua điện thoại trên bàn trà, sau đó xoay người đi đến rồi chậm chạp bắt máy.

“Đến nơi rồi à?” Tô An Hi nghe được tiếng bước chân ở đầu bên kia thì hỏi thăm.

“Vừa đến.” Giọng Từ Úc như rót gió, khiến người ở đầu bên kia cũng cảm nhận được từng trận từng trận gió mát thổi tới.

Tô An Hi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra lúc này cô không đóng cửa sổ nên gió lùa vào làm màn cửa bay chập chờn.

Cô bước đến bên cửa sổ rồi đưa tay kéo cửa sổ lên. Một con gió thừa dịp cửa chưa khép chặt vẫn cố lao vào quét qua cánh tay Tô An Hi, cũng vì thế mà cả tay cô nổi da gà trong nháy mắt.

“Thế anh đi nghỉ sớm đi, ngủ ngon!” Tô An Hi xoa xoa cánh tay rồi quay về ngồi trên sofa. Đôi chân thon dài, trắng nõn của cô gác lên bàn trà nên lộ ra ngoài tới sáng gối.

Từ Úc nghe xong thì thăm bật cười, xem ra sức ghen của cô nhóc này còn lớn lắm, đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện trước đó!

“Mai em làm gì?” Từ Úc nín cười hỏi.

Tô An Hi nghe được giọng ám trầm của người đàn ông đầu kia thì tiện miệng trả lời: “Làm việc!”

“Thế em phải làm việc cho tốt đấy.” Từ Úc nói giọng nghiêm túc như thủ trưởng.

“Cần anh nhắc chắc.” Tô An Hi đang chờ Từ Úc dỗ cô, nhưng chờ cái con khỉ, anh vốn không có cái tế bào ‘dễ dàng’ đó.

Cô tự lườm nguyệt một mình, sau đó giọng điệu cũng toát ra tia tức giận khó giấu: “Buồn ngủ rồi, cúp đây.”

Từ Úc vừa định nói cô mới dậy chưa bao lâu đã buồn ngủ rồi, nhưng rõ ràng là Tô An Hi không cho anh cơ hội đó. Lúc này bên tai anh chỉ còn lại tiếng “tút TUT TUT” của điện thoại mà thôi.

Thế nhưng anh lại vui vẻ mà cười đến thoải mái.

Tò An Hi à Tò An Hi, cách điện thoại ông đây cũng ngửi được mùi giấm chua nồng của em.

Từ Úc cắt điện thoại di động vào, bồn hoa dưới ánh đèn in lên bóng anh kéo dài, mà nụ cười bên khóe môi anh cũng chưa ngoi nghỉ lúc nào.

Sau đó nơi đây chỉ còn lại bóng lưng kéo dài mà thẳng tắp của người đàn ông đang nhanh chân bước vào trong.

...

Viện phó Trương nghĩ Tò An Hi bị thương chưa lành nên miễn cho cô đi đường xóc nảy rồi điều cô đến trực ở đại bản doanh. Cô cũng không cần theo đội điều trị xuống trấn trong thôn chữa bệnh từ thiện cho các chiến sĩ và gia đình của họ nữa.

Lãnh đạo bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền cũng rất thích Tò An Hi. Sau khi biết được câu chuyện anh hùng của cô thì càng chăm sóc cô hơn, vì thế họ chỉ giao cho cô ngồi chẩn bệnh nhân tên mà thôi.

Thế nhưng Tò An Hi lại không chịu ngồi yên, bởi vết thương của cô đã sớm lành rồi. Thế nên cô lại đến khoa cấp cứu bận tới quên trời quên đất.

Cũng vì bận bịu như thế nên Tò An Hi không thèm liên lạc với Từ Úc. Cô định lơ anh mấy hôm, không thể lúc nào cũng bị anh nắm mũi dắt đi như thế được.

Cuối cùng lơ được ba ngày, bên kia không gọi cho cô lấy một cuộc điện thoại, mà tin nhắn cũng không có luôn.

Ha, không hổ là đội trưởng đội đặc chiến, khả năng nhẫn nại hơn hẳn người bình thường đấy nhỉ.

Đúng lúc Tò An Hi đang buồn bực rồi trong ngoài mắng Từ Úc thì chuông điện thoại lại reo lên đúng hạn.

Lúc này Tò An Hi cũng đang cầm điện thoại, tiếng chuông và độ rung của điện thoại khiến tay cô cũng tê tê theo. Khi thấy là Từ Úc gọi đến, cô không kiềm được mà cong khóe môi lên.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của Tò An Hi đã dập tắt, cô chớp chớp mắt rồi ném điện thoại lên bàn tới “bụp” một cái. Không bắt máy.

Vào lúc chuông điện thoại im bật thì cánh cửa phòng lại bị gõ vang.

Tò An Hi nhìn điện thoại chằm chằm rồi nghiêng răng thì thào: “Anh được lắm.”

Sau khi mắng xong, cô mau chóng đổi sang khuôn mặt tươi cười của thiên sứ hiền lành dễ gần mà nhìn về phía cửa. Nhưng một giây sau, khóe miệng cô thâm giật giật vài cái.

Lúc này Từ Úc đang đứng ở cửa, anh hơi nghiêng đầu rồi dùng tay phải day day tai như đang tiêu hóa ba chữ được gió truyền tới kia.

Anh híp mắt bình tĩnh nhìn Tò An Hi, sau đó nhẹ nhàng trả lời: “Được hay không được thì phải xem em thế nào.”

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mai có thời gian không? Đưa em đến một nơi

Biên tập: Bột

Nếu xét về đầu võ mồm thì từ trước đến nay Tò An Hi luôn không thắng được Từ Úc, dù sao thì độ không biết xấu hổ của người đàn ông này cũng sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của bạn.

Nhưng nếu độ mặt lạnh thì Tò An Hi chắc chắn có thể phát huy tới đa tình hoa lặt lọng một cách nhuần nhuyễn.

Tò An Hi đan hai tay trước ngực rồi hơi dựa lưng ra sau ghế. Sau đó cô còn vất chân chéo chân, nhếch môi cười, hai mắt rõ ràng đang nhìn chằm chằm người tới.

“Ồ, ngon gió nào thổi đội trưởng Từ đến đây vậy?” Lời này mang đầy giọng điệu khiêu khích ai đó.

Từ Úc nghe xong thì cong khóe môi rồi đi thẳng vào, anh vừa đưa tay đóng cửa vừa phối hợp diễn với cô: “Bị bệnh nên đến khám.”

Tô An Hi như nghe được chuyện gì nực cười lắm, cô cười ha ha sau đó nhướn lông mày, hừ mũi khinh thường: “Sống lưng của tổ quốc, hi vọng của nhân dân, đồng rền hạ bức rền ra thân thể sắt thép, nhục khi bùng bùng mà còn bị bệnh được à?”

“Cũng đúng.” Đợi Tô An Hi chế nhạo xong thì Từ Úc đã hoàn thành động tác vặn chốt cửa. Sau đó Từ Úc đi thẳng đến chỗ Tô An Hi rồi dùng hai tay xoay ghế của cô lại, anh có thể dễ dàng khiến chiếc ghế lao đảo tới mất phương hướng.

Ghế này cũng không phải ghế dựa dạng xoay mà là ghế gỗ. Sau khi bị anh xoay như thế, cô ngồi phía trên cũng bị mất thăng bằng trong tâm nên bất giác đưa tay bám ra lấy cánh tay căng đầy của Từ Úc.

Sau khi cô ổn định lại được mới ngẩng đầu lườm anh, sau đó vừa định buông tay thì đã bị một tay khác của người đàn ông chặn lại.

“Buông tay.” Tô An Hi thấp giọng cảnh cáo, cô liếc nhìn cánh cửa đang đóng chặt rồi nghiêm túc nói: “Đang làm việc, đừng làm loạn.”

Từ Úc lắc đầu nhẹ nhàng sau đó xoay người cúi đầu, xích lại gần Tô An Hi hơn. Cũng vì thế mà hơi thở của hai người như nối liền với nhau, anh có thể ngửi được mùi hương duy nhất chỉ thuộc về cô, mà đây cũng là mùi hương khiến anh an tâm nhất.

Anh phả ra hơi thở ấm áp, đôi mắt lại nhìn cô chăm chú, sau đó trầm giọng nói: “Đâu có làm loạn, chỉ em mới chữa được bệnh này của anh.”

“Thôi đi.” Tô An Hi hừ cười: “Em chỉ xếp thứ hai thôi, không có bản lĩnh đó đâu.”

Từ Úc cong môi cười, sau đó đưa tay lướt qua chóp mũi cao của Tô An Hi: “Còn ghim cơ à?”

Nhân dịp này, Tô An Hi dùng lực lớn đẩy Từ Úc một cái. Đột nhiên bị phản công nên người đàn ông phải buông tay rồi mượn lực của bàn để ổn định cơ thể.

Anh thấy cô nhanh chóng đứng dậy vòng qua người mình thì lập tức xoay người rồi vron tay, mau chóng kéo cô về.

Tô An Hi chỉ cảm nhận được một lực kéo tay mình xoay lại, sau khi trời đất quay cuồng thì lưng cô đã dựa vào vách tường rồi.

Mà trước người cô là thân hình cao lớn của người đàn ông, thân hình ấy như tường đồng vách sắt ngăn trở cô với thế giới bên ngoài.

Sự kiêu ngạo của Tô An Hi lúc đầu còn chưa tan, lúc này còn bị anh kim kẹp nên giận tới mức uốn gối huyếch lên đùi anh.

Vào lúc Tô An Hi nhắc chân lên, Từ Úc đã đoán được động tác kế tiếp của cô. Vì thế anh đưa một chân đè lại, cuối cùng khiến hai chân cô không động đậy nổi.

“Được lắm Tô An Hi, đúng là em không chỉ có võ mềm nhũn.” Từ Úc lên tiếng khen ngợi.

Cả người Tô An Hi đều bị Từ Úc kim kẹp mà không phá chiêu được, cô chỉ có thể nói: “Không mặc quân trang cũng là quân nhân, chú ý hình tượng chút được không?”

Từ Úc gạt đầu, sau đó giữ chặt hai tay Tô An Hi ở phía trước rồi cất giọng như thì thầm: “Bị bệnh rồi còn cần hình tượng gì nữa?”

“Bệnh gì? Bệnh điên hả!” Tô An Hi ngược mắt rồi tức giận mà bật cười.

“Không, bệnh tương tư.” Từ Úc nói xong thì cúi đầu xuống chiếm lấy môi Tô An Hi.

Tô An Hi bị vừa bị Từ Úc hôn vừa nhắc nhở trong mơ hồ: “Cửa... Cửa...”

Từ Úc thừa cơ cạy mở môi cô, sau đó kéo lấy đầu lưỡi dính tương mứt tới thỏa thích. Anh gửi lời vào trong miệng cô: “Khóa trái rồi, hửm?”

“Ừm...” Tô An Hi nhú mày mà nỉ non: “Sao lại cắn em?”

“Không tập trung.”

Từ Úc nói xong thì đỡ lấy hai tay Tô An Hi đặt lên vai mình, lúc này anh mới dùng tay phải đỡ lấy gáy cô, tay trái vòng qua eo cô rồi nâng lên.

Hai người ôm hôn tới chặt chẽ, cơ thể lại càng kín kẽ.

...

Mấy phút sau.

Tô An Hi bê cốc uống nước, còn Từ Úc đứng hút thuốc bên cửa sổ. Vừa rồi hai người suýt chút nữa củi khô bốc lửa ngay trong phòng trực này.

Dù lúc này không có bệnh nhân mà cửa cũng khóa trái nhưng dù thế nào thì cũng không tốt lắm. Vừa rồi chỉ hôn thôi cũng khiến Tô An Hi thấp thỏm không thôi, cô chỉ sợ đột nhiên có người gõ cửa thôi.

“Mấy ngày vừa rồi anh bận à?” Tô An Hi để cốc xuống rồi nhìn tấm lưng thẳng như từng bách của Từ Úc, sau đó mới hỏi.

“Làm nhiệm vụ bên ngoài.” Từ Úc xoay người rồi đập tắt điều thuốc, sau đó vứt vào thùng rác. Anh còn tiện tay cầm cốc nước của Tô An Hi lên uống một ngụm.

Hôm trước anh ra ngoài chấp hành nhiệm vụ do ngành công an thu thập được tin tức đáng tin cậy: Đường dây buôn bán ma túy Đông Nam Á đã thâm nhập vào thành phố Phụng Dương. Đội đặc chiến bọn họ phải lập tức tập hợp để liên hợp hành động với đại đội, nhiệm vụ chủ yếu là tiến hành phong tỏa, lục soát và bắt giữ.

Sáng sớm hôm sau, Hỷ Lạc đánh hơi được một chiếc xe Passat (1) kì lạ ở cửa khẩu. Sau khi tìm kiếm trên xe thì họ phát hiện ma túy được giấu dưới đệm xe.

(1) Passat: một dòng xe của Volkswagen (Đức).

Hai kẻ tình nghi bị bắt ngay tại chỗ rồi giao cho đại đội. Tiếp theo sẽ tiến hành điều tra cục diện xem bọn chúng còn đồng bọn hay mục đích và kế hoạch nào khác không.

Hôm nào Từ Úc về cũng đã là đêm khuya, anh không muốn quấy rầy Tô An Hi, cũng không muốn cô lo lắng nên mấy ngày liền đều không liên lạc.

Mà rõ ràng là người ta cũng không thèm gọi cho anh.

Sau đó, nhiệm vụ vừa tạm kết thúc, anh nghĩ chắc chắn con nhóc này đang cấu kình trong lòng nên vội vàng tới báo cáo.

Quả nhiên, cái tính giận dữ này của cô vẫn không hề thay đổi mà còn giận lâu đến thế.

“Thì ra là thế.” Tô An Hi gật đầu nhẹ. Nhiệm vụ của anh vốn có độ bảo mật cao, nếu anh không kể tỉ mỉ thì cô cũng sẽ không hỏi tường tận.

Từ Úc để cốc xuống rồi nhìn Tô An Hi: “Đúng rồi, có phải nhiệm vụ chẩn đoán điều trị của đội điều trị bọn em sắp kết thúc rồi không?”

“Còn khoảng 1 tuần nữa.” Không hỏi thì thôi, bây giờ nói tới, cô lại ngược mắt nhìn Từ Úc rồi có cảm giác như sắp phải chia xa.

“Mai có thời gian không? Đưa em đến một nơi.”

Ngồi trực ở đại bản doanh cũng không một bằng xuống trần khám bệnh, cộng thêm đợt này cô chưa nghỉ ngày nào, nên có lẽ sẽ đi được.

Vì thế cô gật đầu rồi nói với Từ Úc: “Chắc là được.”

“Thế xế chiều mai anh đến đón em.” Từ Úc cười rồi nói với Tô An Hi.

“Đi đâu?” Tô An Hi hỏi lại.

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

“...”

...

Tối lúc ráng chiều phủ kín bầu trời, Từ Úc cũng vừa ăn tối ở nhà văn bệnh viện vũ cảnh xong, lúc này anh mới hài lòng đánh xe về doanh trại.

Trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ trên đường, anh châm điều thuốc để hút thì nghiêng đầu sang lại thấy một chiếc xe việt dã ở ngã tư đường đi lướt qua. Anh liếc mắt nhìn người đàn ông trong xe, đó chẳng phải là Mạc Bình Dương à?

Anh đưa tay trái cầm thuốc ra ngoài cửa sổ gầy gầy, sau khi thấy đèn đỏ chuyển thành xanh thì lái xe đi tiếp.

Sau khi về doanh trại, Từ Úc vừa trở tay đóng cửa thì tiếng di động đã vang lên. Anh tưởng là Tô An Hi gọi đến, nhưng lấy ra xem thì lại là Hàn Phóng.

Đột nhiên nhớ đến người trông thấy trên đường nên Từ Úc nhận điện thoại rồi nhàn nhạt nói: “A lô?”

“Sao hôm nay tích cực thế?” Giọng Hàn Phóng ở bên kia mang ý trêu chọc.

“Đặc biệt chờ điện thoại của cậu đấy.” Mỗi chữ của Từ Úc đều thản nhiên nhưng đối phương nghe được lại không phải như vậy.

Hàn Phóng trốn ở sau cầu thang hút thuốc, sau khi anh ấy nghe được câu này của Từ Úc thì bị sặc khói. Hàn Phóng ho mấy tiếng, sau đó mới lấy lại được giọng nói: “Mẹ kiếp, lời này của anh làm em được mong mà lo quá nhé!”

Từ Úc vừa đi lên kí túc xá của cán bộ vừa cười lạnh: “Lo cái đầu cậu, vừa hay có chuyện muốn hỏi cậu đây.”

“Anh muốn hỏi gì em?” Cảnh sát Hàn luôn đi tra hỏi người khác lúc này lại bị đối vai. Giọng anh ấy mang ý cười nhưng giọng điệu lại hơi không tương

tượng được.

“Cậu biết chuyện của Từ Lai đến đâu?”

Từ Úc muốn hỏi từ sớm rồi, nhưng sau khi Tô An Hi biết chuyện đã gọi điện ngay cho Từ Lai. Vì thế con nhóc thối kia còn giả vờ không biết mà không nhận điện thoại của anh.

Về sau anh gọi điện thoại cho Hàn Phóng nhưng anh ấy đang bận, vì thế anh cũng không quấy rầy nữa.

Tiếp đến anh phải đi làm nhiệm vụ, mấy ngày liền không gọi được cho cả Tô An Hi, vì thế phải tạm gác chuyện đó lại, hôm nay mới bắt đầu giải quyết từng chuyện một.

Dù Hàn Phóng có không gọi điện cho anh, hôm nay anh cũng sẽ gọi tới. Đây rõ ràng là trùng hợp.

“Không nhiều lắm.”

“Không nhiều lắm là bao nhiêu?” Từ Úc dùng một chút rồi nói: “Chuyện của Từ Lai và trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia đến đâu rồi? Cả chuyện Hoắc Nham Tông thích Từ Lai...”

“Đội đã?” Hàn Phóng chen ngang lời Từ Úc, điều thuốc lá trong tay cũng bị giật mình mà rơi mất, sau đó anh ấy hỏi lại bằng giọng khó tin: “Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy là bạn trai Lai Lai? Anh còn nói... Hoắc Nham Tông thích Lai Lai?”

“Cảnh sát như cậu cũng được đấy nhỉ, tin tức chuẩn xác ngay trước mắt mà còn không biết bằng người ở xa gần dặm như tôi.”

“Lão đại, một ngày ông đây bận đến mức không có cả thời gian đi tiểu. Khó lắm mới được nghỉ thì cũng chỉ ăn được với họ bữa cơm. Từ nhỏ đến lớn mọi người đều như vậy, sao em biết ẩn tình bên trong được?” Hàn Phóng thật oan uổng: “Hon nữa, em thấy trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia hơi đáng nghi nên mới gọi điện cho anh, định khi nào rảnh điều tra rõ rồi báo cáo cho anh biết. Anh thì hay rồi, chưa gì đã chụp hết tội lỗi lên đầu em.”

Từ Úc đi lên tầng kí túc xá nghe thấy Hàn Phóng nói vậy thì bước chân cũng hơi do dự, mấy lời than trách như oán phụ này của anh ấy khiến anh cũng phải bật cười.

Ngay sau đó, anh tiếp tục đi lên rồi nhẹ giọng nói: “Được, không trách cậu, tôi sẽ tự hỏi Hoắc Nham Tông chuyện đó.”

Hàn Phóng bên đầu bên kia dùng một lát rồi mới nói: “Cậu ấy ra nước ngoài rồi.”

“Lúc nào về?”

“Cái này thì không chắc.” Hàn Phóng nghĩ nghĩ rồi nói: “Có điều bình thường cũng phải đi tới mấy tháng!”

Từ Úc “ùm” một tiếng: “Đó cũng là lúc đơn xin chuyển của tôi được phê duyệt.”

Lại một đồng tin tức khó tin nữa tới nhưng Hàn Phóng lại cực mừng rỡ: “Anh muốn về à?”

“Ý kiến gì không?” Từ Úc đi vào rồi tiện tay đóng cửa, giọng điệu lại pha chút ý cười.

“Mặt trời mọc đằng Tây rồi!”

Hàn Phóng nghĩ nhiều năm như vậy mà số lần trở về của Từ Úc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, lần nào tụ họp cũng chỉ gặp được một chút rồi người đã đi.

Sao lần này lại nói muốn chuyển đây?

“Thằng nhóc cậu có thể đừng làm quá thế không?”

Hàn Phóng cười: “Thế là em hiểu rồi, vẫn là em gái anh có sức hấp dẫn, kéo được kẻ tha hương như anh về nhà.”

Từ Úc đổi chế độ nghe thành loa rồi đặt điện thoại trên bàn, sau đó đi thay quần áo huấn luyện. Anh nghe thấy Hàn Phóng nói vậy thì bất giác cười một tiếng.

Thật ra câu tên nhóc này nói cũng không đúng hẳn.

“A lô... A lô...” Hàn Phóng thấy Từ Úc mãi không nói gì thì “a lô” vài câu liền.

Từ Úc thay quần huấn luyện xong thì mặc cả áo huấn luyện vào, sau đó vừa chỉnh cổ áo vừa trầm giọng nói: “Cậu gọi điện cho tôi để nói chuyện của Mạc Bình Dương à?”

Lúc này Hàn Phóng mới nhớ được mục đích gọi điện của mình. Nói đi nói lại một lúc suýt nữa thì quên, thế mà anh cũng đoán được, đúng là thần giao

cách cảm!

Anh ấy thăm gặt đầu rồi nói: “Đã điều tra rồi. Không có tiền án hay điều gì đáng ngờ, là người làm ăn bình thường, từng làm rất nhiều nghề: từ mở quán bar ăn uống đến bất động sản vật liệu xây dựng... đều làm hết rồi. Có một điểm duy nhất là anh ta là cô nhi, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Có thể được như vậy đúng là rất trâu bò.”

Tay kéo khóa của Từ Úc chợt dừng lại, lúc tiếp tục kéo lên anh mới nói: “Được, lại bàn sau.”

“Được...”

Sau khi cúp điện thoại, Từ Úc cầm mũ huấn luyện đi đến bên cửa sổ. Màn đêm dày đặc như bút lông phác ra từng vết mực lớn, nơi càng xa thì lại càng sâu.

Anh đưa tay đội mũ huấn luyện, sau đó ép vành mũ xuống thấp. Đôi mắt trầm tĩnh kia của anh lại tựa như đầm lầy, trông thì có vẻ yên ả nhưng lại thâm u vô cùng.

“Cô nhi?” Anh thấp giọng tự hỏi, sau đó mau chóng xoay người xuống lầu, đi đến khu ký túc xá.

Hết chương 38.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lại ghen đấy à?

Biên tập: Bột

Bầu trời hôm sau rất âm u.

Hoặc có lẽ thành phố ở biên giới gần bầu trời hơn nên cũng có nhiều cơ hội cảm nhận được về bất thường của bầu trời.

Rõ ràng hôm qua ánh mặt trời còn chói chang, trắng tròn sao sáng, thời tiết đẹp là thế mà hôm nay lại trầm đục nặng nề, mang vẻ muốn khóc mà không khóc như đứa nhỏ cáu bẳn lúc rời giường.

Tô An Hi ra khỏi ký túc xá rồi xuống lầu. Cô đứng ở ô hông trên hành lang rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó mới đi ra ngoài.

Những nhân viên y tế lục tục trên đường nhìn thấy cô sẽ chào: “Chào buổi sáng, bác sĩ Tô!”

“Chào buổi sáng” Tô An Hi cười ôn hòa và luôn duy trì sự thân thiện với mỗi người chào hỏi với mình.

Lúc đi đến cửa, cô đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ rồi đứng đó như đang chờ ai.

Bác bảo vệ ngó ra từ cửa sổ rồi nhìn Tô An Hi mà cười cười: “Bác sĩ Tô, lại định ra ngoài ăn mì à?”

Tô An Hi nở nụ cười tươi khiến con người trong suốt cũng đều mang ý cười. Cô gật đầu rồi đi thẳng ra cửa, sau đó cười nói: “Vâng, hôm nay cháu đưa bác sĩ Liêu đi ăn thử.”

Bác bảo vệ là người sinh ra và lớn lên ở thành phố Phương Tuyền nên có làn da ngăm đen, khi cười lên trên mặt uốn lên nhiều nếp nhăn giống như Thánh Bernard chất phác vậy. Con người ông ấy cũng coi như không tệ.

Ví dụ như hôm qua, ông ấy thấy Tô An Hi ăn bánh rán ngọt ở bên ngoài về rồi nhũn mồm thì hỏi cô không ăn được ngọt à. Đứng thấy cô gái này là quân y không thôi, cách cô đối nhân xử thế cũng rất lịch sự, nề nếp. Cô đáp lại rằng đột nhiên chán ăn nên muốn đổi vị xem sao.

Vì thế ông ấy giới thiệu quán mì bò ở phố bên cạnh cho cô. Lúc quay về, bác sĩ Tô này còn tiện thể mua cho ông bao thuốc, nói là cảm ơn ông đã giới thiệu món ngon.

“Bác sĩ Liêu vẫn chưa ra à?” Bác bảo vệ thấy chỉ có mình Tô An Hi mà nhìn bốn phía cũng không thấy ai nên hỏi thử.

Tô An Hi để tay lên cửa, cô vừa dựa vào vừa gật đầu: “Có lẽ đang ra rồi, 9 giờ hôm nay có đại hội lần thứ 19, bọn cháu không được rời khỏi đó. Tất cả đều phải tham gia đại hội lần này.”

Bác bảo vệ gật đầu rồi bắt đầu khen ngợi tổ quốc chúng ta phát triển mạnh mẽ, thịnh vượng, các lãnh đạo rất tốt. Người dân ở vùng xa xôi như bọn họ cũng có được cuộc sống tốt, câu dân giàu nước mạnh đúng là không sai chút nào.

Nói nói một lúc, ông ấy bắt đầu ca tụng mấy người Tô An Hi: “Nói đến đây cũng phải nhắc đến các đồng chí quân y như các cháu. Các cháu thật sự không dễ dàng chút nào, vừa phải cứu chữa cho những người bị thương, còn phải cầm súng ra chiến trường. Đúng là những con người tuyệt vời, không cầu vụ lợi đáng được trân trọng.”

Tô An Hi xua tay rồi cười bất đắc dĩ: “Lời này của chú hơi quá rồi. Đây là công việc cũng là sứ mệnh của bọn cháu. Chưa dám nói không cầu vụ lợi, chỉ là cố hết sức mình mà thôi.”

“...”

Liêu Chí Bình vừa đi ra đã thấy Tô An Hi nhàn hạ dựa ở cổng, trò chuyện vui vẻ với bác bảo vệ. Anh ta bất đắc dĩ cười một tiếng, đây đúng là cô gái không chú trọng hình tượng nhất mà anh ta từng gặp. Rõ ràng là người lạnh lùng mà hết lần này tới lần khác lại thân thiết với mọi người, gặp ai cũng nói được một hai câu, còn nói tới không còn chút hình tượng nào.

Có phải cô rất không chú ý hình tượng không, hết lần này tới lần kia đều mặc quần áo đơn giản mà tùy ý, sau đó buộc tóc đuôi ngựa thôi mà cũng xinh đẹp tới chấn động lòng người, bạn nói xem như thế có đáng giận không?

Tô An Hi đang nghe bác bảo vệ nói về vấn đề dân sinh và chữa bệnh thì nghiêng đầu sang thấy Liêu Chí Bình đang đi tới. Cô rừ mắt nhìn giờ thì người đã đi đến trước mặt rồi.

“Ồi chào, bác sĩ Liêu đến rồi.” Bác bảo vệ lại là người nói chuyện trước: “Bác sĩ Tô chờ cậu lâu lắm rồi đấy.”

Liêu Chí Bình cười ha ha: “Ngại quá bác sĩ Tô, để cậu chờ lâu rồi.”

Tô An Hi đứng thẳng dậy rồi cười một tiếng: “Không sao, dù gì cũng là cậu đãi mà.”

“Ai da.” Liêu Chí Bình vỗ trán rồi lấy điện thoại từ trong túi quần ra mà dương dương đắc ý: “Cậu bảo đưa tôi đi ăn sáng nên cậu phải mời chứ, người tôi làm gì có đồng nào.”

“Không sao, có thể chuyển khoản bằng WeChat.” Tô An Hi nhàn nhạt nói xong thì vẫy tay tạm biệt bác bảo vệ, sau đó đi ra ngoài trước.

Liêu Chí Bình giận đến mức khoe miệng co giật rồi đuổi theo kể lể: “Tô An Hi, một bát mì đáng bao nhiêu tiền hả? Chuyển khoản mà cũng được à? Có phải cậu keo kiệt quá rồi không đó?”

Trong không khí vang lên tiếng cười sáng láng của Tô An Hi: “Ha ha, Liêu Chí Bình, thời gian không phải vàng bạc à? Tôi đứng đợi cậu tròn 10 phút, bằng thời gian đó cậu kiếm được một bát mì rồi đấy. Hơn nữa, cậu đàn ông đàn ang mà lè mề cái gì không biết, tôi đâu có hẹn hò với cậu.”

Liêu Chí Bình còn đang ngáp ngừng chưa lên tiếng thì súng máy lại bắn tới.

Tô An Hi: “Hơn nữa, cậu tưởng nhà người ta là hang cùng ngõ hẻm chắc? Chê người ta bắn thiu hay là xem thường người ta?”

“Tô An Hi, cậu nói chuyện có thể đừng cay độc thế không?” Liêu Chí Bình bị lần cần nhần này làm cho dở khóc dở cười.

“Ăn nhanh, về còn thay quần áo, 9 giờ hội nghị bắt đầu rồi.” Tô An Hi mau chóng đóng vai thủ trưởng.

“Biết rồi.” Liêu Chí Bình cười hi hi: “Tôi phát hiện sau khi ở bên Từ Úc, cậu nói chuyện càng ngày càng giống anh ấy.”

“...”

“Cậu có lờm thì tôi vẫn nói thế...”

...

Hôm nay sân huấn luyện của đội đặc chiến vũ cảnh không có tiếng huấn luyện của các chiến sĩ như ngày thường. Họ ăn sáng xong thì đều về kí túc xá thay trang phục thường ngày rồi chỉnh đốn lại bản thân.

Sau đó, tất cả đều mang theo giấy bút, 9 giờ tập trung ở hội trường lớn để tham gia và cùng học tập tinh thần của đại hội lần thứ 19.

Từ Úc thay quần áo bình thường xong thì đến phòng làm việc lấy laptop. Anh vào trong đã thấy Khâu Đông Viễn đang dụi dằm gọi điện thoại như mèo con thì không nhìn được mà cười thầm một tiếng.

Anh không lên tiếng quấy rầy mà đi thẳng đến cạnh bàn làm việc, sau đó đưa tay cầm cốc rót nước uống.

Lúc Từ Úc xoay người lại thấy Khâu Đông Viễn cúp điện thoại thì lại cười một tiếng.

Chốc lát sau, anh nghe thấy giọng Khâu Đông Viễn ở phía sau vang lên: “Lão Từ, chiều ra ngoài đưa hai thùng sữa bột qua chỗ vợ tôi đi. Tối nay còn phải học chính trị, tôi bảo không về được rồi.”

“Sao sửa bột lại tới tận đây?” Từ Úc buồn cười nên hỏi.

Mặt Khâu Đông Viễn hơi bất đắc dĩ: “Chị dâu cậu mơ mơ màng màng, lúc đặt hàng điền sai địa chỉ mà cũng không biết, cuối cùng lại ship tới đây.”

“Được.” Từ Úc cầm cốc rồi xoay người, sau đó gạt đầu linh hoạt nói: “Làm chân sai vật cho anh vậy.”

“Không làm lỡ việc hẹn hò của cậu chứ?”

Cũng là người từng trải nên anh ấy hiểu: Yêu đương với quân nhân mà nói có thể nói là một loại xa xỉ.

Còn nhớ năm đó thời anh ấy còn yêu đương cuồng nhiệt với vợ, một ngày không gặp như cách ba thu, vậy mà muốn gặp lại không gặp được, cũng không thể làm gì. Cảm giác đó thực sự rất đau khổ.

“Lỡ chứ.” Từ Úc để cốc xuống rồi tới tủ lấy laptop, sau đó bỏ sung nốt nửa câu còn lại: “Thế tôi không đưa nữa.”

Khâu Đông Viễn biết Từ Úc đang nói đùa, tên này ngoài lạnh trong nóng, cũng rất tốt với chiến hữu. Anh không thích tranh công, không huênh hoang, mà càng ghét mấy câu cảm ơn qua loa khách sáo kia. Anh nói đàn ông đàn ông đừng có dài dòng như phụ nữ thế.

Vì thế từ trước đến nay, Khâu Đông Viễn chưa từng khách khí với anh.

“Cậu đồng ý rồi còn gì, có lẽ cũng phải đưa.” Anh ấy cười nói.

Từ Úc lấy giấy ghi chép và bút máy, sau đó ngẩng đầu cười với Khâu Đông Viễn rồi nói: “Đi thôi, chi đạo viên.”

...

Đúng 9 giờ, đại hội đại biểu Nhân Dân khai mạc.

Cùng lúc đó, các chiến sĩ vũ cảnh và nhóm quân y bọn họ ở thành phố Phượng Tuyền đều dõi theo màn hình trực tiếp, nghe theo nhạc và cùng vỗ tay với các đại biểu ở đại hội đại biểu Nhân Dân như đang ở hiện trường vậy.

Sau khi đại hội khai mạc, quốc ca hào hùng vang lên rung động lòng người. Những quân nhân cách màn hình vẫn ngẩng cao đầu, ưỡn ngực hát vang một cách trang nghiêm và vĩ đại.

Mọi người đều lắng nghe và dõi theo thật chăm chú. Tuy đang xa nhà, nhưng vào thời khắc này thì dù có ở nơi đâu, trái tim của nhân dân cả nước cũng đều tụ chung một nơi.

Không quên tấm lòng thuở ban đầu và luôn khắc ghi sứ mệnh.

Đây cũng là điều mà tất cả các quân nhân đều tuân theo. Tất cả bọn họ đều mang một thân quân trang, đảm đương vì sứ mệnh, chưa bao giờ quên mục đích đầu tiên khi trở thành quân nhân, đồng thời cũng lấy đó làm niềm tự hào.

...

Ăn trưa xong, Từ Úc lái xe Jeep của mình khỏi doanh trại, sau đó đi đưa sửa bột cho vợ Khâu Đông Viễn trước.

Sau khi làm xong việc Khâu Đông Viễn nhò, anh cũng không vội đi mà đỗ xe ở vệ đường, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Tô An Hi trước.

Tô An Hi đang ở trong nhà ăn. Hôm nay cô ăn không quá ngon miệng, cũng vì sáng ăn nhiều mì bò nên lúc này lại không ăn được nữa. Bây giờ cô chỉ ngồi nghịch đĩa mà thôi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại vang lên.

Thấy người gọi đến là Từ Úc, cô ném đôi đĩa trong tay đi rồi liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó hấp tấp chạy ra khỏi nhà ăn.

“Ăn chưa?” Từ Úc hỏi.

“Ăn rồi.” Tô An Hi vừa đi vừa trả lời.

Từ Úc ở đầu bên kia cười khế: “Xin nghỉ chưa?”

Tô An Hi thăm gạt đầu: “Xin rồi, nhưng mà anh định đưa em đi đâu?”

“Đi một chỗ.” Ý cười của Từ Úc thêm sâu: “Hai mươi phút nữa chờ anh ở cửa.”

“Biết rồi.”

Tô An Hi dập máy xong cũng không muốn quay lại nhà ăn vì đằng nào cô cũng không ăn nữa. Còn những 20 phút nữa nên cô đi dạo bên ngoài bệnh

viện.

Đường phố bên ngoài bệnh viện thật náo nhiệt, nhưng cô vẫn luôn bận bịu nên chưa đi dạo ở đây cho kĩ được.

Đúng lúc bây giờ đang rảnh rỗi, chi bằng đi dạo thử xem.

Tô An Hi vào một cửa hàng bán đồ của người dân tộc, bên trong có rất nhiều đồ dùng thủ công đủ màu sắc tuyệt đẹp.

Cô cúi người xuống xem tủ đồ trang sức, mà lúc vừa ngước lên thì lại thấy bóng một người đàn ông trong gương nên xoay người lại gọi: “Mạc Bình Dương.”

Mạc Bình Dương dừng lại rồi quay về phía phát ra âm thanh, lúc này Tô An Hi đã mỉm cười đi ra khỏi cửa hàng.

“Em nghỉ anh theo dõi em lắm đấy nhé.” Tô An Hi cố tình trêu ghẹo: “Này, anh thầm thích em đấy à?”

“Thế em có cho anh cơ hội thầm thích em không?” Mạc Bình Dương cong môi cười nhàn nhạt, lời nói ra lại như không để tâm.

Tô An Hi không ngờ Mạc Bình Dương sẽ hỏi lại như thế vì trước nay khi gặp đùa kiểu này, anh ta đều hừ mũi coi thường.

“Anh giả vờ cũng thật quá đấy, em còn tưởng là thật.” Cô đi một vòng rồi nói.

Quả nhiên, lúc này Mạc Bình Dương cười tới sáng lạn khiến mỗi đường khoe mắt đều hằn lên thật rõ ràng.

“Đúng là anh biết em ở bệnh viện vũ cảnh thật, định trước khi đi gặp em một lần. Bây giờ trùng hợp gặp được cũng tốt.”

Tô An Hi ra hiệu cho Mạc Bình Dương vừa đi vừa nói: “Chuyện làm ăn của anh xong chưa?”

“Xong rồi.” Mạc Bình Dương liếc nhìn Tô An Hi rồi nói tiếp: “Mấy ngày nữa anh gặp bạn xong sẽ đi.”

“Được đấy nhỉ, quen biết khắp thiên hạ!” Tô An Hi trêu chọc.

Mạc Bình Dương nhìn về phía trước, khi trả lời hơi bất đắc dĩ: “Không còn cách nào khác, có ai làm ăn mà không phải đi giao thiệp đâu. Còn có thân hay không lại là chuyện khác.”

Tô An Hi gật đầu: “Anh hiểu rõ mọi chuyện như thế nên mới thành công được.”

“Như nhau thôi.” Mạc Bình Dương nhìn Tô An Hi một chút, sau đó hai người đã đi dần tới cổng bệnh viện.

Xe Jeep màu xanh bộ đội đã đỗ ở ven đường, lúc này hai tiếng còi cũng chậm rãi vang lên.

Đôi mắt của người đàn ông trên ghế lái lộ ra khỏi kính chắn gió bắn tới trên người Mạc Bình Dương, mà rõ ràng người sau cũng thấy anh, thậm chí còn khẽ vuốt cằm rồi cười cười nhìn Từ Úc.

“Em đi đây.” Tô An Hi nhìn Mạc Bình Dương: “Lần này thực sự phải tạm biệt tới lúc về Du Giang rồi.”

“Ừ, đợt trước vừa tìm được bartender mới, đến lúc đó nhớ đến thử rượu mới.” Mạc Bình Dương thu lại tầm mắt rồi nhìn Tô An Hi.

“Được, đi đây.” Tô An Hi phất tay với Mạc Bình Dương rồi nhanh chóng bước về phía xe Jeep.

Tô An Hi kéo cửa xe ra rồi ngồi lên ghế, sau đó vừa kéo dây an toàn vừa nhìn Từ Úc: “Đi thôi.”

Từ Úc liếc Tô An Hi rồi hát hàm, ánh mắt anh dừng trên bóng lưng người đàn ông đang đi xa rồi cười lạnh: “Sao chỗ nào cũng thấy anh ta thế?”

Tô An Hi vừa ngồi vững, sau đó cô cũng nhú mày nhìn theo ánh mắt Từ Úc rồi cười khúc khích: “Lại ghen đấy à?”

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đội trưởng Từ được đẩy nhĩ, trẻ không tha già cũng không thương

Biên tập: Bọt

Từ Úc cũng lười phản ứng lại sự trêu chọc của Tô An Hi.

Từ chối cho ý kiến cả việc cũng hơi ghen.

Anh thoáng liếc qua Tô An Hi rồi khởi động xe, sau đó đưa mắt nhìn thẳng rồi lái xe hòa vào dòng xe cộ.

Xe Jeep đi ra khỏi thành phố, phóng tầm mắt ra xa là từng dãy núi trùng điệp, từng dãy núi xanh được ánh trăng mờ lung chiếu xuống như choàng thêm một tầng sa mờ đem đến một hương vị âm đạm khác.

Tô An Hi ngắm phong cảnh rồi không nhìn mà nhìn Từ Úc: “Rốt cuộc là đi đâu?”

“Lừa bán em đến một nơi không người, khiến em kêu trời không thấu gọi đất cũng không linh, đỡ cho em được người ta yêu quý như thế.” Giọng Từ Úc nhẹ nhàng như thời tiết âm đạm ngoài cửa sổ vậy.

Tô An Hi nghe xong thì cười rộ lên, sau đó cũng tùy ý nghiêng người, ung dung nhìn Từ Úc.

Đường cong sườn mặt của người đàn ông thật sắc nét, các nét trên mặt đều ra đó, môi mỏng của anh hơi nhếch lên chứ không mím chặt hay kéo căng. Nhìn thoáng qua sẽ thấy cả người anh thật cứng rắn mà khuôn phép.

“Nếu bọn buôn người trên đời đều thế này thì em nghĩ nhiều cô gái tình nguyện bị bán lắm đấy?” Cô không nhìn được mà cười nói.

Từ Úc quát nhỏ một tiếng rồi đưa tay gõ lên đầu Tô An Hi mà ra lệnh: “Ngồi cho từ từ.”

Tô An Hi ôm đầu liếc người đàn ông trên ghế lại rồi ngồi thẳng lại. Cô nhìn đường núi uốn lượn mà gập ghềnh ngoài cửa sổ rồi hừ cười: “Em còn chưa tính sổ anh buộc tóc cho người khác đây, giờ anh còn lên mặt với em trước?”

“Tính sổ cả thầy với anh đúng không?” Từ Úc thả lỏng tay cầm vô lăng, sau đó nâng ngón trỏ lên chỉ chỉ Tô An Hi như đang dạy dỗ lính mới: “Anh không nhắc đến tên họ Mạc kia nữa, chuyện cả vật kia còn chưa tính sổ với em đâu đấy.”

“Anh được đấy nhì, hóa ra ghim trong lòng đấy à?” Tô An Hi bị dạy dỗ thì rơi vào thế yếu nhưng cũng không cam lòng mà khoanh hai tay trước ngực, sau đó nói: “Vậy chúng ta chờ xem.”

Từ Úc cười khê rồi gạt đầu: “Đúng ý anh đấy.”

Tô An Hi lườm Từ Úc một cái rồi nhắm mắt, sau đó tìm một tư thế thoải mái rồi không thèm để ý đến anh nữa: “Ngủ đây.”

Đôi mắt đen đặc mà thâm thúy của Từ Úc nhìn Tô An Hi ngồi trên ghế phó lái lộ ra vẻ dịu dàng nhân nhật. Có lẽ tình cảm dịu dàng của một người kiên cường cũng chỉ như vậy thôi.

“Là Lai Lai đúng không?” Chất giọng lười biếng của Tô An Hi chợt vang lên trong buồng xe tĩnh mịch.

Từ Úc quay sang nhìn cô một chút, lúc này cô đang cong môi cười rồi chớp mắt, ánh mắt cũng thăm thềm vài phần giảo hoạt: “Nghĩ một tí là biết anh buộc tóc cho em gái, tưởng em không đoán được chắc? Chẳng qua em muốn xem anh diễn thế nào thôi.”

“Ngại quá, nhưng đúng là không phải thật.” Từ Úc lắc đầu rồi hờ hững đùa cô: “Là Hỷ Lạc.”

Tô An Hi sặc một cái, sau đó đánh vào vai Từ Úc theo phản xạ có điều kiện. Cô lườm anh rồi quay hẳn sang một bên, lần này chỉ để lại cho anh bóng lưng mà thôi.

Lần này là ngủ thật, ngủ vì tức giận.

Từ Úc cười trộm một tiếng, sau đó vững vàng lái xe đi vào đường núi hiểm trở.

...

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, xe đã rẽ vào đường làng nhỏ. Chưa nói đến con đường chật hẹp, lúc này đây hai bên đường đều là những đồng ruộng mênh mông bát ngát.

Khi hướng tầm mắt nhìn phía xa thì vẫn thấy những rặng núi như tấm bình phong thiên nhiên ngăn cách thế giới ngoài kia với cảnh đồng ruộng thôn dã nơi đây.

Cô hạ cửa kính xe xuống, vì thế từng luồng không khí trong lành cũng đua nhau ủa vào khiến hô hấp sáng khoái hơn mà cả người thật có tinh thần.

“Đây là đâu?” Tô An Hi ngồi thẳng người, cô tạm thời quên chuyện không vui trước khi ngủ rồi mở miệng hỏi thăm.

“Trạm bắt cóc cuối cùng.” Từ Úc cười nhân nhật rồi trả lời.

Tô An Hi liếc Từ Úc một cái nhưng cũng lười não loạn với anh, sau đó chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Dù sinh ra ở thành phố lớn nhưng Tô An Hi cũng thường xuyên tới các làng quê và thị trấn nhỏ kia. Cô từng đi đủ mọi nơi, trong thôn thì càng không phải nói bởi có lẽ chưa có con đường nào mà cô chưa từng thử đi.

Có điều, nếu để nói thật thì cô chưa từng thấy làng quê kiểu này. Bởi càng đi vào trong thì lại thấy như có động tiên vậy, con người rồi bị khung cảnh quanh đây kéo theo mà trầm tĩnh không thôi.

Thế nhưng đây rõ ràng là một khu làng nhỏ mà!

Xe chạy ra khỏi đường làng thì trên tấm bia đặt ở hốc cây đại thụ có ghi chữ “thôn Long Tĩnh”.

Lại đi vào nữa mới thấy bên cây đại thụ có một cái giếng, trên giếng có cấm một tấm biển nhưng chữ viết rất nhỏ, nếu ngồi ở trong xe thì không thấy rõ được.

Trên đường đã có người tới người lui, có lẽ đây là phong cách ăn mặc của dân tộc Hán, có người lại mặc quần áo của dân tộc thiểu số khác nữa.

Bọn họ nở nụ cười trên môi rồi bước đi trên mặt đường lát đá, tất cả đều mang dáng vẻ không buồn không lo.

Có người sẽ nhìn xe Jeep to lớn này với ánh mắt thăm dò, sau đó đi dẹp sang một bên để tránh đường cho ô tô đi.

Từ Úc quen đường lái xe đến khu đất trống dưới chân núi rồi dừng lại, sau đó vừa còi dây an toàn vừa nói với Tô An Hi: “Đến rồi.”

Tô An Hi không vội còi dây an toàn mà nhìn thử ngọn núi này một chút, sau đó cô lại cười rộ lên rồi hỏi: “Đi 2 tiếng đường núi, vào thôn rồi lại muốn lên núi, anh định lừa bán em thật đấy à?”

Từ Úc cong môi cười rồi đưa tay còi dây an toàn cho Tô An Hi, sau đó vuốt vuốt tóc cô rồi nói: “Để xem biểu hiện của em thế nào đã.”

“Vờ thần bí cái gì.” Tô An Hi bắt giắc nở nụ cười rồi nói lỏng dây an toàn, sau đó mở cửa xe rồi cùng xuống xe với Từ Úc.

Từ Úc ra phía sau mở cốp xe ra rồi lấy vài túi đồ, Tô An Hi trông thấy cũng chạy tới giúp anh.

Sau khi nhìn mấy thứ đồ bỏ dường rồi bánh kẹo này, cô mới nhận ra: “Đi thăm ai à?”

“Ừm.” Từ Úc đóng cốp lại, lúc này mới nhìn cách ăn mặc của Tô An Hi rồi hướng mắt về phía đường núi, sau đó mới hỏi: “Leo núi đường núi không?”

Trước khi tới nhà ăn, Tô An Hi đã về ký túc xá thay quần áo rồi. Dù quần áo cô mặc bây giờ không phải đồ leo núi chuyên nghiệp nhưng vẫn rất thoải mái, trên chân cũng không đi giày cao gót.

“Coi thường em đấy à.” Tô An Hi hất hàm rồi cầm túi bánh kẹo nghênh ngang đi trước.

Trên núi có rất nhiều hộ gia đình, họ đi một lúc thì bắt gặp mấy ngôi nhà san sát nhau. Tiếp tục tiến vào sâu hơn sẽ thấy dòng suối thanh mát trải dài mãi.

Từ Úc đi trước dẫn đường, anh chân dài bước chân lại lớn, cộng thêm việc thường xuyên đóng quân kéo dài và diễn tập các loại nên tố chất quân sự cực mẽ, đi đường núi thế này chỉ là chuyện nhỏ với anh mà thôi.

Còn Tô An Hi dù là quân y nhưng không theo đội nên tố chất quân sự rõ ràng có xu hướng đi xuống.

Lúc mới bắt đầu đi lên, cô bưng bưng khí thế lắm, còn lúc này đã bị Từ Úc bỏ xa một đoạn rồi.

Anh xoay người lại thấy Tô An Hi ở cách đó không xa nên dừng lại, sau đó đứng thẳng người ở chỗ cao nhìn xuống cô gái đang thở hổn hển bên dưới.

Từ Úc cười cười rồi đi xuống đón cô, sau đó xách hết đồ trên tay cô sang tay phải của mình, còn tay trái mau chóng dắt tay phải của cô. Anh còn nhẹ nhàng vuốt đầu ngón tay bị cô nắm chặt, sau đó đan chặt hai tay với cô.

“Đi thôi.” Từ Úc không chế nhạo Tô An Hi mà chỉ nắm thật chặt tay cô rồi tiếp tục đi lên phía trước.

Tô An Hi rũ mắt nhìn tay phải của mình rồi ngẩng đầu nhìn bóng lưng của người đàn ông bằng đôi mắt sạch sẽ đầy nồng nàn, sau đó khóe môi cô cũng bắt giắc mà cong lên.

...

Cuối cùng, bọn họ đi đến một ngôi nhà, nhưng ngôi nhà này lại không giống những căn nhà đồ nát hay cũ kỹ của vùng núi chút nào. Ngôi nhà này được lợp mái đỏ, có cổng và sân rất sâu, nếu nhìn qua cửa chưa đóng lại có thể thấy được cái sân bên trong nữa.

Trong sân không có ai, cây cối bên ngoài căn nhà được trồng thẳng tắp. Nếu yên lặng lắng nghe còn nghe được tiếng nước chảy mơ hồ, nếu nhắm mắt lại cảm thụ thì đây là cảnh đẹp nhân gian mà mở mắt ra khám phá thì lại mang một hương vị riêng khác.

Từ Úc rũ mắt nhìn Tô An Hi rồi trầm giọng nói: “Đến rồi.”

“Đây là?” Tô An Hi không hiểu nên ngẩng đầu nhìn Từ Úc.

“Nhà bạn anh, hôm nay là sinh nhật anh ấy.” Từ Úc nắm tay Tô An Hi thật chặt rồi nhàn nhàn cười một tiếng, sau đó chỉ nhìn cô chăm chú.

“Anh còn có bạn ở trong núi sâu cơ à?”

“Không ngờ hả?”

“Cũng không hẳn.” Tô An Hi lắc đầu nhìn Từ Úc rồi nói tiếp: “Em nghĩ không phải anh đến thăm bạn mà là đến thăm mẹ góa con côi và người già mới đúng.”

“Cũng thế cả.”

Tô An Hi còn muốn hỏi tiếp thì một tiếng gọi thanh thúy đã vang lên phía sau bọn họ: “Anh Từ Úc.”

Từ Úc và Tô An Hi cùng quay đầu lại thì thấy một cô bé 13 – 14 tuổi đeo cặp sách chạy tới. Cô bé chạy tới trước mặt bọn họ rồi nở nụ cười sáng lạn như hoa hướng dương vậy.

“Tan học rồi à?” Từ Úc ngậm ý cười nhìn cô bé.

“Biết hôm nay anh đến nên xin cô giáo cho về sớm đó.”

Cô bé gạt đầu rồi cười cười giải thích, sau đó mới chuyển tầm mắt sang người Tô An Hi. Cùng lúc đó, đôi mắt sạch sẽ của cô bé cũng dừng lại hai giây trên mười đầu ngón tay đan chặt của Từ Úc và Tô An Hi, lúc này mắt bé mới nhiễm chút ý cười mà dò xét nhìn cô.

Mà hiển nhiên là Tô An Hi cũng thấy được mọi thay đổi biểu cảm của cô bé.

Tô An Hi cong môi cười rồi cố ý cầm móng tay vào mu bàn tay Từ Úc mà bóp, nhưng trên mặt cô lại là nụ cười hào phóng rồi nghiêng răng hỏi: “Em gái xinh đẹp này là ai nhỉ?”

“Tên em là Ngô Du.” Cô bé hào phóng giới thiệu bản thân, cũng không mang vẻ hờn ghen của trẻ con trên núi chút nào.

Từ Úc đưa đồ trong tay cho Ngô Du: “Du Du, mang vào trước đi.”

Ngô Du gạt đầu rồi nhận lấy, sau đó đem đồ vào trong phòng.

Tô An Hi buông lỏng tay Từ Úc ra, lúc cô muốn rút tay ra lại bị Từ Úc nắm chặt rồi nâng lên, mà lúc này trên mu bàn tay anh đã in lên 5 dấu tay mất rồi.

Thế nhưng ý cười của Từ Úc ngày càng sâu, sau đó anh hơi ghé vào đỉnh đầu Tô An Hi cất giọng trầm thấp nhiễm ý cười đầy thân nhiên.

“Không phải luôn muốn biết “cô gái” xếp thứ nhất là ai à?” Từ Úc nhìn theo bóng lưng Ngô Du chạy vào cửa rồi nói: “Chính là cô bé đó.”

Tô An Hi ngoài cười nhưng trong không cười rồi ngẩng đầu nhìn Từ Úc. Tới lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, cô mới cong môi hờ cười: “Đội trưởng Từ được đấy nhỉ, trẻ không tha già cũng không thương.”

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Yêu một người sẽ muốn hợp nhất cả thể linh hồn và thể xác với người ấy

Biên tập: Bột

Trong sân sạch sẽ mà tĩnh mịch, hai cây lựu to đứng sừng sững trên bãi đất trống ngoài cùng bên phải của sân, ở giữa là xích đu bằng gỗ được làm thủ công.

Cuối cùng bên trái là giếng nước, xung quanh đó còn có mấy cái thùng và chậu, trong chậu có cả rau đã được rửa sạch.

Màn cửa bị vén lên, sau đó một bà cụ khoảng 60 tuổi chống ba-toong tươi cười ra đón: “Tiểu Từ đến rồi!”

Từ Úc nghiêng đầu nhìn rồi cười với Tô An Hi, sau đó anh buông tay cô ra và đi đến đỡ bà cụ.

“Vâng, dì Ngô.” Từ Úc vừa đỡ tay bà vừa cười nói: “Đến hơi muộn ạ.”

“Không muộn không muộn.” Dì Ngô vỗ vỗ mu bàn tay của Từ Úc rồi cười.

Ngô Du cũng vén rèm cửa rồi đi từ bên trong ra. Cô bé đi đến đỡ một tay khác của bà cụ rồi nói: “Anh Từ Úc đưa bạn đến đây bà.”

Tô An Hi đứng tại chỗ nghe được cô bé nói vậy thì lập tức bước ra phía trước, sau đó cười lễ phép: “Cháu chào dì.”

Dù dì Ngô đi đứng không tiện nhưng cả người vẫn còn rất có minh mẫn. Bà cụ đưa đôi mắt quắc thước đánh giá Tô An Hi, sau đó cười tươi rồi nhìn Từ Úc, còn mập mờ hỏi anh: “Cô gái này là?”

Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi cười nhẹ một tiếng, sau đó anh đưa tay kéo tay cô tới trước mặt dì Ngô để giới thiệu: “Đây là bạn gái cháu, Tô An Hi.”

“Tốt tốt tốt.” Dì Ngô tiến lên kéo tay Từ Úc và Tô An Hi rồi vỗ vỗ, sau đó bà cười liên tục mà nhìn Tô An Hi: “Xinh quá đi mất, bảo sao những năm này Tiểu Từ vẫn nhớ mãi không quên. Cháu không biết đâu...”

“Dì Ngô.” Từ Úc cắt ngang lời bà rồi thăm ho khan một tiếng, sau đó chuyển sang chuyện khác: “Chị dâu và Tiểu Lự vẫn chưa về ạ?”

“Vẫn chưa tan học đâu.” Dì Ngô đáp.

Họ trò chuyện thêm đôi câu đơn giản như hỏi thăm đây cơ thể thế nào, nhưng chưa nói được hai câu thì gió đã nổi lên.

Từ Úc bảo Tô An Hi chờ anh một chút rồi đỡ dì Ngô đi vào trong.

Tô An Hi gạt đầu ra hiệu anh cứ làm việc của anh đi, còn cô tự ra ngoài sân uống chút nước giếng, sau đó đứng đây xích đu qua lại như lãnh đạo đang đi thị sát.

Ngô Du vừa đi ra khỏi phòng bếp, cô bé định đến bên giếng bưng rau thì thấy Tô An Hi đứng ngẩng đầu nhìn lên tàng cây lựu. Cô bé thăm cấn môi rồi đi tới.

“Thì ra chị là chị An Hi à?”

Tô An Hi chột quay người lại vì câu hỏi phát ra từ phía sau này. Cô hơi cụp mắt nhìn cô bé trước mặt rồi gạt đầu, cười nói: “Hình như mọi người đều biết chị thì phải.”

Cô nghe giọng nói chuyện vừa rồi của bà cụ, kết hợp với câu nói của cô bé lúc này thì có cảm giác hình như tên mình đã sớm “vang dội” bên tai bọn họ rồi.

Nhưng cô muốn biết vì sao lại như vậy.

“Vâng.” Ngô Du gạt đầu. Dù sao cô bé vẫn là đứa bé trên núi nên rất đơn thuần và ngây thơ, lúc nói chuyện cũng không để ý quá nhiều mà rất thẳng thắn: “Anh Từ Úc luôn nói anh ấy rất thích một chị ở quê nhà xa xôi, mà chị ấy có cái tên rất hay là An Hi, tượng trưng cho an ổn và hi vọng.”

Tô An Hi nghe xong thì đôi mắt đã nhu hòa đi rất nhiều, cô ngậm ý cười hỏi Ngô Du: “Vậy anh Từ Úc còn kể gì về chị cho mọi người nữa?”

“Ừm...” Ngô Du nghĩ thật kỹ rồi trả lời: “Kể rằng chị thông minh, xinh đẹp.”

“Đây cũng là sự thật.” Tô An Hi gãi gãi lông mày, từ bé đến giờ đều được khen như thế nên trước nay cô chưa từng khiêm tốn trên phương diện này.

Ngô Du vẫn chưa nói xong, cô bé tiếp tục: “Còn nói rằng chị không có lương tâm, cố chấp, tùy hứng...”

Tô An Hi cong môi cười một tiếng, sau đó hơi xoay người ngẩng đầu nhìn quả lựu đỏ rũ xuống trên cành cây.

Ừm, đây cũng là sự thật.

Ngô Du nhìn từ phía sau thì nghĩ rằng Tô An Hi đang nhìn xích đu, vì thế cô bé đi đến bên cạnh cô rồi nói: “Xích đu này là anh Từ Úc làm cho em với em trai đấy.”

“Thế à?” Ánh mắt Tô An Hi dần chuyển qua xích đu, sau đó cô nghiêng đầu nhìn Ngô Du. Ánh mắt cô bé nhìn xích đu này như lóe lên ánh sáng, mà trong đó lại chứa chứa sùng bái và yêu thích.

“Vâng!” Ngô Du gạt đầu, chính cô bé cũng không rõ tại sao mình lại kể ra nhiều đến thế. Thật ra, lúc đầu cô bé thậm chí còn không vui khi thấy anh Từ Úc nắm tay chị gái này. Nhưng sau khi biết cô là chị An Hi thì lại có một cảm giác thân thiết tới khó hiểu.

Tô An Hi gật đầu nhìn Ngô Du, sau đó hỏi: “Em rất thích anh Từ Úc à?”

“Thích ạ.” Ngô Du thừa nhận một cách thân nhiên.

“Cô bé, thích của em chỉ là thích đơn thuần thôi.” Tô An Hi đối diện với đôi mắt sạch sẽ của Ngô Du thì nghĩ mấy bé gái vào tuổi dậy thì vẫn còn mơ hồ với tình yêu. Mà cô bé còn là trẻ con vùng núi nữa, Tô An Hi cảm thấy mình nên điều chỉnh nhận thức sai lệch về thích và yêu của cô bé một chút: “Cái thích của em không giống cái thích của chị, dù chúng ta cùng thích một người.”

“Thích chính là thích, sao lại không giống ạ?” Ngô Du không hiểu cho lắm.

Tô An Hi lắc đầu rồi hỏi lại: “Vậy em cho chị biết, sao em lại thích anh Từ Úc của em?”

Ngô Du nghĩ rồi trả lời: “Vì anh Từ Úc là người tốt cực kỳ, lần nào anh ấy đến em cũng vui cả.”

Tô An Hi bật cười một tiếng. Đây chính là cái thích của trẻ con, chỉ đơn thuần thấy đối phương rất tốt, mà trông thấy đối phương đã vui lắm rồi.

“Sao chị lại cười?” Ngô Du thấy Tô An Hi cười tới thoải mái thì nhú mày hỏi lại.

“Em thích giống như thích bà nội, bố mẹ, thầy cô và bạn bè, đúng không?” Cô bắt đầu thực hiện khóa học tâm lý.

Ngô Du nghĩ nghĩ, đúng vậy, hình như cũng giống như thích cả nhà, thầy cô và các bạn.

“Chẳng lẽ thích của chị không phải như thế à?” Cô bé không nhịn được mà hỏi lại.

“Ừ.” Tô An Hi bắt đầu gật đầu, sau đó còn muốn bổ túc thêm khóa học sinh lý mạnh khỏe cho cô bé: “Chị không giống thế. Chị là yêu, tình yêu độc nhất vô nhị.”

Cô bé Ngô Du lập tức đặt câu hỏi: “Thích và yêu không giống nhau ạ?”

Tô An Hi xoay người nhìn cây lựu rồi gật đầu chắc chắn, khoe môi cô cũng đượm ý cười: “Ừ, chị yêu anh Từ Úc của em.”

“Vậy sao chị khẳng định của chị là yêu?”

“Yêu một người sẽ muốn hợp nhất cả thể linh hồn và thể xác với người ấy.” Tô An Hi đang thêm muốn mấy cây lựu đỏ trên cây, cô trả lời bằng giọng điệu nhân nhật: “Nói một cách đơn giản chính là chị sẽ muốn ngủ với người chị yêu, mà người đó là anh Từ Úc của em.”

“Ngủ ấy ạ?” Ngô Du không hiểu gì hết.

Tô An Hi liếc mắt nhìn Ngô Du, quả nhiên trên mặt cô bé đang viết rõ hai chữ “hoang mang”. Cô vỗ nhẹ vào vai cô bé rồi mỉm cười nói: “Em còn nhỏ, khi nào trưởng thành rồi thực sự yêu một người, em sẽ hiểu thôi.”

Nhưng vừa dứt lời, cô thoáng thấy bóng đàn ông đứng ở cửa qua dư quang, mà lúc này anh cũng đang nhìn bọn họ. Thấy vậy, khoe miệng cô bất giác giật giật vài cái.

Anh đứng đó từ lúc nào thế? Không lẽ đã nghe được mấy lời vừa rồi rồi?

Trong lòng cô chợt sinh ra cảm giác bối rối như học sinh gian lận bị bắt.

“Mà...” Tô An Hi giả vờ không nhìn thấy anh, sau đó chỉ vào cây lựu rồi hỏi Ngô Du: “Cây lựu này nhà em mọc sai thật đấy.”

Ngô Du còn đang chìm đắm trong vấn đề ngủ kia mà sao chị An Hi này đã hỏi sang cây lựu rồi.

“Chị An Hi, em vẫn không hiểu sao thích và yêu lại khác nhau? Vì sao yêu lại là muốn ngủ cùng nữa?” Cô bé hỏi thật to và rõ ràng, thậm chí còn có cả tiếng vang nữa.

Tô An Hi nghe xong thì chỉ thấy da đầu mình tê dại, sau đó như có đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu. Hai chữ “hối hận” cũng như tràng bão bình luận lướt qua trước mắt và trong đầu cô.

Cô thật mn nó hối hận vì đã thảo luận vấn đề yêu đương với một cô bé, để rồi tự đào hố cho mình rơi vào.

“Du Du.” Giọng Từ Úc ở cách đó không xa vang lên, Ngô Du nghe được thì xoay người lại.

“Dạ?” Ngô Du cười đáp lại.

Từ Úc giao việc cho Ngô Du: “Lấy bộ đồ câu cá giúp anh Từ Úc đi.”

“Vâng.” Ngô Du gật đầu rồi chạy nhanh đi như ngựa tung vó.

Tô An Hi đang đứng dưới tàng cây lựu, cô dùng tay trái bao lấy tay phải, còn miệng thì cắn ngón tay cái, cả người như con rối chỉ biết nhìn cây lựu chăm chăm. Từ Úc thấy dáng vẻ này của cô thì bất giác cười một tiếng rồi sai bước đi qua.

“Đẹp không?” Từ Úc đứng bên cạnh Tô An Hi rồi nhìn theo hướng mắt của cô, giọng nói cũng đượm ý cười.

Tô An Hi thắm ho khan một tiếng, sau đó buông tay dứt vào túi áo. Cô liếc mắt nhìn Từ Úc một chút rồi mặt dày cười to: “Đẹp, anh nói xem sao cây lựu ở đây lại cao lớn thế nhỉ?”

“Đất tốt nước tốt, đương nhiên đồ được trồng ra cũng tốt.” Từ Úc không cần nghĩ đã đáp lại.

“Mà rốt cuộc anh có quan hệ thế nào với người nhà họ?” Tô An Hi ngẩng đầu nhìn Từ Úc.

Từ Úc cũng quay đầu nhìn Tô An Hi nhưng không trả lời câu hỏi của cô, bên môi anh là ý cười không ràng buộc, nhưng giọng điệu lại mang vẻ rắn đẽ.

“Tô An Hi, em dạy linh tinh gì cho con gái nhà người ta thế hả.”

“Đâu có!” Tô An Hi định giả ngu đến cùng.

Từ Úc cười khê một tiếng, sau đó dùng đầu lưỡi dăm dăm vào má. Anh gật đầu nhẹ rồi dùng giọng điệu trầm thấp mà hững hờ: “Thật ra em dạy anh chuyện này cũng được đấy. Nói thử xem thích, yêu và ngủ thì liên quan gì đến nhau?”

Đầu Tô An Hi ong ong như muỗi kêu, mang tai cô cũng dần nóng lên theo thời gian.

Mẹ nó, đúng là nghe được thật.

“Thì...” Đầu ngón tay Tô An Hi cắm vào lòng bàn tay, cô quyết tâm liều mạng. Sợ anh cái con khi, cô ngẩng đầu ưỡn ngực với vẻ bình nát không sợ mẻ: “Nghe cũng nghe được rồi, giả vờ cái gì mà giả vờ.”

“Ồ, vẫn còn cứng miệng nhỉ.” Từ Úc bị phản ứng của Tô An Hi làm cho buồn cười.

“Anh Từ Úc.” Ngô Du mang bộ đồ câu cá và ghé gấp ra đưa cho Từ Úc: “Đồ anh cần này.”

Từ Úc nhận lấy rồi để xuống đất. Sau đó anh vừa xắn tay áo vừa đi đến chỗ cây lựu. Anh chỉ cần hai ba bước đã leo lên cây rồi vừa chọn quả vừa ném cho Ngô Du.

Tô An Hi chỉ biết trơ mắt nhìn Từ Úc leo cây như khi rồi chuẩn xác ném lựu cho Ngô Du. Cô bé bắt được thì thả xuống đất rồi lại đi đỡ tiếp.

Sau khi hái được 4 – 5 quả, Từ Úc thả người rồi vững vàng nhảy xuống một cách hoàn hảo mà xinh đẹp như vận động viên thể thao vừa hoàn thành động tác.

Điểm khác biệt ở đây chính là các vận động viên sẽ giơ tay lên cao còn Từ Úc lại phui phui tay.

Anh nhặt một quả lựu to nhất rồi đưa cho Tô An Hi: “Cho em ăn trên đường.”

Tô An Hi cầm quả lựu to rồi thấy Từ Úc đi lấy bộ dụng cụ câu cá và ghé gấp, vì thế cô mở miệng hỏi: “Đi đâu?”

“Câu cá.” Từ Úc làm biểu cảm ‘em biết rõ còn có hỏi’.

“Không đi.”

Tô An Hi lắc đầu, đi câu cá với anh có khi lại bị anh quăn lấy rồi bắt nghiêm cứu vấn đề ngủ thì sao? Chi bằng ở đây ngồi xích đu, ăn lựu và hóng gió còn thoải mái hơn.

“Du Du vào với bà đi, bọn anh đi một lúc rồi về.” Từ Úc dặn dò Ngô Du.

“Em biết rồi.” Ngô Du gật đầu rồi đi vào trong phòng.

Tô An Hi và Từ Úc giằng co một lúc. Lát sau, Từ Úc dùng một tay túm cánh tay Tô An Hi rồi kéo ra ngoài.

“Này, Từ Úc, em không đi.” Tô An Hi giãy ra, cô dùng một tay cầm lựu, một tay còn lại bám vào ván cửa.

Từ Úc ép Tô An Hi lên ván cửa, sau đó dùng một tay ôm chặt vòng eo nhỏ của cô, lúc này anh mới tiến đến rồi hạ giọng trêu chọc người ta đến cực hạn.

“Tô An Hi, đừng bắt anh khiêng em đi, hử?”

Hết chương 41.

Chương 42: Nếu không có anh ấy, có lẽ di thư đưa đến tay em năm đó sẽ thành thật

Biên tập: Bột

Khiêng? Khiêng đi à?

Tô An Hi nhìn Từ Úc, đôi con ngươi thâm sâu kia như núi xanh có khí độc vây quanh, mà cô lại bị loại khí độc này mê hoặc lên núi. Khí độc đó không tiêu tan, cô cũng vĩnh viễn bị vây trong ngọn núi này của anh, cùng lúc đó tâm trí cũng bị cắn nuốt.

Cô chỉ cần suy nghĩ chưa đến mấy giây, cũng không cần vận dụng đến kiến thức vật lý đã có được đáp án rồi.

Ừm, khiêng đi được thật.

Dù bình thường cô thường mất hết thể diện trước mặt anh, bị anh đoạt chủ quyền, bị anh nắm mũi dắt đi nhưng nếu xem như thỏa hiệp thì cô cũng muốn có chút khí thế của thỏa hiệp.

“Đi câu cá thôi chứ gì, thì đi!” Cô nói xong thì đẩy người đàn ông cứng rắn như sắt ra, sau đó hơi trách anh: “Đang ở cửa nhà người ta, còn có người già và trẻ nhỏ, có thể kiểm chế chút không?”

Từ Úc bị cô nhắc nhở lại rất vui vẻ, sau đó cứ ung dung nhìn một Tô An Hi không biết trời cao đất dày là gì kia, trong đầu lại nghĩ có lẽ nên rút ngắn thời gian dạy dỗ cô lại một chút, ngứa da quá rồi đây mà.

Nhưng dù là nghĩ thế, anh vẫn nghe lời mà buông cô ra rồi cười khê: “Nghe lời luôn thế này có phải không cần kiểm chế rồi không?”

Tô An Hi đứng thẳng người lại, sau đó nhân dịp giữa hai người có khe hở thì dùng cùi chỏ huých vào tay Từ Úc, sau đó tiện thể xoay người khiến tóc đuôi ngựa quệt qua môi anh nữa. Cũng vì thế mà hương thơm nhàn nhạt từ tóc cô sượt qua bờ môi rồi chạy thẳng lên mũi anh.

Anh hít sâu một hơi, hương tóc nhàn nhạt lại chỉ vẩn vơ một chút rồi an tĩnh bay theo chủ nhân của mình.

Tô An Hi không biết đường nên mới đi được vài bước đã quay người lại. Cô hỏi với vẻ mất kiên nhẫn khi thấy Từ Úc còn đứng ở cửa: “Còn không đi à?”

Con ngươi của Từ Úc dần lóe lên, anh đưa ánh mắt nhu hòa nhìn Tô An Hi đang ngó đông nhìn tây rồi đá hết hòn đá này tới hòn đá kia.

Con nhóc thối, quyến rũ người ta rồi còn lên mặt hả?

Anh thu tầm mắt rồi trầm giọng cười một tiếng, sau đó nện bước chân dài đi theo.

...

Sau núi cách nhà Ngô Du không xa có một con sông tầm trung vắt ngang hai ngọn núi và trải dài mãi.

Nước sông chảy róc rách róc rách mà thơ mộng, nếu nhìn xuôi dòng xuống thì thật giống như sóng ngầm thanh tịch và đẹp đẽ vậy.

Nếu ném một viên đá vào sẽ khiến mặt sông náo động không thôi, sau đó chính viên đá ấy cũng chìm xuống lòng sông.

Từ Úc đang móc môi câu cá thì chợt bật cười khi thấy Tô An Hi đứng nhặt đá bên bờ rồi liệng xuống sông như đứa trẻ nghịch tới quên trời quên đất.

Đây là trò trước kia anh dạy cho cô, thế mà bây giờ cô lại dám khoe khoang trước mặt anh, đúng là ngây thơ.

Quả nhiên, Tô An Hi ném được thành tích rất tốt, cô còn nhúu mày rồi nghiêng người nhìn Từ Úc bên cạnh: “Thì không?”

“Thì với anh?” Từ Úc liếc nhìn cô như nghe được chuyện gì tức cười lắm: “Xem ra em quên em học thành thế nào rồi nhỉ.”

Tô An Hi nhún nhún vai như đương nhiên, xem ra là vẫn chưa quên.

Có lẽ lúc đó là trại hè năm lớp 5 tiểu học, bọn họ được tới bờ sông chơi, sau đó hội con trai và con gái cùng thi liệng đá xuống sông. Đây vốn là cuộc thi

bắt công với con gái nhưng ai biết Tô An Hi lại hiếu thắng rồi đồng ý.

Sau đó không cần đoán cũng biết, hội con gái thua.

Mấy bạn gái đi cùng trách Tô An Hi đã không biết chơi còn khoe mẽ, bây giờ mất mặt rồi lại bị hội con trai cười cho.

Từ nhỏ đến lớn, Tô An Hi đều là người sĩ diện nên sau đó cô vẫn đau đầu chuyện này trong lòng. Sau đó khi trở về, cứ 3 ngày thì 2 ngày cô lại chạy ra bờ sông gần đại viện tập liệng đá.

Có điều cô không biết rằng liệng đá cũng là trò quan trọng kỹ thuật và kỹ xảo.

Có một ngày, sau khi làm bài tập xong cô lại ra đó, nhưng ném cả buổi mà viên đá vẫn chìm chìm, ngay cả gợn sóng cũng không tạo lên được.

Trong lúc cô đang bực bội thì từng vòng nước xinh đẹp lại không tiếng động mà nổi lên trên mặt sông, chúng như những diễn viên ballet nhón mũi chân rồi nhảy ra phía xa rồi tạo thành từng gợn nước tuyệt đẹp.

Cô quay đầu nhìn lại thì thấy Từ Úc đang đứng phui tay bên hồ. Sau đó anh còn cười cười rồi đắc ý với Tô An Hi: “Đây mới liệng đá.”

Tô An Hi hừ một tiếng, cô cũng biết mình không nắm được phần hơn, giờ còn trở thành kẻ thất bại bị người thắng khinh bỉ nữa.

Cô thờ ơ xoay người rồi đi trong tiếng cười nhạo của anh.

Ai ngờ phía sau lại vang lên âm thanh trong trẻo không hề mang vẻ chế nhạo của cậu bé: “Tô An Hi, anh dạy cho này!”

Cô quay người lại mà lòng vẫn không hiểu tại sao.

...

“Anh chưa nghe nói à?” Tô An Hi vừa đi sang một bên chọn viên đá phù hợp vừa nói một sự thật với Từ Úc: “Trò lĩnh hội hết tinh hoa của thầy, Trường Giang sóng sau xô sóng trước.”

Từ Úc thấy Tô An Hi hăng hái thì bỏ cần câu xuống rồi đi tới chỗ cô, sau đó anh rũ mắt nhìn cô rồi hỏi: “Thì cũng được thôi, thua thì thế nào?”

“Em mà thua được á?” Từ khi Tô An Hi học liệng đá xong, Từ Úc chưa từng thắng được cô.

“Chưa biết được đâu.” Từ Úc cười nói.

Tô An Hi ngẩng đầu đối mắt với Từ Úc, sau đó đồng dục nói với anh: “Ai thua phải đáp ứng một điều kiện của người kia thì sao?”

Từ Úc cúi người nhặt bừa một viên đá, sau đó đứng sóng vai với Tô An Hi. Anh cầm viên đá trong tay rồi nhìn qua nước sông trước mắt, sau đó gật đầu nhẹ một cái: “Được.”

Mấy phút sau, Tô An Hi chỉ biết ngồi trên ghế gập rồi trừng mắt nhìn Từ Úc đang tùy ý móc mỗi câu. Vừa rồi cô liệng được 6 vòng nước, thậm chí còn phá cả kỉ lục của bản thân nữa, sau đó cô còn cực kỳ đắc ý mà nhũn mày khiêu khích Từ Úc.

Từ Úc lại cực kỳ bình tĩnh nói rằng: “Đề em thua không khó chịu thì nhiều hơn em một cái là đủ rồi.”

Anh vừa dứt lời, viên đá đã liệng ngang trên mặt sông đúng 7 lần, quả nhiên nói thêm một cái là thêm một cái thật.

Từ Úc tung cần câu trong tay xuống sông, sau đó mới nhìn Tô An Hi rồi cười nhàn nhạt: “Có chơi có chịu.”

“Nói điều kiện của anh đi.” Được rồi, dù sao cũng là mình muốn thi, thua cũng phải thua có khí phách chút.

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Từ Úc dừng một chút rồi liếc cô: “Khi nào nghĩ kĩ, tự nhiên sẽ đến bắt em thực hiện.”

“Hừ.” Tô An Hi liếc Từ Úc một cái, cô vẫn không rõ anh làm thế nào mà được như vậy, dù sao thành tích tốt nhất của anh cũng chỉ được 5 cái thôi. Cô dừng một chút rồi hỏi vì không cam tâm: “Bây giờ mà anh vẫn thường chơi liệng đá à?”

Từ Úc nhặt quả lựu lên nhìn, sau đó xoay xoay trên tay mấy lần liền. Lúc nghe được câu hỏi của Tô An Hi thì không nhịn được mà nở nụ cười.

Anh liếc Tô An Hi rồi hơi dùng sức bẻ lựu thành hai nửa, sau đó trả lời cô: “Không chơi.”

“Thế sao anh lại...”

“Tô An Hi.” Từ Úc cắt ngang câu hỏi của cô rồi trầm giọng nói: “Em thực sự nghĩ là anh không thắng được em à? Hay là em nghĩ là sóng trước chỉ dừng trên bờ cát?”

Tô An Hi nghe xong thì bất giác nhìn Từ Úc, đây là câu trả lời kiểu gì vậy?

Từ Úc đi đến rồi ngồi xuống trước mặt Tô An Hi, anh đặt lựu lên tay rồi ngẩng đầu lên đối mắt với cô, lời nói ra lại là sự thật không thể chối cãi.

“Trước giờ đều là anh nhường em, em không nhận ra à, hửm?”

Tô An Hi ngờ nghệch lắc đầu, tới giờ mới biết sự thật của mười mấy hai mươi năm về trước nhưng cô lại không tức giận như dự liệu mà tìm cứ mềm nhũn. Cũng vì thế mà cô lại bắt đầu nở nụ cười.

Từ Úc cũng cười đứng dậy, sau đó quay người đi đến chỗ cần câu và ngồi bên cạnh tảng đá lớn.

Tô An Hi ăn mấy hạt lựu thì thấy ngọt lịm tới tận tim gan.

Cô cũng xoay người ôm ghế gấp và lựu đến bên cạnh Từ Úc, sau khi đặt ghế gấp xuống thì ngồi xuống bên cạnh anh.

“Cho anh này.” Tô An Hi đưa một nửa quả lựu cho Từ Úc.

Từ Úc lắc đầu từ chối: “Không ăn, ngọt lắm.”

Tô An Hi làm mặt ‘có lộc ăn mà không biết hưởng’ rồi tự ăn một mình.

Gió thổi qua bờ sông mang theo hương hoa hương cỏ khiến chớp mũi họ cảm nhận được hương vị thơm ngát, còn trên đầu lưỡi lại là cảm giác thật trong lành.

Nơi đây khiến cả người người ta đều khoan khoái, dễ chịu. Nhất là nếu sau một ngày dài, những người ở thành thị bận rộn có thể tới đây một ngồi một lát thì chắc hẳn mọi rắc rối sẽ được gió cuốn đi hoặc thả trôi theo dòng nước mà tan mất.

Cá đã mắc câu, Từ Úc nhanh chân bước qua rồi thành thạo thu dây về. Một con cá béo giãy giụa trên đầu lưỡi câu bị Từ Úc gỡ xuống rồi ném vào trong thùng chứa cá.

Tô An Hi vừa nhàn nhã ngồi trên ghế ăn lựu vừa nhìn Từ Úc thực hiện từng động tác tới mê muội.

Khi nhìn về dãy núi mờ ảo phía sau rồi nghe được tiếng nước chảy thì cô có cảm giác như bọn họ đã xuyên không vậy, hoặc lại giống như họ cùng tiến vào phong cảnh non xanh nước biếc xinh đẹp tới không chân thực.

Từ Úc thả lại cần câu rồi xoay người đi tới, lúc này anh mới thấy Tô An Hi đang nhìn mình chăm chăm, khóe miệng cô hơi nhếch lên, đôi môi căng tràn mà mong nước vì đang ăn lựu.

Anh cong khóe môi, yết hầu cũng hơi dịch chuyển lên xuống. Từ Úc đứng tại chỗ rồi rút một điều thuốc trong bao ra, sau đó ngậm lên môi. Từ Úc chậm rãi đi tới rồi ngồi trên cùng một tảng đá với cô, tiếp đó anh vẫn thấy Tô An Hi nhìn mình tới trần trụi mà không che giấu chút nào.

Tay trái khớp xương rõ ràng của anh khum lại che lửa, ánh lửa liếm lên đầu thuốc khiến điều thuốc sáng lên. Anh vừa phun ra một hơi khói vừa chậm rãi nói: “Tô An Hi, em còn nhìn anh bằng ánh mắt đó nữa, anh không đảm bảo mình vẫn nhìn được đâu, biết chưa?”

“Nhưng mà tò mò lắm.” Tô An Hi nghiêng đầu ngắm người đàn ông. Khói thuốc càng khiến khuôn mặt thâm thúy mà tuần dật của anh thêm hư ảo, con ngươi sâu không thấy đáy tràn đầy nhu hòa xen lẫn cứng rắn cũng bị che khuất nhưng lại không hèn mà hòa làm một với khung cảnh nơi đây.

“Tò mò cái gì?” Người đàn ông nhàn nhạt hỏi mấy chữ này, giọng điệu ấy lại khiến người ta không nghĩ đó là câu hỏi.

“Từ Úc em quen không phải người có thể tĩnh tâm câu cá.”

Từ Úc gạt đầu, sau đó phun ra một hơi khói mà từ chối cho ý kiến: “Ừm, trước đây đúng là không thể này.”

Tô An Hi đoán do có chuyện cũ, mà chuyện này có lẽ sẽ liên quan tới người nhà họ Ngô, lại có lẽ sẽ liên quan đến việc vì sao câu cá, hoặc liên quan đến những việc anh từng trải qua với bọn họ mà cô không hay biết.

“Từ Úc.” Tô An Hi nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Ừm?” Giọng nói của Từ Úc mang thêm kia khàn khàn lại nhàn nhạt khiến người nghe rất hưởng thụ.

“Em thấy sau sân nhà họ Ngô có bia mộ.” Tô An Hi hít vào một hơi không khí mát mẻ: “Là chiến hữu của anh à?”

Từ Úc đưa tay cầm điều thuốc rồi trầm thấp ‘ừm’ một tiếng. Anh thấy Tô An Hi vẫn đang nhìn mình, sau đó đã mau chóng đánh mắt về phía ngọn núi xanh mờ ảo phía xa.

Anh nhàn nhạt nói: “Nếu không có anh ấy, có lẽ di thư đưa đến tay em năm đó sẽ thành thật.”

Hết chương 43.

Chương 43: Thật xin lỗi, Tô An Hi. Anh yêu em

Biên tập: Bột

Đường như tất cả tình cảnh liên quan đến bức di thư đó lại như hiện rõ trước mắt mà không bị lãng quên chút nào.

Cô còn nhớ lúc nhận bức thư mỏng ấy từ tay Từ Thừa Vận, tay cô đã run lên một cách mất khống chế.

Cô còn nhớ câu nói tóm gọn nguyên nhân hi sinh của chú Từ: Lúc diễn tập gặp phải phần tử cực đoan nên trúng đạn ngoài ý muốn, bị thương nặng không cứu được.

Trong khoảnh khắc đó, cô thấy như cả người bị ngã vào hầm băng. Mỗi tác thịt, mỗi đoạn xương, thậm chí là cả mỗi dây thần kinh của cô đều như bị băng nhọn xuyên qua. Dây thần kinh bị cắt đứt rồi cũng đau tới mức không muốn sống nữa.

Sau khi ngất ngốc rất lâu rất lâu, nước mắt của cô mới tràn ra như vòi nước mất khống chế.

Tiếp đó trái tim lại như bị kim đâm vào đau đớn đến tột cùng.

Từ đầu tới cô đều lắc đầu như con rối bị lên dây cót chỉ thực hiện một động tác lặp đi lặp lại. Có điều lát sau dây cót đã dừng lại rồi mà cô vẫn không dừng.

Vì cô không tin đó là sự thật, không tin rằng Từ Úc đã hi sinh.

Cô nhớ nửa tháng trước Từ Úc còn tươi cười kể rằng trung đoàn cảnh sát vũ trang chỉ đích danh anh tham gia diễn tập chống khủng bố đột kích.

Cô nhớ rõ anh còn đặc ý nói với mình rằng anh là học sinh đầu tiên được trung đội nêu danh tham gia diễn tập, có thể nói là tiền lệ xưa nay chưa từng có.

Tô An Hi còn cười nhạo trung đội bổ nhiệm người học y như anh làm gì?

Từ Úc hơi cãi lại về khinh thường của Tô An Hi rằng nếu lên chiến trường thật, sự thiết yếu của quân y chiếm tỷ lệ lớn lắm đấy.

Tô An Hi hiểu chuyện này, nhưng cô vẫn không hiểu vì sao ngàn chọn vạn tuyển lại trúng vào Từ Úc.

Dù không hiểu nhưng cô vẫn dặn anh đừng có để mất mặt, nếu không sẽ thực sự trở thành tiền lệ xưa nay chưa từng có đấy.

Từ Úc bảo cô cứ yên tâm đi, bên trên đã bổ nhiệm rồi còn nói anh rất có năng lực.

Sau đó anh còn chế giễu Tô An Hi rằng nếu sau này quân hàm của anh có cao hơn cô thì cũng đừng có không thoải mái. Anh muốn cô hiểu rõ sự thật này sớm một chút, dù sao năng lực không phải chỉ dựa vào đọc sách mà có được.

Dù lúc đó Tô An Hi hừ mũi khinh thường nhưng đúng là Từ Úc nói rất có lý. Người vừa vào trường quân đội chưa đầy nửa năm đã được chỉ định tham dự buổi diễn tập quân sự lớn như thế đúng là tiền lệ xưa nay chưa từng có.

Cô cũng mừng cho anh.

Vì địa điểm diễn tập và chi tiết quá trình đều phải giữ bí mật nên ngày Từ Úc đi, Tô An Hi còn xin nghỉ để tiễn anh đến cửa trường, sau đó cùng chờ xe với anh.

Ngày đó Từ Úc lẳng lặng nhìn Tô An Hi, muốn nói lại thôi mãi rồi mới nói một câu: “Tô An Hi, anh sẽ trở về, em phải chờ anh.”

Tô An Hi gật đầu, không chỉ có Từ Úc luyến tiếc cô mà cô cũng rất luyến tiếc anh. Nhưng vì tương lai của anh mà cô phải trở thành một người bạn gái hiểu chuyện.

Vì thế cô lờ mờ anh rồi còn giả vờ nhẹ nhõm mà nói: “Sao lại làm như sinh ly tử biệt thế, có đi bao lâu đâu.”

Từ Úc hơi cong khóe miệng, sau một lúc trầm ngâm như sắp xếp lại câu chữ, anh mới thào ra một hơi rồi nhìn Tô An Hi: “Em nhớ dù không có anh ở đây cũng phải ăn cơm ngon, ngủ thật kỹ, sinh hoạt cho tốt, biết chưa?”

“Biết rồi.” Tô An Hi thấy hôm nay Từ Úc dài dòng kinh khủng. Cô nhìn thoáng qua xe đang chờ anh rồi bĩu môi nói: “Đi nhanh lên, đừng để họ chờ.”

Từ Úc gật đầu rồi nhìn Tô An Hi thật sâu, yết hầu hơi di chuyển lên xuống. Sau đó anh quay người bước ra ngoài, nhưng mới đi được hai bước đã quay đầu lại rồi bước nhanh đến chỗ Tô An Hi.

Anh đưa đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú, sau đó nói rõ từng câu từng chữ: “Tô An Hi, chờ anh trở về.”

Tô An Hi cười cười, nểng chiều nhẹ nhàng và rục rờ hất lên người bọn họ, cô đứng thẳng rồi chào anh theo kiểu quân đội: “Đồng chí Từ Úc, em chờ anh chiến thắng trở về.”

Cuối cùng Từ Úc cũng cười, anh cũng đưa tay phải ra chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn rồi trầm giọng chắc chắn: “Nhất định.”

Sau đó anh thả tay xuống và quay người bước thẳng tới xe cảnh sát vũ trang mà không ngoảnh lại nữa. Tô An Hi cứ nhìn bóng lưng anh biến mất trước mắt mình, rồi lại đưa mắt nhìn xe cảnh sát vũ trang rồi đi.

Tô An Hi không biết lúc ấy Từ Úc chỉ gượng cười, lại càng không ý thức được ý nghĩa sâu xa trong câu chờ anh về của Từ Úc.

Câu nói sinh ly tử biệt lúc ấy của cô vậy mà lại thành thật.

Mãi đến rất lâu về sau khi biết được sự thật và hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, cô mới nhớ đến sự khác lạ ngày đó của Từ Úc rồi bỗng nhiên hiểu ra tất cả. Thì ra anh luyến tiếc vì anh biết mình không về được.

Thế nhưng lúc cô đọc bức di thư kia, cô đã thực sự cho rằng anh chết rồi, rốt cuộc cũng không trở về được.

Nội dung bức di thư rất đơn giản, cũng giống như phong cách ngang ngược trước nay của anh vậy. Mà nội dung trong đó gần giống với những lời anh nói với cô trước khi đi.

Tô An Hi:

Lúc anh không ở bên, không được khóc, không được không ăn không ngủ. Đồng ý với anh, nhớ phải sinh hoạt thật tốt.

Thật xin lỗi, Tô An Hi. Anh yêu em

Cô cũng không nhớ mình trải qua khoảng thời gian đó thế nào, cô chỉ nhớ rằng mình khóc đến ngất xỉu, cũng từng nghĩ đến việc tự sát, sau đó bị trầm cảm cấp độ cao rồi gây rộc người đi, cả người vừa tiêu tụy lại vừa tiêu cực.

Người nhà, bạn bè và các bậc bề trên đều cố gắng mềm nắn rắn buông với cô. Khi thời gian qua đi, cô cũng dần tiếp nhận được sự thật rằng Từ Úc sẽ thực sự không trở về nữa.

Nhưng mà ngay sau đó, anh lại trở về.

Trở về với chiến công hiển hách.

Sau một năm, người được cho là đã ‘hi sinh’ lại xuất hiện trước mặt mọi người, trừ Từ Thừa Vận ra thì tất cả mọi người đều nghĩ rằng mình gặp ma.

Ngày đó tiết trời lạnh lẽo lạ thường nhưng vẫn chậm chạp không đổ tuyết, nhưng tiết trời ấy vẫn có thể khiến con người ta đông cứng tay chân.

Từ Úc đi đường mệt nhọc nhưng về tới đã đến nhà tìm Tô An Hi trước. Có điều vì tính bí mật của nhiệm vụ mà anh không thể nói quá nhiều.

Anh chỉ nói với cô rằng vì phải chấp hành nhiệm vụ bí mật cấp quốc gia nên mới có chuyện di thư, anh cũng không còn cách nào khác. Đó là quân lệnh mà anh là quân nhân, vì thế nhất định phải chấp hành theo.

Nhưng điều anh không ngờ đến là Tô An Hi không vui đến phát khóc hay tức giận mắng to mà chỉ bình tĩnh nói với anh: “Từ Úc, để em yên tĩnh đi.”

Từ Úc từng trải qua chuyện sinh tử, mà anh cũng có trách nhiệm của đàn ông, anh biết Tô An Hi đang giận chuyện gì. Vì thế cô nói cô muốn yên tĩnh, anh sẽ cho cô thời gian.

Nhưng dù sao cũng là người yêu nhau, sau những nỗ lực không ngừng của Từ Úc, hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu.

Từ Úc hiểu trong lòng Tô An Hi như có cây gai, nhưng anh lại không biết mức độ uất ức của cô. Anh cho là mấy ngày này cô luôn lo được lo mất, hai người cũng luôn cãi nhau vì mấy chuyện nhỏ nhặt, sau đó lại làm hòa.

Thời điểm họ chia tay là năm sau, lúc đó Từ Úc muốn gia nhập đội cảnh sát vũ trang biên phòng.

Lúc này Tô An Hi không hay biết chuyện mới bùng nổ, có nói gì cô cũng không để Từ Úc đi.

Lúc đầu Từ Úc còn nhẫn nại giải thích với cô rằng đã đồng ý với chiến hữu rồi, cũng đã nhận được lệnh điều đi biên thùy. Quân lệnh như sơn, anh nhất định phải đi.

Tô An Hi lại không nghe anh giải thích, cô chỉ cho anh chọn ở lại hoặc rời đi.

Gió lạnh ở bờ sông táp lên mặt người ta tới đau nhức nhưng vẫn không thể sánh bằng sự đau lòng của Tô An Hi. Cô đã mất đi anh một lần rồi, cô không thể lại để anh đi nữa.

Nhưng với Từ Úc thì đây chính là cố tình gây sự, anh nắm chặt lấy bả vai Tô An Hi rồi lớn tiếng nói: “Em cũng là quân nhân, em phải hiểu chức trách của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh. Em có thể dùng cố tình gây sự thế này không?”

“Em cố tình gây sự?” Hốc mắt Tô An Hi đỏ bừng, mọi cảm xúc bị đè nén bao lâu cũng chợt bộc phát: “Em từ bỏ Thanh Hoa vì anh mà cũng gọi là cố tình gây sự? Anh đi nằm vùng phải giả chết, không nói lời nào đã gửi di thư về, em không biết gì mà cũng gọi là cố tình gây sự? Anh về rồi nhưng không được nói gì với em, mở miệng thì nói phải giữ bí mật, em không hỏi nữa mà cũng gọi là cố tình gây sự? Bây giờ anh muốn đi, vì chiến hữu mà tới núi cao đất xa cũng không bàn bạc một câu mà chỉ thông báo cho em biết, bây giờ em để anh chọn mà cũng là cố tình gây sự?”

“Tô An Hi, cuối cùng em cũng thừa nhận em hối hận khi bỏ Thanh Hoa vì anh, em hối hận.” Từ Úc cứng ngắc mà buông tay xuôi xuống bên người, sau đó anh tự cười giấu một tiếng.

Nước mắt của Tô An Hi đã đảo quanh nhưng cô vẫn cố nén lại, đã bị buộc nói đến mức này nên cô cũng không cam lòng yếu thế: “Phải, em hối hận đây.”

Từ Úc cười lạnh, nụ cười này còn khiến người ta lạnh lẽo hơn cơn gió rét thấu xương ngoài kia, sau đó anh xoay người rời đi.

“Từ Úc.” Tô An Hi ở phía sau gọi to.

“...” Anh dừng lại nhưng không xoay người, cũng không đáp lại.

Tô An Hi đi đến trước mặt anh, cô ngẩng đầu nhìn anh bằng đôi mắt đầy quật cường: “Hôm nay anh nhất định phải chọn rời đi hay ở lại.”

Từ Úc cũng nổi nóng thật rồi, một lát sau, anh khẳng định: “Quân lệnh như sơn, nhất định phải đi.”

Ngon lửa hi vọng cuối cùng của Tô An Hi cuối cùng cũng bị dập tắt, tim cô dường như cũng ngưng lại, vậy mà cả người đã dần bình tĩnh.

“Vậy được.” Cô gật đầu, lời nói ra lại cực kỳ bình tĩnh: “Chúng ta chia tay.”

Từ Úc rũ mắt nhìn về phía cô, lúc này cô đang nghiêng chặt răng, nghiêng đầu không nhìn anh, biểu cảm kia cũng kiên quyết đến vậy.

“Em nói gì?” Anh sợ rằng mình nghe nhầm, ngọn lửa trong lòng lại như đang bùng nổ.

Tô An Hi đối mắt với Từ Úc rồi nói ra từng chữ một: “Em nói chúng ta chia tay đi.”

“Em nghiêm túc?” Anh xác nhận lại.

Tô An Hi sắp bật khóc rồi nhưng vẫn không cho mình được khóc lên. Cô gật đầu, tỉnh táo tới chính mình cũng thấy khó tin.

“Chia tay đi.”

“Được.”

Từ Úc nói xong cũng vòng qua Tô An Hi rồi rời đi mà không quay đầu lại, anh đây là tức giận mà rời đi.

Nếu lúc ấy anh quay đầu nhìn lại sẽ thấy Tô An Hi ngồi sụp trên mặt đất mà khóc tới không dậy nổi.

Lúc đó là sự tức giận của thiếu niên, cả hai đều cảm thấy đối phương thật ích kỉ mà không hiểu được sự khó xử của đôi bên, lại càng không đặt mình vào hoàn cảnh của người kia mà suy nghĩ.

Hiểu lầm chồng chất cộng thêm nói lời trái lòng mình dẫn đến cái kết cuối cùng là chia tay.

Nói cho cùng thì lúc đó bọn họ cũng còn rất trẻ.

...

Tô An Hi liếc nhìn Từ Úc, chuyện năm đó như mới ngày hôm qua nhưng thực tế thì đã qua 9 năm rồi.

Từ Úc dập tắt thuốc lá, sau đó đôi chân dài dần khoanh lại trên tảng đá, ngón tay thon dài của anh đưa ra giật một cọng cỏ rồi ngậm trong miệng.

Sau đó anh nhàn nhạt mở miệng: “Anh ấy là Ngô Lượng, là cảnh sát lưng bắt. Lúc anh mới trà trộn vào tập đoàn buôn lậu thuốc phiện Tam Giác Vàng lớn nhất vẫn thường đối đầu với anh ấy. Sau ba tháng, anh mới phát hiện anh ấy là cảnh sát nằm vùng.”

“Anh ấy là bố của Ngô Du?” Tô An Hi không nhịn được mà hỏi lại.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu rồi nhìn cần câu đang rủ xuống sông kia: “Anh ấy cũng là người đã dạy anh câu cá. Anh ấy nói việc bọ anh làm cũng giống như câu cá, phải kiên nhẫn, bình tĩnh, có phương pháp và kĩ xảo. Sau này khi anh ấy hi sinh rồi, anh vẫn bị nhiễm thói quen câu cá này.”

Sắc trời tối dần, phía chân trời cũng dần ám thêm sắc màu âm đạm, giọng Tô An Hi cũng nhẹ nhàng hơn như sợ quá rầy bầu không khí này.

“Vậy là anh ấy chuẩn cho anh nên mới hi sinh?”

Bờ môi cắn cọt đỏ của Từ Úc dừng lại, một lúc lâu sau anh mới trả lời: “Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bị em pha loãng nên ngọt vừa phải

Biên tập: Bột

Một trận gió thổi qua khiến cành lá vang lên xào xạc, mấy sợi tóc bên tai Tô An Hi bị gió thổi tung bay như dáng múa uyển chuyển.

Từ Úc đuổi cánh tay dài ra vuốt mấy sợi tóc không nghe lời kia lại rồi vén vào sau tai cô.

“Có kẻ được không?” Tô An Hi để mặc ngón tay ấm áp của Từ Úc lướt qua tai mình, còn cô lại nhìn anh bằng đôi con ngươi lấp lánh và trong suốt hơn cả quả lựu trên tay mình.

Từ Úc buông tay rồi liếc nhìn Tô An Hi, anh lấy cọng cỏ trên miệng xuống rồi vuốt vuốt trong tay, giọng lại như lá rụng đáy sông mà nhưng không có chút gọn sóng.

“Bọ anh bị trúng kế. Cả hai đều cho là sau khi kết thúc giao dịch kia có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về đơn vị, nhưng thật ra đó lại chính là cái bẫy dụ nằm vùng hiện thân. Lúc đầu anh và Ngô Lương định trong ngoài phối hợp, nhưng anh ấy muốn bảo vệ anh không bị bại lộ nên liều chết chống cự, cuối cùng chết dưới họng súng của đối phương.”

“...” Tô An Hi lẳng lặng quay sang nghe Từ Úc kể lại lần hành động chấn động lòng người mà lại như kể chuyện thời tiết bình thường ấy. Dù lòng cô không quá thoải mái nhưng cũng không định quấy rầy anh.

Từ Úc thăm thò dài, anh nhìn dòng sông phía trước rồi nói tiếp: “Trước khi hành động một ngày, anh và anh ấy cũng giống như lúc này, một người ngồi câu cá còn một người ngồi trên ghế gấp hút thuốc. Anh ấy nói với anh rằng mình có một mẹ già đi lại không tiện, có một người vợ làm giáo viên mà một cô con gái 4 tuổi xinh xắn tên là Ngô Du. Lúc anh ấy ra đi, người vợ vừa mang thai, tính ra có lẽ bây giờ con anh ấy cũng đủ tháng rồi. Vì không biết là con trai hay con gái nên trước khi đi đặt tên là Ngô Lự, tên hai đứa nhỏ này ghép lại có nghĩa là “vô ưu vô lo”. Anh ấy nói nếu ngày mai tất cả thuận lợi thì có thể về nhà, sau đó xem con mình là con trai hay con gái, ai ngờ...”

Hai người họ ngồi câu cá bên sông cả một đêm, dường như Ngô Lương đã kể lại tất cả mọi chuyện cho Từ Úc, từ chuyện theo đuổi vợ thế nào, tại sao muốn làm cảnh sát bắt đến những chuyện to nhỏ khác. Sau đó anh ấy còn nói Từ Úc còn trẻ, sẽ không hiểu được tâm trạng cấp thiết muốn trở về bên người mình yêu.

Từ Úc chỉ cười mà không nói, sao anh có thể không hiểu đây. Anh cũng chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi chạy thật nhanh về bên cạnh Tô An Hi mà thôi.

Không biết cô nhóc kia bây giờ thế nào rồi?

Anh cũng từng do dự khi biết mình không phải được chọn đi diễn tập quân sự, mà bị chọn tới căn cứ huấn luyện đặc biệt để huấn luyện đặc thù trong một tháng.

Thủ trưởng nói rõ tình hình với anh rằng người được chọn phải giả chết, dùng thân phận mới để tới tiếp viện cho cảnh sát nằm vùng. Đây là nhiệm vụ cứu tử nhất sinh, anh có quyền chọn không đi, nhưng anh là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Lúc ấy anh cũng từng hỏi vì sao lại chọn anh, vì sao anh lại là người thích hợp nhất.

Thủ trưởng đưa một bức ảnh cho anh, trong tấm ảnh là một đứa trẻ khoảng 10 tuổi, mà đứa trẻ này lại hao hao giống anh khi còn bé.

Ngay sau đó, anh được nghe hai lí do.

Thứ nhất, phần trán của anh rất giống đứa con trai được yêu quý nhất đã qua đời từ 10 năm trước của Độc Vương.

Thứ hai, anh là một tờ giấy trắng, khí chất quân sự còn chưa mạnh mẽ mà các tố chất tổng hợp khác cũng là tốt nhất, sẽ dễ đào tạo.

Cuối cùng anh đã đồng ý.

Một tháng huấn luyện đặc biệt đó khiến anh như chết đi một lần. Anh đã phải trải qua các loại huấn luyện cơ thể hạng nặng, học ngôn ngữ, nhận biết các loại ma túy, học hút thuốc nào để không xảy ra chuyện. Tất cả những thứ này đều là cơ bản: Từ vật lộn, đánh lén và phản đánh lén, điều tra và phản điều tra, nhảy dù, gỡ mìn, bắn súng, tự cứu thương... Mà mọi thứ đều biến thái đến nỗi đạn nổ cũng là thật, chỉ cần chậm một bước cũng sẽ bong da tróc thịt.

Về sau, họ lại tiến hành huấn luyện phản trình sát từ giật điện, tiêm, dao cứa, hay bất cứ thủ đoạn nào để cạy miệng.

Anh đã chịu đựng được tất cả những thứ tưởng như người thường không chịu được, sau đó trở thành một kẻ liều mạng thường tới khu vực Tam Giác Vàng và thành công nhận được sự chú ý của Độc Vương.

Sau khi được coi trọng, anh lại bị người đã trà trộn vào cạnh Độc Vương một năm là Ngô Lương nghi ngờ. Về sau hai người rút dao đối đầu với nhau, cuối cùng mới phát hiện thì ra là người một nhà.

Trước khi hành động, Ngô Lương nói với Từ Úc: “Nếu tôi xảy ra chuyện, mong cậu giúp tôi chăm sóc người nhà. Nếu cậu xảy ra chuyện, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

“Được.” Từ Úc đồng ý.

Lúc ấy Ngô Lương phun ra một hơi khói rồi chỉ về dãy núi phía xa, sau đó rất tự hào mà cười nói: “Cậu xem bầu trời nước ta bên kia xanh trong và yên bình bao nhiêu kìa.”

Từ Úc cũng nhìn lại đó rồi cong môi cười một tiếng.

Sau đó chất giọng thuần hậu của Ngô Lương lại vang lên bên tai anh: “Thế giới này vốn không phải một thế giới hòa bình, chẳng qua chúng ta may mắn được sinh ra ở một quốc gia hòa bình mà thôi. Cậu biết vì sao nước ta lại hòa bình không?”

“...” Từ Úc cười mà không nói.

Ngô Lương gầy tàn thuốc, sau đó vỗ vai Từ Úc rồi hăng hái nói: “Vì có những người như chúng ta đẩy chàng trai. Dùng mọi nhiệt huyết của bản thân để trấn thủ non xanh đất nước của tổ quốc thì dù có chết, ông đây cũng không hối hận.”

“Đương nhiên sẽ không hối hận.” Từ Úc cũng cười một tiếng đầy cứng cỏi.

Thế nhưng anh không nghĩ tới việc vì sao ngày đó Ngô Lương lại nói nhiều đến vậy?

Thì ra anh ấy đã dự tính đến trường hợp xấu nhất từ đầu rồi. Bởi nếu có gì bất trắc, anh ấy sẽ chặn phía trước và đảm bảo an toàn cho anh.

“Vi chuyện của Ngô Lương, bọn chúng không tin nhiệm thêm bất kì ai nữa. Người của chúng ta ở bên này không thể phái người trợ giúp nên anh chỉ có thể tác chiến một mình, dần dần khiến lão đại tin nhiệm, con của ông ta cũng trở thành người anh em tốt nhất của anh. Sau khi ẩn náu nửa năm, anh gom được tất cả các loại bằng chứng về việc chúng giết hại dân nước ta rồi buôn lậu giết người, sau đó lừa chúng nhập cảnh và diệt trừ tận gốc.” Từ Úc nói xong thì mở bàn tay ra khiến cọng cỏ trong tay bay đi theo gió. Anh mang ý cười nhàn nhạt mà nhìn Tô An Hi: “Sau đó, anh đã trở lại.”

Anh không nói cho Tô An Hi rằng đến cùng anh đã khổ sở đến mức nào, cũng không hề nói một năm đó anh chưa từng được yên giấc.

Anh không nói cho Tô An Hi vì vào được vị trí đó anh đã bị thương bao nhiêu, vì trở thành bạn chí cốt của Độc Vương mà suýt mất mạng vì cận đạn thay hẳn ta.

Anh càng không nói cho Tô An Hi rằng anh mang trên mình sứ mệnh của hai người, vào lúc tưởng như không chịu đựng được, trong đầu anh sẽ tràn ngập suy nghĩ nhất định phải sống sót, sống sót để trở về gặp cô.

Anh liều mạng trở về gặp rồi nói rõ mọi việc cho cô nhưng đạt được gì đây?

Kết cục là chia tay.

Tức giận lúc ấy là thật, bởi trước nay ‘quốc’ và ‘gia’ đâu thể song toàn, vậy mà hết lần này tới lần khác cô lại ép anh phải chọn.

Anh rất muốn nói với cô rằng anh nhất định phải trở về để hoàn thành nguyện vọng của Ngô Lương. Anh phải chăm sóc cho người nhà của anh ấy thật tốt, hơn nữa còn phải gìn giữ bờ cõi của tổ quốc. Đây không chỉ là sứ mệnh của anh, mà anh còn muốn giúp Ngô Lương hoàn thành sứ mệnh của anh ấy nữa.

Có điều, do lúc đó bị ép tới chân tường, vì thế anh cũng không lý trí mà đồng ý yêu cầu chia tay của cô.

...

“Thật ra...” Tô An Hi vừa bắt đầu nói vừa tẽ lựu ra ăn: “Nếu lúc đó anh kể những chuyện này cho em, có lẽ chúng ta sẽ không chia tay.”

Từ Úc từ chối cho ý kiến rồi cười một tiếng, sau đó anh nói: “Chúng ta yêu nhau từ lúc tuổi còn trẻ nên làm gì cũng rất cảm tính.”

“Bây giờ em cũng còn trẻ lắm.” Tô An Hi cố tình trêu chọc bởi bầu không khí lúc này đã trầm quá rồi. Cô cười cười rồi tiếp tục ăn lựu, sau đó thản nhiên nói: “Nhưng mà anh già hơn em đó.”

“Tô An Hi, em còn mặt mũi không đấy?” Từ Úc cười khế một tiếng. Đôi lúc cô nhóc này đứng đắn tới vô biên giới, nhưng nhiều lúc lại mặt dày tới không bến bờ.

Tô An Hi nghiêng đầu nhìn Từ Úc, cô vừa nhai lựu vừa hát hăm rồi trả lời anh: “Đây không chỉ là mặt, mà là khuôn mặt xinh đẹp mới đúng.”

Từ Úc liếc nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Tô An Hi thì chợt thu lại ý cười, sau đó nhìn cô chăm chăm.

“Tô An Hi.” Anh trầm giọng gọi một tiếng.

“Ừ?” Tô An Hi đang nhai lựu thì chợt dừng lại, sao lại nghiêm túc nữa rồi?

Từ Úc lẳng lặng nhìn cô, một lúc lâu sau anh mới nói: “Chúng ta là quân nhân, trước có tổ quốc, sau có gia đình, nếu để anh chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ đi. Em cũng biết thực chiến rồi đấy, đây là sứ mệnh của anh. Vì thế anh cho em thêm một cơ hội nữa, em nghĩ cho kĩ đi, nếu quyết định của em vẫn là khẳng định thì mai về anh sẽ viết báo cáo yêu đương.”

Động tác nhai của Tô An Hi dừng lại, cô mở to mắt rồi chớp chớp vài cái, hàng lông mi lại như quạt hương bồ chớp động trên mí mắt. Sau đó cô mau chóng rũ mắt như đang suy nghĩ, mấy giây sau mới cong môi cười mà đối diện với đôi mắt sâu thăm thẳm của anh.

“Anh yên tâm, em sợ chết lắm nên sẽ không tự tử vì tình đâu.” Ý cười của cô càng ngày càng sâu, lời nói ra lại rất nhẹ nhàng: “Anh cũng nói em đã nhiều tuổi rồi, không còn là cô gái chưa trải đời năm đó nữa. Em sẽ không trở thành chướng ngại vật trong đời quân lữ của anh. Nếu anh phải xung phong ra trận, cùng lắm thì em sẽ dùng đôi tay này giữ vững hậu phương cho anh. Vì thế, anh cũng phải đồng ý với em một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Tô An Hi thu lại ý cười, mặt mày cô đều toát ra vẻ chăm chú, ngay cả giọng điệu nhẹ nhõm vừa rồi cũng không còn nữa, mà thay vào đó là lời nói kiên cường đến bất ngờ. Khi nói ra lời ấy, đôi con người trong suốt kia vẫn luôn chăm chú nhìn Từ Úc.

“Dù tương lai có hung hiểm tới mức nào cũng phải bảo toàn cái mạng này của anh.” Cô im lặng mấy giây rồi nói nốt nửa câu sau: “Xin anh hãy sống lâu trăm tuổi.”

Từ Úc nghe xong lời này lại thấy chớp mũi cay cay tới khó hiểu. Yết hầu của anh hơi dịch chuyển, sau đó mới gật đầu nhẹ: “Ừ, nhất định sẽ như thế.”

“Vậy là được rồi, anh viết báo cáo yêu đương đi.” Tô An Hi nghĩ nghĩ một lúc lại nhẹ giọng bổ sung thêm: “Quên mất, em cũng phải viết.”

“Tô An Hi.” Hai chân Từ Úc đáp xuống dưới rồi mở rộng, sau đó anh đặt hai tay lên chân rồi khom người đối mặt với Tô An Hi, tiếp đó là tiến gần đến hơn rồi gọi tên cô.

“Có thôi đi chưa?” Tô An Hi quay sang vừa tẽ lựu cho vào miệng vừa ra vẻ mặt kiên nhẫn.

“Chưa thôi.” Từ Úc nhìn đôi môi đỏ mọng của Tô An Hi rồi ngược lên nhìn vào mắt cô, sau đó trầm giọng nói: “Anh muốn ăn lựu.”

Tô An Hi cầm nửa quả lựu còn lại đưa cho Từ Úc, sau đó lờm anh rồi chế nhạo: “Tưởng bảo sợ ngọt nên không ăn?”

Từ Úc gật đầu cầm lấy lựu, sau đó anh đỡ cầm Tô An Hi ra phía trước rồi cúi người xuống ngậm lấy môi cô.

Hôn một lúc thì thấy tư thế này quả môi nên anh đưa tay ôm cả người Tô An Hi lên đùi mình, sau đó bắt đầu trắng trợn cuốn lấy vị trái cây trong miệng cô.

Tới lúc Tô An Hi bị hôn tới khó thở, Từ Úc mới buông tha cho bờ môi đỏ tron bóng của cô. Từ Úc nhìn gương mặt hồng hồng, lỗ tai hồng hồng của cô thì cười tới thoải mái. Sau đó anh mới chậm chậm nhả từng hạt lựu ra ngoài.

“Bị em pha loãng nên ngọt vừa phải.” Lúc nhả ra hạt lựu cuối cùng, anh mới hờ hững cười nói như vậy.

Tô An Hi đang thờ hồn hên thì nghe được câu nói không cần mặt mũi này, cô chỉ biết dờ khóc dờ cười mà lờm anh một cái.

“Lưu manh.”

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ừm, cho em ôm một lát đấy

Biên tập: Bột

Mặt sông yên ả bỗng bị vài giọt nước mưa rơi xuống phá vỡ tĩnh lặng rồi tạo thành từng vòng gợn nước, chúng nhẹ nhàng khơi ra rồi lại dần dần lắng vào tĩnh lặng.

Sắc trời càng ngày càng âm u, dãy núi phía xa cũng dần mờ mịt khi sương mù hư ảo nổi lên bốn phía.

May mắn thay, mưa chỉ buông xuống vài hạt rồi lại ngoi.

Từ Úc ôm Tô An Hi tới không buông tay, Tô An Hi nhíu mày nhìn anh rồi nghiêng đầu nhìn bờ sông: “Em nghĩ cá của anh chạy hết rồi đấy.”

“Chạy không thoát.” Từ Úc cong môi cười rồi siết chặt tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, sau đó trả lời tới am muội: “Không phải đang ôm đây à.”

“Từ Úc, bây giờ da mặt anh dày hơn trước kia nhiều.” Tô An Hi vừa mở miệng đã dạy dỗ anh.

Từ Úc cũng gạt đầu đồng tình, anh khi không mặc quần trang sẽ luôn mang về cả lờ phát phơ, mà giờ phút này cảm giác đó lại càng đậm nét hơn.

“Làm nhà sư khổ hạnh gần 30 năm rồi, da mặt không dày thì hoàn tục thế nào được?” Lời này của Từ Úc khiến Tô An Hi luôn hiển ngang lăm liệt cũng xấu hổ thay anh.

Tô An Hi lờm anh một cái rồi bĩu môi: “Dạy em câu cá.”

“Được.” Từ Úc cười một tiếng dứt khoát rồi buông Tô An Hi ra, sau đó anh đứng dậy và ôm cô đi đến bên bờ sông.

Tô An Hi bỏ quả lựu bị nghiền thành nước trong tay xuống rồi ngồi xỏm rửa tay bên bờ sông. Cô nghiêng đầu sang thì thấy Từ Úc đang nhấc cần câu lên, quả nhiên trên móc câu không thừa lại thứ gì nữa.

Từ Úc quay sang gọi Tô An Hi: “Lại đây.”

“Ừ.”

Tô An Hi khum tay mức nước rồi cười hi hi đi qua, sau đó nhanh như chớp hất nước lên người Từ Úc nhưng lại bị anh dễ dàng tránh được.

“Thích chơi đúng không?” Rõ ràng giọng Từ Úc mang theo ý cười nhưng lại khiến Tô An Hi cảm nhận được một áp lực vô hình.

Có điều, Tô An Hi cũng đâu phải đèn cạn dầu. Cô vừa lắc đầu mỉm cười vừa tiến lên hai bước, định dùng tay có nước chạm vào mặt Từ Úc nhưng bị anh liếc mắt một cái đã nhìn ra. Từ Úc dùng cần câu trên tay kéo Tô An Hi, sau đó anh thu cần câu lại thì cả người cô đã bị anh và cần câu khổng chế mất rồi.

Tô An Hi trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cô cũng biết mình đánh không lại nên sẽ không làm thêm việc ngu ngốc là lấy trứng chọi đá nữa. Cô nghĩ mềm nắn rắn buông sẽ là phù hợp nhất.

“Không đùa nữa, câu cá.” Tô An Hi cười lấy lòng một tiếng, sau đó hóp lưng như chú mèo để chuồn khỏi cần câu.

Từ Úc đưa tay bắt lại khiến người cô va vào ngực anh. Tiếng cười nhàn nhạt của anh vang lên bên tai cô, hơi thở ấm nóng phả lên tai cô vừa ngứa ngáy lại vừa tê dại.

“Không phải vừa rồi giới lắm à? Chỉ có một tí tiền đồ này thôi, hừm?”

Cả người Tô An Hi bị tiếng nói trầm thấp của anh làm cho giật mình, không có tiền đồ thì không có tiền đồ, có cô gái nào chịu được kiểu trêu chọc vô hình này của anh chứ?

Mẹ nó.

Cô ho khan nhẹ một tiếng rồi thẳng người nhìn về phía trước, sau đó chính trực nói: “Trời sắp tối rồi, còn muốn mưa nữa mà anh mới câu được một con cá, định không biết xấu hổ mà mang về à?”

Từ Úc ở sau lưng cô trầm giọng cười một tiếng, lúc này anh mới gỡ cần câu rồi đưa cho Tô An Hi, sau đó buông cô ra rồi xoay người đi câu cá.

Tô An Hi cầm lấy móc câu, sau đó Từ Úc tiến đến cầm tay và kiên nhẫn dạy cô móc mỗi câu dụ cá thế nào. Chất giọng chậm rãi như đàn vi-ô-lông cộng thêm dáng vẻ làm việc tỉ mỉ ấy của anh khiến cô nhìn tới xuất thần.

“Đẹp trai không?” Từ Úc cúi đầu, cong môi cười.

Tô An Hi gạt đầu rồi cực kỳ phối hợp: “Đẹp trai.”

Anh vốn nghĩ Tô An Hi sẽ trả lời bằng giọng mỉa mai, không ngờ lại nhận được đáp án ngoan ngoan ngoan ngoãn như thế khiến trái tim anh bỗng mềm nhũn như trượt vào mây.

Sau khi chuẩn bị xong, Từ Úc đứng sau lưng Tô An Hi rồi cầm tay cô quăng cần câu xuống, sau khi cầm tay cô rồi chỉnh lại cần câu xong, anh mới buông cô ra.

Anh mau chóng lấy một điều thuốc ra ngậm lên môi, lúc định châm lửa thì bị đầu ngón tay nhỏ nhắn và trắng nõn lấy mất.

Tô An Hi tiện tay gài điều thuốc lên tai anh rồi cảnh cáo: “Bình thường anh hút ở đội em không xen vào, nhưng trước mặt em thì hút ít thôi.”

Từ Úc bật cười rồi nhìn Tô An Hi, sau đó chào theo kiểu quân đội: “Rõ, thủ trưởng.”

“Đừng gọi vợ vãn.”

“Rõ, vợ.”

“Cút sang chỗ khác.”

“...”

“Ồ ơ, có phải cá mắc câu rồi không?”

“Ừm, mỹ nhân ngư.”

“...”

...

Lúc trở về, Tô An Hi gặp vợ của Ngô Lượng là Viên Huệ. Cô ấy người cũng như tên, rất hiền lành và đoan trang, cũng không giống người vùng núi chút nào.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Viên Huệ cười vỗ tay một cái rồi nói còn đang đun canh. Cô ấy bảo Tô An Hi vào nhà đi, đừng khách khí làm gì rồi chạy tới phòng bếp.

Sau đó có một bé trai chạy ra dắt Từ Úc vào phòng trong, cậu bé nói đưa anh đi xem máy bay thủ công hôm nay đã làm trên lớp.

Từ Úc người cao thân dài bỗng đứng bất động, sau đó anh bế cậu bé lên rồi chỉ vào Tô An Hi: “Em chào đi.”

“Chị.” Cậu bé ngẩng đầu nhìn Tô An Hi bằng đôi mắt linh động và lấp lánh.

“Em là Ngô Lự à?”

Ngô Lự gật đầu: “Chị biết em ạ?”

Tô An Hi gật đầu rồi nhìn Từ Úc: “Anh vào chơi với thằng bé đi, em đi giúp chị dâu.”

Từ Úc đưa thùng cá cho Tô An Hi: “Lát nữa đợi anh rồi giết cá.”

“Được.”

Từ Úc bị Ngô Lự kéo đi, còn Tô An Hi xoay người đi vào phòng bếp.

Ngô Du cũng đang giúp mẹ nấu cơm, Tô An Hi nhanh chân bước vào rồi hỏi Viên Huệ: “Chị dâu, có cần làm gì không để em giúp?”

Viên Huệ thấy Tô An Hi tiến đến thì nhanh chóng xua tay rồi cười nói: “Không có gì cần làm cả, đừng để quần áo bị bẩn.”

“Không sao.” Tô An Hi dần đã quen rồi, cô cũng không có bệnh thiên kim tiểu thư gì đó. Vì thế cô để thùng cá xuống đất rồi vén tay áo vào giúp Viên Huệ làm đồ ăn: “Chị bảo em không cần khách khí mà coi như ở nhà, thế mà chị lại khách khí với em.”

Không khí lúc đó bỗng ngưng lại, bởi dù sao đây cũng là lần đầu hai người họ gặp nhau, có biết thì cũng chưa quen thuộc tới mức đó được.

Tới khi Từ Úc tiến vào thì thấy ba người mỗi người bận việc của bản thân, vì thế anh bế thùng cá rồi nói: “Em ra ngoài giết cá.”

Anh nói xong cũng không đợi ai đồng ý mà biến mất ở cửa ra vào.

Viên Huệ đưa mắt nhìn Ngô Du rồi nói: “Du Du, con ra xem anh Từ Úc cần giúp gì không?”

Ngô Du gạt đầu rồi lấy khăn lau tay, sau đó cũng đi ra khỏi phòng bếp.

Tô An Hi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Viên Huệ, lúc này ánh đèn màu cam đang chiếu xuống mặt cô ấy, nếu nhìn cẩn thận một chút sẽ thấy những vết tích tháng năm vất vả biến thành từng đường vân trên khuôn mặt Viên Huệ.

Một người phụ nữ không có chồng, chỉ một thân một mình chăm sóc mẹ chồng rồi nuôi hai đứa con. Mà điều khó có được nhất là tấm lòng trước sau như một không hề vứt bỏ, không từ bỏ, không oán trách hay oán giận thật vĩ đại ấy.

Viên Huệ chột nghiêng đầu thì bất gặp ánh mắt của Tô An Hi, cô cũng không tránh né mà hào phóng cười một tiếng rồi nói: “Chị dâu thật vĩ đại.”

“Có gì mà vĩ đại.” Viên Huệ cười theo, sau đó cô ấy cũng dừng động tác trên tay lại: “Mà em với Tiểu Từ quanh đi quẩn lại nhiều năm như thế, cuối cùng vẫn về với nhau.”

Tô An Hi hơi kinh ngạc mà nhìn Viên Huệ, cô mở miệng lớn nhưng lại không biết phải nói gì.

Viên Huệ cong miệng cười tới hàm xúc, sau đó cô ấy nhìn Tô An Hi và nói: “Du Du nói với chị là anh Từ Úc của con bé đưa chị An Hi đến, vừa nhìn thấy em chị đã hiểu vì sao nhiều năm như thế mà Tiểu Từ vẫn nhớ mãi không quên.”

“Vì sao ạ?”

“Em rất xinh đẹp.” Viên Huệ thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của Tô An Hi thì ý cười càng sau: “Mà lần đầu tiên chị trông thấy ánh mắt Tiểu Từ nhìn em đã thấy cậu ấy yêu tới chân thật rồi.”

Tô An Hi gạt đầu nhẹ rồi nói khẽ: “Em cũng rất yêu anh ấy.”

Viên Huệ rũ mắt nhặt rau, rồi vừa nhặt vừa thở dài: “Lão Ngô đi rồi nhưng lại không được lập bia mộ, cũng vì thế mà bà cụ luôn canh cánh chuyện này trong lòng rồi ồm một trận nặng lắm. Trong khoảng thời gian đó, chị cũng suy nghĩ không chịu được, may mà có Tiểu Từ lo cả nhà bị trả thù nên tìm được nơi núi cao nước tốt thế này, sau đó còn lập bia mộ ở sân sau cho lão Ngô. Việc to nhỏ gì cũng do cậu ấy giúp đỡ cả, bây giờ cả nhà mới dần dần vượt qua cửa ải cùng cực này.”

Sau khi nhặt rau xong, Viên Huệ đưa khăn lau cho Tô An Hi để cô lau tay, còn cô ấy đưa lưng về phía Tô An Hi rồi đổ rau vào trong chậu nước.

Tô An Hi dựa vào bàn vuông rồi lau tay, sau đó lại nghe thấy Viên Huệ hỏi: “Chị nhớ có cái Tết chị nghe điện thoại giúp Tiểu Từ, là em gọi đến à?”

“Vâng.” Tô An Hi cười tự giễu: “Đó cũng là cú điện thoại khiến em hiểu lầm anh ấy.”

“Đúng vậy.” Viên Huệ cười ra tiếng: “Tôi đó cũng là lần đầu tiên chị thấy người luôn bình tĩnh và tinh táo như Tiểu Từ say đến mất hồn. Cậu ấy ra sức cầm điện thoại gọi lại, khuôn mặt cậu ấy lúc đó còn lạnh hơn tuyết. Về sau mẹ chị hỏi nên mọi người mới biết đến sự tồn tại của em.”

“Thật ả?” Tô An Hi nhìn Viên Huệ trước mắt rồi đột nhiên cảm thấy năm đó mình đã kích động quá rồi.

Viên Huệ rửa từng cọng lá một, sau đó tiếp tục cười nói: “Còn cả lúc gối lão Ngô năm đó nữa, hôm đó Tiểu Từ uống nhiều như không muốn sống nữa vậy, không ai khuyên được cậu ấy hết. Em chưa thấy cậu ấy uống say bao giờ à?”

Tô An Hi lắc đầu: “Chưa ạ, từ lượng của anh ấy rất tốt.”

“Là quá tốt.” Viên Huệ dừng một chút rồi xoay người nhìn Tô An Hi: “Một mình cậu ấy uống hết hai bình rượu trắng. Một chàng trai to xác còn là quân nhân nhiệt huyết lại nằm chảy nước mắt như vòi nước mắt van trên sofa, miệng còn luôn lẩm bẩm tên em, nói em không có lương tâm, tìm đàn ông khác gì đó nữa. Haiz, nói chung là khiến người ta nhìn mà đau lòng, vì thế sau này mọi người cũng không dám hỏi chuyện liên quan đến em trước mặt cậu ấy nữa.”

Tô An Hi nghe xong thì chỉ biết lặng thinh. Có lẽ đó là lúc Từ Úc nói anh từng về tìm rồi thấy cô bước xuống từ một chiếc xe sang trọng. Nếu đối chiếu thời gian thì có lẽ là như vậy thật.

Đột nhiên bên tai cô lại vang lên tiếng cười không kìm nén của Viên Huệ: “Em không biết đâu, tôi đó cậu ấy lòi hết chân nhà chị ra gấp lại một lượt, còn gấp vuông vức như miếng đậu hũ nữa.”

...

Ngô Du bưng cá đã mổ vào bếp, Viên Huệ để Ngô Du ở lại giúp đỡ mình rồi bảo Tô An Hi ra ngoài nghỉ tay trước.

Tô An Hi không lay chuyển được ý của cô ấy, mà đúng là cô cũng không giúp đỡ được gì nên đành đi ra ngoài.

Từ Úc đang múc nước giếng rửa tay, sau đó anh đứng dậy, chuẩn bị đi vào phòng trong thì cơ thể mềm mại nào đó đã dán lên lưng khiến anh phải cúi đầu nhìn thử. Từ Úc nhìn xuống thì thấy một đôi tay đang siết chặt lấy hông mình, gió thổi qua đưa mùi hương quen thuộc tới vây quanh anh.

Anh đưa tay đặt lên đôi tay trắng nõn mà tinh tế kia, sau đó cong môi cười rồi nghiêng đầu hỏi dịu dàng: “Sao thế?”

Tô An Hi siết chặt hai tay lại rồi để mặt dán lên sống lưng rộng lớn của anh, sau đó nhẹ nhàng nói: “Ôm một lát thôi.”

Từ Úc tách hai tay của Tô An Hi ra rồi xoay người, sau đó cúi đầu nhìn đôi mắt dịu dàng như nước của cô gái trước mặt. Anh đoán có lẽ chị dâu đã nói gì với cô rồi, thế nên lúc này cô mới bám người như vậy.

Anh kéo Tô An Hi vào trong lòng, sau đó cúi đầu hôn lên tóc cô rồi nói với vẻ cưng chiều: “Ừm, cho em ôm một lát đấy.”

Hết chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tô An Hi, anh nghĩ em tích cực muốn ở lại là vì muốn ngủ với anh

Biên tập: Bọt

Nói ôm một lát chính là một ôm lát thật.

Tô An Hi mau chóng buông Từ Úc ra rồi cười cười với anh, sau đó lại trở về dáng vẻ phục hồi sinh lực như cũ: “Em ổn rồi.”

“Nhưng anh hơi không ổn.” Chỉ cần đứng trước mặt Tô An Hi là Từ Úc không còn chút nguyên tắc, cũng như không cần tí mặt mũi nào hết.

Tô An Hi bị anh chọc cười, sau đó cô vừa đẩy anh vào phòng vừa nói: “Anh vào trước đi, em hóng gió một lát rồi vào.”

Từ Úc quay đầu rồi để mặc Tô An Hi đẩy anh, sau đó còn nói: “Đừng để bị lạnh.” Sau đó anh cũng tự động đi vào cửa phòng.

Nhìn bóng lưng cao lớn mà thẳng tắp như từng bách của anh, cô lại nhớ đến vừa rồi.

Vừa rồi khi đi ra trông thấy anh, ánh đèn trong phòng vừa vịn nhuộm tới chân anh khiến bóng lưng cao ráo mà ngay ngắn kia làm cô thấy thật cô đơn.

Bên tai cô là ngọn gió gửi lời của Viên Huệ, anh uống hết hai bình rượu trắng vì cô, còn khóc nữa.

Người quật cường mà bất khuất như anh lại khóc vì cô.

Trái tim nhỏ bé chôn trong lồng ngực như bị kim nhỏ đâm vào mà khẽ động, lúc ấy cô cũng không kịp nhớ đây là nhà người khác mà đã chạy tới ôm anh, thế rồi cũng tự bình ổn lại.

Đội sự ngứa ngáy trong lòng qua đi, lúc lí trí chậm rãi trở về, cô đã mau chóng buông Từ Úc ra.

Tô An Hi nhìn bầu trời không trăng không sao như tấm màn đen tĩnh mịch rồi hít vào một hơi, sau đó cười một tiếng thật tươi sáng.

Cô từng chân thành mà tha thiết thích thiếu niên linh hoạt kia, cũng từng mất đi phần tình yêu đó, rồi từ u mê không tỉnh ngộ trở thành đáy lòng lắng đọng.

Mà nay có lẽ cả đời này, cô sẽ chẳng thể chùn bước khỏi anh nữa.

...

Đồ ăn đã được bày hết lên nhưng mọi người lại chưa ngồi vào chỗ, như thể đây là một nghi thức đặc biệt gì đó của họ vậy. Tô An Hi luôn cảm thấy sau đó còn phải làm một việc gì khác nữa.

Quả nhiên, lúc sau Ngô Du đỡ bà và đi ra ngoài cùng Ngô Lự, Viên Huệ cũng cầm giỏ trúc từ phòng bên trong ra. Từ Úc đi ở phía sau còn tiện tay cầm theo bình rượu trên bàn rồi mỉm cười với Tô An Hi, sau đó kéo tay cô ra khỏi phòng.

Một đoàn người đều vây quanh sân nhỏ phía sau. Tô An Hi nhìn coi xong như cũng hiểu, họ đang muốn làm lễ truy điệu.

Bà cụ vẫn lầm lũi rằng con trai đi nhanh quá, khổ cho Huệ Huệ. Viên Huệ lại luôn giữ nụ cười thân thiết mà dịu dàng khiến đến Tô An Hi cũng phải hoài nghi vì sao trên đời lại có người tốt đẹp đến vậy, mà người tốt đẹp như vậy vì sao phải chịu cảnh mất đi người mình yêu thương nhất?

Một nhà từ lớn đến nhỏ đều nói hết lời, Viên Huệ hóa vàng ở một bên cũng nhàn nhạt kể lại mấy câu chuyện thường ngày trong nhà, cô ấy còn không quên nói hôm nay Từ Úc đưa Tô An Hi tới gặp mặt lần đầu.

Bọn họ là người nhà nên ngày ngày đều có thể trò chuyện với Ngô Lượng, vì thế họ đều hiểu lệ cũ mà để một mình Từ Úc ở lại trò chuyện với Ngô Lượng. Người già và trẻ nhỏ cũng không tiện nghe mấy câu chuyện của cánh đàn ông.

Chỉ là hôm nay có Tô An Hi ở lại với Từ Úc.

Trước khi đi Viên Huệ còn nói với Từ Úc và Tô An Hi: “Đừng nói lâu quá, cả nhà chờ hai người về ăn cơm.”

Từ Úc gật đầu: “Em biết rồi, chị dâu.”

Sau khi Viên Huệ đi, Từ Úc vừa mở nắp chai rượu vừa cười: “Anh, em đưa em dâu của anh tới đây.”

“Anh.” Tô An Hi cũng gọi theo Từ Úc một tiếng, cô nhìn về bia mộ chỉ có tên mà không có ảnh rồi tiếp tục chủ động giới thiệu mình: “Em tên là Tô An Hi, thật có lỗi vì bây giờ mới đến gặp anh được.”

Từ Úc nâng ly rót lên bia mộ và mặt đất rồi mới tự uống một ngụm. Sau đó anh ngồi xổm xuống đưa tiền giấy cho Tô An Hi. Anh vừa nhóm lửa vào chậu than vừa chỉ đĩa cá trên mộ: “Cá này vừa câu vào chiều nay nên tươi lắm, anh ăn nhiều một chút...”

Tô An Hi chỉ lẳng lặng đốt mã rồi nghe Từ Úc kể mấy chuyện trong nhà cho Ngô Lượng, cuối cùng anh nói câu sinh nhật vui vẻ rồi ném nốt chỗ vàng mã trong tay vào chậu than.

Sau khi đốt mã xong, Từ Úc kéo Tô An Hi đi rồi nói: “Đi thôi.”

Tô An Hi vốn bị Từ Úc bao lấy tay lại trở tay cầm tay anh rồi kéo lại, lúc 10 ngón tay của hai người đan xen, cô mới mỉm cười nhìn Từ Úc: “Em còn một câu chưa nói.”

“...” Từ Úc gật đầu, tuy anh không trả lời nhưng vẫn quay lại.

Tô An Hi đứng thẳng trước bia mộ của Ngô Lượng rồi trịnh trọng mở miệng, giọng nói vốn trong veo của cô lúc này lại mang thêm vẻ tôn kính tới khó nói.

“Cảm ơn anh.” Đây là ba chữ thông thường nhất, nhưng cũng là ba chữ cần trọng nhất.

Cô hiểu, Từ Úc hiểu, mà chắc hẳn Ngô Lượng cũng có thể hiểu được.

Cảm ơn anh vì đã để anh ấy trở về bình an bên cạnh em.

Từ Úc thầm niết tay Tô An Hi, lúc này cô lại tươi cười lần nữa rồi nói với Từ Úc: “Đi thôi.”

“Ừm.”

...

Bữa cơm này rất hòa thuận, vui vẻ như ăn Tết vậy, bầu không khí rất vui vẻ, dưới ánh đèn lay động là tiếng cười không ngớt của cả nhà già trẻ. Vì thế bữa cơm này kéo dài rất lâu, lúc ăn cơm xong thì đã hơn 9 giờ rồi.

Tô An Hi mỉm cười nghe Ngô Lượng kể chuyện thú vị ở trường học, sau đó cô tình cờ đưa đồng hồ đeo tay lên xem và đặt tay lên bàn, rồi thử rồi nghiêng đầu nhìn Từ Úc.

Hai người ăn ý ở chỗ lúc Tô An Hi đặt cánh tay lên bàn, Từ Úc cũng bất giác quay sang nhìn cô, sau đó anh cũng thấy thời gian trên đồng hồ.

Không còn sớm nữa rồi.

Bình thường chỉ khoảng 8 giờ anh đã rời đi rồi, chỉ có ngày uống say kia là không trở về mà thôi.

Từ Úc ném viên đậu phộng cuối cùng vào miệng rồi tiện tay để vỏ đậu phộng trên mặt bàn, sau đó phui tay rồi nói: “Không còn sớm nữa, bọn em đi đây.”

“Ồi, nói chuyện một lúc mà đã đến giờ này rồi.” Viên Huệ nhìn hai người rồi đề nghị: “Nếu mai hai đứa không có việc gì thì đêm này đừng về. Muốn quá rồi mà đường núi cũng khó đi.”

“Không cần đâu, chị dâu.” Từ Úc đứng dậy rồi nhìn Tô An Hi: “Sáng mai cô ấy còn phải đi làm, em lái trên đường này quen rồi, chị yên tâm.”

Tô An Hi cũng đứng dậy theo Từ Úc nhưng lại đồng tình với lời của Viên Huệ. Dù cô ngủ cả đường lúc đi nhưng cũng biết đường núi kia gập ghềnh uốn lượn, ban ngày đi còn như thế, nói gì đến ban đêm.

“Em gọi điện cho cấp trên là được, không sao đâu.” Cô giữ Từ Úc lại rồi cười với vẻ không sao.

Từ Úc nhìn Tô An Hi đang cười rồi xác nhận lại: “Muốn ở lại thật à?”

“Ừ.” Tô An Hi gật đầu, bỗng trong mắt cô lại hiện lên tia giao hoạt: “Sáng mai còn được đi ngắm bình minh nữa.”

“Được, nghe em.” Từ Úc cung chiều xoa đầu Tô An Hi, sao anh lại không biết cô đang lo anh đi đường đêm chứ?

Có điều lời này vút dứt, bà cụ đã bật cười thành tiếng. Bà cụ cười hiền lành mà mặt mờ rồi nói tới ý vị: “An Hi à, về sau Tiểu Từ nhà chúng ta nghe lời lắm cho xem!”

Từ Úc không tỏ rõ ý kiến nhưng lại thân nhiên nói: “Đúng vậy, về sau cháu mà bị bắt nạt, dì phải bênh cháu đấy nhé.”

Tô An Hi lên đập Từ Úc một cái, nhưng khi đối đầu với đầu mày cuối mắt mang ý cười của anh thì mặt tự nhiên cũng ửng đỏ, tai cũng như phải bỏng mà vẫn cố vờ như bình tĩnh.

Tô An Hi mau chóng cong môi cười lên nhưng cũng không chịu thấu mặt ngọt từ nụ cười kia, vì thế cô nói với Viên Huệ: “Chị dâu, em giúp chị dọn dẹp.”

“Ừ, được!”

Viên Huệ nhìn đôi vợ chồng son này vụng trộm mắt qua mày lại với nhau thì cũng cười theo một tiếng, trong lòng vừa vui vẻ lại xen lẫn chút u buồn.

Vui vẻ vì cuối cùng Từ Úc cũng quay lại được với người mình yêu.

U buồn vì nếu có Ngô Lượng ở đây nữa thì thật tốt biết bao.

...

Từ Úc kiểm tra bài tập của Ngô Du và Ngô Lự xong thì thấy bà cụ đang xem TV nên cũng không quấy rầy mà vén rèm đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, anh đã thấy Tô An Hi đang gọi điện thoại ở cửa sân, cô còn tùy tiện tựa vào khung cửa ở đó rồi dùng chân đá đá mấy viên đá trên mặt đất.

Anh rũ mắt rồi gỡ gỡ lông mày, sau đó cười nhẹ một tiếng rồi nhàn nhả đi tới.

Nhìn bóng lưng của cô thôi cũng thấy đẹp đến thế, anh nhìn bao nhiêu cũng không thấy chán, đúng là có độc mà.

Tín hiệu trên núi không tốt lắm, thỉnh thoảng điện thoại sẽ đứt quãng một lúc. May mà lúc tín hiệu tốt, cô đã gọi điện gọi rõ với viện phó Trương rồi, về sau viện phó Trương trêu chọc thì Tô An Hi lấy cớ tín hiệu kém rồi cúp điện thoại luôn.

Cuộc điện thoại thứ hai là gọi cho Liêu Chí Bình, nhưng sau khi nói chuyện với anh ta, Tô An Hi lại thấy mình gọi nhầm người rồi.

Liêu Chí Bình không quan tâm gì cả mà chỉ để ý đến một việc: “Thế là đêm nay hai người ngủ chung một phòng hả?”

“Bệnh thần kinh.” Tô An Hi phản bác lại ngay: “Nhà người ta có già có trẻ, cậu nói vớ vẩn gì đó!”

Liêu Chí Bình cười ha ha rồi nói với về người từng trải: “Tô An Hi, chính cậu cũng nói nhà người ta có già có trẻ, chẳng lẽ còn phòng đơn cho hai người chác? Mà hai người là bạn trai bạn gái đang tuổi trẻ khỏe, cùi khô bốc lửa...”

Tô An Hi nghe Liêu Chí Bình nói vậy thì thấy cũng đúng nên hơi nghẹn lại, sau đó cô họ khan một tiếng rồi đổi điện thoại sang tai khác: “Hơn nữa, lúc cậu nằm viện, Từ Úc nhà cậu cũng ngủ chung đây là gì, cậu tưởng tôi sẽ ngạc nhiên chác. Hai người đã vắng vẻ nhiều năm thế rồi, tôi là đàn ông tôi hiểu, chẳng lẽ cậu còn muốn nghiên cứu vấn đề giới tính với tôi nữa à?”

“Cúp đây.” Đáng ra không nên gọi cuộc điện thoại này.

“Ngày tốt cảnh đẹp.” Liêu Chí Bình cười tới bi ối: “Dù sao cũng là nhà người ta, có cách âm không? À đúng rồi, có chuẩn bị món đồ kia không, đừng có gây ra án mạng đó.”

Tô An Hi bật cười vì tức giận, sau đó nói ầm lên vào điện thoại: “Liêu Chí Bình, cmm cậu có bị bệnh không? Từ đầu tới giờ tôi đã nói muốn ngủ với Từ Úc chưa? Đầu óc cậu cũng có triển vọng quá nhỉ?”

Sau khi nói mấy lời này xong, cô cúp điện thoại không chút do dự. Đúng là dở khóc dở cười mà.

Cùng lúc đó, dở khóc dở cười thực sự lại tới.

Giọng nói nhẹ như gió mang thâm ý của Từ Úc truyền đến từ phía sau cô. Giọng anh lúc này còn trầm thấp hơn bóng đêm nồng đậm, trầm đục hơn ngày thường mà lại ám muội hơn cả ánh đèn kia.

“Tô An Hi, anh nghĩ em tích cực muốn ở lại là vì muốn ngủ với anh.”

Tô An Hi: “...”

Lần nào cũng chỉ nghe được ‘key words’ thôi.

Hết chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Từ Úc, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau tới già

Biên tập: Bọt

Tô An Hi làm bác sĩ khoa cấp cứu nhiều năm nên đã luyện thành khả năng đối cảm xúc nhanh chóng. Dù có bị bắt hay chân đau đi chăng nữa, cô cũng có thể nhanh chóng thay đổi cảm xúc và vờ điềm nhiên như không có chuyện gì.

Giống như giờ phút này vậy.

Cô âm thầm xoay người, lúc ngẩng đầu lên đối mặt với đôi con ngươi thâm thúy của Từ Úc thì đã treo nụ cười tự nhiên trên mặt, trong đôi mắt lấp lánh còn giấu đi vài tia sắc sảo khó thấy.

Tô An Hi chậm rãi đưa hai tay lên khoanh trước ngực rồi tùy ý tựa vào cửa như cũ, sau đó đường cong khóe môi cô còn cong lên một cách hoàn mỹ để kết hợp với tiếng hừ cười: “Nghe được sự thật có sáng khoái không?”

“Có.”

Từ Úc nhìn Tô An Hi một phút trước vừa bị anh làm cho giật mình, lúc này đây lại cố tỏ vẻ điềm nhiên thì không khỏi cười một tiếng, sau đó anh đi lên phía trước.

Tô An Hi thấy vậy thì lờm anh rồi đã lùi về phía sau tới mức lưng dính hẳn vào cửa. Đây là lùi mà không thể lui đây mà, lúc này cô thấy anh đang nhìn mình chăm chú từ trên cao, sau đó chậm rãi hỏi: “Trốn cái gì?”

“Trượt chân.” Có ai tin được lời bịa đặt trắng trợn này không đây.

Từ Úc chống hai tay lên hai bên cửa như tạo thành một mặt cửa khác rồi mới cúi đầu nhìn xuống cô gái trước mặt, tiếng nói của anh cũng trầm thấp và gọi cảm như ngọn núi cuộn sương mù mờ ảo vậy: “Xấu hổ à?”

Tô An Hi nghe xong câu này thì thực sự muốn trượt chân rồi. Mà đâu chỉ có trượt chân, tiếp theo còn run chân nữa.

Mẹ nó, không khí này khiến cô có loại xúc động muốn ** anh ngay tại chỗ.

“Đủ rồi nhé! Lát nữa chị dâu nhìn thấy thì còn ra gì nữa.” Tô An Hi đặt hai tay lên cửa để ổn định cơ thể, sau đó cô ngẩng đầu thấp giọng cảnh cáo anh.

Miệng quạ đen trời sinh đã có ma lực bắt kẻ ngay đêm, bạn nói tới điều gì thì điều đó sẽ trở thành sự thật ngay tức khắc.

Cô vừa dứt lời, Viên Huệ đã đi ra từ trong phòng bếp, cô ấy vừa sửa lại tay áo vừa nghiêng đầu sang bàn năng.

Mà cái nghiêng đầu này lại đúng lúc nhìn thoáng qua chỗ hai người ở cửa sân.

Tô An Hi đẩy Từ Úc ra, còn Từ Úc lại đứng thẳng lên một lên một cách tự nhiên, mặt mũi cũng rất bình tĩnh.

Tô An Hi cứng họng, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì cho phải, vì đã xấu hổ muốn chết rồi.

Viên Huệ lại cười lên rồi xua tay với hai người: “Chị không thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục nhé!”

Vừa nói xong, Viên Huệ cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong nhà.

Tô An Hi khóc không được mà cười cũng không xong, cô chỉ có thể giương mắt lờm Từ Úc: “Anh làm ra chuyện tốt rồi đấy.”

“Chị dâu là người từng trải, chị ấy hiểu thôi.” Từ Úc lại nghiêng người lên lan can cửa rồi đối mặt với Tô An Hi, khóe miệng anh còn cong lên tới vô lại.

“Nhưng em không phải người từng trải.” Khóe miệng Tô An Hi giật giật: “Em muốn để lại chút mặt mũi.”

Từ Úc ngược mắt rồi cười tới ý vị: “Muốn trở thành người từng trải hả? Anh nghĩ anh có thể giúp một tay đấy.”

“Ha ha...” Đứng là mặt dày vô địch thiên hạ.

Nói xong cô bỏ Từ Úc lại rồi đi vào trong sân, Từ Úc thì thấp giọng cười một tiếng rồi cũng nhấc chân đi theo.

...

Dù có lúc Từ Úc không giữ kè chút nào, còn rất thích nói mấy lời hạ lưu trước mặt Tô An Hi, thích trêu tới lúc cô tìm đập chân run mới vui vẻ, nhưng lúc nghiêm túc thì anh cũng tương đối có chừng mực.

Viên Huệ thực sự dọn phòng của mình để Từ Úc và Tô An Hi vào ngủ trong đó, mà Tô An Hi còn chưa kịp nói gì, Từ Úc đã từ chối việc này.

“Không cần đâu chị dâu, em ngủ trên sofa, Tô An Hi ngủ với chị là được rồi.” Anh đưa ra sắp xếp mới.

“Cậu người cao chân dài ngủ ở đó có được không?” Viên Huệ hỏi lại.

“Không thành vấn đề.” Từ Úc gật đầu chắc chắn.

“Được.”

Dù Viên Huệ không nói ra miệng nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ.

Cô ấy hiểu ý của Từ Úc, dù sao cũng không phải đang ở nhà mình nên không thể muốn thế nào thì làm thế ấy được. Dù người làm chị dâu như cô ấy không đề ý thì mỗi lúc mỗi giây anh cũng đều nghĩ cho con gái nhà người ta.

Tên nhóc này đúng là một người đàn ông tốt.

Sương mù bên ngoài buông xuống rất dày, nhiệt độ cũng hạ xuống cực thấp, lúc này cả một nhà lớn nhỏ bọn họ đều đã lên giường đi ngủ rồi.

Tô An Hi rửa mặt xong thì thay quần áo Viên Huệ đưa cho rồi đứng ngơ ngẩn ở ghế sofa phòng khách. Từ Úc người cao chân dài thế thì ngủ làm sao đây?

Từ Úc rửa mặt xong quay lại thì thấy Tô An Hi đang đứng ngẩn người ở đó. Anh đưa tay vuốt tóc cô rồi ghé sát lại, sau đó cúi nhỏ bên tai cô: “Muốn ngủ cùng anh thật đấy hả?”

Tô An Hi giật mình tới co người lại, sau đó cô nghiêng đầu hást hàm rồi liếc nhìn anh: “Đừng làm loạn, anh có ngủ được không?”

“Hoàn ảnh ác liệt hơn còn ngủ được, ở đây đã là tốt lắm rồi.” Từ Úc nói xong thì đi qua bung chần ra. Khi thấy Tô An Hi vẫn còn đứng thừ người ở đó, anh mới ngược mắt rồi cười: “Lại đây ngồi một lát.”

Tô An Hi bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó đi qua cầm chần của Từ Úc lên rồi đắp lên đùi mình. Cô đưa tay sửa lại chần, sau đó nhìn Từ Úc rồi lầm bầm: “Thật ra chị dâu cũng không ngại, anh đòi ngủ ở sofa làm gì, đâu phải chưa ngủ cùng nhau.”

Từ Úc đưa tay vuốt ngón tay Tô An Hi rồi cười nhẹ một tiếng, sau đó dịu dàng nói: “Dù có quen thân thế nào thì vẫn là nhà người ta, một nhà già trẻ đủ cả, vẫn không tốt.”

“Thế mà anh còn động tay động chân với em?”

“Sao, mong đợi thật đấy à?” Từ Úc cười xấu xa, tiếng nói của anh cũng khàn khàn mà trầm thấp đầy dụ hoặc.

Tô An Hi lườm anh: “Mong cái con khi.”

Nụ cười ngày càng sâu của Từ Úc cũng đọng đầy dịu dàng. Anh đưa tay sửa lại mấy sợi tóc tán loạn trên trán Tô An Hi rồi đến gần, nói vào tai cô: “Anh sợ anh không nhận được.”

Tô An Hi: “...” Đột nhiên có làn gió thổi qua bên tai khiến cô trở tay không kịp, cũng không biết phải đáp lại thế nào.

Từ Úc thấy Tô An Hi đỏ mặt thì đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt ửng đỏ của cô, sau đó giọng nói ra càng khàn khàn: “Hơn nữa, hiệu quả cách âm cũng không tốt lắm.”

“Em đi ngủ đây.” Lại bị trêu thêm hai lần nữa, cô sợ mình cũng không nhận được mà nhào tới.

Từ Úc nhìn bóng lưng chạy trốn của Tô An Hi thì cúi đầu liếm môi dưới rồi bật cười.

Anh hi vọng lần đầu tiên của bọn họ diễn ra ở nơi không có ai quấy rầy. Nếu xảy ra trong nhà người khác thì còn ra gì nữa?

Nhiều năm như vậy vẫn là cô, cần gì phải gấp gáp nhất thời chứ.

...

Lúc Tô An Hi còn mơ màng thì thấy điện thoại như đang rung lên. Vì làm việc ở khoa cấp cứu trong thời gian dài nên điện thoại rung với cô cũng như báo động vậy. Dù có đang ngủ say đi nữa, cô cũng có thể nhận ra được.

Cô liếc nhìn Viên Huệ vẫn còn ngủ bên cạnh rồi đưa tay với lấy điện thoại, lúc nhìn lên thì thấy là điện thoại của Từ Úc, mà lúc này còn chưa tới 5 giờ sáng.

Tô An Hi chỉnh âm lượng về mức nhỏ nhất, bốn phía yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng rung của điện thoại, cô chỉ dám nhẹ nhàng “a lô” một tiếng.

Chất giọng trầm thấp chỉ thuộc về Từ Úc phát ra từ trong điện thoại, anh chỉ nói với cô hai chữ: “Ra đây.”

Tô An Hi còn chưa kịp hiểu lắm thì đầu bên kia đã cúp điện thoại. Cô lại quay đầu nhìn Viên Huệ thì thấy cô ấy đã trở mình ngủ tiếp, lúc này Tô An Hi mới xuống giường đi giày rồi rón rén ra mở then cửa, sau khi cẩn thận đóng cửa phòng lại mới đi ra ngoài.

Từ Úc đứng chờ sẵn trong phòng khách. Thấy Tô An Hi đi ra ngoài, anh cầm một tấm chăn lông tới rồi bọc cô lại.

“Làm gì vậy?” Tô An Hi nhìn Từ Úc cuốn chăn lông quanh người mình thì không hiểu lắm nên thấp giọng hỏi lại.

Từ Úc bọc chăn lông tới cổ áo Tô An Hi rồi bảo cô: “Cầm chắc lấy, đừng để bị rơi.”

Tô An Hi nghe lời đưa tay túm lấy chăn, sau đó cả người đã bị Từ Úc ôm lên rồi vác trên vai.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Từ Úc cười nhẹ: “Em kêu gào đòi đi ngắm bình minh còn gì?”

“À.” Hình như cô có nói như thế thật. Sau đó Tô An Hi bỗng ngước mắt lên: “Mà em có kêu gào đâu.”

“Sương mù dày lắm, đừng nói chuyện.” Từ Úc ra lệnh.

...

Bầu trời còn chưa đổi màu, sương mù quấn quanh tới mờ mịt khiến người ta không phân biệt được phương hướng, nhưng vẫn tình nguyện mà bước vào không gian mờ ảo này.

Đứng tại vách núi nhìn ra xa sẽ thấy làn khói mờ ảo lượn lờ bốn phía, như thể một giây sau có thể trông thấy thần tiên cười mây bay đến vậy.

Lạnh, ở đây lạnh hơn khu đất của nhà họ Ngô nhiều.

Tô An Hi thấy Từ Úc chỉ mặc áo phông rồi khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng thôi thì mờ chăn lông ra nhìn anh: “Lạnh lắm, vào đây.”

“Anh không lạnh.”

Đây là lời nói thật, thể trạng của anh có thể kháng lạnh được. Nhớ ngày còn huấn luyện đó phải cỡi trần đeo đồ nặng leo lên núi tuyết anh còn vượt qua được, thì chút lạnh lẽo hiện tại chỉ là chuyện con con mà thôi.

“Em lạnh.” Tô An Hi nhìn Từ Úc chằm chằm.

Đây là chân đơn, cô biết có thêm Từ Úc vào sẽ không vừa. Có điều biết là một chuyện, ít nhất cô không muốn anh khiêng mình lên nữa.

“Lạnh mà còn mờ ra, mau bọc vào.” Từ Úc nói xong thì chỉnh lại giúp cô.

Tô An Hi lắc đầu, sau đó đột nhiên mở mắt thật to mà dờ dỗi trẻ con hiếm thấy: “Ôm em.”

Từ Úc cười bất đắc dĩ một tiếng, dù sao anh cũng không còn cách nào khác với cô, vì thể đành thuận theo mà choàng một bên chăn lông vào, một tay còn lại ôm lấy cả vai Tô An Hi khiến cả người cô đều dựa vào trong ngực anh.

Tô An Hi ôm eo hẹp của Từ Úc, cả người cũng dựa trên người anh, mà chăn lông bao bọc họ lại như hai đứa trẻ sinh đôi vậy. Cô hài lòng ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi cười nói: “Ấm quá.”

Từ Úc cười mà không nói, nhưng đôi mắt kia nhìn Tô An Hi lại tràn ngập vẻ cưng chiều. Anh siết chặt cánh tay lại rồi cười hỏi: “Bây giờ thì sao?”

“Ấm cực kỳ.” Tô An Hi cong môi nở nụ cười sáng lạn như hoa. Đôi mắt ấy cũng lấp lánh ánh nước mà sáng rỡ như sao trời vậy.

Ấm cực kỳ, cơ thể cũng ấm mà tim lại càng ấm.

Sau đó sương mù dần dần tan đi, tấm màn mỏng màu xám bạc trên dãy núi dần hiện ra, đỉnh núi phía Đông cũng bắt đầu sáng lên. Tất cả âm thanh lúc đó đều yên tĩnh như trực chờ tia sáng xông ra đoạt quyền phá tan sương mù.

“Bình minh rồi.” Tô An Hi quay đầu hưng phấn hô lên, sau đó tấm màn ánh đỏ le lói khắp đường chân trời rồi dần dần tỏa ra.

Từ Úc cũng nhìn theo đó, tuy anh đã thấy cảnh bình minh vô số lần nhưng chưa lần nào đẹp tới kinh động lòng người và rung động con tim như hôm nay.

“Đẹp lắm.” Anh tự nói nhỏ.

“Từ Úc.” Tô An Hi bỗng quay đầu lại, anh cũng cúi đầu xuống nhìn cô.

“Ừm?”

Tô An Hi đưa hai tay ôm cổ Từ Úc rồi kiên chân, sau đó hôn lên môi anh.

Hai người quấn quýt một lát, cô mới buông anh ra rồi bờ môi bị anh hôn tới căng mọng nói: “Nghe nói người yêu hôn nhau lúc bình minh sẽ hạnh phúc mãi mãi tới già.”

Từ Úc nghe xong cũng gật đầu đồng tình, sau đó anh lại đưa tay Tô An Hi lên ôm mình, tiếp đó đã cúi đầu cười rồi hôn xuống tiếp.

Trong lúc môi lưỡi trần trọc, giọng nói trầm thấp như thoát ra từ kẽ răng kia lại mang theo vẻ không cho từ chối: “Vậy hôn tới khi mặt trời lên tới đỉnh luôn.”

Tô An Hi cong môi cười thật tươi, sau đó cũng đáp lại nụ hôn của anh.

Từ Úc, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau tới già.

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Úc Của Tôi Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.